C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Az_za_slunce_zapad_plout.PDB

PDB Name: Heinlein_Robert_A-Az_za_slunce_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.3.2005
Modification Date: 5.3.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

AŽ ZA
SLUNCE
ZÁPAD PLOUT

R. A. HEINLEIN

Nuž pojďte, přátelé, jeť ještě čas svět hledat novější! Již odraztež a šednouce jak třeba, do řady, již šumné bijte brázdy, pevnať jest má vůle, až za slunce západ plout a všechna západní kde souhvězdí se koupají, až smrt mne zavolá.

TENNYSON "Ulysses"

1.

Výbor pro estetické
likvidace

* * * *

Vzbudila jsem se s mužem a kočkou v posteli. Muž mi byl cizí, kočka ne.
Zavřela jsem oči a pokoušela se vzpamatovat - propojit "nyní" na vzpomínky na minulou noc.
Nebylo to k ničemu, nebyla žádná "minulá noc". To poslední, na co jsem si jasně vzpomínala bylo, že jsem pasažérkou Burroughsova časobusu jedoucího do New Liverpoolu. Pak zazněla velká rána, hlava mi narazila na sedadlo přede mnou, nějaká paní mi podávala dítě a začaly jsme po jedné vystupovat pravým nouzovým východem. Já měla v jedné ruce kočku a ve druhé dítě. Uviděla jsem muže bez pravé paže –
Zalapala jsem po dechu a otevřela oči. Cizí muž v mé posteli byl lepší než umírající muž krvácející z pahýlu, kde by měl mít předloktí. Byla to noční můra? Vroucně jsem doufala, že ano.
Když to ale nebyla můra, tak co jsem udělala s dítětem? A komu to dítě patřilo? Maureen, takhle to nepůjde. Odložit dítě, to je neomluvitelné. "Pixeli, neviděl jsi dítě?" Kočka se nepřiznávala a soud ji prohlásil za nevinnou.
Jednou mi otec řekl, že jsem jediná z jeho dcer, která je schopná sednout si v kostele na ještě horký pěnový dortík s citrónovou příchutí... každá jiná by se byla podívala. (Já jsem se podívala, ale můj bratranec Nelson - Ale, nechme toho.)
Bez ohledu na citrónové dortíky, krvavé pahýly a nezvěstné děti, cizí muž v mé posteli zůstával, byl ke mně obrácen kostnatými zády - spíše jako manžel než jako milenec. (Nepamatovala jsem si však, že bych se za něj vdávala.)

Byla jsem už v posteli s muži, se ženami, s počuranými nemluvňaty a s kočkami, které si nárokovaly větší část postele a (jednou) s pánským kvartetem zpívajícím čtyřhlasem. Ale já doopravdy ráda vím, s kým spím (jsem totiž staromódní dívka). Tak jsem řekla kočce: "Pixeli, kdo to je? Známe ho?"
"Ne-e-e-e. "
"Dobrá, tak si to ověříme." Položila jsem ruku na mužovo rameno s úmyslem s ním zacloumat, vzbudit ho a pak se zeptat, kde jsme se potkali - pokud jsme se někdy potkali?
Rameno bylo studené.
On byl naprosto mrtev.
To není nejlepší způsob, jak začít den.

Uchopila jsem Pixela a okamžitým přesunem jsem vypadla z postele. Pixel protestoval, tak jsem mu ostře řekla: "Ty jeden, buď zticha, máma má problémy." Přinutila jsem se k uklidňující talamické pauze v délce jedné mikrosekundy, no možná byla delší. Rozhodla jsem se nevyběhnout zbrkle dveřmi, které by eventuálně mohly vést na chodbu, ale zpomalit a pokusit se vyhodnotit situaci dříve, než začnu křičet o pomoc. Bylo to asi dobře, protože jsem zjistila, že jsem úplně bosá, a to od hlavy až po patu. Nahá kůže mě neznervózňuje. Patrně by však bylo prozíravé obléct se dříve, než ohlásím mrtvolu. Policie mne jistě bude chtít vyslechnout a znala jsem policajty, kteří by využili cokoliv, aby člověka vyvedli z rovnováhy.
Nejdříve se ale podívej na mrtvolu –
Pevně svírajíc Pixela jsem obešla postel a sklonila se na její druhé straně. (Hlasitě jsem polkla.) Nikdo, koho bych znala. Nikdo, s kým bych šla spát, i kdyby byl perfektně zdravý. On však zdravý nebyl. Tato strana postele byla nasáklá krví. (Polkla jsem dvakrát a zamrazilo mne v zádech.) Krvácel z úst - nebo měl podříznutý krk. Nebyla jsem si jistá, ale nechtěla jsem to zkoumat.
Tak jsem odstoupila a poohlédla se po mých šatech. Cítila jsem v kostech, že tato ložnice je v nějakém hotelu. Pokoje k pronajmutí jsou cítit jinak než soukromé domy. Bylo to luxusní apartmá, trvalo mi delší dobu, než jsem prohrabala všechny skříně, přihrádky, zásuvky, poličky a tak dále. Když první hledání nedokázalo mé šaty objevit, hledala jsem ještě jednou. Druhé, ještě důkladnější prohledání nepřineslo ani hadr na něj nebo na mne. Žádné ženské nebo mužské oblečení.
Chtě nechtě jsem se rozhodla zatelefonovat provoznímu řediteli, povědět mu o svém problému a požádat ho, aby zavolal policii - a o hotelový župan, kimono nebo něco podobného.
Tak jsem hledala telefon.
Alexander Graham Bell žil zbytečně.
Frustrovaně jsem se zastavila. "Šmejdi! Kam jenom ukryli ten podělaný telefon?"

Netělesný hlas řekl: "Madam, můžeme vám nabídnout snídani? Jsme hrdí na náš dožínkový brunch: Opulentní mísa vynikajícího čerstvého ovoce, tác sýra, košík čerstvě upečeného, horkého, křupavého a měkkého pečiva, džemy a želé, sirupy a belgické máslo. Šťavnaté mladé barlopy na rožni, ztracená vejce á la Oktavián, uzené prérijní klobásky, farkely na sladkokyselo, bavorský štrůdl, nešumivá a šumivá vína, pivo značky Strine, řízné jako obušek policajta, kávu z Moche, Kony, Proximy nebo tureckou kávu, a to buď v harmonické směsi nebo jako jednodruhovou, všechno servírováno s -"
Potlačila jsem dávivý reflex. "Nechci snídani!"
"Možná by madam potěšil náš sváteční rozevírač očí: ovocná šťáva podle výběru, horký rohlík z naší trouby, vybrané pochoutkové džemy a želé, můžete si vybrat šálek vydatného horkého nápoje, z kterého se netloustne. Naservírujeme jej s posledními zprávami, hudebním doprovodem nebo s uklidňujícím tichem."
"Nechci jíst!"
Hlas zamyšleně odpověděl: "Madam, já jsem stroj naprogramovaný na služby v oblasti jídel a nápojů. Smím vás přepojit na jiný program? Úklidovou službu, hlavního recepčního, technické služby?"
"Sežeň mi ředitele!"
Nastala malá pauza. "Služby pro hosty! Pohostinnost s úsměvem. Čím vám mohu sloužit?"
"Sežeňte mi ředitele!"
"Máte nějaký problém?"
"Vy jste problém! Jste člověk anebo stroj?"
"Je to podstatné? Řekněte mi, prosím, jak vám mohu pomoci."
"Pokud nejsi ředitel, tak nijak. Funguješ na varlata nebo na elektrony?"
"Madam jsem sice stroj, ale jsem velmi flexibilní. Má paměť obsahuje kompletní učební texty Prokrustova institutu hotelových věd, včetně všech případových studií aktualizovaných až ke včerejší půlnoci. Pokud byste byla tak laskavá a uvedla svůj problém, srovnám jej okamžitě s obdobným případem a ukážu, jak byl vyřešen ke spokojenosti hosta. Prosím?"
"Pokud mne nepřepojíš na ředitele, a to v této vteřině, zaručuji ti, že ředitel vezme na tvůj prorezlý chřtán sekeru a místo tebe nainstaluje analogický mozek Burroughse - Libbyové. Kdo oholil holiče? Co o tom říkají tvoje případové studie, pitomče?"
Tentokrát se ozval ženský hlas: "Kancelář ředitele, jak vám mohu posloužit?"
"Můžete odnést toho mrtvého chlapa z mojí postele!"
Krátká přestávka - "Úklidová služba, tady je Hester. Jak vám můžeme posloužit?"
"V mé posteli je mrtvý chlap. Nelíbí se mi to, je to nedbalost."
Další pauza - "Eskortní služba Cézara Augusta, posloužíme každému vkusu. Mám tomu rozumět tak, že jeden z našich pánských společníků zemřel ve vaší posteli?"
"Nevím, kdo to je. Vím jen to, že je mrtev. Kdo se stará o takové věci? Pokojová služba, popeláři nebo hotelový lékař? A ještě chci vyměnit ložní prádlo."
Tak jsem čekala, tentokrát mi tam dali hudbu... a čekala - po dobu prvních dvou oper z cyklu Prsten Nibelungův a ještě značnou část třetí –
"Účetní oddělení, u telefonu Munster. Tento pokoj nebyl pronajat dvěma osobám. Uhradíte ještě -"
"Podívej se, hošánku, je to mrtvola. Nemyslím si, že mrtvolu lze počítat za další osobu. Krev kape z postele na váš koberec. Pokud někoho ihned neseženeš, koberec se zničí."
"Zaúčtujeme vám zničení koberce. To je vyšší než normální opotřebení."
"Grrrrr!"
"Prosím?"
"Právě se chystám zapálit záclony."
"Ztrácíte čas, záclony jsou nehořlavé. Vaši hrozbu jsme však zaznamenali. V souladu se Zákonem o činžovních domech, s paragrafem 7d -"
"Odkliďte odsud toho mrtvého chlapa!"
"Prosím, zůstaňte u aparátu, přepojím vás na hlavního recepčního."
"Uděláš to a já ho zastřelím, a to ihned, jak vejde do dveří. Já koušu, škrábu a mám pěnu u úst. Neměla jsem ještě svoji dávku."

"Madam, ovládejte se, prosím. Jsme hrdi na -"
"A pak sejdu dolů do tvé kanceláře a najdu si tě, maestro monstrum Munstere. Vyhodím tě ze židle a sednu si na ni sama, přehnu si tě přes koleno, stáhnu ti kalhoty a... Už jsem ti řekla, že pocházím z planety Herkules Gama? Dvaapůlnásobná přitažlivost na povrchu. Takové jako ty míváme k obědu. Tak zůstaň kde jsi a nenuť mne, abych si tě vyhledala."
"Madam, lituji, ale musím vám říci, že si nemůžete sednout na mou židli."
"Chceš se vsadit?"
"Nemám židli, jsem bezpečně přišroubován k podlaze. A nyní se musím s vámi rozloučit a přepojit vás na naši bezpečnostní službu. Na vašem výpisu z účtu naleznete další poplatky. Užijte si pobyt u nás."
Objevili se až příliš náhle. Ještě jsem se upřeně dívala na ty nehořlavé záclony a uvažovala, jestli bych s nimi mohla udělat to co Scarlett O'Harová v Taře, nebo zda bych si neměla naaranžovat jednoduchou tógu jako Eunice v Posledních dnech Pompejí (nebo to bylo v Quo Vadis?), když dorazili: hotelový doktor, hotelový detektiv a hotelový opičák, ten poslední měl dvoukolový vozík. Za nimi se nahrnulo několik dalších lidí, až jich tam bylo dost k sestavení sportovního družstva.
Měla jsem zbytečné obavy ze své nahoty. Zdálo se, že to nikdo nepozoruje - a to mi šlo na nervy. Gentlemani by měli alespoň mlsně pošilhávat. A nějaké obdivné zahvízdnutí nebo jiné uznání by též bylo na místě. Cokoliv jiného a žena začne být nejistá.
(Možná jsem přecitlivělá, ale od svých stopadesátých narozenin jsem měla sklon kontrolovat každé ráno zrcadlo a divit se.)
V davu nezvaných hostí byla pouze jediná žena. Ta se na mne podívala a ohrnula nos. To mi zvedlo náladu.
Pak jsem si na něco vzpomněla. Když mi bylo dvanáct, otec mi řekl, že budu mít mnoho potíží s muži. Řekla jsem mu: "Otče, ty jsi přišel o svůj úchylný rozum. Nejsem hezká, kluci po mně neházejí sněhové koule."
"Prosil bych trochu respektu. Ne, nejsi hezká. Je to ale tím jak voníš, moje drahá dcero. Budeš se muset častěji koupat... nebo jedné teplé noci skončíš znásilněná a zavražděná."
"Ale já se koupu každý týden! Vždyť to víš."
"V tvém případě to nestačí. Zapamatuj si to."
Zapamatovala jsem si jeho slova a zjišťovala, že otec věděl o čem mluví. Když je mi dobře a jsem šťastná, tak je moje tělesná vůně velmi podobná vůni mrouskající se kočky. Dnes jsem ale nebyla šťastná. Nejprve mne vystrašil mrtvý chlap a pak mne rozzlobily ty pípající mašiny - to však způsobuje jiný druh aromatu. Když se mourovatá kočka nemrouská, může se promenádovat přímo středem konference kocourů a ti ji budou ignorovat. Tak, jak jsem teď byla ignorovaná já.
Stáhli přikrývku z mého bývalého spolunocležníka. Hotelový lékař ohledával mrtvolu bez toho, aby se jí dotýkal. Pak se blíže podíval na tu hroznou červenou louži, sklonil se a čichnul si k ní. Naběhla mi husí kůže, neboť namočil do té bryndy prst a ochutnal ji. "Zkus to, Adolfe, uvidíme, co si budeš myslet."
Jeho kolega (považovala jsem ho za jiného lékaře) též ochutnal krvavou kaši. "Heinz."
"Ne, Skinner."
"Se vší příslušnou úctou, doktore Ridpathe, zničil sis chuť tím levným džinem co chlastáš. Je to Heinz. Skinnerův kečup má víc soli, která ničí tu jemnou chuť a vůni rajčat. To ty nemůžeš cítit kvůli špatným návykům."
"Deset tisíc, doktore Weisskopfe? Jedna ku jedné."
"Jsi ve hře. Co stanovíte jako příčinu smrti, pane?"
"Nepokoušejte se mne chytnout do pasti, pane doktore. 'Příčina smrti' je váš džob."
"Zastavilo se mu srdce."
"Skvělé, pane doktore, skvělé! Ale proč se zastavilo?"
"V případě soudce Hardacrese bylo již několik let otázkou: Co ho udržuje při životě? Dříve, než vyslovím svůj názor, chci ho položit na pitevní stůl a rozřezat. Možná jsem byl ukvapený. Může to dopadnout tak, že srdce vůbec neměl."
"Budeš ho řezat, aby ses něco naučil, nebo aby ses ujistil, že zůstane mrtev?"
"Je tady hlučno, nemyslíš? Uvolníš mi tělo? Musím ho vzít do města."

"Podej mi tiskopis číslo devět nula čtyři, já to podškrábnu. Jenom drž to maso z dohledu našich hostů. Grand Hotel Augustus nemá hosty, kteří by v jeho prostorách umírali."
"Doktore Ridpathe, takové věci jsem diskrétně zařizoval dříve, než jsi ty prolézal tou továrnou na lékařské diplomy."
"Jsem si jist, že ano, Adolfe. Dáme si pak tenis?"
"Díky, Eriku, ano."
"A pak večeři, Zenobie tě bude čekat. Stavím se pro tebe v márnici."
"Je mi to líto, ale beru někoho z mých spolupracovníků na orgie u starosty."
"Klídek. Zenobie by nikdy nepropásla první velkou společenskou událost Fiesty, půjdeme tam všichni společně. Tak ji přiveď s sebou."
"Jeho, ne 'ji'."
"Promiň mé zvednuté obočí. Myslel jsem, že jsi říkal, že jsi toho nechal. Tak dobře, přiveď ho."
"Eriku, nezdá se ti to ubíjející být tak cynický? Je to satyr, a ne hloupá husa."
"Tím lépe. Fiesta začíná při západu slunce a Zenobie jen přivítá každou nabízenou galantní necudnost, ovšem pokud jí při tom někdo nepoláme kosti."
Toto hloupé tlachání mi řeklo jednu věc: Nebyla jsem v New Liverpoolu. V New Liverpoolu se neslaví Fiesta. Tento místní svátek vypadal jako Fasching v Mnichově v kombinaci s karnevalem v Riu a s příměsí rasových nepokojů v Brixtonu. Takže, žádný New Liverpool. Zůstává ještě zjistit, jaká je to planeta, který rok a který vesmír. Pak budu muset zjistit, co se dá udělat s touto nepříjemnou situací. Oblečení, peníze, společenské postavení. Pak, jak se dostat domů. Nedělala jsem si však starosti. Pokud je tělo teplé a střeva se pravidelně vyprazdňují, každý problém může být jenom bezvýznamný a dočasný.
Dva lékaři se stále ještě pošklebovali jeden druhému, když jsem si uvědomila, že neslyším ani slovo v galaktičtině. Nebyla to ani španglič tina. Mluvili anglicky s téměř stejně ostrým přízvukem mého mládí, měli slovní zásobu a idiomy podobné mé rodné Missouri.
Maureen, toto je absurdní.
Zatímco se poskokové připravovali přestěhovat tělo (zamaskované jako bezejmenné něco pod ochranným povlakem na nábytek), vyšetřující lékař (ohledavač mrtvol?) dostal od hotelového lékaře podepsanou převodku. Když oba začali odcházet, zastavila jsem toho druhého: "Doktore Ridpathe!"
"Ano? O co jde, slečno?"
"Jsem Maureen Johnsonová-Longová. Vy patříte mezi zaměstnance hotelu, je tomu tak?"
"Řekl bych, že ano. Mám zde ordinaci a jsem k dispozici jako hotelový lékař, pokud je to zapotřebí. Přejete si mne navštívit v odborných záležitostech? Spěchám."
"Doktore, jenom jediný rychlý dotaz. Jakým způsobem lze upoutat pozornost bytostí z masa a krve zaměstnaných v tomto hotelu? Zdá se, že se nemohu spojit s nikým jiným než s těmi debilními roboty - zůstala jsem tady trčet bez šatů a bez peněz."
Pokrčil rameny. "Když ohlásím, že soudce Hardacres je mrtev, jistě se tu zanedlouho někdo ukáže. Obáváte se o svůj honorář? Proč nezavoláte uměleckou agenturu, která vás k němu poslala? Pravděpodobně měl u ní soudce otevřen účet."
"Doktore, já nejsem prostitutka. Připouštím však, že to tak může vypadat."
Zvedl levé obočí tak vysoko, že mu narušilo sklon jeho tupé a změnil námět: "Máte hezkou čiču."
Domnívala jsem se, že mluví o mém kočičím společníkovi. Je to nejhezčí kočka - žíhaný kocour (má stejnou barvu jako mají mé vlasy) s nápadným tygrovitým vzorem. Moc ho obdivovali již v několika vesmírech. "Díky, pane. Jmenuje se Pixel a je to velmi zcestovalá kočka. Pixeli, toto je doktor Ridpath."
Doktor strčil prst až k malému růžovému nosu. "Nazdárek, Pixeli."
Pixel byl vstřícný. (Někdy není - on to ale je kočka s ustálenými názory.) Očichal nabízený prst a pak ho olízl.
Doktor se shovívavě usmál a stáhl prst poté, co se Pixel rozhodl, že rituální polibek trval dostatečně dlouho. "Je to opravdu hezký chlapík. Kde jste ho našla?"
"Na Tertiu."
"Kde je Natertius? V Kanadě? Hmm, říkáte, že máte problémy s penězi. Kolik byste chtěla za Pixela, na

ruku a v hotovosti? Moje malá holčička by ho milovala."
(Nepodvedla jsem ho, i když jsem mohla. Pixel nemůže být prodán - nemůže zůstat prodán - protože ho nelze zamknout. Pro něj kamenné zdi nejsou vězením.) "Lituji, nemohu ho prodat, není můj. Je členem rodiny mého vnuka - jednoho z mých vnuků - a jeho ženy. Ale Colin ani Hazel ho nikdy neprodají. Nemohou ho prodat, protože ho nevlastní. Nikdo ho nevlastní, Pixel je svobodným občanem."
"Tak? Pak ho možná dokážu podplatit. Co ty na to, Pixeli? Spousty koňských jater, čerstvých ryb, kočičích pochoutek, všeho, co si budeš přát. Kolem spousta přátelských kočičích holek a ponecháme tu tvoji zapalovací svíčku tam, kde je. Dobře?"
Pixel se neklidně zavrtěl, což znamenalo: "Pusť mne dolů," tak jsem ho pustila. Očichal doktorovy nohy, pak se otřel o něj. Zeptal se: "Nnnynií?"
Doktor Ridpath mi řekl: "Měla jste přijmout mou nabídku. Zdá se, že jsem kočku získal."
"Nesázela bych na to, doktore. Pixel rád cestuje, ale vždy se vrací k mému vnukovi Colinovi. Plukovníkovi Colinovi Campbellovi. A k jeho ženě Hazel."
Bylo to poprvé, co se na mne doktor Ridpath doopravdy podíval: "'Vnuk'. 'Plukovník'. Slečno, vy máte halucinace."
(Náhle jsem si uvědomila, jak mu to muselo připadat. Předtím, než jsem odešla z Tertia, mi Ištar dala posilovací kúru - je tomu dvaapadesát let - a Galahad mne podrobil kosmetickému oživení a přehnal to. Galahad je má rád mladé, obzvlášť rusovlásky - mé dcery - dvojčata jsou věčnými teenagerkami a nyní my tři vypadáme jako trojčata. Ihned po Theodorovi je Galahad mým nejoblíbenějším manželem, ale nechci, aby na to někdo přišel.)
"Ano, musím mít halucinace," souhlasila jsem. "Nevím, kde jsem, nevím jaký je den, nevím, co se stalo s mými šaty, s mými penězi nebo s mou kabelkou a nevím, jak jsem se sem dostala... s výjimkou toho, že jsem byla v časobusu směřujícím do New Liverpoolu a stala se nějaká nehoda. Kdyby se mnou nebyl Pixel, měla bych pochybnosti, že jsem to já."
Doktor Ridpath se sklonil a Pixel mu dovolil, aby ho zvednul. "Co to bylo za vozidlo, o kterém jste mluvila?"
"Burroughsův přestupní. Byla jsem na planetě Tellus Tertius ve městě Zapadák na časové linii dvě v galaktickém roku 2149 nebo v roce 4368 podle gregoriánského kalendáře, pokud vám to víc vyhovuje. Měla jsem jet do New Liverpoolu na časové linii dvě, který měl být základnou pro můj pracovní pobyt. Něco se však pokazilo."
"Aha, tak je tomu. Hmm. A vy máte vnuka, který je plukovníkem?"
"Ano, pane."
"A kolik je vám?"
"To záleží na tom, jak to počítáte, pane doktore. Narodila jsem se na Zemi čtvrtého července 1882 na časové linii dvě. Žila jsem tam až do roku 1982, jedno století bez dvou týdnů. Pak jsem se přestěhovala na Tertius a byla omlazena. To bylo před dvaapadesáti lety podle mého osobního kalendáře. Právě nedávno jsem měla posilovací kúru, která mne udělala mladší, než bych měla být. Dávám přednost tomu vypadat jako zralá žena, a ne jako dívka. Vnuky však mám, spoustu vnuků."
"Zajímavé. Půjdete se mnou do ordinace?"
"Vy si myslíte, že jsem blázen."
Nespěchal s odpovědí. "Řekněme to takto: Jeden z nás má halucinace. Testy mohou ukázat, kdo to je. Kromě toho mám v ordinaci mimořádně cynickou sestru, která je schopná i bez testů téměř s jistotou zjistit, komu z nás prokluzuje spojka. Půjdete se mnou?"
"Určitě ano. A děkuji vám, pane. Ale nejdříve musím najít nějaké šaty. Doopravdy nemohu opustit tento pokoj dokud je nenajdu." (Nebyla jsem si jistá, zda to byla pravda. Ta skupina, která právě odešla, zjevně neměla takový postoj k "necudnému obnažování", jenž byl obvyklý v Missouri v dobách mého narození. Na druhou stranu, když jsem žila na Teitiu, nahota doma nebyla ničím pozoruhodným a nevyvolávala ani vzrušení na velmi veřejných místech - bylo to něco jako montérky na svatbě - něco neobvyklého, ale nic co by stálo za zírání.)
"Ale právě má začít festival."
"'Festival'? Pane doktore, jsem cizinkou v cizí zemi, vždyť se vám to právě snažím říct."

"Hmm, právě začíná náš největší svátek. Teoreticky má začít při západu slunce, ale je mnoho těch, kteří předčasně startují. Už teď bude na třídě před hotelem značný počet nahých lidí, kteří jsou již opilí a hledají partnery."
"Partnery k čemu?" Pokoušela jsem se, aby to znělo nevinně. Nemám moc ráda orgie, všechna ta kolena a lokty –
"Co myslíte? Je to obřad plodnosti, mé drahé děvče, který zajišťuje velkou úrodu. A pokud se o to jedná, i velká břicha. Jestli jsou v tomto hezkém městě nějaké panny, tak jsou pod zámkem." Dodal: "Ale nebudou vás obtěžovat, pokud jednoduše půjdete se mnou do ordinace... Slibuji, že vám najdu něco na oblečení. Kombinézu, oděv zdravotní sestry nebo něco jiného. Vyhovuje vám to?"
"Vyhovuje a díky, pane doktore."
"Pokud bych byl na vašem místě a byl bych ještě nervózní, podíval bych se po nějaké osušce v koupelně a udělal bych si z ní kaftan. Můžete to stihnout do tří minut. Neloudejte se, kočičko, musíme zpátky do rachoty."
"Rozkaz!" Odspěchala jsem do koupelny.
Byla to skutečná koupelna, a ne osvěžovna. Když jsem v apartmá hledala šaty, všimla jsem si haldy froté ručníků, Teď jsem se podívala důkladněji a uviděla tam dva tlustší. Jeden jsem vytáhla a rozložila. Heuréka! Byla to osuška jako pro bohatého Jihoameričana, nejméně šest stop dlouhá a tři široká. Žiletka z lékárničky umístila rovnou doprostřed řez dostatečně veliký pro mou hlavu. Teď najít něco - cokoliv - co se dá uvázat kolem pasu.
"Když jsem to hledala, tak se před sušičem vlasů, nebo spíše místo něj, objevila lidská hlava. Ženská hlava, dosti hezká, ale bez těla. V prvním století mého života by mne to znervóznilo. Teď už jsem si zvykla na realistické hologramy.
"Pokouším se vás chytnout samotnou," řekla hlava zvučným barytonem. "Hovořím jménem Výboru pro estetické likvidace. Zdá se, že jsme vám způsobili nějaké potíže. Za to se vám upřímně omlouváme."
"Měli byste se. Co se stalo s tím dítětem?"
"Z dítěte si nic nedělejte. Spojíme se s vámi." Obraz zablikal.
"Hej, počkejte!" Ale to už jsem mluvila s fénem.

Dr. Ridhpath vzhlédl, jak škrábal Pixela pod bradou. "Pět minut a čtyřicet vteřin."
"Je mi líto, že jsem se opozdila, ale byla jsem vyrušena. Objevila se hlava a mluvila na mě. Stává se to tady často, nebo mám opět halucinace?"
"Skutečně to vypadá na to, že jste tady cizí. To je telefon. Jako například - telefon, prosím!"
V rámu představujícím dosti bezvýrazné zátiší se objevila hlava - v tomto případě mužská. "Váš hovor, pane?"
"Zrušit." Hlava zmizela. "Byla taková?"
"Ano, ale dívčí."
"Samozřejmě. Jste žena a hovor vás zastihl v koupelně, tak počítač zobrazil hlavu shodující se s vaším pohlavím. Počítač sladí pohyby rtů se slovy... ale obraz zůstane neosobní animací, dokud se nerozhodnete, aby vás bylo vidět. To stejné platí pro volajícího."
"Rozumím. Hologram."
"Ano. Pojďte se mnou." Pak dodal: "Vypadáte docela báječně v té osušce, ale vypadala jste ještě líp jen ve své kůži."
"Díky." Vyšli jsme na hotelovou chodbu, před námi sem a tam pobíhal Pixel. "Pane doktore, co to je 'Výbor pro estetické likvidace'?"
"Co?" Zdálo se, že je překvapen, "Úkladní vrahové a kriminální nihilisté. Kde jste o nich slyšela?"
"Od té hlavy, co jsem viděla v koupelně. Ten telefon." Zopakovala jsem hovor a myslím, že to bylo doslova.
"Hmm, zajímavé." Pak neřekl ani slovo, dokud jsme se nedostali o deset pater níž do jeho ordinace v mezaninu.
Potkali jsme několik hotelových hostů, kteří začali předčasně slavit. Většina z nich byla nahá až na škrabošky, ale někteří měli úplné maškarní kostýmy - zvířat, ptáků nebo abstraktních fantazií. Jeden pár

byl vyfintěn pouze barvou. Byla jsem ráda, že mám svůj froté kaftan.
Když jsme přišli do ordinace Dr. Ridpatha, tak jsem zůstala v čekárně. On pak pokračoval do druhého pokoje, Pixel před ním. Doktor nechal dveře otevřené, mohla jsem vidět i slyšet. Jeho sestra stála zády k nám a mluvila "telefonicky" - tedy s mluvící hlavou. Zdálo se, že v ordinaci není nikdo jiný. Přesto jsem však byla mírně překvapená, když jsem zjistila, že sestra se připojila k epidemii nahoty. Měla boty, minikalhotky a čepec zdravotní sestry. Bílá ošetřovatelská uniforma jí visela přes jedno rameno, jako kdyby byla telefonem zastižena při svlékání nebo při převlékání. Byla to vysoká a štíhlá brunetka. Neviděla jsem jí do obličeje.
Slyšela jsem ji říct: "Řeknu mu to, pane doktore. Kéž dnes večer stojíte stále na stráži. Uvidíme se ve vězení. Sbohem." Napůl se otočila: "To byl Daffy Weisskopf, šéfe. Má pro tebe předběžnou zprávu. Příčinou smrti je udušení. Ale - jen si to pomysli - předtím než tam nalili kečup, tak tomu starému parchantovi nacpali do krku plastickou obálku se slavně nebo neslavně známou navštívenkou, na které bylo: 'Výbor pro estetické likvidace'."
"To jsem si myslel. Řekl, jakou značku měl kečup?"
"Pro všechno na světě!"
"A proč se tady svlékáš? Festival začne až za další tři hodiny."
"Podívej se, otrokáři! Vidíš ty hodiny? Odtikávají drahocenné vteřiny mého života. Vidíš, co je na nich? Pět hodin a jedenáct minut. Moje pracovní smlouva říká, že dělám do pěti."
"Říká, že jsi v práci až dokud tě neuvolním, ale že od pěti začínáš dostávat přesčasový příplatek."
"Nebyli tady žádní pacienti a já jsem se převlékala do mého festivalového kostýmu. Jen počkej, až ho uvidíš, šéfe! I farář by z něj zrudnul."
"Pochybuji. Máme tady pacientku a potřebuji tvou pomoc."
"Oukej, oukej! Dám se zpátky do hader Florence Nightingalové."
"Neobtěžuj se, byla by to ztráta času. Paní Longová, pojďte dovnitř, prosím a svlékněte si šaty."
"Ano, pane." Ihned jsem vešla a svlékla jsem si ten štípnutý kaftan. Byla jsem schopna pochopit, proč to udělal. Obezřetný lékař má vždy někoho u sebe, když vyšetřuje ženskou pacientku, ten postup je univerzální. Multiuniverzální. Když okolnosti dodají doprovod oblečený pouze do kůže, je to ještě lepší. Není třeba ztrácet čas na "andělské řízy" a další takové nesmysly.
Tím, že jsem pomáhala svému otci a léta jsem mívala dozor v omlazovací klinice v Zapadáku a v nemocnici s ní propojené, rozuměla jsem uplatňovanému protokolu. V Zapadáku nosí sestra šaty pouze tehdy, když to vyžaduje práce. A to je zřídka, neboť pacient obvykle není oblečen. "Ale to není 'paní Longová', doktore. Obvykle mi říkají 'Maureen'."
"Tak tedy ať je to 'Maureen'. Toto je Dagmar. Roaste, dovol, abych ti představil Alenku; Alenko, dovol, abych ti představil Roasta. A taky Pixela, Dagmaro. To je ten s krátkýma nohama."
"Nazdar, Maureen. Ahoj, Pixeli."
"Mi - au."
"Ahoj, Dagmaro. Je mi líto, že tě zdržuji."
"De nada, drahoušku."
"Dagmaro, buď chybí rozum mně nebo Maureen. Komu z nás?"
"Nemohlo by to být u obou? Už mám o tobě jistou dobu pochybnosti, šéfe."
"Pochopitelně. Ale zdá se, že opravdu ztratila kus paměti. Tedy přinejmenším kus. K tomu možná přistupují halucinace. Studovala jsi materia medica před podstatně kratší dobou než já. Pokud by někdo chtěl způsobit několikahodinovou dočasnou amnézii, jakou drogu by si vybral?"
"Jé, nehraj na mne bosého kluka, šéfe. Přirozeně alkohol, ale mohlo by to být téměř všechno. Vždyť dnes děcka jedí, pijou, šňupají a píchají si všechno, co je nepíchne nazpět."
"Nebyl to alkohol. Množství k tomu potřebného alkoholu by vyvolalo strašlivou kocovinu s páchnoucím dechem, škubáním, třesavkou a s krví podlitýma očima. Podívej se však na ni - čisté oči, zdravá je jako kůň a nevinná jako štěně v čistém prádle. Pixeli, jdi odtud! Co tedy hledáme?"
"Nevím, začněme pracovat a zjistíme to. Vzorek moče, vzorek krve. Sliny také?"
"Jistě. A pot, pokud nějaký nalezneš."
"Vaginální preparát?"

"Ano."
"Počkejte," namítla jsem. "Pokud chcete šmátrat uvnitř ve mně, chci mít možnost osprchovat se a umýt."
"Starou belu, drahoušku," jemně odpověděla Dagmar. "Co potřebujeme, je to, co je v tobě teď... a ne to, co bude potom, co smyješ hříchy své. Nehádej se, nechtěla bych ti zlomit ruku."
Sklapla jsem. Když mne vyšetřují, tak opravdu chci buď vonět dobře nebo nevonět vůbec. Ale jako dcera lékaře (a já sama jsem terapeutická) jsem věděla, že to, co řekla Dagmar dávalo smysl... protože hledali drogy. Neočekávala jsem, že nějaké najdou... ale mohlo by se jim to podařit. Bylo jisté, že mi chybělo pár hodin. Nebo dnů? Mohlo se stát cokoliv.
Dagmar mě přiměla vyčurat se do skleničky, odebrala mi krev a sliny. Pak mi řekla, ať vylezu na stůl a dám nohy do třmenů. "Mám to udělat já nebo šéf? Vypadni Pixeli a přestaň!"
"Kdokoli z vás." (Skutečně ohleduplná sestřička. Některé ženské pacientky nesnášejí, aby se jich tam dole dotýkaly ženy, jiné se zdráhají před muži. Otec mne vyléčil ze všech obdobných nesmyslů dříve, než mi bylo deset.)
Dagmar se vrátila s dilatátorem... a já jsem si něčeho všimla. Řekla jsem již, že to byla brunetka. Zůstala svlečená, kromě těch skrovných kalhotek - které nebyly neprůhledné. Měly by ukazovat ten tmavý známý fíkový list, není tomu tak?
Není. Ukazovaly pouze barvu kůže a náznak Velikého předělu.
Žena, která si holí nebo jinak depiluje svoje kudrnaté ochlupení na genitáliích, má nesmírný zájem o rekreační sex. Můj milovaný první manžel Brian mi to zdůrazňoval ve Fialové dekádě, někdy kolem gregoriánského roku 1905. Brianovo tvrzení jsem si za těch jeden a půl století ověřila na nekonečném počtu příkladů. (Nepočítám tam přípravu na operaci nebo na porod.) Ženy, které upřednostňovaly tuto úpravu, byly bez výjimky energické a zdravé požitkářky bez skrupulí.
Dagmar nebyla připravována na operaci, zjevně se ani nechystala rodit. Ne, připravovala se k účasti na saturnáliích. Q.E.D.
To k ní ve mně vzbudilo sympatie. Brianovi, kéž je požehnaná jeho chlípná duše, by se to velmi líbilo. Poté, co jsme si popovídaly při braní vzorků, již znala nejpodstatnější věci z mých "halucinací". Věděla též, že jsem ve městě cizí. Když nastavovala ten prokletý dilatátor (mně se vždy hnusily, i když tento měl teplotu těla a Dagmar s ním zacházela s jemnou péčí, kterou mu může věnovat jenom žena, co na takovém stolu již byla), tak dokud to dělala, zeptala jsem se ve snaze ignorovat, co dělá: "Dagmaro, řekni mi o tom festivalu."
"La Fiesta de Santa Carolita. Hej, ty jsi se tam dole sevřela! Dej bacha, drahoušku, nebo se poraníš."
Povzdechla jsem si a zkusila se uvolnit. Santa Carolita je moje druhé dítě narozené v roce 1902 podle gregoriánského kalendáře.

2.

Rajská zahrada

* * * *

Pamatuji si Zemi.
Znala jsem ji, když byla čistá a zelená. Byla krásnou nevěstou lidstva, sladkou, svěží a k pomilování. Přirozeně mluvím o mé vlastní časové linii, očíslované "dvě" s kódem "Leslie LeCroix". Ale všechny nejznámější časové linie, které pro Okruh Ouroboros hlídá Časový sbor, se v době, kdy jsem se narodila sbíhají do jediné. Narodila jsem se v roce 1882 podle gregoriánského kalendáře, bylo to pouze devět let po smrti Iry Howarda. V roce 1882 byla obyvatelů Země pouhá jedna a půl miliarda.
Když jsem Zemi o rovných sto let později opouštěla, narostl jejich počet na více než čtyři miliardy a ta hemživá masa se zdvojnásobovala každých třicet let.
Pamatujete se na to staré podobenství z Persie o zdvojnásobování zrnek rýže na šachovnici? Čtyři miliardy lidí jsou ždibec větší než zrnko rýže; šachovnice vám velmi rychle nestačí. Na jedné časové linii se obyvatelstvo Země nafouklo až na více než třicet miliard lidí, než dospělo ke konečné katastrofě. Na jiných časových liniích přišel konec při méně než deseti miliardách. Ale na všech časových liniích se naposled smál Dr. Malthus.
Je marné truchlit nad mrtvolou Země, je to stejně hloupé jako plakat nad prázdnou kuklou, když z ní vyletěl její motýl. Ale já jsem nevyléčitelně sentimentální a provždy se rmoutím nad tím, jak se změnil rodný dům lidstva.
* * *
Vyrůstala jsem jako zázračně šťastná dívka.
Nejenže jsem žila na Zemi, když ještě byla mladá a krásná, měla jsem i to velké štěstí, že jsem se narodila v jedné z jejích nejpůvabnějších zahrad, v jižní Missouri dříve, než lidé a buldozery zpustošili její zelené pahorky.
Kromě šťastné náhody s rodištěm jsem měla obzvlášť velké štěstí i v tom, že jsem byla dcerou svého otce.
Když jsem byla ještě docela malá, můj otec mi říkával: "Má milovaná dcero, ty jsi nemorální malá darebačka. Já to vím, protože se mi podobáš, tvůj mozek funguje stejným způsobem jako ten můj. Aby tě tento nedostatek nezničil, musíš si vypracovat použitelnou soustavu vlastních zásad, podle které budeš žít."
Zamyslela jsem se nad jeho slovy a cítila se uvnitř příjemně a dobře.
"Nemorální malá darebačka -" Otec mne tak dobře znal.
"Jakou soustavu zásad mám dodržovat, otče?"
"Musíš si vybrat vlastní."
"Desatero přikázání?"
"Jsi přece chytřejší. Desatero přikázání je pro pitomce. Prvních pět je dobrých pouze pro kněze a pro hlavouny; druhých pět jsou polopravdy, ty nejsou ani úplné ani postačující."
"Dobře, tak mne pouč o druhých pěti. Jak by měla znít?"
"Nenaservíruju ti to, líná kůže. Musíš to udělat sama." Náhle vstal a shodil mne z klína, málem jsem přistála na zadku. Byla to naše obvyklá hra. Když jsem zareagovala rychle, mohla jsem přistát na nohou, když ne, vedl jedna nula.
"Analyzuj Desatero přikázání," přikázal mi. "Řekni mi, jak by měla znít. Mezitím nechci ještě jednou slyšet, že ses přestala ovládat a matka tě poslala promluvit si o tom se mnou. To si pak raději předem zastrč do bombarďáků McGuffeyho čítanku."
"Otče, to bys neudělal."
"Jen to zkus, zrzko, jen to zkoušej. S potěšením ti naplácám."
Byla to prázdná hrozba. Nikdy mi nenaplácal, když už jsem byla dost velká, abych pochopila, proč mě hubuje. Ani předtím mi nikdy nenaplácal tak silně, aby mne bolel zadek. Bolely mě však mé zraněné city. Matčino trestání, to byla jiná věc. Nejvyšší spravedlnost byla otcovým písečkem. Matka konala nižší a střední spravedlnost - broskvoňovým prutem. Au!
Otec mne strašně rozmazloval.
Měla jsem čtyři bratry a čtyři sestry - Edwarda, narozeného v roce 1876, Audrey v roce '78, Agnes v roce '80 a Toma v roce '81. V roce '82 jsem přišla já, Frank se narodil v roce 1884, pak v roce '92 to

byla Beth, v roce '94 Lucille a v roce 1897 George. Já jsem zabírala více otcova času, než další tři nebo možná čtyři z ostatních sourozenců. Zamýšlím-li se nad tím, nemohu si vybavit, že by byl víc přístupný ve vztahu ke mně než ke komukoli z mých bratrů a sester. Ale určitě to dopadalo tak, že jsem s otcem trávila víc času než oni.

Dva přízemní pokoje v našem domě byly otcovou ambulancí a ordinací. Strávila jsem tam spoustu svého volného času, protože mne fascinovaly jeho knihy. Matka se nedomnívala, že bych je měla číst, jelikož lékařské knihy jsou plné věcí, kterými by se dámy zkrátka neměly zabývat. Je to pro dámu nevhodné a je to nemravné.

Otec jí řekl: "Paní Johnsonová, já Maureen vysvětlím těch několik chyb v knihách. Pokud se jedná o podstatně početnější a důležitější pravdy, tak mne těší, že se je Maureen chce naučit. 'Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými' Jan 8,32."

Matčina ústa se sevřela do chmurné čáry a neodpověděla. Pro ni byla bible slovem konečným a nejvyšším, zatímco otec byl volnomyšlenkář. S tím se tehdy nepřiznal ani mně. Otec však bibli znal podrobněji než matka a byl schopen vždy zacitovat nějaký verš, aby něco vyvrátil - nyní se mi to zdá být nanejvýš neférový způsob argumentace. Byla to však výhoda, kterou potřeboval, když s ní jednal. Matka byla totiž rozhodná žena.

V mnoha věcech se neshodovali. Měli však pravidla, která jim umožňovala spolužití bez krveprolití. Nejen žít spolu, ale sdílet lože a mít dítě za dítětem. Byl to zázrak.

Myslím si, že většinu pravidel vytvářel otec. V té době se tam považovalo za samozřejmost, že manžel byl hlavou domácnosti a musel se poslouchat. Nemusíte tomu věřit, ale v té době vyžadoval svatební obřad od nevěsty, aby slíbila, že bude poslouchat svého manžela - ve všem a navždy.

Jak znám moji matku (vážně, já ji zase natolik neznám), dodržovala tento slib maximálně třicet minut. Vypracovali si však prakticky použitelné kompromisy.

Matka šéfovala domácnosti. Otcovou doménou byla jeho ordinace, stáj a hospodářská stavení, jakož i věci, které se jich týkaly. Otec kontroloval všechny peníze. Každý měsíc dával matce peníze na domácnost a ona je mohla utrácet jak uznala za vhodné. Vyžadoval však od ní, aby si zapisovala, jak je spotřebovala. Otec toto účetnictví každý měsíc kontroloval.

Snídaně bývala v sedm, oběd v poledne a večeře v šest. Když lékařská praxe přinutila otce jíst v jinou dobu, tak to oznámil matce předem, pokud to bylo možné. Rodina však ke stolu usedla ve stanovenou dobu.

Když byl otec přítomen, přidržel matce židli, ona mu poděkovala a sedla si. Pak si sedl on a následovali všichni ostatní. Modlil se před jídlem ráno, v poledne i večer. V otcově nepřítomnosti usazoval matku můj bratr Edward a modlitbu říkala matka. Mohla taky nařídit někomu z nás, aby se před jídlem pomodlil, to bylo kvůli praxi. Pak jsme jedli a neslušné chování u stolu bylo pouze o jeden stupínek pod velezradou. Dítě však nemuselo sedět, kroutit se a čekat na dospělé, pokud se už najedlo. Mohlo požádat o dovolení a pak odejít od stolu. Nemohlo se už vrátit, a to ani kdyby objevilo, že udělalo hroznou chybu a zapomnělo, že je zákuskový večer. (Matka se však smilovala a dovolila mu sníst zákusek v kuchyni... pokud nezlobilo nebo nefňukalo.)

V den, kdy moje nejstarší sestra Audrey začala chodit do střední školy, otec doplnil protokol: Přidržel mámě židli jako obvykle. Pak se máma posadila a řekla: "Děkuji, doktore." Edward, o dva roky starší než Audrey, přidržel židli jí a usadil ji ihned po matce. Matka řekla: "Co řekneš, Audrey?"

"Řekla jsem to, mámo."

"Ano, řekla to, matko."

"Neslyšela jsem to."

"Děkuji, Eddie."

"Rádo se stalo, Aud."

Pak se posadili ostatní.

Od té doby byl vždy nejstarší přítomný kluk povolán k tomuto společenskému obřadu, když některá z dívek postoupila na střední školu.

V neděli byl oběd v jednu, protože každý kromě otce chodil do nedělní školy a každý včetně otce chodil na ranní pobožnost.

Otec se vyhýbal kuchyni, matka nikdy nevstoupila do ordinace, a to ani kvůli úklidu. Uklízela služebná, některá z mých sester nebo já (když už jsem byla dostatečně velká).
Podle nepsaných, ale nikdy neporušených pravidel, žili mí rodiče v pohodě. Myslím si, že jejich přátelé je považovali za ideální pár a jejich děti za "ty milá Johnsonovic děcka".
Vážně si myslím, že jsme byli šťastná rodina, nás devět dětí a naši rodiče. Nemyslete si ani na chvíli, že jsme žili v tak přísné kázni, že jsme neměli zábavu. Měli jsme spoustu legrace, jak doma tak i venku. Většinou jsme se ale bavili sami. Vzpomínám si na dobu o mnoho let později, kdy se americké děti zdály neschopné bavit se bez celého jmění investovaného do elektrického a elektronického vybavení. My jsme neměli přepychové zařízení a ani nám nechybělo. V té době, tedy kolem roku 1890, pan Edison vynalezl elektrické světlo a profesor Bell vynalezl telefon. Tyto moderní zázraky však ještě nedorazily do městečka Thebes v okresu Lyle ve státě Missouri. Co se týče elektronických hraček, slovo "elektron" se teprve muselo vytvořit. Mí bratři však měli sáňky a vozíky, my děvčata zase panenky a dětské šicí stroje. Společně jsme měli mnoho her na hraní doma - domino, dámu a šachy, mikádo a lotto, karetní hry a hry na přesmyčky...
Venku jsme hrávali hry, které nevyžadovaly žádnou výstroj, nebo jí nebylo třeba příliš mnoho. Hráli jsme scrub, zvláštní druh baseballu, který mohlo hrát tři až osmnáct hráčů spolu s dobrovolným zapojením psů, koček a jedné kozy.
Měli jsme další živá zvířata: jednoho až čtyři koně v závislosti na tom, jaký byl rok, guernseyskou krávu jménem Clytemnestra, slepice (obyčejně červené rodajlendky), perličky, kachny (domácí bílé), občas králíky a (jenom jednu sezónu) svini pojmenovanou Gumídek. Otec ji prodal, protože to skončilo tím, že jsme nechtěli jíst prasata, která jsme pomáhali chovat. Až tak jsme ta prasata nepotřebovali chovat. Bylo pravděpodobnější, že otec dostane jako honorář uzenou šunku nebo vepřový bok, než že honorář bude zaplacen penězi.
Všichni jsme rybařili a kluci chodili na lov. Když byl každý kluk dostatečně starý na zacházení s puškou (v deseti, pokud si vzpomínám), otec ho naučil střílet, zpočátku s kalibrem 0.22. Učil je též lovit. U toho jsem však nebyla, protože to nebylo nic pro děvčata. Nevadilo mi to (odmítala jsem mít něco společného se stahováním kůže a kuchání králíčků, což byla jejich obvyklá hra), ale chtěla jsem se naučit střílet... a udělala jsem chybu, že jsem to řekla v doslechu matky, která explodovala.
Otec mi tiše řekl: "Promluvíme si o tom později."
A promluvili jsme si o tom. Asi za rok, když už se zaběhlo, že jsem někdy otce vozila na návštěvy pacientů na venkov, začal bez vědomí matky vozit pod jutovými pytli na zádi bryčky malou jednoranovou dvaadvacítku. Maureen se učila střílet... a obzvlášť se učila tomu, jak nebýt postřelena: všechna ta pravidla bezpečnosti při zacházení se střelnými zbraněmi. Otec byl trpělivým učitelem, který vyžadoval dokonalost.
O několik týdnů později mi řekl: "Maureen, pokud si zapamatuješ, co jsem tě naučil, může ti to pomoci déle žít. V to doufám. Letos se nebudeme pouštět do pistole, nemáš ještě dost velké ruce."
My mladí jsme měli celý prostor venku jako naše hřiště. Sbírali jsme divoké ostružiny a chodili na černé ořechy, hledali jsme plody lahvovníku a viržinského tomelu. Chodili jsme na výlety a pikniky. Když pak každý z nás vyrostl a začal pociťovat nové a nádherné touhy, chodili jsme ven randit, říkali jsme tomu "dvořit se".
Naše rodina vždy slavila významné dny - jedenáct narozenin, výročí svatby našich rodičů, Vánoce, Silvestra, den svatého Valentina, narozeniny George Washingtona, Velikonoce, čtvrtý červenec, který byl dvojitým svátkem (dnem vyhlášení nezávislosti Spojených států a dnem mých narozenin), desátý srpen, jenž byl dnem přijetí našeho státu do Unie. Nejlepší byl okresní trh - "nejlepší" proto, že otec závodil v klusáckých dostizích (a varoval pacienty, ať tento týden neonemocní, nebo ať navštíví Dr. Chadwicka, který jej zastupuje). Seděli jsme na tribuně a povzbuzovali do ochraptění... i když otec zřídka skončil mezi vítězi. Pak přišel Halloween - předvečer svátku Všech svatých - a Den díkůvzdání, které nás opět přivedly k Vánocům.
To je dohromady měsíc svátečních dnů, které jsme slavili s hlučným nadšením.
A byly ještě dny nesváteční, kdy jsme seděli kolem jídelního stolu a vybírali jádra z ořechů tak rychle, jak je jen otec a Edward stačili louskat, zatímco matka nebo Audrey hlasitě četly ze Zálesáckých příběhů

nebo Invanhoea nebo z Dickense - nebo jsme připravovali praženou kukuřici či kuličky z ní (které se lepily na všechno kolem), vyprávěli si příběhy, popřípadě jsme se shromáždili kolem klavíru a zpívali zatímco matka hrála. To bylo nejlepší ze všeho.
Byly zimy, ve kterých jsme měli soutěže v pravopisu každý večer, neboť Audrey byla do nich opravdu zblázněná. Chodila kolem dokola s McGuffeyho cvičebnicí pravopisu pod jednou paží a Websterovou Americkou cvičebnicí pravopisu pod druhou. Její rty se pohybovaly a oči měla prázdné. Vždy vyhrávala rodinná cvičení. My jsme to očekávali, rodinné soutěžení se obvykle odehrávalo až o druhé místo mezi mnou a Edwardem.
Audrey se to povedlo: první místo v thebeské Sjednocené základní a střední škole, když byla v šesté třídě. Následující rok se zastavila až v regionální soutěži v Joplinu, kde prohrála jen s protivným malým klukem z Rich Hillu. V prvním roce na střední škole však regionální soutěž vyhrála, dostala se do Jefferson City a vyhrála tam zlatou medaili nejlepší znalkyně pravopisu v Missouri. Matka a Audrey jely spolu do hlavního města státu na finále a na předávání cen - dostavníkem do Butleru, pak železnicí do Kansas City a opět vlakem do Jefferson City. Možná bych žárlila - na Audreino cestování, ne na zlatou medaili - kdybych se tehdy nechystala do Chicaga (ale to už je jiný příběh).
Audrey při návratu vítala kapela, která hrávala na okresních trzích. Byla speciálně oživena mimo sezónu na počest "Oblíbené dcery města Thebes," (tak to bylo napsáno na velikém transparentu), "Audrey Adele Johnsondvé". Audrey plakala, já taky.
Zvlášť si vzpomínám na jedno horké červencové odpoledne. "Počasí tak na smršť," usoudil otec. Skutečně se v ten den dotkla země tři tornáda, jedno z nich docela blízko našeho domu.
Byli jsme v bezpečí. Otec nás zahnal do protismršťového krytu, jen co se nebe zatáhlo a opatrně pomohl dolů po schodech matce - již opět nosila... musela to být moje sestřička Beth. Tři hodiny jsme tam seděli při světle stájové lucerny, pili citronádu a jedli matčiny sladké sušenky, tlusté, zamoučené a syté.
Otec stál nahoře na schodech u otevřených šikmých dveří, když kolem proletěl kus Ritterovic stáje.
V tom okamžiku na něj matka zaječela (pokud vím, bylo to před dětmi poprvé a naposled): "Doktore, okamžitě pojďte dovnitř! Nechci ovdovět pouze proto, že si chcete dokázat, že můžete vydržet všechno!"
Otec okamžitě za sebou zajistil dveře a sešel dolů. "Madam, jako obvykle je vaše logika nevyvratitelná."
Měli jsme piknikové projížďky s mládeží ve stejném věku na vozech se senem a obvykle s docela tolerantním doprovodem, bruslařské výpravy na Marais des Cygnes, pikniky nedělní školy, církevní večírky se zmrzlinou a mnoho, mnoho dalších věcí. Šťastné chvíle nevznikají z přepychových hračiček, mají původ v tom, že lidé 'byli stvoření jako muž a žena' a z toho, že jsou zdraví a mají chuť do života.
Pevná kázeň, ve které jsme žili, nebyla ani obtížná ani přehnaná. Nic z ní neexistovalo pouze kvůli prázdnému účelu, aby nějaká pravidla byla. Mimo hranic těchto nevyhnutelných pravidel jsme byli volní jako ptáci.
Starší děti pomáhaly s mladšími dětmi, měly stanovené své úkoly. Tak od šesti let měl každý z nás přiděleny každodenní domácí povinnosti. Povinnosti byly zapsány a kontrolovány. Později jsem své hejno (větší než hejno mé matky) řídila podle stejných pravidel. Matčina pravidla byla chytrá, fungovala pro ni a fungovala pro mě.
Ach, má pravidla nebyla úplně stejná jako matčina, protože naše poměry nebyly úplně stejné. Například významným úkolem pro mé bratry bylo řezání a sekání dřeva, mí synové dřevo nesekali, neboť náš dům v Kansas City byl vytápěn kotlem na uhlí. Oni tedy pečovali o kotel, skládali uhlí do sklepa (uhlí se dodávalo tak, že se vysypalo na chodník, pak následovalo vyčerpávající nošení uhlí po kbelících k násypce, která vedla do sklepa). Vybírali popel a vynášeli ho nahoru po schodech ze sklepa.
Byly tu i další rozdíly. Mí kluci nemuseli tahat vodu na koupání, v Kansas City jsme měli tekoucí vodu. A tak dále. Mí synové pracovali stejně tvrdě jako mí bratři, jenom jinak. Městský dům s elektřinou, plynem a kotlem na uhlí nevyžaduje tak těžké domácí práce jako venkovský dům ve veselých devadesátých letech. Dům, ve kterém jsem byla vychovávána neměl tekoucí vodu, domovní kanalizaci a ústřední topení. Byl osvětlován petrolejovými lampami a svíčkami, doma dělanými i kupovanými. Vytápěn byl kamny na dřevo; velká nasypací kamna byla v obývacím pokoji, válcovitá kamínka v ordinaci, malá kamínka všude jinde. Žádná kamna nebyla v patře... ale mřížoví ve stropě umožňovalo teplému vzduchu

přístup do horního patra.
Měli jsme jeden z největších domů ve městě a snad i nejmodernější. Otec byl totiž velmi rychlý v zavádění každého skutečně užitečného vynálezu ihned, jak byl k dispozici. V tomto ohledu vědomě napodoboval pana Samuela Clemense.
Otec považoval pana Clemense za jednoho z nejchytřejších a snad i za nejchytřejšího muže Ameriky. Pan Clemens byl o sedmnáct let starší než otec, který si poprvé všiml "Marka Twaina" v souvislosti s povídkou o slavném skákavém žabákovi z okresu Calveras. Od té doby četl otec od pana Clemense všechno, co mu padlo pod ruku.
V roce, ve kterém jsem se narodila, otec napsal panu Clemensovi a pogratuloval mu k cestopisu "Jak jsem se protloukal". Pan Clemens poslal zdvořilou a suše humornou odpověď. Otec si ji zarámoval a pověsil na zeď v ordinaci. Později otec psal panu Clemensovi pokaždé, když vyšla kniha od "Marka Twaina". Přímým důsledkem toho bylo, že Maureen, zkroucená v koutku ordinace, četla všechna publikovaná díla pana Clemense. Nebyly to knihy, které by četla matka, ta je považovala za vulgární a za zhoubné pro dobrou morálku. Z hlediska svých hodnot měla matka pravdu. Pan Clemens byl jasně podvratným živlem podle měřítka všech "správně myslících" lidí.
Jsem přinucena uznat, že matka mohla zjistit nemorální knížku již podle její vůně, protože nikdy, doopravdy nikdy, nepřečetla nic od pana Clemense.
Proto tyhle knížky zůstávaly v ordinaci a já jsem je tam hltala spolu s ostatními, které se nikdy neobjevovaly v obývacím pokoji - nešlo jenom o lékařské knihy, ale i o takové vysloveně podvratné práce jako přednášky plukovníka Roberta Ingersolla a (to nejlepší) eseje Thomase Henryho Huxleyho. Nikdy nezapomenu na odpoledne, kdy jsem četla esej profesora Huxleyho "O gadarénských sviních".
"Otče," řekla jsem vzrušeně, "oni nám neustále lhali!"
"Pravděpodobně," souhlasil. "Co to čteš?"
Řekla jsem mu to, "Tak, pro dnešek jsi se toho načetla dost. Profesor Huxley je silný tabák. Promluvme si chvilku. Co děláš s Desaterem přikázání? Máš už konečné znění?"
"Možná," odpověděla jsem.
"Kolik jich je teď?"
"Myslím, že šestnáct."
"To je příliš mnoho."
"Pokud bys mi dovolil se vykašlat na prvních pět -"
"Ne, pokud jsi pod mou střechou a jíš u mého stolu. Vidíš, že chodím do kostela a zpívám církevní písně, není tomu tak? Nikdy nespím při kázání. Maureen, vetření modré hlíny do tvého pupíku je dovednost nepostradatelná pro přežití... a to všude a kdekoliv. Poslechněme si tvou poslední verzi prvních pěti přikázání."
"Otče, ty jsi odporný člověk a jednou špatně skončíš."
"Ne, když se jim budu vyhýbat. Přestaň zdržovat."
"Ano, pane otče. První přikázání: Budeš se před veřejností klanět bohu upřednostňovanému většinou lidí bez hihňání a bez skrytého výsměchu."
"Pokračuj."
"Nepostavíš sobě modly boha v takové podobě, která by mohla pohoršit hlavouny a obzvlášť paní Drbnu Sousedskou - exempli gralia proto tvá kniha o anatomii neukazuje klitoris. Paní Drbně Sousedské by se to nelíbilo, protože ona žádný nemá."
"Nebo možná má a ve velikosti banánu," řekl můj otec, "ale nechce, aby se to někdo dověděl. Cenzura není nikdy logická, ale stejně jako u rakoviny je nebezpečné ignorovat ji, když se už objeví. Milá dcero, účelem druhého přikázání je prostě posílit to první. 'Modla boha' je každý idol, který by mohl soutěžit s oficiálním bohem. Nemá to nic společného se sochařstvím nebo rytectvím. Pokračuj."
"Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha... což značí neklít, ani neříkat bože, božíčku nebo zpropadeně, nebo používat sprostá slova nebo všechno, co by matka považovala za vulgární. Otče, tady je něco, co mi nedává smysl. Proč je 'vagína' dobré slovo a 'kunda' je slovo zlé? Řekni mi to."
"Obě slova jsou zlá z tvých úst, dítě, pokud nebudeš mluvit se mnou... a v tom případě budeš používat lékařskou latinu z úcty k mému povolání a mému šedivému vlasu. Máš povoleno šeptem říkat anglosaský

ekvivalent, pokud ti to bude dělat potěšení."
"Dělá mi to, ale nebyla jsem schopna zanalyzovat proč. Číslo čtyři -"
"Moment, prosím. Přidej k číslu tři. Nebudeš do infinitivu vkládat příslovečné určení nebo na něj věšet částice. Budeš se vyhýbat jazykovým chybám. Budeš ctít vznešenou angličtinu, jazyk Shakespeara, Miltona a Poea a on ti bude sloužit každým dnem tvého života. Zejména, Maureen, pokud tě ještě uslyším říct 'jiný jako' - budu tě tlouci po hlavě a ramenou neotupeným absolutním ablativem."
"Otče, to byla náhoda. Chtěla jsem -"
"Výmluvy. Poslechněme si číslo čtyři."
"Přikázání číslo čtyři: Chodívej v neděli do kostela. Usmívej se a buď příjemná, ale nebuď příliš vlezle pokrytecká. Nedovol svým dětem, pokud někdy nějaké budeš mít, aby si v neděli hrály před domem, nebo aby byly příliš hlučné na zadním dvorku. Podporuj svou církev činy a penězi, ne však tak, aby to bylo příliš nápadné."
"Maureen, to je velmi dobře vyjádřeno. Ještě z tebe bude kazatelova žena."
"Proboha, otče. To bych radši byla děvkou!"
"Ty dvě věci se nevylučují. Continuez, ma chére enfant - pokračuj, moje milé dítě."
"Mais oui, mon cher papa - ale ano, milý otče. Cti svého otce i matku všude tam, kde tě někdo může vidět. Když jednou opustíš dům, žij si svůj vlastní život. Nedovol, aby tě vodili za nos. Mon papa, toto jsi zformuloval ty... ale moc se mi to nelíbí. Ctím tebe, protože tě chci ctít. Nemám nic proti matce, my ale spolu nezpíváme jedním hlasem. Jsem jí však vděčná."
"Vyvaruj se vděčnosti, má drahá, může ti zhořknout v ústech. Když se vdáš a já umřu, pozveš Adélu, aby se k tobě nastěhovala?"
"Ehm -" Zastavila jsem se, protože jsem nebyla schopná odpovědět.
"Zamysli se nad tím. Důkladně si to předem promysli... protože každá odpověď, kterou uděláš ve spěchu nad mým ještě čerstvým hrobem, bude špatnou odpovědí. Další."
"Nezavraždíš. 'Vraždit' znamená zabíjet někoho protiprávně. Jiné druhy zabíjení existují v různých podobách a každá z nich se musí analyzovat. Na tom ještě stále pracuji, otče."
"Já také. Nezapomeň však na to, že osoba, která jí maso, je na stejné morální úrovni jako řezník."
"Ano, pane otče. Nenech se přichytit při cizoložství... a to značí nedostaň se do jiného stavu, nedostaň pohlavní nemoc. Nedovol, aby u paní Drbny Sousedské vzniklo podezření a především se nenechávej při tom přistihnout manželem, on by z toho byl nanejvýš nešťastný... a mohl by se s tebou rozvést. Otče, nemyslím si, že bych, někdy byla přitahována cizoložstvím. Kdyby Bůh chtěl, aby žena měla víc než jednoho muže, tak by nabízel víc mužů... a ne jenom tolik, že se s nimi právě vystačí."
"Kdo chtěl? Nezaslechl jsem dobře to jméno."
"Řekla jsem'Bůh', ale ty víš, co tím myslím!"
"Samozřejmě. Oddáváš se teologii. Raději bych tě viděl brát opiovou tinkturu. Maureen, když někdo mluví o boží vůli nebo o božích úmyslech nebo o úmyslech přírody protože se obává říci 'Bůh', tak okamžitě vím, že mne chce vzít na hůl. V některých případech bere na hůl sám sebe, jak to právě teď děláš ty. Vykládat jako morální zákon skutečnost, že se rodí přibližně stejně mužů jako žen, je stejné jako se přílišně vzrušovat kvůli jedné vlaštovce. Je to stejně těžko definovatelné jako 'Post hoc, propter hoc' - po tom, tedy pro to.
Co se týče tvé víry, že nebudeš pokoušena. Stojíš mi tady, sotva ti přestalo téct mléko po bradě, je to jenom rok, co jsi začala menstruovat... a myslíš si, že víš úplně všechno co se dá vědět o nebezpečí sexu... stejně, jak si to v průběhu dějin myslelo každé děvče tvého věku. Tak se do toho pusť. Buď nevěrná. Zlom svému manželu srdce a znič jeho hrdost. Zostuď děti. Buď ostudou na veřejnosti. Nech si rodidla naplnit hnisem a dovol nějakému řezníkovi, aby je vyřezal bez použití éteru v nějaké špinavé zadní místnosti. Jen tak pokračuj, Maureen. Považuj svět za úplně ztracený pro lásku. Protože tam tě může dostat neuspořádané cizoložství: Svět doopravdy ztracený, brzká smrt a děti, které se o tobě nikdy nezmíní."
"Otče, ale já jsem říkala, že se musím vyhýbat cizoložství, neboť je příliš nebezpečné. Myslím, že to dokážu." Usmála jsem se na něj a zarecitovala:
"Žila byla jedna slečna Milena -"

Otec pokračoval:
"která byla dlouho neposkvrněná
protože myslela jen na Ježíše,
a nakažlivé nemoci ve svém břiše
a co kdyby dítětem byla obtěžkána."
"Ano, znám to, já jsem tě naučil tu rýmovačku. Maureen, zapomněla jsi uvést nejbezpečnější cestu k obezřetnému cizoložství. Nicméně vím, že jsi o ní slyšela. Zmínil jsem se o ní, když jsem se ti pokoušel dát odhad o rozsahu nevěr, ke kterým dochází v našem okresu."
"Muselo mi to uniknout, otče."
"Vím, že jsem to říkal. Kdybys jenom pouze - a ten den může nastat - řekla svému manželovi, co tě trápí, požádala ho o povolení a pomoc, požádala ho, aby tě kryl."
"Ale ano, řekl jsi mi o dvou takových párech v našem okrese... ale nemohla jsem přijít na to, které to jsou."
"Nechtěl jsem, abys na to přišla. Tak jsem přidal pár falešných stop."
"Počítala jsem s tím, protože tě znám. Stejně jsem na to nemohla přijít. Otče, zdá se mi to tak nedůstojné. A nerozzlobí se strašlivě můj manžel?"
"Může tě pořádně seřvat, ale nerozvede se s tebou za to, že ses ho zeptala. Později ti stejně možná pomůže na základě správné teorie, že se dostaneš do ještě větších potíží, kdyby řekl ne. A kromě toho -" otec nasadil svůj nejzlověstnější úšklebek, "- může přijít na to, že se mu ta role líbí."
"Otče, zjišťuji, že jsem šokovaná."
"Tak se přes to přenes. Svolní manželé jsou běžní v celé historii lidstva. V každém je značný kus voyera... obzvlášť v mužích, ale ani ženám se to nevyhýbá. Může chňapnout po šanci, aby ti pomohl... protože ty jsi mu před šesti týdny pomohla stejným způsobem. Byla jsi na stráži kvůli němu a té mladé učitelce, pak jsi lhala jako diplomat, abys je kryla. Další přikázání."
"Počkej chvíli, prosím! Chtěla bych o něm mluvit poněkud víc. Tedy o cizoložství."
"A to tě nenechám dělat. Zamýšlej se nad tím, ale nejméně dva týdny na toto téma ani slovo od tebe. Další."
"Nepokradeš. Toto přikázání bych nemohla vylepšit, otče."
"Kradla bys, abys nakrmila malé dítě?"
"Ehm, ano."
"Zamysli se nad jinými výjimkami, promluvíme si o tom za rok nebo za dva. Jinak je to dobré obecné pravidlo. Ale proč bys nekradla? Jsi chytrá, pravděpodobně bys s kradením měla úspěch po celý život. Proč to nechceš dělat?"
"Hmm -"
"Nemruč."
"Otče, ty mne dohániš k zuřivosti! Nekradu, protože jsem příliš odporně hrdá!"
"No právě! To je perfektní. Ze stejného důvodu nepodvádíš ve škole nebo ve hrách. Hrdost. Tvá vlastní představa o sobě. 'K tvému vlastnímu já buď pravdivá, a z toho musí následovat, jak noc následuje den -'"
„'že nemůžeš být falešná k nikomu'. Je to tak."
"Ty jsi však použila 'o' místo 'e' v příslovci. Řekni to teď správně: Nekradu, protože -"
"- jsem příliš... odporně... hrdá!"
"Dobře. Hrdá představa o sobě je tím nejsilnějším stimulem, který můžeš mít pro správné chování. Příliš hrdá krást, příliš hrdá podvádět, příliš hrdá brát bonbóny dětem nebo strkat malá kachňátka do vody. Maureen, morální kodex pro kmen musí být založen na přežití kmene... ale pro jednotlivce se správné chování v nejhorší tísni zakládá na hrdosti, a ne na osobním přežití. Proto se kapitán potápí s lodí, proto 'Gardisté umírají, ale nevzdávají se'. Osoba, která nemá proč umřít, nemá proč žít. Další přikázání."
"Jsi tvrdý otrokář, jsi stejný jako Simon Legree z Chaloupky strýčka Toma. Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví. Předtím, než jsi mne zkazil -"
„Kdo zkazil koho? Já jsem ztělesnění morální charakternosti... protože přesně vím, proč se chovám jak se chovám. Když jsem začínal s tebou, neměla jsi absolutně žádnou morálku a tvé chování bylo naivně

nestydaté stejně jako chování kotěte, které se pokouší maskovat něco nekalého na holé podlaze."
"Ano, jak jsem už říkala: Dokud jsi mne nezkazil, tak jsem si myslela, že deváté přikázání zní: Neříkej lži. Ono však říká pouze, že pravdu musíš říct tehdy, když budeš muset vypovídat před soudem jako svědek."
"Říká víc než to."
"Ano, zdůraznil jsi, že je to zvláštní případ obecného teorému. Myslím si, že obecné odůvodnění by mělo znít: Neříkej lži, které mohou zranit jiné lidi -"
"Jsi dosti blízko."
"Otče, nenechal jsi mne dokončit."
"Promiň, Maureen, promiň. Pokračuj, prosím."
"Řekla jsem: 'Neříkej lži, které mohou zranit jiné lidi', ale chtěla jsem dodat: '- ale protože nemůžeš předem odhadnout, jakou škodu tvé lži mohou způsobit, jediným bezpečným pravidlem je nelhat vůbec'."
Dosti dlouho otec neříkal nic. Nakonec řekl: "Maureen, tohoto se nezbavíme za jedno odpoledne. Je horší mít kolem sebe lháře než zloděje... radši bych však zvládal lháře než osobu, která se licoměrně pyšní tím, že říká pravdu, celou pravdu a nic než pravdu, ať se děje, co se děje - čímž myslí 'Nezáleží na tom, kdo tím trpí, nezáleží na tom, čí nevinný život je zničen'. Maureen, člověk, který je domýšlivě hrdý na to, že říká čistou pravdu, je sadista a ne světec. Je mnoho druhů lží, nepravd, nevinných lží, nepřesných vyhlášení a tak dále. Aby sis procvičila své mozkové svalstvo -"
"Mozek nemá svaly."
"Jsi chytrá, ale neuč babičku, jak se kradou ovce. Tvůj mozek nemá svaly, a to se snažím napravit. Snaž se logicky kategorizovat druhy nepravdivých prohlášení. Když to uděláš, pokus se rozhodnout, kdy a kde lze daný druh použít z hlediska morálky, zda ho vůbec lze použít... a když nelze, tak proč. To by tě mělo chránit před nepříjemnostmi v nejbližších čtrnácti, patnácti měsících."
"Ach, otče, ty jsi na mě tak hodný!"
"Přestaň s tím sarkasmem, nebo ti naplácám na zadek. Za měsíc nebo za šest týdnů mi dones předběžnou zprávu."
"Buď vůle tvá, papá. Mám jeden speciální případ. 'Neříkej mámě ani malé lži, nebo ti ústa vypláchne louhovým mýdlem'."
"Oprava: 'Neříkej mámě žádné malé lži, na kterých by tě mohla nachytat'. Kdybys jí někdy řekla nepřikrášlenou pravdu o našich soukromých hovorech, musel bych odejít z domova. Když přichytíš Audrey, jak se mucká s tím pochybným mladým klackem, co ji navštěvuje, co řekneš matce?"
Otec mne tím překvapil. Skutečně jsem přichytila Audrey při muckání... a měla jsem nepříjemné podezření, že se víc než muckali - a to mi dělalo starosti. "Neřeknu matce nic!"
"To je dobrá odpověď. Ale co řekneš mně? Víš, že nemám matčin moralistický a puritánský vztah k sexu, a také víš - doufám tedy alespoň, že to víš - že nepoužiju nic z toho, co mi řekneš k potrestání Audrey, ale k tomu, abych jí pomohl. Tak co řekneš svému otci?"
Cítila jsem, jak na mne padají zdi, byla jsem polapena někde mezi loajálností k otci a láskou k mé starší sestře, která mi vždy pomáhala a byla ke mně vždy hodná. "Já - já ti - zpropadeně, já ti neřeknu nic!"
"Hurá!" Překážku jsi zvládla bez toho, aby ses dotkla její vrchní tyčky. Naprosto správně, miláčku, důvěrné věci se nevykládají, nepřiznáváme se místo někoho jiného. Ale neříkej 'zpropadeně'. Pokud to potřebuješ, řekni 'proklatě'."
"Ano, pane otče. Proklatě, já ti neřeknu nic o Audrey a jejím klukovi." (A Bože můj, pokud existuješ, nedovol, aby má sestra otěhotněla. Matka by z toho dostala záchvat a modlila by se za ni a bylo by to všechno strašlivé. Buď vůle tvá... ale aby jí zase nebylo příliš. Modlila se Maureen Johnsonová. Amen.)
"Vypořádejme se rychle s číslem deset a pak přejděme k těm, která Mojžíš zapomněl přinést z hory Sinaj. Nezdá se mi, že máš problémy s těmito deseti. Nedychtila jsi po něčem v poslední době?"
"Nemyslím. Proč je pravidlo, že nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ale ani slovo, že nebudeš dychtit po manželovi své bližní? Bylo to přehlédnutí ze strany Hospodina? Nebo to tehdy skutečně byla doba lovu na manžely?"
"To nevím, Maureen. Mám podezření, že to byla pouhá domýšlivost ze strany některých starých Izraelitů,

kteří si nedovedli představit, že by si jejich ženy chtěly zaskotačit s někým jiným, když mají doma tak mužné hrdiny. Starý zákon nezařazuje ženy příliš vysoko. Začíná to již od Adama, který všechnu vinu svedl na praměti Evu... a pak je to ještě horší. Ale u nás v okresu Lyle v Missouri máme proti tomu zásady... a pokud tě nějaká manželka přichytí, jak tady děláš oči na jejího manžela, pravděpodobně ti vyškrábe tvé hezké zelené oči."
"Nemíním se nechat od ní přichytit. Předpokládejme však, že je to obráceně. Předpokládejme, že po mně dychtí její manžel, nebo se to alespoň tak zdá. Co když mne štípá do zadku?"
"No, no. Kdo to byl, Maureen? Kdo to je?"
"Je to hypotetický příklad, mon cher pére."
"Tak dobře! Když to ještě jednou hypoteticky udělá, můžeš hypoteticky reagovat několika hypotetickými způsoby. Můžeš ho hypoteticky ignorovat, předstírat hypotetický nedostatek citlivosti ve svém levém hýžďovém svalstvu - nebo je to levák?"
"To nevím,"
"Nebo můžeš hypoteticky zašeptat: 'Nedělejte to tady, setkáme se po mši'."
"Otče!"
"O tom jsi začala mluvit ty. Nebo pokud ti to vyhovuje, můžeš ho hypoteticky varovat, že další hypotetický štípanec bude oznámen tvému hypotetickému otci, který má nejen hypotetický bič na koně, ale i hypotetickou brokovnici. Můžeš to říci velmi diskrétně nebo to zakřičet nahlas, aby to uslyšelo celé náboženské shromáždění i jeho hypotetická manželka. Dáma má na výběr. Počkej, řekla jsi 'manžel', je to tak?"
"Neřekla jsem. Ale myslím si, že se to v hypotéze předpokládalo."
"Maureen, štípanec do zadku je vyjádřením přímého úmyslu. Pokud je povzbuzen, vede ve třech krátkých krocích ke kopulaci. Jsi mladá, fyzicky jsi však zralá žena schopná těhotenství. Je tvým úmyslem dosáhnout úplného ženství v nejbližší budoucnosti?"

3.

Had v rajské zahradě

* * * *

Otcův dotaz, zda myslím nebo nemyslím na ztrátu panenství mne rozrušil, protože už několik týdnů jsem na nic jiného nemyslela. Možná to bylo už několik měsíců. Tak jsem mu odpověděla: "Samozřejmě, že nemyslím. Otče, jak si něco takového můžeš myslet!"
"Jednání se odkládá."
"Co?"
"Myslel jsem si, že jsme se vyléčili z tohoto druhu nevinných lží. Vidím, že tomu není tak, přestaň tedy plýtvat mým časem. Vrať se, když budeš cítit potřebu vážného rozhovoru." Otočil židli tak, že byl čelem ke stolu a zvedl stahovací roletu stolu.
"Otče -"
"Ha? Ty jsi ještě neodešla?"
"Prosím tě, myslím na to neustále."
"Na co myslíš?"
"Na to, jak ztratit panenství. Jak přetrhnout svou panenskou blánu."
Nasupeně se na mne podíval: "Lékařský termín pro to je 'hymen', jak jistě víš. 'Panenská blána je na seznamu anglosaských synonym, i když až tak úplně nenese prokletí těch kratších slov. Nemluv však o 'ztrátě' něčeho, když ve skutečnosti naplňuješ právo, s nímž jsi se narodila, právo na to nejprestižnější postavení skutečné ženy, naplnění, které umožňuje tvé biologické dědictví."
Zamyslela jsem se nad jeho slovy. "Otče, ty to děláš tak žádoucím, že bych se měla ihned rozběhnout a najít někoho, kdo by mi pomohl protrhnout můj hymen. Teď a na tomto místě. Takže, když mne omluvíš -" Začala jsem vstávat.
"Hej, prr! Zastav! Pokud je to tvým úmyslem, neuškodí ti počkat deset minut. Maureen, kdybys byla jalovice, řekl bych, že jsi připravena být obskočena. Ale ty nejsi, jsi člověk, panna stojící tváří v tvář světu lidí, světu mužů a žen se složitou a často krutou kulturou. Myslím si, že by bylo lepší, kdybys tak rok - dva počkala. Dokonce bys mohla jít jako panna do manželské postele - avšak jako lékař vím, že se to v této moderní době nestává příliš často... Ale - jaké je jedenácté přikázání?"
„'Nenech se přistihnout'."
"Kde schovávám francouzské pytlíky?"
"Spodní zásuvka vpravo a klíč je v horní levé přihrádce, úplně vzadu."

Neudělala jsem to v ten den, ani v tom týdnu nebo v tom měsíci. Ale nebylo to o mnoho měsíců později. Udělala jsem to asi v deset hodin dopoledne jednoho poklidného dne v prvním týdnu června roku 1897, právě čtyři týdny před mými patnáctými narozeninami. Místo, které jsem si vybrala, bylo na podlaze tribuny rozhodčích na závodišti v areálu, kde se pořádaly okresní trhy. Přeložená koňská houně změkčovala holá prkna. Poznala jsem to tam, neboť v mrazivých ránech jsem často sedávala na soudcovské tribuně a měřila čas otcových tréninkových okruhů, oči srovnané s cílovou páskou a jeho těžké stopky v ruce - když mi bylo šest a dělala jsem to poprvé, potřebovala jsem obě ruce, abych zvládla ty velké hodinky. Bylo to v roce, ve kterém otec koupil Pobudu, černého hřebce zplozeného potomkem Maud S. - ale bohužel ne tak rychlého, jak byla jeho slavná nevlastní sestra.
V červnu 1897 jsem na to šla připravená, rozhodnutá to udělat, měla jsem prezervativ ('francouzský pytlík') v kabelce spolu s dámskou vložkou vyrobenou podomácku - ale v té době byly takové všechny.

Věděla jsem totiž, že bych mohla krvácet a kdyby něco dopadlo špatně, tak bych musela přesvědčit matku, že jsem to tento měsíc prostě dostala o tři dny dříve.
Mým partnerem v tomto 'zločinu' byl spolužák ze střední školy, Chuck Perkins. Byl to kluk o rok starší a o hlavu větší než já. Nebyla jsem do něj ani dětsky zamilovaná, předstírali jsme však, že se milujeme (on to možná nepředstíral, ale jak to má děvče vědět?) a v tomto školním roce jsme se navzájem stále více a více sváděli - Chuck byl prvním mužem (klukem), u kterého jsem při líbání otvírala ústa... a na základě toho jsem zformulovala další "přikázání": "Otvírej ústa, jenom když zamýšlíš rozevřít končetiny" - protože jsem objevila, že se mi to líbí.
A jak se mi to líbilo! Chuckova ústa byla voňavá. Nekouřil, čistil si zuby, které měl tak zdravé jako já, jeho jazyk byl sladký a něžný, když se dotýkal mého. Později jsem se setkala (příliš často!) s muži, kteří neměli čistá ústa ani dech... a těm jsem svá ústa neotvírala. Ani nic jiného.
Dodnes jsem přesvědčena, že líbání po francouzsku je intimnější než koitus.
Když jsem se připravovala na tuto schůzku, tak jsem postupovala podle mého čtrnáctého přikázání: "Budeš udržovat své intimní partie čisté jako vařená vejce, abys nesmrděla v kostele," ke kterému můj bujarý otec dodal: "- a udržovat manželovu lásku, když nějakého polapíš." (Řekla jsem mu, že jsem na to taky přišla.)
Nebylo lehké udržovat opravdovou čistotu v domě, který nebyl vybaven tekoucí vodou a byl příliš dobře vybaven pobíhajícími dětmi. Od doby, kdy mne otec před několika lety varoval, tak jsem si našla způsoby jak na to. Jedním z nich bylo přidat si jedno mytí za zamčenými dveřmi otcovy ordinace. Jednou z mých povinností bylo dát vždy ráno a po poledni džbán horké vody do ordinace a naplňovat ho dále podle potřeby. To mi umožňovalo mýt se bez toho, aby o tom matka věděla. Matka věřila, že čistota je půl zdraví - ale neodvažovala jsem se vnuknout jí všeliké myšlenky, kdybych se nechala nachytat jak si opakovaně myju ta místa, kterých by se měla stydět dotýkat. Matka totiž neschvalovala přílišné mytí "oněch míst" protože by to mohlo vést k "nemravnému chování". (To by jistě mohlo!)
Koně a bryčku jsme na výstavišti nechali v jedné z velkých stodol, nechali jsme mu pytlík ovsa, aby byl šťasten. Pak jsme vylezli na soudcovskou tribunu. Vedla jsem ho nahoru po zadních schodech a pak po kolmém žebříku ve střeše tribuny až k padacím dveřím v podlaze soudcovské tribuny. Vyhrnula jsem si sukně a lezla po žebříku před Chuckem. Měla jsem požitek, jak skandalózně se předvádím. Jistě, Chuck již viděl mé nohy předtím - ale muži se vždy rádi koukají.
Když už jsme byli uvnitř tribuny, nechala jsem Chucka zavřít padací dveře a přitáhnout na ně těžkou bednu – plnou závaží používaných při dostizích. "Tak teď by se k nám neměli dostat," řekla jsem škádlivě, otočila se, vytáhla klíč z úkrytu nad skříňkou a otevřela zámek.
"Mo' mohl by nás někdo vidět. Přední strana je úplně otevřená."
"Kdo by se o to staral? Jenom nestůj před lavičkami soudců. Když nikoho nevidíš ty, nikdo nemůže vidět tebe."
"Mo', jsi si jistá, že to chceš udělat?"
"Nepřijeli jsme sem kvůli tomu? Hele, pomoz mi s tou houní. Použijeme ji přeloženou. Soudcové si ji prostírají na lavičku, aby chránila jejich citlivé zadky. Můj citlivý zadek a tvá kolena zase ochrání před třískami."
Chuck neřekl ani slovo, když jsme připravovali naši "postel". Narovnala jsem se a podívala se na něj. Nevypadal jako muž, který se chystá k radostné konzumaci slastí, po kterých tak dlouho toužil. Vypadal spíše jako ustrašený malý kluk. "Charlesi... jsi si jist, že to chceš?"
Vypadal stydlivě. "Slunce jasně svítí, Mo'. Je to tady strašně na očích. Nemohli bychom si najít tiché místečko u řeky Osage?"
"Jsou tam písečné blechy, moskyti a kluci lovící pižmové ondatry. Vynoří se, když budeme v nejlepším. Ne, děkuji vám, pane. Charlesi - drahý Charlesi - myslela jsem si, že jsme se na tom domluvili. Skutečně tě nechci do ničeho nutit. Vadilo by ti, kdybychom zrušili naši vyjížďku do Butleru?" (Nákupní cesta do Butleru byla toho rána záminkou před rodiči k požádání Chucka, aby mne tam zavezl - Butler nebyl o mnoho větší než Thebes, ale nakupovalo se tam podstatně lépe. Obchodní dům Bennet and Wheeler Mercantile Company byl šestkrát větší než náš největší obchod smíšeným zbožím. Na skladě měli dokonce pařížskou módu - alespoň to tak tvrdili.).

"Ano, Mo', pokud tam nechceš jet."
"Nevadilo by ti pak zatočit kolem domu Richarda Heisera? Potřebuju s ním mluvit." (Chucku, usmívám se a mluvím vlídně... ale raději bych tě zmasfrovala baseballovou pálkou!)
"Hmm - něco není v pořádku, Mo'?"
"Ano i ne. Víš, proč jsme sem přijeli. Když nechceš můj věneček, tak nechceš. Richard mi oznámil, že by jej chtěl. Nic jsem mu neslíbila... ale řekla jsem mu, že o tom popřemýšlím." Podívala jsem se na Chucka a pak sklopila oči. "Popřemýšlela jsem o tom a rozhodla se, že jsi to ty, koho bych chtěla... koho jsem chtěla již od té doby, cos mne vzal nahoru na zvonici. Víš, na tom velikonočním večírku naší školy. Stále ještě nechci nechat slunce zapadnout a být ještě pannou. Budeš tak hodný a zavezeš mě k Richardovu domu?"
Bylo to kruté? Ani příliš ne. O několik minut později jsem mu dala to, co jsem slíbila. Muži jsou však více nesmělí než my. Někdy je lze rozhýbat pouze tím, že je dostaneme do velmi ostré konkurence s jinými muži. I mourovatý kocour to ví. (Pod pojmem "nesmělý" však nemyslím "zbabělý". Muž - tedy to, co já považuji za muže - bude klidně čelit smrti. Ale aby vypadal směšně... jako být přistižen při souloži... to ho může vyděsit až do morku kostí.)
"Nerozmyslel jsem si to!" Charles byl nanejvýš rozhodný. Poslala jsem mu můj nejzářivější úsměv a otevřela náruč. "Tak pojď a na důkaz toho mne polib!"
Udělal to a oba jsme začali hořet. (Jeho couvání a váhání mne předtím zchladilo.) Tehdy jsem ještě nikdy neslyšela slovo "orgasmus" - nejsem si ani jistá, zda již kolem roku 1897 existovalo - ale uskutečnila jsem nějaké soukromé experimenty a věděla jsem, že je možné, aby se ve mně uvnitř odehrálo něco silně připomínajícího ohňostroj. Na konci toho polibku jsem cítila, že se k takovému bodu blížím.
Odklonila jsem obličej natolik, abych mohla zašeptat jeho rtům: "Charlesi, miláčku, svléknu si všechny šaty... pokud to chceš."
"Co? Ježkovy voči, ano!"
"V pořádku. Chceš mě svléknout?"
Svlékal mne, nebo se o to alespoň pokoušel, zatímco já jsem v předstihu rozepínala všechny ty patentky, knoflíky a tkaničky. Za chviličku jsem byla nahá, jak mě pánbůh stvořil, a připravena vzplanout.
Rozjařeně jsem zaujala pózu, kterou jsem předtím nacvičovala a nechala ho koukat. Upřeně se díval a lapal po dechu. Hluboko uvnitř jsem cítila jemné, pálivé vzrušení.
Pak jsem se k němu přiblížila a začala mu rozepínat knoflíky a ostatní věci. Byl nesmělý a tak jsem nespěchala. Přiměla jsem ho však sundat kalhoty a spodky. Položila jsem je na mé věci na bednu nad padacími dveřmi a pak jsem klesla na houni. "Charlesi -"
"Už jdu!"
"Máš ochranu?"
"Co?"
"Šprcku."
"Ach, jémine, Mo' nemám je jak koupit. Je mi teprve šestnáct. Jediný, kdo je prodává, je taťka Green... a on to neudělá, pokud nejsi ženatý, nebo ti není přes jednadvacet." Můj ubohý miláček vypadal ustaraně.
Tiše jsem mu řekla: "A my nejsme sezdáni a nechceme se brát - ne takovým způsobem jak Joe s Amélií - matka by vyletěla z kůže. Přestaň se však tvářit pochmurně a podej mi mou kabelku."
Udělal to a já jsem vybrala prezervativ, který jsem měla sebou. "Je výhodné být dcerou lékaře, Chucku. Šlohla jsem ho, když jsem poklízela otcovu ordinaci. Podívejme se, jak ti sedí." (Chtěla jsem zkontrolovat něco jiného. Tím, že jsem si byla tak pronikavě vědomá své čistotnosti, stala jsem se dosti kritickou k čistotnosti jiných. Někteří mí spolužáci obou pohlaví by měli poslechnout otcovy rady a použít mýdlo a horkou vodu.)
(Dnes jsem dekadentní. Nejlepší vlastností Zapadáku, kromě jeho jemných zvyků, je jeho skvělá domovní kanalizace!)
Chuck vypadal čistě a čistotou voněl. Myslím si, že se stejně jako já nedávno vydrhnul. Závan mužské pižmové vůně, která byla čerstvá. Již v tom věku jsem poznala rozdíl.
Cítila jsem se šťastná a veselá. Jak milé od něj, že mi nabídl tak dobře udržovanou hračku!

Byla jen několik centimetrů od mého obličeje. Náhle jsem se sehnula a rychle ho na něj políbila.
"Hej!" Charles téměř zaječel.
"Miláčku, šokovala jsem tě? Je tak hezký a milý, že jsem dostala chuť ho políbit. Nechtěla jsem tě šokovat." (Ne, ale opravdu jsem chtěla nalézt, co tě šokuje.)
"Nebyl jsem šokován. Hm, líbilo se mi to."
"Namouduši a doopravdy?"
"Ano, doopravdy!"
"Dobře." Počkala jsem, až byl připraven: "Charlesi, teď si mě vem."

Musela jsem ho vést přesto, že jsem byla neobratná a nezkušená - vést ho jemně, protože jeho hrdost byla již jednou zraněna. Charles měl ještě menší zkušenosti než já. Je pravděpodobné, že všechno, co věděl o sexu, pocházelo z holíren, kulečníkových heren a ze stájí - ignorantské naparování svobodných mládenců. Mne poučoval starý a moudrý doktor medicíny, který mne miloval a chtěl, abych byla šťastná. Měla jsem v kabelce zvláštní vazelínu k případnému použití. Nebyla zapotřebí! - Byla jsem kluzká jako vyvařené lněné semínko.
Přesto - "Charlesi, drahoušku! Prosím zpomal, nespěchej tolik."
"Měl bych to však dělat rychle, když je to poprvé, Mo'. Bude tě to méně bolet. To ví každý."
"Charlesi, já nejsem 'každý', já jsem já. Dělej to pomalu - myslím, že mne to vůbec nebude bolet." Cítila jsem se nedočkavá, hrozně vzrušená a chtěla jsem ho mít hluboko v sobě - připadal mi však větší, než jsem očekávala. Ve skutečnosti to nebolelo, tedy nebolelo to příliš. Věděla jsem však, že by to bolelo moc, kdybychom to dělali příliš rychle.
Milý Charles se nepohyboval, měl soustředěný obličej. Kousla jsem se do rtů, přirazila jsem a opakovala to. Až byl o mě pevně opřen a všechno, co šlo, bylo z něj ve mně.
Uvolnila jsem se a usmála se na něj: "Tak, teď je to dobré, miláčku. Teď se hýbej, když chceš. Udělej to!"
Mně to však trvalo dlouho. Zašklebil se, pak jsem ucítila pár rychlých škubnutí. Přestal se usmívat a začal se nešťastně tvářit. On už byl hotov.

Takže na tomto výletě nebyl pro Maureen žádný ohňostroj a nic extra z toho neměl ani Charles. Nebyla jsem však příliš zklamaná, dosáhla jsem totiž prvotního cíle: už jsem nebyla pannou. Řekla jsem si, že se zeptám otce, co dělat, aby to déle trvalo - byla jsem si jistá, že jsem mohla toho ohňostroje dosáhnout, kdybych to mohla trochu prodloužit. Pak jsem to pustila z hlavy a byla šťastná z toho, co se mi podařilo. Tehdy jsem začala se zvykem, který mi dobře sloužil po celý můj dlouhý život: usmála jsem se na něj a potichu řekla: "Díky, Charlesi, byl jsi skvělý."
(Muži neočekávají, že se jim za to poděkuje. A v té chvíli je každý muž ochoten věřit každému komplimentu... obzvlášť, pokud si jej vlastně nezasloužil, je celý nesvůj a uvědomuje si svůj nedostatek. Poděkovat mu a pochválit ho, to je levná investice přinášející vysoké dividendy. Věř mi to, má sestro!)
"Sakra, Maureen, byla jsi senzační."
"Ty také, drahoušku Charlesi." Objala jsem ho rukama i nohama, pak se uvolnila a dodala: "Možná bychom radši měli vstát. Podlaha je tvrdá i přes nadvakrát přeloženou houni."

Charles byl zticha, když nás vezl do Butleru - vůbec to nebyl uhlazený Don Juan, který právě připravil dívku o to, co ji nezdobilo. Prvně jsem se setkávala s tím smutkem, kterým po souloži trpí někteří muži... zatímco já jsem překypovala štěstím. Už mi nevadilo, že jsem nedosáhla vrcholu - nebyla jsem si jistá, zda bych ho mohla dosáhnout. Možná je ten "ohňostroj" něco, co si člověk může udělat jenom sám sobě. Suverénně se nám to podařilo a já jsem se cítila velmi dospělá. Seděla jsem vzpřímeně a užívala jsem si nádherného dne. Nebolelo mě nic, alespoň ne příliš silně.

Myslím si, že muži se často cítí být sexem bičováni. Často mohou toho tolik ztratit a my jim toho často nedáváme mnoho na vybranou. Pamatuji se na velmi zvláštní případ, který se týkal jednoho z mých vnuků - jak byl vláčen osudem a komandován jeho první ženou.

Byla v tom také naše kočka Pixel, v té době malé koťátko, samý chlup a předení.
Můj vnuk, plukovník Campbell, syn mého syna Woodrowa, který je současně i mým manželem Theodorem, ale to ať vám nedělá starosti. Oba, Woodrow a Theodor, jsou též Lazarem Longem, který je podivínem v každém vesmíru - neměla bych zapomenout a povědět vám, jak jednou Lazarus neúmyslně přivedl do jiného stavu tři ženy najednou: babičku, její dceru a její vnučku... a pak se musel s Časovým sborem dohadovat na nějakých neobvyklých opatřeních, aby mohl splnit první přikázání ze svého soukromého desatera, které zní: Nikdy nenechávej těhotnou ženu čelit osudu bez pomoci.
Jelikož Lazarus zbouchával ženské po staletí a v několika vesmírech, zabíralo mu to docela dost času. Lazarus, bez toho aby to tušil, porušil své vlastní první přikázání ve vztahu k matce mého vnuka. Tato nešťastná náhoda měla nepřímý důsledek v tom, že se můj vnuk oženil s mou sestromanželkou, Hazel Stoneovou, která k tomuto účelu dostala opušťák od naší rodiny... Jak víte (nebo možná nevíte), Hazel se musela vdát za Colina Campbella, aby pak oba mohli zachránit Mycrofta Holmese IV, ten počítač, který vedl lunární revoluci na časové linii tři s kódem "Neil Armstrong". Přeskočme detaily, všechny obsahuje Encyclopaedia Galacta a jiné knihy.
"Operace byla úspěšná, ale pacient zemřel." Málem to tak dopadlo. Počítač byl zachráněn a je nyní živ, zdráv a šťasten v Zapadáku. Všichni z přepadového oddílu se vrátili bez škrábnutí... s výjimkou Colina, Hazel a kočky jménem Pixel. Všichni tři měli hrozné rány a byli zanecháni umírající v jeskyni na Luně.
Musím ještě jednou odbočit. V tom přepadovém oddílu byla mladá důstojnice, Gretchen Hendersonová, prapravnučka mé sestromanželky Hazel Stoneové. Čyři měsíce před touto akcí se Gretchen narodil kluk, kterého můj vnuk znal.
Nevěděl však, že je otcem Gretchenina syna.
Ve skutečnosti věděl mimo jakoukoli pochybnost, že nikdy s Gretchen nesouložil a se stejnou jistotou věděl, že nikdy a nikde nenechal žádné sperma v nějaké bance dárců.
Přesto mu umírající Hazel jasně řekla, že je otcem Gretchenina dítěte.
Zeptal se, jak je to možné a dostal odpověď: "Paradox."
Colin mohl porozumět časovému paradoxu. Byl členem Časového sboru, procházel časovými smyčkami a věděl, že v časovém paradoxu bylo možné se otočit a zakousnout se do vlastního zátylku.
Nyní tedy věděl, že někdy v budoucnosti na své vlastní časové linii oplodní Gretchen, která byla někde v minulosti na její časové linii - byl to převrácený paradox časové smyčky.
Ale "Bůh pomáhá těm, kteří si pomáhají sami". K tomu by ale mohlo dojít pouze tehdy, když přežije tuto šlamastyku a udělá to.
Když byla trojice krátce po tomto odhalení zachráněna, Colin navršil hromadu nových mrtvol a byl ještě dvakrát raněn - ale všichni tři byli ještě naživu. Byli vrženi dva tisíce let do budoucnosti k největším lékařům ze všech vesmírů: jsou to Ištar a její tým. Má sestromanželka Ištar nedovolí pacientovi zemřít, pokud je jeho tělo ještě teplé a mozek je neporušen. Dalo to nějakou práci. Zvláště Pixel. Zvířátko bylo udržováno po několik měsíců při teplotě 0,3 stupňů Kelvina, zatímco byl z jiného vesmíru přivolán doktor Bone a tucet nejlepších lidí jejího týmu, včetně Ištar samotné, prošlo rychlokursem kočičího interního lékařství, chirurgie, fyziologie a tak dále. Pak zvýšili teplotu Pixela do oblasti obyčejné hypotermie, zrekonstruovali ho, ohřáli na teplotu krve a vzbudili. Takže dnes to je silný a zdravý kocour, který dále cestuje kam chce a plodí koťata všude, kam se dostane.
Mezitím Hazel uspořádala časovou smyčku a Colin potkal, namluvil si, získal, dostal do postele a oplodnil poněkud mladší Gretchen. Takže měla dítě a později (podle její časové linie) se připojila k Hazel a Colinovi při zachraňování počítače jménem Mycroft Holmes.
Ale proč tak mimořádné snahy u kotěte? Proč nedali umírajícímu kotěti vysvobození a ukončili tak jeho bolesti?
Bylo to proto, že bez Pixela a jeho schopnosti procházet zdí, by nemohl být zachráněn Mycroft Holmes, všichni z přepadového oddílu by zahynuli a budoucnost celé lidské rasy by byla ohrožena. Šance byly tak vyrovnané, že v polovině vesmírů zemřeli a v polovině to dokázali. Situaci měnilo pár dekagramů kotěte. Varovalo je jediným slovem, které zvládlo: "Blert!"
Na zpáteční cestě z Butleru se Chuck zotavil ze své postkoitální deprese a chtěl to udělat ještě jednou. Vlastně já taky, ale ne ve stejný den. Jízda bryčkou po polní cestě mi připomínala, že to, na čem sedím,

je tak trošku citlivé. Charles však byl do toho celý divý, chtěl přídavek, a to ihned. "Mo' kousek před námi je hezké místečko, kam můžeme s bryčkou sjet z cesty a nikdo nás neuvidí. Je to docela bezpečné."
"Ne, Chucku."
"Proč ne?"
"Není to úplně bezpečné, mohl by tam zajet taky někdo jiný. Už nyní máme zpoždění a dnes bych nechtěla odpovídat na nějaké otázky. Dnes ne. Nemáme ani druhou šprcku a tím je to uzavřeno. I když si plánuju děti, nechci je mít v patnácti."
"Ach."
"Tak. Buď trpělivý, drahoušku, budeme to ještě dělat... jindy, pečlivě připraveni... nad tím by ses měl zamyslet. Dej teď ruku pryč, prosím tě, proti nám po silnici přijíždí kočár - vidíš ten prach?"

Matka mi nevynadala za půlhodinové zpoždění, ale nenaléhala na Charlese, když odmítl její nabídku citronády s výmluvou, že musí zavést Neda (to byl jeho valach) domů, vyhřebelcovat ho a otřít bryčku, protože ji jeho rodiče budou potřebovat. (Byla to příliš komplikovaná lež - jsem si jistá, že se zkrátka nechtěl dívat matce do očí a nechtěl, aby ho vyslýchala. Jsem ráda, že mne otec naučil vyhýbat se komplikovaným lžím.)
Matka odešla nahoru ihned, jak odešel Chuck, a já jsem opět vyšla ven.
Dva roky předtím nám otec dopřál luxus, který mnoho z členů naší kongregace považovalo za hříšně marnotratný: dva venkovní záchodky, jeden pro kluky a jeden pro nás holky, stejně jak to bylo ve škole. My jsme je ale skutečně potřebovali. V ten den jsem byla potěšena, když jsem dívčí záchodek našla prázdný. Zasunula jsem závoru, abych byla zamčena a zkontrolovala jsem se.
Trochu krve, ne však příliš mnoho. Žádné problémy. Poněkud to bolelo, nic víc.
Tak jsem si oddechla úlevou, vyčurala se, pak jsem se upravila a šla zpět do domu. Když jsem šla kolem hromady palivového dříví, vzala jsem polínko do kuchyně - daň, kterou každý z nás platil za výlet na ono místo.
Položila jsem dřevo a zastavila se v umývárně sousedící s kuchyní, umyla jsem si ruce a očichala je. Na rozdíl od mého svědomí byly čisté. Šla jsem do ordinace, zastavila se cestou pouze proto, abych rozcuchala Lucilliny slámově žluté vlasy a poplácala ji po zadečku. Myslím, že jí byly tři roky - ano, narodila se ve čtyřiadevadesátém. Bylo to rok poté, co jsme s otcem jeli do Chicaga. Byla jako malá panenka a vždy byla příjemná. Rozhodla jsem se, že si právě takovou pořídím... ne letos, ale zanedlouho. Cítila jsem se velmi žensky.
K ordinaci jsem se dostala právě když odcházela paní Altschulerová. Zdvořile jsem pozdravila, ona se na mne podívala a řekla: "Audrey, zase jsi byla venku na slunci bez protislunečního čepce. Měla bys lépe vědět, co se sluší a patří."
Poděkovala jsem jí za zájem o mé blaho a vešla dovnitř. Podle otce trpěla pouze zácpou a nedostatkem tělesného pohybu. Objevovala se alespoň dvakrát měsíčně a od počátku roku ještě nezaplatila ani haléř. Otec byl rozhodný muž s pevnými zásadami, nebyl však dobrý ve vybírání peněz od lidí, kteří mu je dlužili.
Otec zapsal její návštěvu do knihy a podíval se na mne. "Beru ti střelce, mladá dámo."
"Jste si jist, že si to nechcete rozmyslet, pane otče?"
"Ne. Mohu se mýlit, ale jsem si jist. Proč bych měl? Udělal jsem chybu?"
"Myslím si to, pane. Mat ve čtyřech tazích."
"Co?" Otec vstal a šel k šachovému stolku. "Ukaž mi to."
"Neměli bychom to radši odehrát? Možná se mýlím."
"Brrr! Budu z tebe mít smrt, děvče." Studoval šachovnici, pak se vrátil ke svému stolu. "To tě bude zajímat. Ranní pošta od pana Clemense -"
"Ach, bože!"

Vzpomínám si především na jeden odstavec: "Pane, souhlasím s Vámi i s básníkem: pověsme je. Když tato země pověsí své právníky, nemusí to odstranit všechny její potíže, ale bude při tom spousta legrace a

nemůže to nikomu uškodit.
Někde jinde jsem zjistil, že kongres je jedinou nesporně zločineckou třídou, kterou tato země má. Nemůže být pouhou shodou okolností, že 97 procent členů kongresu jsou právníci."
Pan Clemens dodal, že jeho agentura mu příští zimu zorganizovala přednášku v Kansas City.
"Vzpomínám si, že před čtyřmi lety jsme se o týden minuli v Chicagu a nemohli se tedy setkat. Je možné, abyste byl v Kansas City desátého ledna příštího roku?"
"Ach, otče, mohli bychom?"
"Budeš mít školu."
"Otče, vždyť víš, že jsem dohnala všechno, co jsem zameškala, když jsem s tebou jela do Chicaga. Víš též, že jsem nejlepší z děvčat v naší třídě... a mohla bych být nejlepší ze všech žáků včetně kluků, kdybys mě nevaroval, že je nevhodné, abych vypadala příliš chytře. Co ale možná nevíš: mám již dost kreditů na to, abych mohla maturovat -"
"- minulý týden s Tomovou třídou. Vím to. Popracujeme na tom. Deus volent - dá-li Bůh a potok se nerozvodní. Dostala jsi v Butleru, co jsi chtěla?"
"Dostala jsem, co jsem chtěla, ale ne v Butleru."
"Ach?"
"Udělala jsem to otče, už nejsem panna."
Obočí mu vyletělo nahoru. "Dokázala jsi mne překvapit."
"Opravdu, otče?" (Nechtěla jsem, aby se rozzlobil... a domnívala jsem se, že již dávno naznačoval, že to neudělá.)
"Opravdu. Myslel jsem si totiž, že se ti to povedlo loni o vánočních prázdninách. Posledních šest měsíců jsem čekal a doufal, že se rozhodneš a svěříš se mi s tím."
"Pane otče, vůbec jsem neuvažovala, že ti to zatajím. Záleží mi na tobě."
"Díky. Ehm, Maureen, jelikož jsi byla právě deflorovaná, musím tě vyšetřit. Mám zavolat matku?"
"Ach, musí to vědět matka?"
"Nakonec se to musí dovědět. Ale není nutné, aby tě prohlížela ona, pokud ti to dělá starosti -"
"Dělá!"
"V tom případě tě dovedu k doktoru Chadwickovi."
"Otče, proč musím jít za doktorem Chadwickem? Je to normální případ, nebolí mne to a nepotřebuju to."

Zdvořile jsme se dohadovali. Otec zdůrazňoval, že lékař, který se chová eticky, neléčí členy své rodiny, obzvlášť ženské členy. Odpovídala jsem, že jsem si toho vědomá, ale že já nepotřebuji žádnou léčbu. A tak to šlo dál a dál.
Za okamžik poté, co se otec přesvědčil, že matka si nahoře zdřímla, vzal mne do ordinace, zamkl dveře a pomohl mi na stůl. Nacházela jsem se v pozici na prohlížení, která byla velmi podobná té, v níž jsem byla předtím s Charlesem, jenomže teď jsem si sundala pouze spodní kalhotky.
Náhle jsem si uvědomila, že jsem vzrušená.
Snažila jsem se to potlačit a doufala, že si toho otec nevšimne. I když mi bylo jenom patnáct, nebyla jsem natolik naivní ve vztahu ke svým neobvyklým, a pravděpodobně nezdravým, vztahům k otci. Již od dvanácti let jsem snila, že jsem na opuštěném ostrově, kde je druhým trosečníkem otec.
Věděla jsem však, jak silné je tabu z bible, klasické literatury a mytologie. A příliš dobře jsem si pamatovala, jak mne otec již nenechával sedávat na klíně a úplně s tím skončil po mé první menstruaci.
Otec si navlékl gumové rukavice. Toto bylo něco, co začal dělat jako důsledek pobytu v Chicagu, který se nekonal proto, aby umožnil Maureen požitek z Kolumbovské výstavy při příležitosti čtyřstého výročí objevení Ameriky, ale aby dovolil otci zúčastnit se kurzu na Severozápadní univerzitě v Evanstonu, který by mu zaktualizoval teorie profesora Pasteura o choroboplodných zárodcích.
Otec byl silně pro mýdlo a vodu, ale neměl žádné vědecké poznatky na podporu svého postoje. Jeho předchůdce, doktor Phillips, začal působit v roce 1850 a (podle otce) považoval pověsti z Francie za "něco, co lze očekávat od žabožroutů".
Po otcově návratu z Evanstonu již nikdy nebylo nic čisté natolik, aby mu to vyhovovalo. Začal používat

gumové rukavice a jód. Začal vyvářet a někdy spalovat použité nástroje, především všechno, co se použilo ve spojitosti s tetanem.
Neosobní lepkavé gumové rukavice mne zchladily... stejně mi ale vadilo, že jsem byla úplně vlhká. Ignorovala jsem to. Otec to též ignoroval. Zanedlouho mi pomohl dolů a otočil se, aby si sundal rukavice, zatímco jsem si natahovala spodní kalhotky. Když už jsem byla "ve slušném" stavu, odemkl a otevřel dveře. "Zdravá normální žena," řekl drsně. "Neměla bys mít potíže s rozením potomstva. Doporučuji ti zdržet se pár dnů pohlavního styku. Usuzuji, že jsi použila francouzský pytlík. Mám pravdu?"
"Ano, pane otče."
"Dobře. Pokud je budeš používat i nadále a pokaždé!... a pokud budeš velmi diskrétní ve svém chování na veřejnosti, neměla bys mít vážné problémy... Hm - Cítíš se na ještě jednu jízdu bryčkou?"
"Proč nejistě. Je nějaký důvod, proč bych se neměla cítit?"
"Ne. Dostal jsem zprávu, že poslední dítě Jonnie May Igové churaví. Slíbil jsem, že se tam pokusím dostat ještě dnes. Požádáš Franka, aby zapřáhl Daisy?"

Byla to dlouhá jízda. Otec mne vzal sebou, aby mi řekl o Irovi Howardovi a nadaci. Poslouchala jsem a nevěřila vlastním uším... až na to, že mi to vyprávěl otec, můj jediný naprosto spolehlivý zdroj informací. Po dlouhé přestávce jsem se ozvala. "Otče, myslím, že tomu rozumím. Jak se to však liší od prostituce? Nebo se to neliší?"

4.

Červík v jablku

* * * *

Otec nechal Daisy loudat se kus cesty než odpověděl: "Připouštím, že to je prostituce, pokud chceš její definici vykládat natolik volně, aby to zahrnovala. Zahrnuje placení, není to však za pohlavní styk jako takový, ale za následek pohlavního styku, za dítě. Howardova nadace ti nebude platit, aby ses vdala za muže z jejího seznamu, stejně jako nebude platit jemu, aby si vzal tebe. Ve skutečnosti zaplaceno nikdy nedostaneš ty, platit se bude jemu... za každé dítě, které on zplodí a ty porodíš."
Poslouchala jsem ho a cítila jsem se velmi ponížená takovým uspořádáním věcí. Nikdy jsem nepatřila mezi ženy, které požadovaly volební právo... ale spravedlnost musí být! Někdo mne oplodní... a poté, co budu sténat a vzdychat jako má matka a porodím dítě, zaplatí za něj jemu. Jen tak pro sebe jsem zuřila.
"Z mého pohledu mi to stále připadá jako děvkaření, otče. Jaká je dnes běžná sazba? Kolik dostane můj pokrytecký a hypotetický manžel za soupravu porodních bolestí a jednoho smradlavého dítěte?"
"Cena není pevně stanovena."
"Co? Mon papa, to je ale hrozný způsob podnikání. Na základě kontraktu si lehnu a roztáhnu nohy. Po devíti měsících dostane můj manžel... pět dolarů? Padesát centů? To není poctivá sázka do loterie. Děkuji, to bych na tom byla lépe, kdybych se odstěhovala do Kansas City a začala šlapat chodník."

"Maureen, měj rozum."
Zhluboka jsem se nadechla a zadržela dech. Pak jsem snížila hlas o oktávu, jak jsem to v poslední době cvičila. (Slíbila jsem si, že můj hlas nikdy nebude ječet.) "Je mi to líto, otče. Domnívám se, že jsem jenom další trudnomyslná bývalá panna - myslela jsem si, že jsem víc dospělá." Povzdechla jsem si: "Stejně se mi to zdá necitlivé."
"Ano, možná 'necitlivé' je le mot juste - to správné slovo. Dovol, abych ti vysvětlil, jak to funguje. Nikdo tě nebude žádat, aby ses za někoho vdala. Pokud budeš souhlasit, matka a já pošleme tvé jméno nadaci spolu s dotazníkem, který ti pomohu vyplnit. Na oplátku ti pošlou seznam vhodných mladých mužů. Každý muž na seznamu bude to, čemu se říká 'dobrá partie' - docela bez ohledu na nadaci a její peníze. Bude mladý, nebude starší než ty o více než deset let, je pravděpodobnější, že bude přibližně ve tvém věku -"
"Bude mu patnáct?" Byla jsem ohromená a šokovaná.
"Uklidni se, hlavo ohnivá. Tvé jméno ještě není na seznamu. Říkám ti to však již nyní, protože by nebylo fér ti neříci o Howardové nadaci, když už jsi se kvalifikovala na opravdovou ženu. Jsi však ještě příliš mladá na vdávání."
"V tomto státě se mohu vdát ve dvanácti, pokud mi to dovolíš."
"Máš mé svolení vdát se ve dvanácti, pokud to dokážeš."
"Otče, ty jsi nemožný."
"Ne, pouze nepravděpodobný. Bude mladý, ale starší než patnáct let. Bude se těšit dobrému zdraví a dobré pověsti. Bude mít přiměřené vzdělání -"
"Radši ať mluví francouzsky, nebo nezapadne do této rodiny." Školní systém v Thebes nabízel francouzštinu a němčinu. Edward si vybral francouzštinu, Audrey též, neboť otec i máma se učili francouzsky a měli ve zvyku přejít do francouzštiny, když chtěli spolu mluvit před námi a nechtěli, abychom tomu rozuměli. Audrey a Edward vytvořili zvyk, my ostatní jsme následovali. Začala jsem s francouzštinou ještě předtím, než jsem se ji mohla učit ve škole, protože jsem neměla ráda, když se přede mnou mluvilo slovy, kterým jsem nerozuměla.
Tento zvyk ovlivnil celý můj život - to je však už jiný příběh.
"Můžeš ho učit francouzsky - včetně líbání po francouzsku, na které ses mě vyptávala. A teď k tomu anonymnímu neznámému, který svedl naši odbornici - Umí líbat?"
"Úžasně!"
"Dobře. Byl na tebe milý, Maureen?"
"Docela milý. Trochu nesmělý, ale myslím si, že to překoná. Ehm, otče, nebylo to až tak vzrušující, jak jsem si představovala, že to má být. A jaké to jistě bude příště."
"Nebo možná přespříště. To co chceš říct je, že dnešní zkušební jízda nebyla tak ukájející jako masturbace. Správně?"
"Ano, to jsem tím myslela. Skončilo to příliš brzy. On - bože vždyť víš, kdo mě vezl do Butleru. Chuck, Charles Perkins. Je milý, cher papa, ale... ví o tom ještě méně než já."
"To bych očekával. Tebe jsem učil já a ty jsi byla schopná studentka."
"Učil jsi též Audrey... předtím, než se vdala?"
"Učila ji matka."
"Tak to tedy bylo? Mám podezření, že jsi mne naučil více. Hele, a bylo Audreino manželství sponzorováno Howardovou nadací? S Jeromem se setkala tímto způsobem?"
"Na takové věci se nikdy neptá, Maureen. Nebylo by zdvořilé o tom co jen spekulovat."
"Tak mi promiň mou nestoudnost!"
"Neomluvím tvé ostudné způsoby. Nikdy jsem nemluvil o tvých soukromých záležitostech s tvými sourozenci, ty by ses neměla vyptávat na jejich záležitosti."
Najednou jsem pocítila udidlo uzdy. "Promiň, otče. Všechno je pro mne tak nové."
"Dobře. Ten mladík - ti mladíci - budou všichni přijatelnými nápadníky... pokud však s některým nebudu souhlasit, řeknu ti proč a nepustím ho do domu. Každý z nich bude mít kromě všeho ostatního čtyři žijící prarodiče."
"Co je na tom zvláštního? Já nejenže mám čtyři žijící prarodiče, ale též osm žijících praprarodičů, je to

tak?"
"Ano, i když děda McFee je už hodné sešlý. Kdyby byl zemřel v pětadevadesáti, byl by na tom lépe. Ale právě o to jde, milá dcero. Ira Howard chtěl, aby se jeho bohatství použilo na prodloužení lidského života. Správcové nadace se rozhodli to řešit jako by to byl chovatelský problém. Vzpomínáš si na doklady o Pobudovi a proč jsem za něj zaplatil tak vysokou cenu? Nebo na doklady o Clytemnestře? Maureen, dlouhý život je ve tvých předcích ve všech rodinných větvích. Pokud se vdáš za mladíka ze seznamu, tvé děti budou mít dlouhý život v každé větvi."
Otec se otočil na sedadle a podíval se mi do očí. "Ale nikdo - opravdu nikdo - tě nebude žádat, abys cokoliv udělala. Pokud mne pověříš zaslat tvé jméno - ne dnes, ale řekněme příští rok - bude to pouze znamenat, že budeš mít šest, osm, deset nebo více dalších nápadníků, ze kterých si budeš moci vybírat, místo abys byla fakticky omezena na pár mladých mužů přibližně ve tvém věku v okresu Lyle. Když se rozhodneš vdát za Charlese Perkinse, neřeknu ani slovo. Je zdravý a dobře vychovaný. On není můj typ, ale mohl by být tvým typem."
(Papa, on není můj typ. Myslím si, že jsem ho pouze využila. Ale slíbila jsem mu odvetný zápas... takže to budu muset udělat.)
"Otče, co kdybychom to odložili na příští rok?"
"Myslím si, že to je dobrý nápad, Maureen. Mezitím se nedostaň do jiného stavu a snaž se, aby tě nikdo při tom nepřistihl. A mimochodem - když pošleš své jméno a mladík ze seznamu přijde sem a ty budeš chtít, můžeš ho vyzkoušet na pohovce v přijímacím pokoji:" Usmál se: "Je to pohodlnější a bezpečnější než na soudcovské tribuně."
"Matka by dostala infarkt!"
"Ne, nedostala by infarkt. Protože stejně to pro ni zařídila její matka... a proto je Edward oficiálně předčasně narozeným dítětem. Protože by bylo hloupé vydat se na Howardem vytyčenou cestu a zjistit, že vy dva spolu nemůžete mít děti a bylo by to poté, co jste se navzájem zavázali manželským slibem."
Ztratila jsem řeč. Matka... moje matka, která považovala "ňadro" za sprosté slovo a "břicho" za vyloženě hrubé slovo... Matka bez bombarďáků otloukající svůj smyslný zadek o pohovku babičky Pfeifferové a zadělávající na nemanželské dítě, zatímco babička a děda předstírají, že neví, co se tam odehrává! Spíše bych věřila na zrození z Panny, proměnu podstaty chleba a vína v Kristovo tělo a krev, na znovuvzkříšení, na Santa Clause a na velikonočního králíčka. Doopravdu se navzájem neznáme, obzvlášť uvnitř rodiny.

Za chvíli jsme zastavili na usedlosti patřící Jacksonovi Igovi. Bylo to třicet hektarů kamenů a kopců, chatrč a ubohá stáj. Pan Igo půdu trochu obdělával, ale nevypadalo to tak, že by dokázal uživit sebe, utahanou vyhublou manželku a hejno špinavých dětí. Jackson Igo ponejvíce čistil žumpy a stavěl venkovní záchodky.
Několik dětí a půl tuctu psů se shromáždilo kolem naší bryčky, jeden z kluků se s křikem rozběhl k domu. Za okamžik vyšel pan Igo. Otec zavolal: "Jacksone!"
"Jo, doktore."
"Odežeň psy od mého kočáru."
"Nejsou nebezpeční."
"Udělej to. Nechci, aby na mne vyskakovali."
"Jak si přejou, doktore. Clevelande, Jeffersone! Vemte ta psiska a odveďte je za barák."
Příkaz byl proveden, otec sestoupil a potichu mi přes rameno řekl: "Zůstaň v bryčce."

Otec se uvnitř chatrče zdržel jenom chvíli. To mi vyhovovalo, protože nejstarší z kluků jménem Caleb, přibližně stejně starý jako já, mne otravoval, abych slezla a šla se podívat na nový vrh podsvinčat. Znala jsem ho ze školy, kde několik let chodil do páté třídy. Podle mého názoru byl pravděpodobným kandidátem na lynčování, pokud ho některý otec nezabije již předtím. Musela jsem mu říci, aby odstoupil od Daisy a přestal ji plašit. Pohazovala hlavou a ustupovala před ním. Abych přidala důraz svým slovům, vytáhla jsem z držáku bič.
Byla jsem ráda, když se opět objevil otec.

Beze slova nastoupil do bryčky. Mlaskla jsem na Daisy a odjeli jsme odtud. Otec byl zachmuřen jako bouřkové mračno, tak jsem byla zticha.
Po čtvrt míli cesty mi řekl: "Prosím tě, zajeď na kraj do trávy." Udělala jsem to, řekla jsem Daisy: "Prr, holka," a čekala.
"Děkuji, Maureen. Pomůžeš mi s mytím, prosím tě?"
"Jistě, otče." Tento kočár, používaný k jeho lékařským návštěvám po venkově, byl speciálně zkonstruován stejnými řemeslníky, kteří stavěli jeho závodní dvoukolky. Měl na zádi větší zavazadlový prostor s poklopem proti dešti. Tam bylo uloženo pár věcí, které by otec mohl na své návštěvě potřebovat, ale které nepatřily do jeho černé brašny. Mezi ně patřil kanystr na naftu s výpustnou hubicí naplněný vodou, plechové umyvadlo, mýdlo a ručník.
Nyní chtěl, abych mu nalila vodu na ruce, namydlil si je, pak jsem mu na ně nalila vodu a opláchla je. Třepal rukama, aby je osušil, pak je ještě jednou důkladně omyl v umyvadle a po opětovném otřepání si je osušil ručníkem.
Povzdechl si. "Už je to lepší. Nesedal jsem si tam. Nedotýkal jsem se ničeho, čeho jsem se nemusel. Maureen, pamatuješ si tu koupací vanu, kterou jsme používali v Chicagu?"
"Jistě, že si ji pamatuju!" Světová výstava byla jediným nekonečným zázrakem. Nikdy nezapomenu na první pohled na Michiganské jezero a svou první jízdu železničním vlakem vysoko ve vzduchu... ale o té vaně se mi pak ještě dlouho zdálo. Celá byla bíle smaltovaná a horká voda sahala až k bradě. Za horkou koupel bych se nechala svést. Říká se, že každá žena má svou cenu. Má cena je tato.
"Paní Malloyová nám účtovala pětadvacet centů za každou koupel. V tomto okamžiku bych jí rád zaplatil dva dolary. Maureen, potřebuji glycerín s růžovou vodu. Jsou v brašně, prosím."
Otec si tento prostředek míchal sám. Byl určen především na popraskané ruce. Teď ho potřeboval na ošetření svých rukou po silném louhovém mýdle, které právě použil.
Když už jsme byli zpátky na silnici, řekl mi: "Maureen, to dítě bylo mrtvé už dlouho předtím, než Jackson Igo pro mne poslal. Odhaduji, že už od včerejší noci."
Pokusila jsem se o soucit s dítětem. Ale vyrůstat v takové rodině, to nebyl osud, který bych přála komukoli. "Tak proč poslal pro tebe?"
"Abych požehnal smrti. Abych vypsal úmrtní list, aby neměl potíže se zákonem, když ho pohřbí... což pravděpodobně dělá právě teď. V první řadě proto, aby mne - a tebe - donutil k šestimílové okružní jízdě a tím si ušetřil námahu se zapřahaním mezka a s jízdou do města." Otec se neradostně zasmál. "Stále mi zdůrazňoval, že mu nemůžu vyúčtovat tuto návštěvu, protože jsem nepřišel dříve než dítě zemřelo. Nakonec jsem řekl: 'Buď zticha, Jacksone, ty jsi mi nezaplatil ani cent od doby, co v prezidentských volbách Cleveland porazil Harrisona.' Říkal něco o těžké době a o tom, jak vláda nikdy nedělá nic pro farmáře."
Otec si povzdechl. "Nehádal jsem se s ním, něco na tom bude. Maureen, poslední rok mi vedeš účetní knihy ty. Řekla bys, že je teď těžká doba?"
To mě prudce zarazilo. Dumala jsem totiž nad Howardovou nadací a nad Chuckovým hezkým penisem.
"Nevím, otče. Vím však, že toho v knihách máš podstatně více, než vůbec dostaneš zaplaceno. Zjistila jsem ještě něco jiného: nejhorší z těch povalečů ti budou raději dlužit dolar za návštěvu ve vlastním domě než padesát centů za návštěvu ordinace. Jako například Jackson Igo."
"Ano, mohl vzít tu malou mrtvolku do města - nikdy jsem neviděl tak dehydrované dítě! - ale jsem rád, že to neudělal. Nechci ho vidět v mé čisté ordinaci... nebo v Adélině čistém domě. Viděla jsi účetní knihy. Zdá se ti, že inkasované peníze stačí na to, aby z nich žila naše rodina? Jídlo, oblečení, bydlení, oves, seno a pěticent na nedělní školu?"
Zamyslela jsem se nad tím. Znala jsem násobilku až po dvacet krát dvacet jako každý jiný. Na střední škole jsem se učila slastem složitějšího počítání. Nic z toho jsem však nikdy neaplikovala na naše domácí záležitosti. Teď jsem si představila tabuli a tvrdě jsem počítala.
"Otče... kdyby ti zaplatili všichni, co ti něco dluží, byli bychom docela slušně zajištěni. Ale není dost těch, co ti platí." Zamyslela jsem se. "I přesto nám to stačí."
"Maureen, pokud nechceš využít možnost Howardovy nadace, tak se raději vdej za boháče. Nevdávej se však za venkovského lékaře."

Za chvíli pokrčil rameny a usmál se: „Nedělej si s tím starosti. Budeme mít jídlo na stole, i kdybych se musel plížit do Kansasu a krást tam dobytek. Nezazpíváme si? Písnička 'Vyskočila lasička' by dnes byla vhodná. A co tvá lasička, drahoušku, není bolavá?"
"Otče, ty jsi starý kanec a jednou zle skončíš."
"Vždy jsem v to doufal, ale byl jsem příliš zaměstnán výchovou Kinder, než abych dělal vlastní divy. A to jsem ti chtěl říct: Někdo jiný se zajímá o tvé blaho. Je to stará paní Altschulerová."
"To vím." Řekla jsem mu o její poznámce. "Myslí si, že jsem Audrey."
"Ta nepopsatelně hnusná stará kráva. Možná si však nemyslí, že jsi Audrey. Ptala se mne, co jsi dělala na tribuně na výstavišti."
"No a cos jí řekl?"
"Neřekl jsem jí ništ. Mlčení je jediná věc, kterou si čmuchalský dotaz zaslouží... stačí ho přeslechnout. Ale přímá urážka je ještě lepší. Tu jsem uštědřil té kousavé želvě tím, že jsem dotaz ignoroval a řekl jí, aby se příště vykoupala předtím, než přijde ke mně, protože jsem zjistil, že její osobní čistota je nedostatečná. Nepotěšilo ji to." Usmál se. "Možná bude rozzlobena natolik, že přejde k doktorovi Chadwickovi. Doufejme v to."
"Doufejme. Takže nás někdo, viděl jít nahoru. Dobře, ale nemohl nás vidět, co děláme." Řekla jsem otci o bedně zatížené závažími. "Diváci by museli být v balónu."
"To bych řekl. Je to dostatečně bezpečné, ale nepříliš pohodlné. Kdybych ti tak mohl nabídnout laskavost pohovky... ale nemohu, pokud neakceptuješ návrh Howardovy nadace. Jestli to někdy uděláš. Mezitím se nad tím zamysli. Bezpečná místa."
"Ano, pane otče. Díky. Co nemohu pochopit je to, že jsme výlet do Butleru zkrátili, abychom zamaskovali čas strávený nepředpisovými aktivitami. V hlavě jsem si propočetla časy a vzdálenosti. Cher papa, pokud má aritmetika není špatná..."
"Nikdy nebyla."
"Každý, kdo nás viděl lézt nahoru do mé skrýše, musel pokračovat rychlým krokem k usedlosti Altschulerů a oznámit náš hřích. Ošklivá vévodkyně již musela být oblečená, její kočár zapřažen a připraven, aby přispěchala k tobě na návštěvu. Kdy se objevila?"
"Okamžik! Když přijela, čekali tam tři pacienti. Nechal jsem ji čekat, až se dostane na řadu... takže vešla již rozzlobená. Poslal jsem ji pryč rozzuřenou. Hmm... musela přijet nejméně hodinu předtím, než ses ukázala ty a narazila do ní při jejím odchodu."
"Otče, tak to nemohlo být. Je to fyzicky nemožné. Jedině, že by ona sama byla na výstavišti a pak jela přímo k našemu domu pod záminkou, že tě potřebuje navštívit."
"To je možné, ale dost nepravděpodobné. Ale Maureen, nyní ses setkala s fenoménem, který od tohoto svátečního dne budeš vídat znovu a znovu po celý svůj život: jediná vědě známá věc, která je rychlejší než rychlost světla, jsou drby."
"Taky se to domnívám."
"Já to vím. Když se s tím příště setkáš, jak se s tím vypořádáš? Máš to ve svých přikázáních?"
"Ach, to nemám."
"Zamysli se nad tím. Jak se budeš bránit?"
Další půl míle jsem se nad tím zamýšlela. "Nebudu se."
"Co se nebudeš?"
"Nebudu se bránit před drby. Budu je ignorovat. Maximálně se jí - nebo jemu - podívám do očí a hlasitě prohlásím 'Jste sprostý lhář'. Ale myslím si, že obvykle je lepší ignorovat to úplně."
"Taky si to myslím. Lidé toho druhu chtějí upoutávat pozornost. To nejstrašnější, co jim lze udělat, je chovat se, jako kdyby neexistovali."

Po zbývající polovinu roku 1897 jsem ignorovala paní Drbnu Sousedskou a zároveň jsem se snažila neupoutávat její pozornost. Má postava na veřejnosti pocházela přímo od spisovatelky románů pro dospívající mládež, Luisy M. Alcottové, zatímco v soukromí jsem se snažila naučit více o tom úžasném novém umění. Tím bych nechtěla naznačovat, že jsem trávila spoustu času na zádech a potila se pro

oboustranné potěšení Maureen a bezpočtu jiných. To nešlo v okresu Lyle, to nešlo v roce 1897. Bylo příliš těžké najít místo, kde by se to dalo provádět!
"Svědomí, to je ten tichý hlásek, který nám říká, že nás může někdo pozorovat." (Citát neznámého autora.)
A byl tu ještě problém vyhovujícího partnera. Charles byl milý kluk, poskytla jsem mu přídavek a ještě navíc i třetí příležitost. Druhý a třetí pokus byly příjemnější, ale o to méně vzrušující - studená kukuřičná kaše bez čirokového sirupu a smetany.
Tak jsem po třetím pokusu řekla Charlesovi, že nás někdo viděl na Marstonském vršku a řekl to jedné z mých sester... a že to bylo dobře, že to nebyl někdo z mých bratrů, protože se sestrou se to ještě dá vyřešit v klidu. On a já však musíme raději předstírat, že jsme se pohádali... nebo příště se to může donést až k mojí matce, která to řekne otci a pak už nikdo nemůže říct, co se stane. Tak mi teď radši dej pokoj až pokud nezačne škola, hmm? Jistě to chápeš, drahoušku.
Zjistila jsem, že při jednání s muži je největším problémem, jak s někým přestat, když nechce přestat on. Jedno a půl století docela rozdílných zkušeností mi nedalo odpověď, která by byla úplně uspokojivá. Jedna částečně uspokojivá odpověď, na kterou jsem přišla podstatně později než v roce 1897, vyžaduje značnou zručnost, velké sebeovládání a jistou rafinovanou zkušenost: je to metoda "záměrně mrtvé prdele". Je nutné ležet jako mrtvola a kromě toho úplně uvolnit vnitřní svalstvo. Když se to zkombinuje s česnekovým dechem, je pravděpodobné - ne však jisté - že vám to ušetří potíže s vymýšlením důvodu ke zrušení vztahu. Poté, co začne s rozchodem on, je možné to statečně nést. Doopravdy je to "legrace".
Nechci tím tvrdit, že temperamentní bedra a pevné svaly vytvářejí "sex-appeal". I když jsou tyto kvality užitečné, mají jenom takový význam, jaký má pro tesaře naostřené pracovní nářadí. Má sestromanželka Tamara, matka naší sestromanželky Ištar a kdysi nejoslavovanější děvka na celém Secundu, je ztělesněním sex-appealu... přitom však není příliš hezká a žádný z těch, co s ní spali, nemluví o její technice. Jejich obličeje se však rozzáří, když ji uvidí a jejich hlasy se chvějí, když o ní mluví.
Zeptala jsem se Jubala Harshawa na Tammy, protože Jubal je nejanalytičtější z mých manželů. Řekl: "Mama Maureen, přestaň si ze mne utahovat. Ze všech nejlíp znáš odpověď ty."
Popřela jsem to.
"Tak dobře," řekl, "ale stejně si myslím, že ze mne děláš hlupáka. Sex-appeal je vnějším svědectvím hlubokého zájmu na tělesné rozkoši tvého partnera. Tammy ho má, ty taky a ten tvůj je stejně silný. Nejsou to tvé zrzavé vlasy, dokonce ani jak voníš, ženská, i když voníš mňam-mňam. Je to způsob, kterým dáváš... když dáváš."
Jubal mne tak vzrušil, že hned na místě jsem ho stáhla k zemi.

V roce 1897 v okresu Lyle to však nebylo jenom tak, stáhnout k zemi milovaného muže a pustit se do toho. Paní Drbna sedí na každém stromě, celá nedočkavá někoho přichytit a rozhlásit to. Takže přípravná jednání musí být složitější. Je mnoho chtivých mužských (tak dvanáct v každém tuctu), ale je nutno si vybírat - věk, zdravotní stav, čistotnost, osobní kouzlo, diskrétnost (když klábosí s vámi, bude klábosit o vás) a další věci, které se mění v závislosti od jednotlivých kandidátů. Když už byl někdo vybrán na porážku, musíte ho přimět, aby se rozhodl, že vás chce. Vy mu zatím beze slov dáváte najevo, že to je možné. Tuto dovednost si budete vybrušovat po celý život.
Tak se dosáhne dohody... ale stále ještě není nalezeno místo.
Poté, co jsem si vybrala místo pro ztrátu panenství, jsem se dále přestala zabývat tímto aspektem problému. Pokud kluk nebo muž chce mé nemorální tělo, tak by měl rozhýbat svou šedou mozkovou hmotu a vyřešit ho. Nebo může jít honit mouchy.
Riskovala jsem ale písečné blechy a (jenom jednou) škumpu jedovatou. On to chytl, zdá se, že já mám imunitu.
Od června do ledna mne měli tři kluci od šestnácti do dvaceti let a jeden jednatřicetiletý ženatý muž. Přibrala jsem ho na základě (chybné) úvahy, že ženatý muž bude zkušený natolik, aby nepochybně spustil ten ohňostroj.
Celkový počet souloží - devět, orgasmů - tři a jeden z nich byl nádherný. Čas efektivně strávený souložením byl průměrně pět minut na jedno číslo, to ale vůbec nepostačuje. Zjistila jsem, že život může

být skutečně krásný... ale že muže z mého okolí lze zařadit pouze do rozpětí od nemotorných k neohrabaným.
Paní Drbna si mne zjevně nevšímala.
Na Silvestra jsem se rozhodla požádat otce, aby poslal mé jméno Howardově nadaci... ne však kvůli penězům (stále jsem ještě nevěděla, že úhrady by mohly dosáhnout značných částek), ale proto, že bych přivítala možnost setkat se s více přijatelnými muži. Honitba v okresu Lyle byla příliš ubohá na to, aby Maureen vyhovovala. Pevně jsem se rozhodla. I když sex nemusí být vším a účelem všeho, chci se vdát a to za muže, který by mne lákal jít časně do postele.
Mezitím jsem se pokoušela tak, jak to jen šlo, udělat z Maureen co nejvíce žádoucí samičku. Naslouchala jsem co nejpečlivěji radám svého otce. (Věděla jsem, že ten, koho skutečně chci, je mužem úplně podobným mému otci, ale o pětadvacet let mladším. Nebo o dvacet, no dejme tomu o patnáct let. Byla jsem připravena uspokojit se s nejlepší imitací otce, kterou bych nalezla.)
Od toho dne, kdy jsme s Chuckem vylezli na soudcovskou tribunu, uplynulo dvě stě dnů do konce roku 1897. To dělá 200 krát 24 krát 60, což je 288 000 minut. Kolem pětačtyřiceti z těchto minut jsem strávila souložením, zůstávalo tedy 199 dní, 23 hodin a 15 minut. Je zřejmé, že jsem měla čas i na jiné věci.
To léto bylo jedno z nejlepších v mém životě. I když jsem si nezasouložila příliš často nebo příliš efektivně, myslela jsem na to ve dne v noci. Rozjasňovalo to mé oči i dny, šířila jsem kolem sebe ženské feromony jako samička noční můry a nikdy se nepřestala usmívat - na piknicích, na koupacích výpravách k řece Osage (nevěřili byste, co jsme mívali na sobě), na venkovských tancovačkách (odsuzovaných metodistickou a baptistickou církví a podporovaných prachatými mormony vítajícími jinověrce, kteří by mohli být obráceni na jejich víru. Otec zvítězil nad matkou - chodila jsem tam a učila se pohupovat v rozích parketu a protáčené figury), na soutěžích o vodní meloun. Dobrý byl každý důvod ke shromažďování.
Přestala jsem myslet na Missourijskou univerzitu v Columbii. Z otcových účetních knih jsem mohla vidět, že jsme neměli dost peněz na zaplacení čtyř let vysoké školy. Netoužila jsem být ošetřovatelkou nebo učitelkou, takže mi připadalo, že má malý smysl snažit se o formální (a drahé) vyšší vzdělání. Vždy budu knihomolem, k tomu však není třeba diplom vyšší školy.
Tak jsem se rozhodla být tou nejlepší hospodyňkou, jakou se jen mohu stát - a začala jsem od vaření. Vždy jsem se v kuchyni střídala se sestrami. Od dvanácti let jsem byla střídavě jeden den pomocnou kuchařkou. Když mi bylo patnáct, byla jsem dobrou kuchařkou na obyčejné domácí pokrmy. Rozhodla jsem se, že se stanu perfektní kuchařkou na všechno.
Matka postřehla můj zvýšený zájem. Řekla jsem jí pravdu, nebo alespoň částečnou pravdu. "Chére mama, očekávám, že se jednoho dne vdám. Myslím si, že nejlepší svatební dar, který můžu přinést svému budoucímu manželovi, je dobré vaření. Možná nemám talent, abych se stala gurmánským šéfkuchařem, ale mohu se o to pokusit."
"Maureen, ty můžeš být vším, čím chceš. Nikdy na to nezapomínej."
Pomáhala mi a učila mě, v New Orleansu objednala francouzské kuchařské knihy, nad kterými jsme hloubaly společně. Pak mne poslala na tři týdny k tetě Carole, která mne naučila luisiánským dovednostem. Teta Carole byla Jižanka, která si po válce vzala - nebesa! - proklatého Severana. Byl to otcův nejstarší bratr, strýce Ewing, teď již zesnulý. Strýc Ewing se zúčastnil okupace New Orleansu Unií a praštil do nosu jednoho seržanta kvůli jižanské dívce, která byla v nesnázích. Byl za to degradován z desátníka na vojína a našel si ženu.
V domě tety Carole jsme nikdy nemluvili o občanské válce.
O válce se nediskutovalo příliš často ani v našem vlastním domě, protože Johnsonovci nepocházeli z Missouri, ale z Minnesoty. Jelikož jsme zde byli noví, bylo otcovou politikou vyhýbat se tématům, která by mohla rozčílit naše sousedy. Sympatie byly v Missouri smíšené - byl to pohraniční a otrokářský stát - měl veterány z obou táborů. Tato část Missouri zachovávala "právo místní volby", obyvatelé si tedy mohli o těchto věcech rozhodovat sami. Některá města nikdy neměla žádné otroky a nyní netrpěla žádné barevné. Thebes byl jedním z nich. Thebes samotný však byl tak malý a bezvýznamný, že byl ignorován armádou Unie, která pálila a loupila, když v roce pětašedesát projížděla okolím. Butler, který spálila do

základů, se nikdy úplně nevzpamatoval. Thebes však zůstal nedotčen.
I když jsme my, Johnsonovci, přijeli ze Severu, nebyli jsme kořistničtí severští zlatokopové - taškáři, protože Missouri se neodtrhla od Unie, tedy se jí netýkala rekonstrukce Jihu po občanské válce. Otcův bratranec v Kansas City vysvětloval naši migraci takto:
"Poté, co jsme bojovali čtyři roky na Jihu, jsme se vrátili domů do Minnesoty... a zůstali tam jenom tak dlouho, abychom se pobalili a odešli, V Missouri není tak horko jako na Jihu, ale není tam tak chladno, aby stíny přimrzaly k chodníkům a krávy tam dojily zmrzlinu."
Teta Carole zdokonalila mé kuchařské umění. Její kuchyň jsem často navštěvovala, dokud jsem se nevdala. V průběhu těch tří týdnů se stala příhoda s pěnovým dortíkem s citrónovou příchutí - myslím, že jsem se už o tom zmínila.
Ten dortík jsem pekla já. Nebylo to mé nejlepší dílo, spálila jsem ho na povrchu. Byl jeden ze čtyř, ty tři ostatní byly v pořádku. Je obtížné dosáhnout tu správnou teplotu na sporáku vytápěném dřevem.
Jak však můj bratranec Nelson dostal ten dortík do kostela tak, že ho nikdo neviděl? Jak mi ho vsunul pod zadek, že jsem ho nezpozorovala?
Rozzuřil mne natolik, že jsem šla rovnou domů (do domu tety Carole, a když se Nelson objevil, aby se omluvil, rozplakala jsem se a stáhla ho rovnou do postele... a měla jeden z těch tří ohňostrojů, o kterých jsem mluvila.
Byl to náhlý impuls a značná neopatrnost, ale prošlo nám to.
Poté jsem až do své svatby občas Nelsonovi dovolila, aby mne měl, ale pouze tehdy, když jsme mohli vymyslet nějaký bezpečný způsob. Tím to však úplně neskončilo, protože se po létech přestěhoval do Kansas City.
Měla bych se k Nelsonovi chovat slušně, bylo mu pouze čtrnáct.
Bylo to však chytrých čtrnáct. Věděl, že jsme si nemohli dovolit nechat se u toho přichytit. Věděl, že jsem si ho za žádnou cenu nemohla vzít a uvědomoval si, že by mne mohl přivést do jiného stavu, a že dítě by bylo pro nás oba katastrofou.
V to nedělní ráno strpěl, abych mu nasadila francouzský pytlík, zašklebil se a řekl: "Maureen, ty jsi chytrá." Pak se do věci pustil s bezstarostným entuziasmem a přivedl mne k orgasmu v rekordně krátké době.
Následující dva roky jsem Nelsona zásobovala gumami. Ne pro mě, já jsem si pro svou potřebu nosila sebou. Byly pro jeho harém. Odstartovala jsem ho, on se chopil té zábavy s horlivostí a vrozeným talentem, přičemž se nikdy nedostal do potíží. Chytrý chlapec.
Kromě vaření jsem se snažila dát do pořádku pohledávky svého otce, měla jsem však malý úspěch. Po konzultaci s ním jsem rozeslala několik zdvořilých upomínkových dopisů. Napsali jste někdy ručně přes sto dopisů jeden za druhým? Zjistila jsem, proč se pan Clemens chopil první příležitosti, aby vyměnil pero za psací stroj - první spisovatel, který to kdy udělal.
"Vážený pane neplatiči, při kontrole účetních knih doktora Johnsona jsem zjistila, že Váš závazek činí iksypsilon dolarů, a že od března 1896 jste nic neuhradil, pravděpodobně je to přehlédnutí. Mohli bychom od Vás čekat platbu k prvnímu příštího měsíce?
Pokud nemůžete uhradit částku najednou, zastavte se, prosím, v ordinaci v pátek desátého, abychom mohli najít oboustranně uspokojující řešení.
Pan doktor přeje všechno nejlepší Vám i Vaší paní, panu synátorovi, dvojčatům a maličkému.
Jsem s pozdravem,
s úctou
Maureen Johnsonová
(v zastoupení MUDr. Iry Johnsona)

Ukázala jsem otci vzory dopisů od jemných přes důrazné až k drsným. Výše uvedený příklad ukazuje, co jsme používali na většinu neplatičů. U některých řekl: "Neupomínej je. Kdyby mohli, tak by zaplatili." Přesto jsem rozeslala více než stovku dopisů.
Známka na každý dopis stála dva centy, dopisní papír asi tři. Mohli bychom ocenit můj čas na pět centů za dopis? Když ano, tak jeden dopis stál desetník a celkové náklady něco přes deset dolarů.

Těch sto dopisů nepřineslo hotovost ani za těch deset dolarů.
Někteří pacienti si o tom přišli k nám popovídat. Asi polovina z nich přinesla nějakou naturální platbu - čerstvá vejce, kýtu šunky, nasolené vepřové maso, zeleninu ze zahrady, čerstvě upečený chléb a tak dále. Šest nebo sedm z nich se domluvilo, jakým způsobem budou dluh splácet, někteří z nich skutečně splnili to, co slibovali.
Více než sedmdesát z nich však dopisy úplně ignorovalo.
Byla jsem zmatená a zklamaná. Tito lidé nebyli líní a chudí běloši jako byl Jackson Igo; byli to vážení farmáři a měšťané. Byli to lidé, kvůli kterým otec uprostřed noci vstával, oblékal se a jel bryčkou nebo na koni sněhem nebo deštěm, prachem, blátem nebo zmrzlými vyježděnými kolejemi, aby ošetřil je nebo jejich děti. A když požádal, aby zaplatili, ignorovali to.
Nemohla jsem tomu uvěřit.
Zeptala jsem se: "Otče, co mám dělat teď?" Očekávala jsem, že mi řekne, abych na to zapomněla, protože již předtím pochyboval o užitečnosti těch dopisů. Na jeho reakci jsem čekala s předčasnou úlevou.
"Pošli každému ten drsný a označ ho 'Druhá upomínka'."
"Myslíš si, že to postačí, pane otče?"
"Ne. Ale k něčemu to bude dobré, uvidíš."
Otec měl pravdu. Druhé rozeslání dopisů nepřineslo žádné peníze. Přineslo řadu vysoce rozhořčených odpovědí, některé z nich byly sprosté. Otec mne nechal zařadit každý z dopisů do příslušného zdravotního záznamu, odpovídat jsem však neměla.
Většina z těch sedmdesáti pacientů se již nikdy neobjevila. To byl ten dobrý výsledek, který otec očekával. Byl spokojen. "Maureen, je to nerozhodně. Oni mi nezaplatí a já jim neudělám moc užitku. Jód, projímadlo a aspirin - to je asi všechno, co máme dnes k dispozici, co není placebo. O výsledcích jsem si jist pouze tehdy, když odrodím dítě, napravím kost nebo uříznu nohu.
Ale k čertu, dělám to, jak to nejlépe dovedu. Když se na mne někdo rozzlobí pouze proto, že ho požádám, aby mi zaplatil za mé služby... dobře, pak nevidím žádný důvod, abych vstával z teplé postele a léčil ho."

Rok 1897 byl rokem, ve kterém začala necelou míli od našeho náměstí fungovat železniční trať. Městská rada se rozhodla rozšířit hranice města a tak dostat Thebes na železnici. To také přineslo do města telegraf, což umožňovalo našim okresním novinám, Lyle County Leader, aby nám teď přinášely zprávy přímo z Chicaga, i když to bylo jenom jednou týdně. Noviny Kansas City Star zasílané poštou byly obvykle rychlejší. Bellův telefon se k nám dostal taky, zpočátku to bylo pouze od devíti do devíti a nikdy v neděli dopoledne. Ústředna se totiž nacházela v salónu v domě vdovy Loomisové a provoz se zastavil, když byla pryč.
Leader zveřejnil nadšený úvodník: "Moderní doba". Otec se mračil. "Zdůrazňují, že zanedlouho, když se zapojí víc lidí, bude možné zavolat lékaře uprostřed noci. Ano, jistě to bude možné. Dnes jezdím po návštěvách, protože někdo má takové potíže, že některý z příslušníků pacientovy rodiny uprostřed noci zapřáhne, přijede sem a požádá mne, abych jel za nemocným.
Co se však stane, když mne každý bude moci vytáhnout z postele pouze tím, že zatočí kličkou telefonu? Bude to kvůli umírajícímu dítěti? Ne, Maureen, to bude kvůli záděře. Zapamatuj si má slova: Telefon ohlašuje konec domovním návštěvám. Ne dnes nebo zítra, ale zanedlouho. Uštvou poslušného koně k smrti... a ty se dožiješ dne, kdy lékaři budou odmítat jezdit po domovních návštěvách."

Na Nový rok jsem řekla otci, že jsem se rozhodla, a že chci, aby dal mé jméno na seznam Howardovy nadace.

Před koncem ledna jsem se setkala s prvním z mladíků na mé listině.
Koncem března jsem se setkala se všemi sedmi. V třech případech jsem zašla tak daleko, že jsem využila výsadu pohovky... i když to byl divan v otcově ordinaci a zamykala jsem dveře.
Ohňostroje byly vlhké.

Ti tři byli docela příjemní mládenci, ale... vdát se za ně? To tedy ne.
Maureen byla z celé věci mrzutá.
Ale v sobotu druhého dubna dostal otec dopis z města Rolla ve státě Missouri:

"Vážený pane doktore,
dovolte, abych se Vám představil. Jsem synem Johna Adamse Smitha z Cincinnati v Ohiu, kde je můj otec výrobcem obráběcích a lisovacích nástrojů. Navštěvuji posledním rokem hornickou fakultu Missourské univezity v Rolle ve státě Missouri. Vaše jméno a adresu jsem obdržel od soudce Orvilla Sperlinga z Toleda, ve státě Ohio, který je výkonným tajemníkem Howardovy nadace. Soudce Sperling mi říká, že Vám o mně napsal.
Pokud bych směl, navštívil bych Vás i paní Johnsonovou v neděli sedmnáctého dubna odpoledne. Pak, pokud dovolíte, bych Vás požádal, abyste mne představil Vaší dceři, slečně Maureen Johnsonové za účelem svého nabídnutí se za možného zájemce o její ruku.
Přivítám jakýkoliv průzkum, který byste chtěl o mně provádět. Odpovím úplně a upřímně na všechny dotazy, které mi položíte.
Těším se na Vaši odpověď.
Zůstávám, pane,
Vaším uctivým služebníkem,
Brian Smith"

Otec řekl: "Vidíš, moje drahá dcero! Tvůj rytíř přijíždí na koni."
"Pravděpodobně má dvě hlavy. Otče, to není k ničemu, zemřu jako stará panna ve věku devadesáti sedmi let."
"Věřím, že nebudeš nervózní starou pannou. Co mám říci panu Smithovi?"
"Ach, tak mu řekni, že ano. Řekni mu, že slintám dychtivostí."
"Maureen."
"Ano, otče. Vím, že jsem příliš mladá na to, abych byla cynická. Quel dommage - jaká to škoda. Uklidním se, obdařím pana Briana Smitha svým nejlepším úsměvem a ke schůzce se připravím s radostným optimismem. Ale trochu jsem zatrpkla. Ten poslední orangutan -"
(Ta opice se mne pokusila znásilnit přímo na matčině pohovce, a to ihned, jak otec s matkou odešli nahoru. Pak rychle odešel a držel se v rozkroku. Má studia anatomie se vyplatila.)
"Řeknu mu, že ho uvítáme v neděli sedmnáctého. Tedy od zítřka za dva týdny."

Neděli sedmnáctého jsem přivítala s malým nadšením. Zůstala jsem však doma z kostela, připravila jídlo na oběd v přírodě a využila příležitost na další koupel. Pan Smith se ukázal být snesitelný a uctivý, i když nepříliš nápaditý. Otec ho trochu mořil otázkami a matka mu nabídla kávu. Kolem druhé jsme odjeli - Daisy a rodinná bryčka, zatímco jeho kobyla z půjčovné stáje zůstala v naší stodole.
O tři hodiny později jsem si byla jistá, že jsem se zamilovala.
Brian dohodl, že na další schůzku se vrátí prvního května. Musel si mezitím ještě vyřídit závěrečné zkoušky.

O týden později, v neděli dvacátého čtvrtého dubna roku 1898, vyhlásilo Španělsko Spojeným státům válku.

5.

Vyhnání z ráje

* * * *

Tohle není až tak zlé vězení, když ho srovnám s jinými. Byla jsem už v jednom podstatně horším. To bylo v Texasu a před sedmdesáti lety na mé osobní časové linii. V něm si to švábi rozdávali mezi sebou v boji o malou šanci nalézt pár drobtů na podlaze. Nikdy netekla teplá voda a všichni bachaři byli šerifovi bratranci. Přestože vězení bylo tak špatné, Mexikáni často přeplavali Rio Grande a rozbili pár oken, aby je zabásli a oni mohli přes zimu ztloustnout. To říká o mexických vězeních něco, co bych nechtěla hloubkově zkoumat.
Pixel mne navštěvuje skoro každý den. Dozorci nemohou přijít na to, jak to dělá. Všichni z nich ho mají rádi a on několik z nich přijal za své. Nosí mu sem pamlsky a on se uráčí a některé z jejich darů sní. Správce věznice slyšel o Pixelově hodiniovském talentu, přišel do mé cely a povedlo se mu ukázat se právě tehdy, když byl Pixel na návštěvě. Pokusil se s ním pomazlit a za svou troufalost byl pokousán - ne natolik, aby to porušilo kůži, ale sdělení bylo jasné.
Správce mi řekl (přikázal), abych mu určitě oznámila předem, kdy Pixel přijde nebo odejde, protože chtěl vidět, jak se Pixelovi podaří proklouznout kolem a nespustit poplach. Řekla jsem mu, že žádný

smrtelník, ani muž ani žena, nemohou předpovědět, co kočka udělá příště, takže ať si šetří dech, otrava jeden. (Dozorci a jejich pomocníci z řad vězňů jsou tam k jistému účelu, takže ti jsou v pořádku, ale správce vězení není na mé společenské úrovni. Pixel si to zřejmě taky uvědomuje.)
Doktor Ridpath několikrát přišel a přemlouval mne, abych se přiznala a vzdala na milost a nemilost soudu. Říká, že bych jistě nedostala nic horšího než podmíněný trest, pokud bych přesvědčila tribunál, že jsem opravdu kajícná.
Řekla jsem mu, že nejsem vinna a radši budu cause célébre - slavným soudním případem a prodám své paměti za fantastickou částku.
On mi na to řekl, že si zřejmě neuvědomuji, že Biskupské kolegium už před léty přijalo zákon, podle kterého všechny zisky pocházející z případů svatokrádeže připadnou po zaplacení poplatku za pohřbení těla církvi. "Podívej se, Maureen, jsem tvůj přítel, i když se nezdá, že si to uvědomuješ. Pokud nebudeš spolupracovat, neexistuje nic, co bychom já nebo někdo jiný mohli pro tebe udělat."
Poděkovala jsem mu a řekla, že je mi líto, že jsem ho zklamala. Pověděl mi, ať si to rozmyslím. Když odcházel, nedal mi pusu, z čehož usuzuji, že se na mne zlobil.
Dagmar přichází téměř každý den. Nesnaží se mne přinutit k přiznání. To, co udělala naposled, mělo však na mne větší účinek než racionalita doktora Erika. Propašovala mi Přítele pro poslední chvíli.
"Pokud budeš tvrdohlavá a nebudeš se chtít přiznat, toto ti pomůže. Stačí odlomit špičku a vpíchnout si to kamkoliv. Když to začne působit - za méně než pět minut - nebudeš cítit bolest ani z pomalu hořícího plamene... nebo bolest nebude příliš velká. Ale pro Svatou Carolitu, ať to nikdo nenajde!"
Pokusím se o to.
Nediktovala bych tento záznam, kdybych nebyla ve vězení. Určitě ho nechci publikovat, ale cvičení v třídění a zařazování všech událostí mi může ukázat, kde jsem udělala chybu... což mi může ukázat, jak řešit tyto potíže a udělat to správně.

Bitva o New Orleans byla vybojována dva týdny poté, co skončila válka z roku 1812. Ubohé komunikace. Ale v roce 1898 se již využíval transatlantický kabel. Zpráva o vyhlášení války Španělskem putovala z Madridu přes Londýn, New York, Chicago a Kansas City do Thebes téměř rychlostí světla - zpoždění vznikalo pouze retranslací. Thebes je osm hodin na západ od Madridu, takže Johnsonovic rodina byla v kostele, když dorazila ta strašlivá novina.
Reverend, pan Clarence Timberle, náš pastor v metodisticko-episkopálním kostele postaveném na památku Cyruse Vance, měl kázání a právě skončil své za čtvrté a energicky začínal za páté, když někdo začal zvonit na velkém zvonu v kupoli okresní správní a soudní budovy.
Bratr Timberle přestal kázat. "Přerušme bohoslužby na chvíli, zatímco osagští dobrovolníci a členové hasících družstev odejdou."
Tak deset až tucet mládenců vstalo a odešlo. Otec vzal svou brašnu a šel za nimi. Jelikož byl lékař, nebyl dobrovolným hasičem, ale protože byl lékař, obvykle chodil k požárům, pokud neošetřoval pacienta ve chvíli, kdy se rozezněl zvon.
Ihned nato, jak otec za sebou zavřel dveře, náš kazatel se vrátil do práce na tom "po páté" - nepamatuji si, co to bylo. Při kázání jsem se vždy snažila vypadat bdělá a pozorná, ale zřídka jsem poslouchala.
Na druhém konci ulice U brodu někdo křičel - bylo ho slyšet i přes silný hlas bratra Timberleyho.
Výkřiky se přibližovaly.
Za okamžik se otec vrátil do kostela. Namísto toho, aby se vrátil do kostelní lavice, přišel až k zábradlí oltáře a podal našemu pastorovi noviny.
Měla bych poznamenat, že noviny. Lyle County Leader vypadaly jako jeden čtyřstránkový arch, tištěný Jednotným tiskem" - jedna strana byla centrálně potištěná zprávami ze zahraničí, ze Spojených států a domovského státu, tento novinový papír byl pak rozesílán malým venkovským novinám, které vnitřní stránky vyplnily místním zpravodajstvím a místní reklamou. Lyle County Leader si kupoval Jednotnou stránku" od Kansas City Star s natištěnou tiráží Leadera.
Arch, který otec podal bratru Timberleymu, byl stejného druhu, se stejnými lokálními zprávami vevnitř, jaké byly v týdeníku Lyle County Leader uveřejněny ve vydání s datem čtvrtek 21. dubna 1898, jenomže na horní polovině druhé stránky byla velkými typy nově vysázena jediná krátká zpráva:

ŠPANĚLSKO VYHLAŠUJE VÁLKU!!!
Telegrafem z novin New York Journal, 24. dubna, Madrid - Dnes byl náš velvyslanec předvolán do úřadu předsedy vlády, kde mu byly předány jeho pověřovací listiny a strohá diplomatická nóta obsahující prohlášení, že "zločiny" Spojených států proti Jeho Nejkatoličtějšímu Veličenstvu přinutily vládu Jeho Veličenstva dát najevo, že válečný stav panuje mezi Španělským královstvím a...
Reverend Timberle hlasitě přečetl z kazatelny tuto jedinou novou zprávu a odložil noviny. Zasmušile se na nás podíval, vytáhl kapesník, otřel si čelo a pak se vysmrkal. Chraptivě řekl: "Modleme se."
Otec povstal. Zbytek kongregace ho následoval. Bratr Timberley poprosil Pána Boha Jehovu, aby nás vedl v těchto nebezpečných dobách. Požádal o boží radu pro prezidenta McKinleye. Požádal o boží pomoc pro všechny naše statečné muže na zemi a na moři, kteří nyní musí bojovat za záchranu této posvátné, Bohem nám dané země. Požádal o slitování s dušemi těch, kteří padnou v boji, o útěchu a pomoc při osušení slzí vdov, sirotků, otců a matek našich mladých hrdinů předurčených k smrti v boji. Požádal, ať zvítězí spravedlnost a rychle ukončí tento konflikt. Požádal o pomoc pro naše přátele a sousedy, pro nešťastný lid Kuby utiskovaný tak dlouho pod železnou botou krále Španělska. A žádal ještě o více věcí, trvalo to asi dvacet minut.
Je to už dlouho, co mne otec vyléčil z veškeré důvěry v Apoštolské vyznání víry. Namísto toho jsem chovala hluboké podezření zaseté profesorem Huxleyem a pěstované otcem, že taková osoba, jako Ježíš Nazaretský, nikdy nežila.
Co se týče bratra Timberleyho, toho jsem považovala za velkého mluvku, jeho řeči byly plné falešného patosu. Stejně jako mnoho kazatelů z Biblického pásma, té puritánské oblastí jižních a středních států Unie, byl farmářským synkem a měla jsem silné podezření, že měl odpor k poctivé práci.
Nevěřila jsme a nevěřím v Boha, který tam někde nahoře v nebi naslouchá slovům bratra Timberleyho. Přesto jsem se slyšela říkat "Amen!" k jeho každému slovu, zatímco mi slzy stékaly po tvářích.

V tomto okamžiku musím vytáhnout svůj řečnický pultík.
Ve dvacátém století gregoriánského kalendáře se mezi "intelektuály" stalo populárním něco jako "revidovaná historie". Revizionismus se zdál být založen na představě, že živí účinkující přítomni na scéně nikdy nechápou, co dělají, nebo proč to dělají, nebo jak je jimi manipulováno, protože jsou pouhými loutkami v rukou neviditelných sil zla.
To může být pravda, já nevím.
Ale proč pak jsou občané Spojených států a jejich vláda v očích revizionistů vždy ničemové? Proč to nemohou být naši nepřátelé - jako jsou španělský král, německý císař, Hitler, Geronimo, Pancho Villa, Sandino, Mao-Ce-Tung a Jefferson Davis - proč se oni nemohou střídat na pranýři? Proč je vždy řada na nás?
Dobře jsem si vědoma toho, že revizionisté tvrdí, že španělskoamerickou válku vyvolal William Randolph Hearst, aby zvýšil náklad svých novin. Vím též, že různí vědci a experti tvrdili, že loď Maine patřící námořnictvu Spojených států a kotvící v havanském přístavu byla vyhozena do vzduchu (se ztrátou 226 amerických životů) anonymními ničemy, jejichž úmyslem bylo postavit Španělsko do špatného světla a tak připravit obyvatelstvo Ameriky na vyhlášení války Španělsku.
Teď se tedy pečlivě podívejte na to, co jsem řekla. Řekla jsem, že se to o těchto věcech tvrdí, neřekla jsem, že jsou pravdivé.
Je nepochybně pravdou, že Spojené státy byly oficiální cestou neomalené ke španělské vládě, co se týče vztahu ke španělskému útlaku obyvatel Kuby. Je též pravdou, že William Randolph Hearst používal své noviny, aby řekl spoustu nepříjemných věcí o španělské vládě. Ale Hearst nebyl Spojené státy a neměl děla, lodě ani žádnou úřední moc. Měl silný hlas a žádný respekt před tyrany. Takové lidi tyrani nenávidí.
Ti revizionističtí masochisté nějakým způsobem změnili válku z roku 1898 na případ imperialistické agrese Spojených států. Nikdy se nevysvětluje, jak mohla mít imperialistická válka za následek osvobození Kuby a Filipín. Revizionisté však vždy začínají s představou, že Spojené státy jsou zloduchem. Když pak revizionista dokáže tento předpoklad (obvykle tautologií), dostane doktorát a má za sebou kus cesty za Nobelovou cenou míru.

V dubnu 1898 byly pro nás, neosvícené venkovany, některé věci pravdivé. Naše bitevní loď Maine byla zničena za velkých ztrát na životech. Španělsko nám vyhlásilo válku. Prezident požádal o dobrovolníky. Následujícího dne, v pondělí 25. dubna, přišla prezidentova výzva, aby domobrany jednotlivých států poskytly 125 000 dobrovolníků k rozšíření naší téměř neexistující armády. Toho rána přijel Tom do střední školy v Butleru jako obvykle. Tam ho zastihla novina a tak se poklusem v poledne vrátil, jeho grošovaný valach jménem Hezoun byl zpěněn. Požádal Franka, aby koně vytřel místo něj a spěchal do domu, kde s otcem zmizeli v ordinaci.
Vyšli asi za deset minut. Otec řekl matce: "Madam, náš syn Tom se chystá vstoupit do služeb této země. On a já okamžitě odjíždíme do Springfieldu. Musím jet s ním, abych odpřisáhl, že mu je osmnáct, a že má rodičovské svolení."
"Jemu však není osmnáct!"
"Proto taky musím jet s ním. Kde je Frank? Chci, aby zapřáhl Pobudu."
"Já ho zapřáhnu, otče," vmísila jsem se do rozhovoru. "Frank právě odešel do školy a spěchal, měl trochu zpoždění." (Frank měl zpoždění, protože se staral o Hezouna, nebylo to však nutné připomínat.)
Otec vypadal ustaraně. Trvala jsem na tom. "Pobuda mne zná, nikdy by mi neublížil."
Právě jsem se vracela do domu, když jsem viděla otce stát u nového telefonního přístroje, který visel v hale, již jsme používali jako čekárnu pro pacienty. Otec říkal: "Ano... ano, rozumím... Mnoho štěstí, pane, a šťastnou cestu. Řeknu jí to. Sbohem." Oddálil sluchátko od ucha a díval se na něj. Pak se vzpamatoval a pověsil ho.
Podíval se na mne. "To bylo pro tebe, Maureen."
"Pro mne?" Nikdy jsem ještě neměla telefonický hovor.
"Ano, byl to tvůj mládenec, Brian Smith. Prosí, abys mu to prominula, ale nebude schopen příští neděli přijít. Ihned nastupuje na vlak do St. Louis, aby se vrátil do Cincinnati, kde se přihlásí do Ohijské státní domobrany. Požádal o svolení, aby tě mohl opět navštěvovat až válka skončí. Jednal jsem za tebe a souhlasil s tím."
"Och." Pocítila jsem bolest pod prsní kostí a měla potíže s dechem. "Děkuji, otče. A... mohl bys mi ukázat, jak mu zavolat? Myslím, že bych měla volat do Rolly a promluvit si s panem Smithem sama."
Matka mne přerušila: "Maureen!"
Otočila jsem se k ní. "Matko, nejsem troufalá ani neslušná. Toto je velmi zvláštní okolnost. Pan Smith odchází za nás bojovat. Chci mu jednoduše říct, že se za něj budu modlit každý večer, co bude pryč."
Matka se na mne podívala a pak jemně řekla: "Ano, Maureen. Pokud se ti s ním podaří promluvit, prosím tě řekni mu, že se za něj budu modlit také. Každý večer."
Otec si hlasitě odkašlal. "Dámy -"
"Ano, doktore?", zareagovala matka.
"To je jenom teoretická možnost. Pan Smith mi řekl, že může mluvit jenom chvilku, byla tam dlouhá řada studentů čekajících na telefon. Předpokládám, že s podobnými vzkazy. Nemá smysl se pokoušet o spojení, telefonní linka bude obsazena... a on bude pryč. To však žádným způsobem oběma dámám nebrání, aby se modlily za jeho bezpečí. Maureen, můžeš mu to říci dopisem."
"Já však nevím, kam mu napsat!"
"Použij svou hlavu, dcero. Znáš nejméně tři způsoby."
"Doktore Johnsone, prosím vás." Matka mi pak jemně řekla: "Soudce Sperling to bude vědět."
"'Soudce Sperling'. Aha!"
"Ano, drahoušku. Soudce Sperling vždy ví, kde je každý z nás."
O několik minut později jsme se polibkem rozloučily s Tomem, a když už jsme byly u toho, taky s otcem, ačkoli on se měl vrátit... a jak nás ujišťoval, bylo velmi pravděpodobné, že i s Tomem... Ten složí přísahu a doví se den, kdy se má hlásit do služby, protože bylo nanejvýš nepravděpodobné, aby domobrana státu byla schopna přijmout tisíc nebo i více nových členů v jednom dni.
Odjeli. Beth tiše plakala. Lucille neplakala - nemyslím, že z toho něco chápala - ale byla vážná a měla vykulené oči. Matka neplakala, ani já jsem to neudělala... ne tehdy. Matka odešla nahoru do ložnice a zavřela dveře... já to udělala taky. Od té doby, co se Agnes vdala, jsem měla pokoj jenom pro sebe.

Tak jsem zastrčila petlici, lehla si a rozplakala se.
Snažila jsem si namlouvat, že pláči kvůli svému bratrovi Thomasovi. Věděla jsem však své, byl to pan Smith, který způsoboval tu bolest v mém srdci.
Litovala jsem z hloubi duše, že jsem ho nutila použít francouzský pytlík, když jsme se před týdnem milovali. Měla jsem pokušení - věděla jsem a byla si jistá, že to bude o mnoho hezčí jednoduše na gumu zapomenout a být pro něj zvenčí i zevnitř bezprostředně dosažitelná.
Otci jsem však slavnostně slíbila, že vždy budu používat prezervativ... až do toho dne, kdy ho po střízlivém rozhovoru s příslušným mužem nepoužiju, protože budu chtít otěhotnět... se vzájemným pevným úmyslem se vzít, pokud se nám to podaří.
A nyní odchází do války... a já ho již možná nikdy neuvidím.
Osušila jsem si oči, vstala a vzala dolů útlou knížečku veršů, Zlatou antologii od profesora Palgravea. Matka mi ji dala k mým dvanáctým narozeninám a ona ji dostala v roce 1866 k jejím dvanáctým narozeninám.
Profesor Palgrave nalezl 288 lyrických básní, které byly podle jeho vybraného vkusu natolik dobré, aby se dostaly do této sbírky. Onoho dne jsem chtěla pouze jednu, napsal ji Richard Lovelace a jmenovala se: "Lucastě, jda do válek".
"Nemohl bych tě (drahá) milovat tolik,
kdybych nemiloval čest ještě více."
Pak jsem si ještě trochu poplakala a po chvíli usnula. Když jsem se vzbudila, nepustila jsem se opět do pláče. Místo toho jsem matce zasunula pod dveře papírek se zprávou, že večeři pro všechny udělám já... a že pokud jí to bude vyhovovat, tak se může navečeřet v posteli.
Večeři mne nechala udělat, ale sešla dolů a předsedala stolu. Frank poprvé usazoval matku a seděl proti ní. Podívala se na mne: "Maureen, pomodlíš se před jídlem?"
"Ano, matko. Bože náš, děkujeme ti za všechno, co se chystáme pojíst. Požehnej, prosím tě, tomuto jídlu k našemu užitku a požehnej všude všem našim bratrům a sestrám v Kristu, známým i neznámým." Polkla jsem a dodala: "A v tento den tě žádáme o zvláštní požehnání pro našeho milovaného bratra Thomase Jeffersona a pro všechny ostatní mladé muže, kteří odešli sloužit naší milované vlasti." (Et je prie que le bon Die garde bien mon ami! - A modlím se k bohu dobrotivému, aby dobře ochraňoval mého miláčka.)
"Ve jménu Ježíše Krista, amen."
"Amen," řekla pevně matka. "Frankline, budeš krájet?"
Otec s Tomem se vrátili příští den pozdě odpoledne. Beth a Lucille se vrhly na Toma a otce. Já jsem to chtěla taky udělat, jenomže jsem nesla George a on si vybral právě tuto chvíli, aby promočil plenky. Držela jsem ho a nechala ho tak, protože jsem nechtěla přijít o žádnou zprávu - a chtěla jsem ušetřit plenu. Znala jsem George, toto dítě čuralo více, než všechny ostatní děti dohromady.
Beth se dožadovala: "Udělals to Tommy, udělal jsi to, je to tak?"
"Samozřejmě, že to udělal," odpověděl otec. "Je teď vojín Johnson, příští týden bude generálem."
"Opravdu?"
"No, možná to nebude tak rychle." Otec se zastavil, aby políbil Lucille a Beth. "Ale ve válce se povyšuje velmi rychle. Vemte si za příklad mne, jsem kapitánem."
"Doktore Johnsone!"
Otec se napřímil. "Kapitán Johnson, madam. Do vojska jsme vstoupili oba. Jsem teď pověřen funkcí vojenského lékaře v detašované lékařské jednotce druhého missourijského regimentu s propůjčenou hodností kapitána."

V tuto chvíli bych měla něco říct o rodinách mých rodičů, především o otcových bratrech a sestrách, protože to, co se v ten dubnový týden roku 1898 odehrálo v Thebes, mělo své kořeny před sto lety.

Otcovi prarodiče byli:
George Edward Johnson (1795-1897) a Amanda Lou Fredericksová-Johnsonová (1798-1899)
Terence McFee (1796-1900) a Róza Wilhelmína Brandtová-McFeeová (1798-1899)
Jak George Johnson, tak i Terence McFee sloužili ve válce v roce 1812.

Otcovi rodiče byli:
Asa Edward Johnson (1813-1918) a Róza Altheda McFeeová-Johnsonová (1814-1918)
Asa Johnson sloužil ve válce s Mexikem, byl seržantem v Illinoiské domobraně.

Matčini prarodiče byli:
Rober Pfeiffer (1809-1909) a Heidi Schmidtová-Pfeifferová (1810-1912)
Ole Larsen (1805-1907) a Anna Kristina Hansenová-Larsenová (1810-1912)

a matčini rodiče byli:
Richard Pfeiffer (1830-1932) a Kristina Larsenová-Pfeifferová (1834-1940).

Otec se narodil v pondělí, druhého srpna 1852 na farmě svého dědečka Johnsona v Minnesotě, v okresu Freeborn, nedaleko města Albert. Byl nejmladším ze čtyř hochů a tří děvčat. Jeho dědeček George Edward Johnson (můj pradědeček) se narodil v roce 1795 v okresu Bucks v Pennsylvánii. Zemřel v soukromém sanatoriu pro starší lidi v Minneapolis v prosince 1897. Noviny udělaly mnoho rámusu z toho, že George Washington ještě žil, když se pradědeček narodil. (My jsme neměli nic společného s touto publicitou. I když jsem si to až do mého sňatku neuvědomovala, již v té době bylo zásadou Howardovy nadace vyhýbat se veřejným zmínkám o věku.)
George Edward Johnson se oženil s Amandou Lou Fredericksovou(1798-1899) v roce 1813 a vzal ji do Illinois, kde měla ve stejném roce své první dítě, Asu Edwarda Johnsona, mého dědečka. Zdá se mi to pravděpodobné, že děda Acey byl stejný druh "předčasně narozeného" dítěte jako můj nejstarší bratr Edward. Po válce s Mexikem rodina Johnsonů migrovala na západ a usadila se na přidělené půdě v Minnesotě.
V těch dobách ještě neexistovala žádná Howardova nadace, ale zdálo se, že všichni mí předkové se začínali rozmnožovat mladí, měli mnoho děti, byli zdraví přes nezvládnuté nemoci těch dob a žili dlouhé životy, většinou do sta let i více.
Asa Edward Johnson (1813-1918) se oženil s Rózou Althedou McFeeovou v roce 1831. Měli spolu sedm dětí:
1. Samanthu Jane Johnsonovou, 1831-1915 (zemřela na poranění, která utrpěla při krocení koně)
2. Jamese Ewinga Johnsona, 1833-1884 (zemřel, když se pokoušel přebrodit řeku Osage počas jarních záplav. Sotva si na něj vzpomínám, vzal si tetu Carole Pelletierovou z New Orleansu.)
3. Waltra Raleigha Johnsona, 1838-1862 (byl zabit v občanské válce v bitvě u Shilohu)
4. Alici Irenu Johnsonovou, 1840-? (Nevím, co se stalo s tetou Alicí. Vdala se někam na východ.)
5. Edwarda McFeeho Johnsona, 1844-1884 (zahynul při železničním neštěstí)
6. Auroru Johnsonovou, 1850-? (naposledy jsou o ní zprávy z Kalifornie kolem roku 1930, několikrát se vdala)
7. Iru Johnsona, 2. srpna 1825-1941 (prohlášen za nezvěstného v bitvě o Británii).

Když v dubnu 1861 padla pevnost Fort Sumter, prezident Lincoln požádal o dobrovolníky z domobran několika států (stejně jako to udělá prezident McKinley v tom pozdějším dubnu). Na Johnsonovic farmě na tuto výzvu reagovali Ewing (dvacet osm let), Walter (dvacet tři), Edward (sedmnáct) - a děda Acey, v té době mu bylo osmačtyřicet. To vyvolalo situaci, jenž totálně pokořovala devítiletého Iru Johnsona, který se považoval za dospělého muže. Nechají ho doma, aby dělal domácí práce, zatímco všichni ostatní muži šli do války. Jeho sestra Samantha (její manžel taky šel dobrovolně) a jeho matka budou vést farmu.
Bylo mu malou útěchou, že se jeho otec vrátil téměř okamžitě, kvůli něčemu ho nevzali. Kvůli čemu to bylo, to nevím.
Můj otec snášel to ponížení tři dlouhé roky... a když mu bylo dvanáct, tak utekl z domova, aby se přihlásil jako bubeníček.
Dostat se dolů po Mississippi nákladním člunem, povedlo se mu najít tábor Druhého minnesotského

regimentu ještě dříve, než se pluk připojil k Shermanovu výpadu k moři. Jeho bratranec Jules se za něj zaručil a tak byl nezávazně přijat (pod podmínkou, že se zaučí, protože nevěděl nic o bubnech ani o polnicích), měl zabezpečeno ubytování a stravování se štábní rotou.
Pak se objevil jeho otec a odvedl ho domů.
Takže otcova služba ve válce trvala jenom asi tři týdny a on se nikdy nedostal do bojové akce. Neuznali mu ani ty tři týdny... jak se ke své hrůze dověděl, když se pokoušel vstoupit do organizace veteránů Unie s názvem Velká armáda republiky.
Nikde nebyl žádný záznam o jeho službě, protože plukovní adjutant ho "propustil z armády" a dovolil dědovi Aceymu, aby vzal otce domů prostě tím, že zničil veškeré papíry.
Myslím si, že je nutné vycházet z toho, že otec byl tím poznamenán na celý život.

V průběhu těch devíti dnů, co otec a Tom doma čekali na zapojení do armádního života, jsem neviděla žádnou známku matčina nesouhlasu (mimo prvního vyjádření překvapení). Nikdy se však neusmívala. Mezi našimi rodiči bylo cítit napětí... nikdy to však nedali na sobě vidět.
Myslím si, že mi tehdy otec jednou řekl něco, co se vztahovalo k tomuto napětí. Byli jsme spolu v ordinaci a pomáhala jsem mu třídit a aktualizovat zdravotní záznamy, aby je mohl na dobu války předat doktorovi Chadwickovi. Řekl mi: "Proč nevidím tvůj úsměv, kytičko? Děláš si starosti o svého mládence?"
"Ne," zalhala jsem. "Vím, že musel odjet. Ale přála bych si, abys nemusel odjet ty. Je to asi sobecké, ale budeš mi chybět, cher papa."
"Mně budeš taky chybět. Všichni mi budete chybět." Několik minut byl zticha a pak dodal: "Maureen, jednoho dne se můžeš setkat - myslím si, že se setkáš - se stejnou situací: tvůj manžel pojede do války. Někteří říkají - slyšel jsem o tom mluvit - že by ženatí mužové kvůli jejich rodinám neměli chodit do války. Tento názor však obsahuje rozpor, je to katastrofální protimluv. Muž s rodinou nemůže otálet a očekávat, že neženatý muž to vybojuje za něj. Bylo by to ode mne očividně nečestné, abych očekával od svobodného muže, že bude umírat za mé děti, pokud nejsem za ně ochoten umřít já. Když bude přespříliš takového postoje ze strany ženatých mužů, tak svobodný muž odmítne bojovat, pokud by ten ženatý měl zůstat doma v bezpečí... a republika je odsouzena ke zkáze. Barbar do ní vstoupí bez odporu."
Otec se na mě podíval a vypadal ustaraně. "Rozumíš tomu?" Myslím, že upřímně usiloval o můj názor a můj souhlas.
"Já -" odmlčela jsem se a povzdechla: "Otče, myslím, že tomu rozumím. Ale v těchto dobách jsem nucena si uvědomovat, že jsem velmi nezkušená. Já pouze chci, aby tato válka skončila, abys přišel domů, a aby se domů vrátil Tom... a -"
"A Brian Smith. Souhlasím."
"To ano. Já jsem však myslela taky na Chucka, na Charlese Perkinse."
"Chuck jede? Šikovný mládenec!"
"Ano, řekl mi to včera. Jeho otec souhlasí a zítra ráno s ním jede do Joplinu." Popotáhla jsem slzu. "Nemiluju Chucka, ale ve vztahu k němu jsem prostě nějak sentimentální."
"To je pochopitelné."
Později toho dne jsem nechala Chucka, aby mě zavezl na Marstonský vršek navzdory písečným blechám a paní Drbně. Řekla jsem Chuckovi, jak moc jsem na něj pyšná a předvedla jsem mu to tím nejlepším způsobem, který jsem znala. (Použila jsem prezervativ, jak jsem slíbila otci.) A stala se divná věc. Šla jsem tam prostě proto, abych udělala pár ženských prostocviků a ukázala Chuckovi, jak jsem na něj pyšná a jak si cením jeho ochoty za nás bojovat. A stal se zázrak. Ohňostroj, a k tomu pořádný! Všechno jsem měla rozmazané, oči jsem měla pevně zavřené a zjistila jsem, že vydávám hlasité zvuky. Asi za půl hodiny se zázrak zopakoval. Úžasné!

Následující ráno Chuck a jeho otec stihli vlak do Butleru v osm nula šest a byli nazpět týž den odpoledne – Chucka vzali pod přísahu a přidělili ho do stejné roty (třetí rota, druhý regiment) jako Toma. Měl též obdobný termín pro nástup do války. Tak jsme spolu s Chuckem šli na jiné (docela) bezpečné místo,

kde jsem mu opět řekla sbohem. Opět mne potkal zázrak.
Ne, opravdu jsem nakonec neučinila rozhodnutí, že jsem do něj zamilovaná. Tehdy mne již mělo dost mužů na to, abych nebyla náchylná k tomu, plést si pořádný orgasmus s věčnou láskou. Bylo však hezké, že jsem je měla. Měla jsem v úmyslu dávat Chuckovi sbohem tak často - a tak důrazně, jak to jen bylo možné, ať se děje cokoliv. A dělala jsem to celý týden až do dne, kdy to bylo skutečné sbohem.

Chuck se nikdy nevrátil. Ne, nebyl zabit v boji, nedostal se ani z výcvikového tábora v Chickamauga Parku v Georgii. Byla to nějaká horečka, malárie nebo žlutá zimnice, nejsem si jistá. Nebo to mohl být tyfus. Pětkrát více lidí zemřelo na horečky, než byly ztráty v bitvách. Tito muži jsou taky hrdinové, není to tak? Dobrovolně se přihlásili a byli ochotni bojovat... a nedostali by horečku, kdyby se zdráhali a odmítali odpovědět na výzvu.
Musím ještě jednou vytáhnout ten řečnický pultík. V průběhu celého dvacátého století jsem narážela na lidi, kteří buď nikdy neslyšeli o válce v roce 1898, nebo ji znevažovali. "Ach, vy myslíte tuto válku. To nebyla opravdová válka, byla to jenom šarvátka. Co se tam dělo? Někdo si narazil prst, když utíkal od hory San Juan?
(Nejraději bych je zabila! Chrstla jsem jednomu chlapíkovi mezi oči velmi suché martini, když takto promluvil.)
Ztráty jsou stejně těžké v jedné válce jako v té druhé... protože smrt přijde ke svému zákazníkovi pouze jednou.
A kromě toho - V létě roku 1898 nikdo nevěděl, že válka tak rychle skončí. Spojené státy nebyly žádnou supervelmocí... zatímco Španělsko bylo ještě stále velikou říší. Nevěděly jsme, zda naši muži nebudou pryč celé roky... nebo zda se vůbec vrátí. Krvavá tragédie let 1861-1865 byla tím jediným, podle čeho jsme se mohly orientovat a ta nová tragédie začínala stejně. Pan prezident požádal o pár domobranců. Starší generace mi říkala, že se nikdy nikomu ani nezdálo, že by vyhrály rebelské státy s poloviční rozlohou, s méně než polovinou obyvatel a s absolutním nedostatkem těžkého průmyslu, na kterém spočívá moderní válka - žádnému rozumnému člověku by ale ani ve snu nenapadlo, že by mohly vydržet čtyři dlouhé, bezútěšné a smrtí obtěžkané roky.
Se vším, co bylo za námi, jsme nepředpokládaly, že porážka Španělska bude lehká nebo rychlá. Jenom jsme se modlily, aby se naši muži vrátili... někdy.
Přišel pátý květen, den kdy naši muži odešli... zvláštním transportním vlakem, který přijel od Kansas City, zabočil do Springfieldu, pak jel nahoru do St. Louis a na východ - místo určení Georgia. Všichni jsme jeli do Butleru, matka s otcem vpředu v jeho bryčce tažené Pobudou, zatímco my ostatní jsme jeli v krytém kočáru, který jsme obyčejně používali pouze o nedělích. Tom řídil Daisy a Hezouna. Vlak zastavil a my jsme se chvatně loučili, protože bylo slyšet křik: "Všichni nastupooováát!" Otec předal Pobudu Frankovi a já jsem zdědila kočár s klidným spřežením.
Ve skutečnosti neodjeli až tak rychle. Kromě vojáků bylo třeba naložit zavazadla a náklad. Uprostřed byl plošinový vagón, na kterém byla dechová kapela, kterou poskytl třetí regiment z Kansas City. Po celou dobu, co vlak stál, kapela hrála směs vojenských pochodů a písní.
Hráli "Mé oči viděly slávu -" a ihned přešli do "Chtěl bych být v zemi bavlny -" a pak do "Večer stavíme stany, večer stanujeme -" a "- dali si péra za klobouky a nazvali to makaróny!" Pak hráli "V cele věžeňské sedím -" a lokomotiva zahoukala. Vlak se dal do pohybu, kapela honem utíkala z plošiňáku do vedlejšího osobního vagónu. Muži s tubou bylo nutno pomoci.
Tak jsme se vydali domů a já jsem stále slyšela "Dupy, dupy, dupy, hoši pochodují -" a tu smutnou první řádku "V cele věžeňské sedím -". Někdo mi později řekl, že člověk, který to napsal, nevěděl vůbec nic. Válečné zajatecké tábory nemají totiž nic tak přepychového, jako jsou cely. Jako příklad uváděl proslulý zajatecký tábor Andersonville v Georgii.
Může tomu tak být. Mně to stačilo k tomu, aby se mi zamlžily oči a neviděla jsem. To však nevadilo. Daisy, Pobuda a Hezoun nepotřebovali ode mne žádnou pomoc. Stačí jim jenom uvolnit opratě a oni nás dovezou domů. Tak se i stalo.
Pomohla jsem Frankovi odstrojit oba kočáry, pak jsem šla nahoru po schodech. Matka přišla k mému pokoji, když jsem už zavřela dveře. Zaklepala a já jsem otevřela. "Ano, máti?"

"Maureen, tvoje Zlatá antologie - mohu si ji půjčit?"
"Jistě." Šla jsem ji vzít, ležela pod mým polštářem. Podala jsem jí knížečku. "Je to číslo osmdesát tři, matko, na straně šedesát."
Vypadala překvapeně, pak zalistovala stránkami. "Je to tak," souhlasila a pak se na mne podívala: "Musíme být statečné, drahoušku."
"Ano, matko, musíme."

Když mluvím o vězeňských celách, Pixel právě přišel do té mé a měl pro mne dárek. Byla to myš, mrtvá a ještě teplá. Byl sám se sebou moc spokojen a zjevně očekával, že ji sním. Zjevně čeká, až ji sním. Jak se jenom odsud dostanu?

6.

"Když Johnny kráčí
domů -"

* * * *

Zbytek roku 1898 byl jediným dlouhým a špatným snem. Naši muži odešli do války a těžko se dalo zjistit, co se v té válce děje. Připomínám si dobu o nějakých šedesát let později, kdy zlovolné oko televize změnilo válku na diváckou zábavu. Bylo to dokonce až do té míry (doufám, že to není pravda!), že útoky byly načasované tak, aby akci bylo možno ukázat v přímém přenosu, ve večerních zprávách. Dokážete si představit větší ironii ve strašném způsobu umírání než ten, při kterém je smrt člověka načasovaná, aby ji hlasatel mohl okomentovat těsně předtím, než obrazovku přenechá reklamě na pivo? V roce 1898 jsme bojové scény nedostávali přímým přenosem do obývacích pokojů. Bylo problémem

zjistit, co se vlastně děje a to i dlouho potom, co k něčemu došlo. Ochraňovalo naše námořnictvo východní pobřeží (tak jak to požadovali východní politikové), nebo bylo někde v karibské oblasti? Obeplul už Oregon Hornův mys a připojí se k flotile včas? Proč došlo k druhé bitvě o Manilu? Nevyhráli jsme bitvu v manilské zátoce již před týdny?
V roce 1898 jsem věděla tak málo o vojenských záležitostech, že jsem si ani neuvědomovala, že civilisté by se neměli dovídat, kde se nachází naše flotila, nebo jaké pohyby armády jsou plánovány. Nevěděla jsem, že všechno, co se doví nezasvěcený občan, se nepřítel doví o pár minut později. Nikdy jsem neslyšela o tom, že veřejnost má "právo vědět", právo, které nelze najít v ústavě. Ve druhé polovině dvacátého století však toto právo bylo nedotknutelné. Toto tak zvané "právo" znamenalo, že vojákům a námořníkům muselo stačit (možná to bylo politováníhodné, ale bylo to potřebné), že umírají pro zachování neposkvrněnosti nedotknutelného "práva vědět".
To jsem se ještě jen musela naučit, že životy našich mužů nelze svěřit žádnému kongresmanovi nebo novináři.
Pokusím se být spravedlivá. Předpokládejme, že více než 90 procent kongresmanů a novinářů jsou čestné a úctyhodné osoby. V tomto případě stačilo, aby méně než deset procent z nich byli vražední hlupáci, lhostejní ke smrti hrdinů, a tato menšina ničila životy, prohrávala bitvy a měnila průběh válek.
Tyto pochmurné myšlenky jsem neměla v roce 1898. Bude k tomu třeba válku z roku 1898, dvě světové války a dvě nevyhlášené války ("policejní akce", pane na nebi!), abych si uvědomila, že ani naší vládě ani našemu tisku nelze svěřit lidské životy.
"Demokracie funguje dobře pouze tehdy, když je prostý člověk aristokratem. Ale Bůh musí nenávidět prostého člověka, stvořil ho tak zpropadeně prostým! Rozumí váš prostý člověk rytířskosti? Chápe fakt, že společenské postavení zavazuje k ušlechtilému chování? Rozumí aristokratickým pravidlům chování? Osobní odpovědnosti za blahobyt státu? To spíše můžete hledat srst na žábě." Není to něco, co jsem slyšela od táty? Ne, ne tak docela. Je to něco, na co si vzpomínám z baru U ústřice v hotelu Benton House v Kansas City. Bylo to v lednu 1898 po přednášce pana Clemense, asi ve dvě hodiny ráno. Část z toho možná řekl otec, možná všechno pochází od pana Clemense, nebo to možná pronesli společně - po tolika letech už není má paměť perfektní.
Pan Clemens si s otcem dopřávali syrové ústřice, filozofii a brandy. Já jsem měla malou skleničku portského. Portské a ústřice byly pro mne něco nového, obě mi nechutnaly... k tomu přispíval i zápach doutníků pana Clemense.
(Ujistila jsem pana Clemense, že mám ráda aroma dobrého doutníku, jen ať si zakouří. Byla to chyba.)
Snesla bych však toho víc, než byl kouř z doutníku a syrové ústřice, abych tam ten večer mohla být. Na pódiu vypadal pan Clemens stejně jako na obrázku, žoviální satan s věncem bílých vlasů, v krásně střiženém bílém obleku. Při osobním setkání byl o třicet centimetrů nižší a hřejivě okouzlující. Udělal ze mne ještě vroucnější obdivovatelku tím, že se ke mně choval jako k dospělé dámě.
Celé hodiny jsem už měla být v posteli a musela jsem se opakovaně štípat, abych neusnula. Co si nejlépe pamatuju, byl proslov pana Clemense týkající se koček a rusovlásek... a zdá se, že proslov byl vytvořen přímo na místě kvůli mně. Neobjevuje se nikde v jeho publikovaných dílech, není ani v sebraných spisech vydaných padesát let po jeho smrti Kalifornskou univerzitou.
Věděli jste, že pan Clemens byl zrzavý? To však musí počkat.

Zprávy o podepsání mírového protokolu se dostaly do Thebes v pátek dvanáctého srpna. Pan Barnaby, náš ředitel, nás sezval do auly a řekl nám to. Pak ukončil vyučování. Běžela jsem domů a zjistila, že matka už o tom ví. Společně jsme si chvíli poplakaly, zatímco Beth a Lucille dělaly kolem nás rámus. Pak jsme s matkou začaly totální mimosezónní jarní úklid, abychom byly připraveny, kdyby se otec s Tomem (a panem Smithem - to jsem ale neříkala nahlas) někdy v příštím týdnu vrátili. Frank dostal za úkol pokosit trávu a udělat venku všechno, co bylo třeba - neměl se ptát, ale dělat.
Pobožnost v neděli byla šťastnou příležitostí k velebení Boha. Reverend Timberley byl ještě více rozvláčný a hloupý než obvykle. Nevadilo to nikomu, mně nejméně.
Po mši matka řekla: "Maureen, půjdeš zítra do školy?"
Na to jsem nemyslela. Školní úřad v Thebes se rozhodl nabídnout letní střední školu (kromě obvyklého

doháněcího studia pro tupce ze základní školy) jako vlastenecký čin umožňující starším hochům dříve odmaturovat a vstoupit do armády. Zapsala jsem se do letní školy, abych jednak získala další vzdělání (již jsem se vzdala pomyšlení na vysokou školu) a jednak, abych zaplnila tu bolavou prázdnotu způsobenou tím, že otec a Tom (a pan Smith) byli ve válce.
(Strávila jsem nejdelší roky svého života čekáním na muže vracející se z války. A na některé, co se nevrátili.)
"Matko, nad tím jsem se nezamýšlela. Myslíš, že zítra bude škola jako obvykle?"
"Bude. Učila ses?"
(Věděla, že jsem se neučila. Nemůžete se příliš zabývat nepravidelnými řeckými slovesy, když jste na kolenou a drhnete podlahu v kuchyni.) "Ne, matko."
"Dobře. Co by od tebe očekával otec?"
Povzdechla jsem si. "Ano, paní matko."
"Nelituj se. Letní škola byl tvůj nápad. Neměla bys nechat propadnout to dodatečné školné. A teď jdi! Dnes udělám večeři já."

Nepřišli domů ten týden.
Nepřišli domů následující týden.
Nepřišli domů na podzim.
Nepřišli domů v tom roce.
(Chuckovo tělo domů přišlo. Organizace veteránů občanské války dala k dispozici četu pro slavnostní salvu. Já jsem se zúčastnila svého prvního vojenského pohřbu a neustále jsem plakala. Trubač s bílými vlasy hrál pro Charlese: "-odpočívej v pokoji, udatný vojíne. Bůh je nablízku."
(Pokud někdy nejsem příliš vzdálena tomu začít věřit, je to tehdy, když slyším hrát trubkové sólo při vojenském pohřbu. Dodnes je tomu tak.)

Po letní škole v roce 1898 přišlo září a nutnost rozhodnout se: chodit do školy nebo ne, a když ano, tak kam? Nechtěla jsem zůstat doma a nemít skoro nic na práci, jenom si hrát na Georgeovu chůvu. Jelikož jsem nemohla jít do Columbie, chtěla jsem na vyšší školu do Butleru, dvouletou soukromou akademii, která nabízela předmět humanitních věd přijatelný pro Missourijskou univerzitu v Kolumbii nebo univerzitu v Lawrence jako náhradu jejich výuky v prvních ročnících. Matce jsem zdůraznila, že jsem si šetřila dárky k narozeninám a k Vánocům a měla jsem "peníze za vajíčka" (To byly peníze, které jsem si sama vydělala. Já jsem je neměla za prodaná vajíčka a máslo jako jiné hospodyňky, ale za pečování o děti sousedů, za práci ve stánku na okresním trhu a tak podobně - nebylo toho moc a bylo to zřídka, co se dalo něco vydělat) - našetřila jsem si dost na školné a učebnice.
Matka řekla: "Jak se dostaneš tam a nazpátek?"
Odpověděla jsem: "Jak se tam a nazpátek dostával Tom?"
"Na otázku neodpovídej otázkou, slečno. Obě víme, jak to dělal tvůj bratr. Když bylo hezky, tak jel kočárem, když bylo zlé počasí, tak na koni... a zůstával doma, když bylo počasí nejhorší. Ale tvůj bratr je dospělý muž. Řekni mi, jak to budeš dělat ty."
Zamyslela jsem se nad tím. Kočár nebyl žádný problém, akademie měla stáj pro koně čekající na své pány. Na koni? Uměla jsem jezdit téměř tak dobře jako mí bratři... ale děvčata nechodí do školy v ochranných jezdeckých kalhotách. Dámské sedlo nebylo dobrým nápadem do počasí, které se nehodilo na kočár. Ale i v dobrém počasí a s kočárem - od konce října do začátku března budu muset odjíždět z domu před rozedněním a vracet se budu po setmění.
V říjnu 1889 odjela Sára Trowbridgeová z farmy svého otce kočárem čtyři míle na Rich Hill. Kůň s kočárem se vrátili domů, Sáru již nikdo nikdy neviděl.
Náš venkov byl poklidný. Nejnebezpečnější zvířata v celé historii lidstva však chodí po dvou nohách... a někdy se plíží podél venkovských cest.
"Nebojím se, matko."
"Řekni mi, co by ti poradil tvůj otec."
Tak jsem se vzdala a připravovala se jít nazpátek na pár semestrů do střední školy. Škola byla vzdálená

necelou míli a lidé, které jsme znali, bydleli podél celé cesty, takže se dalo dovolat pomoci. Nejlepší bylo to, že naše střední škola měla některé předměty, na které jsem předtím neměla čas. Pokračovala jsem v řečtině a druhým rokem v latině, začala diferenciální rovnice a prvním rokem němčinu. Jako nepovinné předměty bez zkoušení jsem měla geologii a historii středověku, abych nemusela být dvě volné hodiny ve studovně. A v sobotu dopoledne jsem přirozeně pokračovala v lekcích piána - matka mne učila tři roky a pak rozhodla, že bych měla mít užitek z pokročilejších cvičení, než mi mohla dávat ona. Byla to naturální směna, slečna Primroseová byla dlužná otci za sebe a za svou postonávající a letitou matku.
To mě tedy chránilo před nepříjemnostmi ve školním roce začínajícím v září 1898 a zároveň mi ponechávalo dostatek času psát panu Smithovi (seržantovi Smithovi!) každý týden nesentimentální dopis plný novinek, další dopis Tomovi, ještě další otci a další Chuckovi... až se mi jeden z dopisů vrátil týden před tím, co se k nám Chuck vrátil navěky.
Má setkání s kluky nebo mladými muži nestála za řeč. Ti dobří odešli do války a ti, kteří zůstali, na mne většinou působili dojmem, jako by měli uslintané brady. Nebo se mi zdáli pro mě až nemožně mladí.
Nebyla jsem vědomě věrná panovi Smithovi, nežádal mně o to a já jsem neočekávala, že on bude věrný mě. Setkali jsme se na jedné - pouze jedné - vysoce úspěšné první schůzce. To však nepředstavovalo zasnoubení.
Ani jsem mu věrná nebyla. Byl to však pouze můj mladý bratranec Nelson a to lze sotva považovat za nevěru. Nelson a já jsme měli společnou jednu věc: vždy jsme byli nadržení jako stádo koz. A ještě jednu věc - oba jsme byli opatrní jako liška s mláďaty, když jsme bojovali s paní Drbnou.
Nechala jsem ho vybírat časy a místa, měl hlavu pro intrikánství. Jen tak mezi námi, krotili jsme se navzájem a udržovali se na příjemném ohni bez toho, abychom probouzeli paní Drbnu. Mohla bych se šťastně vdát za Nelsona přesto, že byl mladší než já, kdybychom však nebyli v tak těsných příbuzenských vztazích. Byl to drahoušek. (S výjimkou toho citrónového dortíku!)

Nebyli doma o Vánocích. Domů se však vrátila dvě další těla. Kvůli Chuckovi jsem byla na obou pohřbech.
V lednu domů připochodoval se svým regimentem bratr Tom. Matka a Frank jeli do Kansas City, aby viděli přijíždět vlak s vojáky a slavnostní přehlídku po hlavní Ořechové třídě a zpáteční pochod k nádraží. Tam většina z nich opět nastoupila na vlak, aby začala trvalou dovolenou ve svých domovských městech. Zůstala jsem doma, abych se postarala o své sestry a George. Jen tak pro sebe jsem to považovala za velmi ušlechtilý skutek.
Tom měl vzkaz pro matku:
"Paní Johnsonová
prostřednictvím svobodníka T.J. Johnsona
třetí rota druhého missourijského regimentu.

Vážená paní,
doufal jsem a předpokládal, že se vrátím domů stejným vlakem jako náš syn Thomas. Vlastně podle podmínek mého přijetí do armády, za kterých jsem akceptoval jmenování vojenským lékařem v naší státní domobraně ve federální službě, mne nemohou držet déle než 120 dní po vyhlášení míru, t.j. buď do 12. prosince minulého roku nebo do 6. ledna letošního roku. Rozdíl v datech je právně -technického charakteru a nyní má už jenom akademický charakter.
S politováním Vám musím oznámit, že náčelník zdravotnické služby armády požádal mne a mé kolegy lékaře, abychom pokračovali v našich povinnostech tak dlouho, až nebude zapotřebí našich služeb. Což jsem přijal.
Mysleli jsme si, že ty ničivé horečky máme pod kontrolou, a že budeme tady moci zrušit polní lazarety a poslat zbývající pacienty do vojenské základny ve Fort Braggu. Ale s příjezdem nezařazených vojáků a raněných z Tampy před třemi týdny byly naše naděje zmařeny.
Madam, mí pacienti mě zkrátka potřebují. Přijdu domů hned, jak náčelník zdravotnické služby rozhodne, že už mne nepotřebuje... podle ducha Hippokratovy přísahy, a ne na základě malicherného hašteření nad textem smlouvy.

Věřím, že tomu porozumíte, jak jste to již v minulosti udělala tolikrát.
Zůstávám s úctou
Váš milující manžel
MUDr. Ira Johnson
Kapitán (Zdr. služby) armády USA"

Matka neplakala tam, kde by ji mohl někdo vidět... a já jsem taky neplakala tam, kde by mne mohl někdo vidět.

Koncem února jsem dostala dopis od pana Smitha... s razítkem z Cincinnati!

Milá slečno Maureen,
v době, kdy se k Vám tento dopis dostane, už nebudu mít modrý armádní stejnokroj a budu nosit civil.
Když píšu tyto řádky, náš ženijní batalión Ohijské domobrany se veze na západ.
Je mým nejvroucnějším přáním Vás navštívit a pokračovat ve svém snažení o Vaši ruku. S tímto nejdůležitějším záměrem na mysli mám v úmyslu - po několika dnech strávených doma s mou rodinou - odejít ihned do Rolly a opět se zapsat na fakultu. I když jsem diplom dostal v dubnu minulého roku o šest týdnů dříve, ten pergamen mi neposkytuje dostatek akademické práce, která mi chybí. Tak zamýšlím dohnat, co jsem ztratil a je tu ještě něco navíc - přivádí mě to do blízkosti Thebes o každém víkendu (a to je to, nač ten úskočný chlapík pořád myslel!).
Smím doufat, že se s Vámi setkám v sobotu odpoledne dne čtvrtého března a opět v neděli pátého března? Pohlednice by se ke mně na hornickou fakultu měla dostat - ale pokud o Vás neuslyším, budu předpokládat, že Vaše odpověď zní ano.
Tento vlak se pohybuje příliš pomalu na to, abych byl spokojen!
Posílám uctivé pozdravení Vašim rodičům a zdravím celou Vaši rodinu.
V dychtivém očekávání čtvrtého března
zůstávám s veškerou úctou
Ing. Brian Smith
Seržant ženijního batalionu
Ohijská domobrana (federální služba)

Přečetla jsem si dopis ještě jednou, zhluboka se nadechla a zadržela dech, abych zpomalila své srdce. Pak jsem vyhledala matku a požádala ji, ať si dopis přečte. Udělala to a usmála se: "Jsem stejně šťastná jako ty, drahoušku."
"Nemusím mu říci, ať počká až domů přijde otec?"
"Tvůj otec již vyjádřil svůj souhlas s panem Smithem... s čímž jsem zajedno. Je u nás vítán." Matka vypadala zamyšleně. "Nepožádáš ho, aby to zvážil a vzal sebou svou uniformu?"
"Doopravdy?"
"Skutečně. Aby ji mohl mít na sobě v neděli v kostele. Líbilo by se ti to?"
A jak by se mi to líbilo! Taky jsem jí to řekla. "Jako to udělal Tom, když byl doma první neděli. Nádhera!"
"Budeme na něj pyšné. Chci požádat taky otce, aby měl na sobě uniformu, když bude doma první neděli." Vypadala zamyšleně. "Maureen, není žádný důvod, proč by se pan Smith měl ubytovávat v penzionu paní Hendersonové, nebo proč by měl jet spát zpátky do Butleru. Frank může spát v druhé posteli v Tomově pokoji a pan Smith může mít Edwardův starý pokoj."
"Ach, to by bylo prima!"
"Ano, drahoušku. Ale - podívej se na mě, Maureen." Dívala se mi rovnou do očí. "Nedopusť, aby za jeho přítomnosti pod naší střechou někdo z vás dvou způsobil, že by děti - musím dodat včetně Thomase - viděly nebo jenom tušily nějakou neslušnost."
Zrudla jsem až po klíční kosti. "Slibuji, chére mama."
"Není třeba slibovat, jenom buď diskrétní. Obě jsme ženy, drahá dcero, chci ti pomoci."

Březen přišel a byl jemný jako jehně. To mi vyhovovalo, protože jsem nechtěla strávit dlouhé odpoledne tím, že budu upjatě počestná v našem přijímacím pokoji. Počasí bylo teplé a slunečné, o větru se nedalo mluvit. Takže v sobotu čtvrtého jsem byla perfektní stydlivou mladou dívkou se slunečníkem, balónovými rukávy a nesmyslným počtem spodniček... až dokud nás Daisy neodvezla sto metrů od domu a z doslechu všech. "Briney!"
"Ano, slečno Maureen?"
"'Slečna Maureen', to je nesmysl. Briney, měl si mne v minulosti a teď, když jsme sami, nemusíš už být formální. Máš erekci?"
"No, když mi to připomínáš - mám!"
"Kdybys řekl ne, rozplakala bych se. Podívej, drahý, našla jsem to nejhezčí místečko -"
(Našel ho Nelson.) Zdálo se, že všechno nasvědčuje tomu, že o něm nevěděl nikdo jiný. Daisy jsme museli provést dvěma obtížnými místy, pák jsme ji mohli vypřáhnout a nechat pást - zatímco my dva jsme otočili kočár. Nebylo možné, aby to udělala klisna, nebylo tam dost místa na manévrování.
Deku jsem prostřela na travnatém místě odděleném od úvozu hustým křovím... a zatím, co mne Brian pozoroval, svlékla jsem se až na kůži, až k punčochám a botám.

Místo bylo jistě v ústraní, ale každý v okruhu čtvrt míle mne musel slyšet. Poprvé jsem u toho omdlela, pak jsem otevřela oči a uviděla ustaraného Briana. Zeptal se mě: "Jsi v pořádku?"
"Nikdy ve svém životě jsem nebyla ve větším pořádku! Děkuji vám, pane! Byl jsi skvělý, byl jsi ohromný. Umřela jsem a vstoupila na nebesa."
Usmál se na mne. "Nejsi mrtvá. Jsi zde a jsi nádherná a já tě miluju."
"Doopravdy mě miluješ? Briane, a teď čestně, máš úmysl si mne vzít?"
"Ano, mám."
"I když jsem se nekvalifikovala pro Howardovu nadaci?"
"Zrzko moje, nadace nás seznámila... ale to nemá nic společného s tím, že jsem se vrátil. To se radostně stanu na sedm let nevolníkem jako ten... no, jako ten z bible, pro to privilegium oženit se s tebou."
"Doufám, že to myslíš vážně. Chceš slyšet, jak jsem se nekvalifikovala?"
"Ne."
"Hmm? Stejně ti to řeknu, protože potřebuju tvou pomoc."
"Jsem vám k službám, milostslečno!"
"Nekvalifikovala jsem se, protože nejsem těhotná. Když se trochu nadzvedneš, stáhnu ti tu gumovou ohavnost. Pane, pokud si to budete přát, a když se dostatečně zotavíte, požádám vás, abyste mě kvalifikoval. Briney, zadělejme na naše první dítě!"
Překvapil mne... tím, že byl téměř okamžitě připraven. Dokonce ani Nelson to tak rychle nedokázal. Můj Brian je pozoruhodný muž.
Nahota k nahotě, bylo to perfektní, jak jsem vždy očekávala, že to jednou bude. Tentokrát jsem byla ještě hlučnější. Od té doby jsem se naučila mít orgasmus potichu... ale pokud to podmínky dovolují, raději ho odtroubím. Většina mužů má ráda aplaus. Brian ho měl rád ještě víc.
Nakonec jsem si vzdychla. "Tak už je to hotovo. Díky, pane. Nyní jsem nastávající matkou. Cítím, že se to trefilo přímo do cíle. Plác!"
"Maureen, jsi báječná."
"Jsem mrtvá. Zemřela jsem štěstím. Nemáš hlad? Připravila jsem k obědu nějaké krémové zákusky z lístkového těsta, plnila jsem je těsně předtím, jak jsi přijel."
"Chci k obědu tebe."
"Lichotníku, musíme se posilnit. O nic nepřijdeš." Řekla jsem mu, co je zařízeno na dnešní noc a na další noci. "Matka přirozeně o všem ví, ona byla taky howardovskou nevěstou. Žádá nás pouze o to, abychom se nezkompromitovali v těchto věcech. Briney, jsou tvoji rodiče zrzaví?"
"Matka je, otec je černovlasý jako já. Proč?"
Pověděla jsem mu o teorii pana Clemense. "On říká, že zatímco zbytek lidstva pochází z opic, zrzky pocházejí z koček."

"Zdá se to logické. Mimochodem, zapomněl jsem ti říct. Pokud se za mne vdáš, má kočka je součástí transakce."
"Neměls mi to říct předtím, než jsi mě zbouchnul?"
"Asi jsem měl. Máš něco proti kočkám?"
"Já dokonce nemluvím s lidmi, kteří mají něco proti kočkám, Briney. Už je mi zima, pojeďme domů."
Slunce zašlo za oblak a teplota okamžitě poklesla - březnové počasí typické pro Missouri.
Zatímco jsem se oblékala, Briney zacouval s Daisy k oji a zapřáhl ji. Brian má ten jemný, ale pevný styl, kterému koně (a ženy) rozumějí. Daisy ho poslouchala stejně ochotně jako mne, i když s neznámými lidmi byla obvykle velmi lekavá.
Než jsme dojeli domů, jektala jsem zuby. Frank však již zapálil nasypací kamna v přijímacím pokoji, náš piknikový oběd jsme měli u nich. Pozvala jsem Franka, ten již obědval, ale pro krémové koláčky místo našel.

Menstruaci jsem měla dostat 18. března. Nedostala jsem ji. Řekla jsem to Brineymu, ale nikomu dalšímu.
"Otec říká,že když to vysadí jednou, že to ještě nic není. Měli bychom počkat."
"Počkáme."
Otec přišel domů prvního dubna a dům se pár dnů nacházel ve šťastném zmatku. Má další menstruace měla přijít patnáctého dubna - neudělala jsem ani skvrnku. Briney souhlasil s tím, že už je čas, abych to řekla otci. Tak jsem to udělala ještě v to stejné nedělní odpoledne. Otec se na mne vážně podíval: "Jaké máš z toho pocity, Maureen?"
"Jsem z toho naprosto šťastná. Udělala jsem to úmyslně - udělali jsme to úmyslně. No a nyní bych se ráda co nejrychleji vdala za pana Smithe."
"To je rozumné. Dobře, tak přivolejme našeho mladého muže, chci s ním mluvit v soukromí."
"Nemůžu být u toho?"
"Nesmíš být u toho."

Zavolali mne zpět a pak otec odešel. Řekla jsem: "Nevidím nikde žádnou krev, Briney."
"Ani nevytáhl svou brokovnici. Pouze mi vysvětlil tvé malicherné způsoby."
„Jaké malicherné způsoby?"
"No, tak se uklidni."
Otec se vrátil s matkou a řekl nám: "Vysvětlil jsem to matce s těmi vynechanými menstruacemi." Obrátil se k ní. "Kdy by se podle tebe měli brát?"
"Pane Smithi, kdy máte poslední přednášku v Rolle?"
"Poslední zkoušku mám v pátek devatenáctého května, madam. Promoce se nebude konat před druhým červnem, to se mě však už netýká."
"Rozumím. Vyhovovala by vám dvěma sobota dvacátého května? Pane Smithi, myslíte si, že vaši rodiče budou moci přijet na svatbu?"

V půl osmé večer dvacátého května jsme spolu s manželem jeli Jižním expresem na sever z Butleru do Kansas City - slovo "expres" znamenalo, že vlak stavěl kvůli krávám, mléku, konzervám a žábám, nestavěl však kvůli svatojanským muškám. Řekla jsem: "Briney, bolí mě nohy."
"Tak si sundej boty."
"Na veřejnosti?"
"Už nemusíš brát ohled na mínění nikoho kromě mne... a proklatě málo musíš brát ohled i na mé mínění."
"Díky vám, pane manželi. Neodvažuji se je však sundat.
Nohy by mi otekly a nikdy bych je zpátky neobula. Briney, až se příště budeme brát, utečme od rodičů."
"To mi vyhovuje. Tentokrát jsme měli utéct. To ale byl den!"
Chtěla jsem mít svatbu v poledne. Zamítla to má matka, má budoucí tchyně, kněz a jeho manželka, varhaník, kostelník a každý, kdo se k tomu chtěl vyslovit. Myslela jsem si, že nevěsta by si měla o své svatbě prosadit své (pokud to, co chce není příliš drahé pro otcovu peněženku), zjevně jsem však četla příliš mnoho zamilovaných příběhů. Chtěla jsem mít svatbu v poledne, abychom se do Kansas City

dostali před setměním. Když jsem zjistila, že se mi to ze žádné strany nedaří, promluvila jsem si o tom s otcem.
Zavrtěl hlavou. "Je mi to líto, Maureen. Ale tady v ústavě je zapsáno právo, že otec nevěsty nemá při svatbě vůbec žádná práva. Musí zaplatit účty a odvést nevěstu k oltáři. Jinak ho nepustí ven z klece. Řekla jsi své matce, proč chceš chytnout dřívější vlak?"
"Ano, řekla jsem jí to."
"Co na to řekla?"
"Řekla, že všechno se plánovalo za předpokladu, že Smithovi přijedou vlakem v deset čtyřicet dva, tedy dostatečnou dobu před svatbou, která bude ve čtyři, ale ne když by svatba byla v poledne. Řekla jsem: 'Ale matko, oni jsou již zde.' Odpověděla, že je příliš pozdě všechno měnit. Já jsem řekla: 'Kdo to říká? A proč se nikdo nezeptal mě?' Na to mi odpověděla: 'Stůj a nevrť sebou. Musím to naspendlit ještě jednou.' Otče, to je strašné. Chovají se ke mně jako k soutěžní krávě, kterou připravují na výstavu. A poslouchají mne právě tak málo jako tu krávu."
"Maureen, pravděpodobně je už teď příliš pozdě něco měnit. Uznávám, že tvým přáním by mělo být vyhověno. Ale teď do svatby zbývá méně než osmačtyřicet hodin, a když se Adele do věci zakousne, neslyší. Přál bych si, abych ti mohl nějak pomoci, ale neuposlechne ani mne." Otec vypadal stejně nešťastně, jak jsem se cítila já. "Zatni zuby a vydrž to. Jakmile otec Timberley řekne: 'Prohlašuji vás za muže a ženu', tak už nemusíš brát ohled na nikoho s výjimkou Briana. A jak to vidím, už jsi mu nasadila kroužek do nosu, nebude to pro tebe až tak těžké ho za něj vodit."
Nemyslím, že mám kroužek v jeho nosu.

Reverendovi Timberleymu se řeklo, že metodistické episkopální obřady musí být přesně dodržovány, není třeba žádných moderních inovací. A bylo mu též řečeno, že to bude obřad s jedním prstenem. Ta hlava skopová neuposlechla ani v jednom. Věnoval se všelikým věcem (od zednářských obřadů - domnívám se, že kdysi býval mistrem Rytířů a pánů Vysoké Hory), tato věc však nebyla při nácviku, nepoznávala jsem otázky a odpovědi. V kázání řekl každému z nás věci, které jsme nepotřebovali slyšet - věci, které nepatřily do svatebního obřadu.
Táhlo se to a táhlo, mě bolely nohy (nekupujte si boty přes zásilkovou službu) a v korzetu se nedalo dýchat. (Předtím jsem nikdy na sobě korzet neměla. Matka však na něm trvala.) Právě jsem se chystala říci bratrovi Timberleymu, aby se držel bible a přestal improvizovat (čas odjezdu vlaku se nezadržitelně blížil), když dosáhl toho místa, kdy od nás chtěl dva prsteny a přirozeně tam byl pouze jeden.
Chtěl se vrátit a začít znovu.
Brian důrazně promluvil (u ženicha se nepředpokládá, že řekne více než "ano" a "beru") a řekl šeptem, který bylo slyšet na více než sto metrů: "Reverende, přestaňte zdržovat a držte se slov bible... nebo vám nezaplatím ani zlámanou grešli."
Bratr Timberley začal protestovat a podíval se na Brineyho. Pak se náhle zastavil a zadrmolil: "Zmocikteroumisvěnlsvrchovanýstát Missourivásprohlašuji zamužeaženu." Mám dojem, že si tím zachránil vlastní život.
Brian mně políbil, otočili jsme se, začali jít uličkou a já zakopla o svou vlečku. Nesla ji Beth, kteráji měla odsunout doleva.
Nebyla to její chyba, to já jsem se otočila na nesprávnou stranu.

"Briney, máš nějaký svatební dort?"
"Neměl jsem čas nějaký vzít."
"Ani já. Náhle jsem si uvědomila, že jsem od snídaně nic nejedla... a ani ta snídaně nebyla kdovíjaká. Pojďme hledat ten jídelní vůz."
"Dobře, pozeptám se." Brian vstal a byl pryč několik minut. Když se vrátil, sklonil se nade mnou: "Našel jsem ho."
"Výborně. Je před námi nebo za námi?"
"Za námi. A je to pořádný kus. Odpojili ho v Joplinu."
Takže naše svatební večeře se skládala ze dvou okoralých šunkových chlebíčků a láhve sodovky - tu

jsme si dali napůl.
* * *
Kolem jedenácté hodiny jsme se konečně dostali do hotelu Lewis a Clark, který pro nás Brian rezervoval. Drožkář zjevně nikdy neslyšel o takovém hotelu, ale byl ochoten ho hledat, až pokud mu nepadne kůň. Od nádraží vyrazil nesprávným směrem. Briney to zpozoroval a zastavil ho. Kočí s ním nesouhlasil a byl drzý. Briney řekl: "Nazpět k nádraží, vezmeme si jinou drožku." Takové ultimátum nás tam konečně přivezlo.
Domnívám se, že se dalo ještě čekat to, že noční recepční nikdy neslyšel o Brianově rezervaci. Ale s Brianem se nedalo orat a nešlo ho zastrašit. Řekl: "Rezervaci jsem udělal poštou před třemi týdny a poštovní poukázkou jsem poslal zálohu. Mám u sebe ústřižek spolu s potvrzujícím dopisem podepsaným vaším ředitelem. Tak ho vzbuďte a přestaňte s těmi nesmysly." Briney strčil dopis recepčnímu pod nos.
Ten se na něj podíval a řekl: "Aha, ten pan Smith! A svatební apartmá. Proč jste to neřekl?"
"Řekl jsem to před deseti minutama."
"Velice se vám omlouvám, pane. Liftboji!""
O dvacet minut později jsem byla v nádherné vaně plné horké mýdlové vody, úplně jako v Chicagu před šesti lety. Málem jsem ve vaně usnula, pak jsem si uvědomila, že blokuji vanu mému ženichovi a vzpamatovala se. "Briney, mám ti napustit vanu?"
Žádná odpověď. Trochu jsem se osušila, omotala se osuškou. Věděla jsem, že pohled na mě je skandalózní (a doufala jsem, že je i provokativní).
Můj udatný rytíř tvrdě spal, byl ještě v šatech a na pokrývce.
Uvnitř hned u dveří byl stříbrný kbelík s ledem a lahví šampaňského.
Vytáhla jsem noční košilku (panensky bílou a navoněnou, byla to svatební košile mé matky) a kožešinové trepky.
"Briane! Briney, vzbuď se prosím, drahoušku. Chci ti pomoct se svlékáním, rozestlat postel a dostat tě do ní."
"Uhmmm."
"Prosím tě, drahý."
"Nespal jsem."
"Samozřejmě, že jsi nespal. Pomohu ti sundat holínky."
"Já sám." Posadil se a sáhl na ně.
"V pořádku, drahý. Musím vypustit vodu z vany, pak ti napustím koupel."
"Tvá voda je ještě ve vaně?"
"Ano."
"Tak ji tam nech, použiju ji. Paní Smithová, ty nemůžeš zašpinit vanu plnou vody, ty vodě můžeš pouze dodat nádhernou vůni."
Opravdu, můj udatný rytíř se skutečně vykoupal v mé vodě po koupání (byla ještě vlažná). Vlezla jsem do postele... a tvrdě jsem spala, když do postele přišel on. Nevzbudil mě.
Kolem druhé nebo třetí jsem se vzbudila já. Byla jsem vyděšená, že jsem se našla v cizí posteli - pak jsem si vzpomněla. "Briney?"
"Už jsi vzhůru?"
"Tak trochu." Těsněji jsem se k němu přitiskla.
Pak jsem se posadila a zbavila se té košilky, začínala mne škrtit. Briney také odložil svou noční košili a poprvé jsme spolu byli úplně nazí. Bylo to nádherné a věděla jsem, že celý můj dosavadní život byl pouze přípravou na tuto chvíli.

Po nezměřitelné době, která tak pomalu začínala, jsme se oba rozhořeli - a po tom všem jsem tiše ležela pod ním, milovala jsem ho, "Díky, Briney, jsi skvělý."
"Díky, miluji tě."
"Miluji tě též, manželi můj. Briney, kde je tvá kočka? V Cincinnati nebo v Rolle?"
"Co? Ne, není tam. Je v Kansas City."
"Zde? Nechal jsi ji u někoho?"

"Nevím."
"Nerozumím ti."
"Ještě jsi ji nevybrala, Mo'. Je to kotě, které mi daruješ. Nevěstin dar novomanželovi."
"Och, Briney, ty jsi ale rošťák!" Polechtala jsem ho a on mne taky polechtal. Až to dopadlo tak, že Maureen byla opět ostudně hlučná. Pak mě škrábal na zádech. To, že vás někdo škrábe na zádech není jediným důvodem, abyste se vdala, ale je to dobrý důvod, obzvláště kvůli těm místům, na která se dá tak těžko dosáhnout. Pak jsem ho na zádech škrábala já. Na závěr jsme šli spát zamotaní jeden do druhého jako koťata v košíku.
Maureen nakonec nalezla, v čem byla tak dobrá, našla své pravé poslání.
K snídani jsme měli šampaňské.

7.

Rozcinkat kontrolní pokladnu

* * * *

Ze čtení upřímných autobiografií psaných ve dvacátém století ženami bez předsudků, především těch vydaných po druhé etapě Závěrečných válek, tedy kolem roku 1950 a později, vím, že se ode mne nyní očekává podrobné vylíčení všech aspektů mého prvního těhotenství a porodu mého prvního dítěte - ranní nevolnosti, opakující se změny nálad a osamělost... pak falešné porodní bolesti, nečekané prasknutí plodové vody následované těhotenskými křečemi s bezvědomím, mimořádná operace a tajemství, která jsem vyžvanila pod narkózou.

Je mi líto, ale vůbec to tak nebylo. Potkala jsem ženy s ranními nevolnostmi a je to zřejmě strašné, já jsem se však s nimi nikdy nesetkala. Mým problémem bylo vždy "zůstat na křivce", tedy nepřibrat víc, než můj lékař považoval pro mě za zdravé. (Někdy bych vraždila kvůli čokoládovému dortíku.)
U mého prvního dítěte trvaly porodní bolesti čtyřicet minut. Kdyby se v roce 1899 očekávalo, že budete mít dítě v nemocnici, měla bych Nancy na cestě do ní. Nancy odrodil Brian podle mých pokynů a bylo to mnohem těžší pro něj než pro mě.
Doktor Rumsey přijel, převázal pupeční šňůru, přestřihl ji a řekl Brianovi, že odvedl perfektní práci (to odvedl). Doktor Rumsey se pak postaral o odrození placenty a chudáček Briney omdlel. Ženy jsou silnější než muži, protože silnější být musí..
Měla jsem delší porodní bolesti než byly ty první, ale nikdy nebyly moc dlouhé. Neměla jsem episiotomii u prvního dítěte (pochopitelně!) a nepotřebovala jsem pozdější opravy. Ani u dalších porodů jsem nikdy nedovolila, aby na mě tam dole použili skalpel. Nemám tedy žádné jizvy a mám nepoškozené svalstvo. Jsem chovná klisna, která je na to stavěná, má široká stehna a porodní kanál ze živého pružného lastexu. Dr. Rumsey mi řekl, že rozhodující je můj přístup, já však vím své. Mí předkové mi zanechali genetické dědictví, které ze mě dělá vysoce výkonnou samičku. Jsem jim za to vděčná... protože jsem viděla ženy, které takové nebyly, hrozně trpěly a některé z nich zemřely. Dobře, dobře máme tady "přirozený výběr" a "přežití nejzdatnějších". Darwin má pravdu, to uznávám. Ale není to žádná legrace jít na pohřeb milované přítelkyni, která zemřela v rozpuku mládí, protože ji zabilo její dítě. Byla jsem na takovém pohřbu ve dvacátých letech a poslouchala baculatého starého kněze, jak hovoří o "vůli boží". U hrobu se mi podařilo šlápnout mu pořádně ostrým podpatkem na nárt při odchodu od rakve. Když vyštěkl, řekla jsem mu, že to byla vůle boží.
Jednou jsem měla dítě uprostřed partie bridže. Byl to Pat. Patrik Henry Smith, takže to bylo v roce 1932. Hráli jsme tehdy kontraktní, a ne licitovaný bridž. Ano, je to tak, neboť Justin a Eleanor Weatheralovi nás učili kontraktní bridž poté, co se jej naučili oni. Hráli jsme v jejich domě. Eleanor a Justin Weatheralovi byli rodiče Jonathana Weatherala, manžela mé prvorozené Nancy. Weatheralovi byli taky manželé Howardovy nadace, našimi přáteli se však stali dlouho předtím, než jsme se to o nich dověděli. Přišli jsme na to až toho jara, kdy se Jonathan objevil na Nancyině seznamu vhodných mladých mužů od Howardovy nadace.
V této partii bridže jsem byla Justinovou spoluhráčkou, Eleanor hrála s Brianem. Justin rozdal karty, dohodly se kontrakty a chystali jsme se začít hru, když jsem řekla: "Karty, co máte v ruce položte lícem dolů a dejte na ně těžítka, budu mít dítě!"
"Zapomeň na karty!" řekl můj manžel.
"Samozřejmě," souhlasil můj spoluhráč.
"Kruci, to ne!" odpověděla jsem, jak se sluší na dámu. "Já jsem nabízela v této blbé partii a já ji k čertu i dohraji! Pomozte mi odsud!"
O dvě hodiny později jsme již opět hráli karty. Doktor Rumsey Junior přišel a odešel. Byla jsem v Eleanořině posteli obložená polštáři, hrací stolek se složenýma nohama jsem měla na klíně a novorozený syn byl v náručí mého spoluhráče. El a Briney napůl seděli na obou stranách postele. Nabídla jsem malý slam v pikách, kontru a rekontru, byla jsem však zranitelná.
Prohrála jsem o jeden štych.
Eleanor ohrnula nade mnou nosem a zvedla si ho špičkou prstu. "Chytrák, chytrák, z kola vypad!" Pak začala vypadat velmi překvapeně. "Mo' posuň se, drahá! Asi budu mít to své!"
Toho večera Briney odrodil dvě děti a mladý doktor Rumsey se musel vrátit ihned, jak dorazil domů. Bručel na nás, že by si přál, abychom si to příště rozmyslely, že nám bude účtovat jízdné a příplatek za přesčas. Pak nás políbil a odešel - v té době jsme již dlouho věděli, že Rumseyovi byli též členy Howardovy nadace, což z mladého doktora dělalo člena rodiny.
Zavolala jsem Ethel a řekla jí, že zůstáváme přes noc a proč zůstáváme. "Je všechno v pořádku, drahoušku? Zvládnete to s Teddym? (Čtyři menší děti doma. Nebo pět? Ne, čtyři.)
"Jistě, mami. Ale je to kluk nebo holka? A co je s tetou Eleanor?"
"Obojí. Já jsem měla kluka, Eleanor měla pouze děvče. Mládeži, můžete začít pracovat na jménech... alespoň pro to mé dítě."

Největší legrací však bylo něco úplně jiného. Neřekli jsme to mladému doktorovi ani dětem. To malé děvčátko vložil do mé drahé Eleanor Briney a její manžel Justine vložil do mě Patrika... Stalo se to o víkendu v Ozarských horách, kde jsme oslavovali pětapadesáté narozeniny Eleanor. Narozeninová párty se poněkud uvolnila a naši manželé rozhodli, že když jsme všichni čtyři Howardovci, tak nemá smysl se otravovat s těmi ošklivými prezervativy... když můžeme rozcinkat kontrolní pokladnu.
(Kulturní poznámka: Uvedla jsem, že Eleanor otěhotněla o svých pětapadesátých narozeninách. Věk matky na rodném listu však mladý doktor vyplnil jako "čtyřicet tři" nebo tak nějak. A můj věk na rodném listu byl třicet osm, a ne padesát. V roce 1920 všichni z nás dostali od správců Howardovy nadace ústní varování, abychom snížili jak to jen půjde naše oficiální stáří. V pozdějších letech toho stolet nám doporučovali přijmout zhruba každých třicet let novou totožnost a pomáhali nám v tom. Nakonec se z toho vyvinula kompletní "maškaráda", která zachránila howardovské rodiny v průběhu Bláznivých let a po nich. O maškarádě jsem se dověděla pouze z archivů, protože jsem se z těchto zmatků dostala - díky Bohu a Hildě! - v roce 1982.)
Kontrolní pokladnu jsme s Brianem rozcinkali pětkrát v průběhu slézové dekády - pět dětí ze deset let, od roku 1900 do roku 1910 podle gregoriánského kalendáře. Já jsem byla první, která tomu začala říkat "rozcinkat kontrolní pokladnu" a můj manžel souhlasil s tímto hloupým a vulgárním žertíkem. Stalo se to poté, co jsem se zotavila z porodu mého prvního dítěte (naší drahé Nancy) a byla doktorem Rumseyem prohlášena za schopnou opět pokračovat v "manželských povinnostech" (tak tomu tehdy na mou duši říkali), pokud budeme chtít.
Přišla jsem domů od doktora Rumseye a začala připravovat večeři. Pak jsem se ještě jednou vykoupala, použila jsem pohoršení vzbuzující parfém, který jsem dostala od Brineyho k Vánocům a oblékla se do citrónově zeleného negližé, svatebního daru od tety Carole. Zkontrolovala jsem večeři, stáhla plyn - všechno jsem to měla naplánováno - a byla připravená, když Brian přišel domů.
Sám si odemkl, já jsem zaujala příslušnou pózu. Podíval se na mne odshora dolů a řekl: "Posílá mě Joe, je to správná adresa?"
"Záleží na tom, co hledáš, sekáči," odpověděla jsem hlubokým, smyslným hlasem. "Mohu ti nabídnout specialitu domu?" Přestala jsem pózovat a hrát. "Briney, doktor Rumsey říká, že je to v pořádku!"
"Holčičko, měla bys mluvit jasněji. Co je v pořádku?"
"Všechno je v pořádku. Jsem opět celá a na místě." Náhle jsem odhodila negližé. "Pojď, Briane, rozcinkejme kontrolní pokladnu!"
Tak jsme to udělali, i když nám to tenkrát nevyšlo - opět jsem otěhotněla až začátkem roku 1901. Vždy to však byla skvělá zábava, když jsme se o to pokoušeli. A pokoušeli jsme se o to opět a opět. Jak mi jednou řekla Mama Della: "Hrozná milosrdečnost, děvečko, dělá se to stovky a stovky rázů a vůbec nic se neuděje."
Jak se sem dostala Mama Della? Tak, že ji našel Brian, když jsem začala být příliš objemná na to, abych mohla prát bez potíží. Náš první dům, takový malinkatý domek na 26. ulici byl nedaleko od černošské čtvrti. Della nebydlela daleko, dalo se k nám dojít pěšky a byla ochotna pracovat celý den za jeden dolar a jízdné na tramvaj. To, že tramvají nejezdila, nebylo podstatné. Ten desetník byl částí naší dohody. Della se narodila jako otrokyně a neuměla číst ani psát... ale stejně to byla největší dáma, kterou jsem kdy znala. Měla srdce plné lásky ke všem, kteří její lásku přijímali.
Její manžel byl přístavní dělník u firmy Ringling Brothers, nikdy jsem ho neviděla. Chodila mne navštěvovat - nebo spíše Nancy, "její" dítě - i poté, co jsem již nepotřebovala její pomoc. Někdy přivedla své poslední vnouče... pak ho nechala s Nancy a trvala na tom, že udělá mou práci. Někdy jsem ji šálkem čaje přinutila posedět. Nebylo to příliš často. Později, když jsem měla Carol, pro mne opět pracovala. Opakovalo se to u každého dítěte až do roku 1911, kdy ji "Bůh vzal do své náruče". Pokud je nějaké nebe, tak v něm Della určitě je.
Je možné, aby pro ty, kteří na něj věří, bylo nebe stejně reálné jako Kansas City? Připadá mi to, že to zapadá do kosmologie Světa jako mýtu. Když se dostanu z tohoto vězení a budu zpátky v Zapadáku, tak se na to musím zeptat Jubala.
V gurmánských restauracích v Zapadáku jsou vysoce oceňovány "Brambory a la Della," stejně jako několik jejích dalších receptů. Della mne toho mnoho naučila. Nemyslím, že jsem ji mohla něco naučit já,

protože ona byla daleko více sofistikovaná a chytřejší než já v těch věcech, které jsme měly společné.

Tady je mých prvních pět "kontrolně-pokladnových" dětí:
Nancy Irene, narozená 1. prosince 1899 nebo 5. ledna 1900 Carol (Santa Carolita po mé tetě Carole), 1. ledna 1902 Brian junior, 12. března 1905 George Edward, 14. února 1907 Marie Agnes, 5. dubna 1909.

Po Marii jsem až do jara 1912 neotěhotněla. Tehdy to byl můj rozmazlenej fracek a oblíbenec, Woodrow Wilson... který se později stal mým milencem Theodorem Bronsonem... a ještě mnohem později mým manželem Lazarem Longem. Nevím, proč jsem se do jiného stavu nedostala dříve, ale nebylo to z nedostatečného počtu pokusů. Briney a já jsme se snažili rozcinkat kontrolní pokladnu při každé příležitosti. Nestarali jsme se, zda otěhotním nebo ne, ale dělali jsme to pro potěšení... a když jsme neměli úspěch, tak to prostě jenom posouvalo těch několik týdnů před porodem a po něm, kdy jsme se toho museli vzdát. Ach, ale ne úplně všeho, neboť jsem.se stala docela zručná s rukama a pusou, Briney taky. Ale pro solidní každodenní a štěstím naplněnou legraci jsme oba dávali přednost starobylému sportování v misionářském stylu nebo v osmnácti dalších polohách.
Možná bych mohla vysvětlit všechny případy, kdy jsem neotěhotněla, kdybych u sebe měla kalendář slézové dekády a záznamy o svých menstruačních obdobích. Kalendář by nebyl problém, ale záznam mých menstruací - ačkoliv jsem si ho tehdy vedla - je už dávno pryč a nedosažitelný nebo téměř nedosažitelný. K jeho získání by byla nutná operace Časového sboru. Mám však svou teorii: Briney byl často na služebních cestách, on "cinkal kontrolní pokladnou" svým vlastním způsobem jako analytik a plánovač pro rizikové projekty v báňském podnikání. Poptávka po jeho mimořádném talentu neustále rostla.
Nikdo z nás neslyšel o jednoduchém pravidlu čtrnáctidenního cyklu pro ovulaci nebo o měření teploty a ještě méně o citlivějších a spolehlivějších technikách vyvinutých ve druhé polovině dvacátého století. Doktor Rumsey byl nejlepším rodinným lékařem, jaký se v té době dal najít. Nebyl omezován různými druhy tabu své doby - poslala ho k nám Howardova nadace - ale Dr. Rumsey toho nevěděl o nic víc než my.
Kdyby bylo možné sestavit kalendář ukazující mé menstruace v letech 1910 až 1912 a vyznačit na něm podle pravidla čtrnácti dnů má pravděpodobná data ovulace a pak vyznačit data, kdy byl Briney mimo Kansas City, je vysoká pravděpodobnost, co by taková tabulka ukázala. V těch dobách, kdy jsem se nedostala do jiného stavu, neměli ti malí bičíkovci nikdy cíl, do kterého by se mohli strefovat. To se mi zdá jisté, protože Briney byl výstavní hřebec a já jsem byla plodná jako králičí samice.
Jsem však ráda, že jsem tehdy neznala pravidla ovulace, protože není nad zvonivé vzrušení, když ležíte na zádech s nohama od sebe a se zavřenýma očima jste vystavena možnosti oplodnění. Já vím, že toto není jenom jedna z mnoha výstředností Maureen, potvrdila jsem si to u nesčetného počtu jiných žen. Vědomí, že se to může stát, přidává na pikantnosti.
Nepomlouvám antikoncepci, je to největší dobrodiní pro ženy v dějinách lidstva, protože účinná antikoncepce osvobozuje ženy od toho automatického zotročení ve vztahu k mužům, které bylo pravidlem po celou lidskou historii. Ale ta starobylá struktura našeho ženského nervového systému není přizpůsobena antikoncepci, je přizpůsobena k otěhotnění.
Takže pro Maureen bylo zásadní, že od doby, co jsem přestala být promiskuitní školačkou, jsem téměř nikdy nepotřebovala používat antikoncepci.
Jednoho neobyčejně mírného únorového dne roku 1912 mě Briney přišpendlil k zemi na břehu Modré řeky, čímž téměř dokonale zopakoval dávnější událost ze čtvrtého března 1899 na břehu Marais de Cygnes. Oba jsme měli požitek z milování pod širým nebem, obzvláště když to bylo s příchutí nebezpečí. Při příležitosti té vylomeniny v roce 1912 jsem na sobě měla dlouhé hedvábné punčochy a zelené zakulacené podvazky. Můj manžel mne vyfotografoval jak tam stojím nahá ve slunečním světle, dívám se do fotoaparátu a usmívám se - tento obrázek hrál významnou roli v mém životě o šest let později, o sedmdesát let později a pak po více než dvou tisících letech.
Řekli mi, že ten obrázek na několika časových liniích změnil celou historii lidstva.

Možná ano a možná taky ne. Nejsem úplně přesvědčena o Světě jako mýtu přesto, že jsem agentkou Časového sboru pracující v terénu a přesto, že nejmoudřejší lidé co znám mi tvrdí, že to je pravda. Otec vždy ode mne chtěl, abych myslela samostatně a pan Clemens mne k tomu taky vybízel. Učili mne, že je neodpustitelným hříchem a přečinem proti vlastní integritě akceptovat něco pouze proto, že si to někdo myslí.

Nancy měla dvojí narozeniny. V ten den, kdy se narodila a byla zapsaná u nadace a v den, kdy jsme ji předvedli světu. Ten druhý den více odpovídal dni svatby s Brianem Smithem. Koncem devatenáctého století se to dalo udělat lehce, protože ve státě Missouri statistiky obyvatelstva pouze začínaly. Většina záznamů měla charakter zápisů do rodinné bible. Okresní matrikář okresu Jackson zaznamenal narození, úmrtí a svatby, když se mu o nich řeklo. Nestalo se však nic, když se mu tyto milníky historie neoznámily.
Narození Nancy bylo nadaci oznámeno správně, zprávu jsme podepsali já s Brianem a osvědčil ji doktor Rumsey, který o měsíc později vyplnil pro okresního matrikáře rodný list s nesprávným datem narození. Bylo to lehké, protože se Nancy narodila doma. Všechny mé děti se rodily doma až do poloviny třicátých let, takže neexistovaly žádné nemocniční záznamy, které by v tom dělaly zmatek. Osmého ledna (nesprávné datum) jsem napsala tuto šťastnou novinku několika lidem v Thebes a poslala jsem oznámení do novin Lyle County Leader.
K čemu byl nutný takový cirkus kolem zamlžování data narození dítěte? Protože zvyky té doby byly kruté, kruté a nelítostně kruté. Paní Drbna by si to spočítala na prstech a důvěrně by sdělovala, že jsme se museli brát, abychom našemu hříšnému parchantovi mohli dát jméno, které by neměl nosit. Ano, bylo to všechno součástí špinavosti chmurné doby Bowdlerova odstraňování mravně závadných míst z knížek, Comstockovy Ligy za mravnost a paní Drbny. Ti všichni narušovali to, co mělo být civilizací.
Před koncem tohoto století neprovdané ženy otevřeně rodily děti, jejichž otcové byli s nimi nebo byli bůhvíkde. Toto však nebylo chování skutečně svobodné kultury, byl to výkyv kyvadla na opačnou stranu, který nebyl lehký ani pro matku ani pro dítě. Stará pravidla byla porušována, ale žádná uplatnitelná nová pravidla se zatím ještě nevyvinula.
Náš trik tajil před všemi v okresu Lyle, že naše milá malá Nancy byla "bastardem". Matka přirozeně věděla, že datum bylo falešné... matka však nebyla v Thebes, ale v St. Louis s babičkou a dědečkem Pfeifferovými. A otec odešel zpět do armády.
Doposud nevím, jak se mám na to koukat. Děvče by nemělo vynášet rozsudek nad svými rodiči... a já to nebudu dělat.
Španělsko-americká válka mne sblížila s matkou. Její trápení a zármutek mne přesvědčily, že otce opravdu milovala, jenom to před dětmi nedávala najevo.
A pak v den mé svatby, když mne oblékala, mi dala mateřské ponaučení, které matka nevěsty tradičně dává nevěstě pro zajištění klidu v manželství.
Uhodnete, co mi řekla? Raději si sedněte a poslechněte si to:
Řekla mi, že to musím být připravena trpně snášet, a že se musím podvolovat manželovi v "rodinných povinnostech". Je to boží záměr vysvětlený v první knize Mojžíšově, v Knize zrození - Genesis. Je to cena, kterou musí ženy platit za privelégium mít děti... a pokud se budu na to dívat tímto způsobem, budu se mu podvolovat radostně. Musím si však též uvědomit, že muži mají své potřeby, které jsou odlišné od našich. Musím očekávat, že budu uspokojovat jeho potřeby. Nemysli si, že ty jeho jsou zvířecí nebo ošklivé - jen mysli na své drahé děti.
Řekla jsem jí: "Ano, matko. Zapamatuju si to."
Co se tedy stalo? Dala matka otci kvinde a on pak šel do armády? Nebo jí řekl, že chce odejít z toho malého města, které je hluboko zapadlé do lepkavého bahna, a chce zkusit novou kariéru v armádě? Nevím to, a ani to nepotřebuju vědět, není mi do toho nic. Otec se po mé svatbě vrátil do armády tak rychle, že jsem si jistá, že si to naplánoval předem. Dopisy od něj ukazovaly, že byl krátce v Tampě, pak na Guantánamu na Kubě... pak úplně daleko na Filipínách, na Mindanau, kde muslimští Morové zabíjeli více našich vojáků, než se to kdy povedlo Španělům.:. a pak byl v Číně.
Po boxerském povstání jsem myslela, že otec je mrtvý, protože jsem o něm dlouhou dobu neslyšela.

Nakonec byl na posádce v San Francisku a jeho dopis odtud se odvolával na jiné dopisy, které jsem nikdy nedostala.
Z armády otec odešel v roce 1912. Tehdy mu bylo šedesát. Nevím, jestli odešel kvůli věku. Otec nám vždy říkal jenom to, co nám chtěl říct. Když se na něj naléhalo, mohl nabídnout nějakou kreativní fikci... nebo se mohlo stát, že nám rovnou řekl, ať jdeme k čertu.
Když přišel do Kansas City, Brian ho pozval, aby bydlel u nás. Otec si však již předtím našel byt a nastěhoval se do něj, než nám oznámil, že je ve městě a vlastně to bylo předtím, než jsme se dověděli o jeho odchodu z armády.
O pět let později se k nám nastěhoval, protože jsme ho potřebovali.

Kolem roku 1900 bylo Kansas City vzrušujícím místem. Přesto, že jsem byla před deseti lety tři měsíce v Chicagu, nebyla jsem zvyklá na velké město. Když jsem tam přišla jako nevěsta, Kansas City mělo 150 000 obyvatel. Byly tam elektrické tramvaje, skoro tolik automobilů jako kočárů tažených koňmi, všude bylo trolejové vedení, telefonní a elektrické dráty. Všechny hlavní ulice byly vydlážděny a každým rokem se dláždilo stále více vedlejších ulic. Soustava parků byla již známá po celém světě, a to ještě nebyla dokončená. Veřejná knihovna měla téměř (neuvěřitelných) půl miliónu svazků.
Sjezdový palác v Kansas City byl tak velký, že v něm demokratická strana měla mít v roce 1900 svůj nominační sjezd, na kterém zvolí prezidentského kandidáta - pak ale palác přes noc shořel. Rekonstrukce začala ještě než vystydl popel a v této hale demokraté nominovali Williama Jenningse Bryana již devadesát dnů poté, co lehla popelem.
Mezitím republikáni opětovně nominovali prezidenta McKinleyho a s ním plukovníka Teddyho Roosevelta, hrdinu z hory San Juan. Nevím, koho volil můj manžel... ale nikdy se nezdál být mrzutý, když si někdo povšiml podoby mezi ním a Teddym Rooseveltem.
Myslím si, že Briney by mi to řekl, kdybych se ho na to zeptala - ale v roce 1900 nebyla politika ženskou záležitostí a já jsem se moc snažila, abych navenek předstírala perfektní skromnou hospodyňku zajímající se pouze o kostel, kuchyni a děti, jak to vyjádřil německý kajzr. ("Kirche, Küche und Kinder.")
Pak v září 1901, když uběhlo pouze šest měsíců z jeho druhého volebního období, byl náš prezident nanejvýš ohavně zavražděn... a řízný mladý válečný hrdina se rychle dostal na post nejvyšší.
Jsou časové linie, na kterých nebyl prezident McKinley zavražděn, plukovník Roosevelt nikdy nebyl prezidentem a jeho vzdálený bratranec nebyl nominován v roce 1932. To úplně mění charakter válek jak té v roce 1917, tak té v roce 1941. Matematici našeho Časového sboru se těmito věcmi zabývají, ale strukturální simulace jsou příliš rozsáhlé i pro nový počítačový komplex kombinující Mycrofta Holmese IV s Pallas Aténou a já jim kromě toho vůbec nerozumím. Jsem továrnou na děti, dobrou kuchařkou, a chci být hodně zábavná v posteli. Zdá se mi, že tajemství štěstí v životě je v poznání co jste a pak v tom, že jste s tím ve velkém stylu spokojena, neskláníte hlavu, jste hrdá a netoužíte být někým jiným. Ambice nikdy nezmění vrabce na jestřába nebo střízlíka obecného na rajku. Jsem průměrná Jenny Střízlíková a vyhovuje mi to.

Pixel je dokonalý příklad někoho, kdo ví čím je, a to ve velkém stylu. Jeho ocas je vždy vztyčený a vždy si je jist sám sebou. Dnes mi přinesl ještě jednu myš, tak jsem ho pochválila a pomazlila se s ním. Myš jsem si nechala a po jeho odchodu jsem ji spláchla do záchodu.
Na povrch vyplavala myšlenka černá jako noc. Ty myši jsou prvním důkazem pro každého (jsem si tím téměř jistá), že Pixel může sebou vzít cokoli, když se chopí pravděpodobnosti a projde zdí (pokud toto je popisem toho, co dělá) (no, přinejmenším to nějakým způsobem označuje).
Jakou zprávu mám poslat a komu? Jak ji mám na něj upevnit?

Při proměně ze studentky na hospodyňku jsem musela rozšířit Maureenino soukromé desatero. Jedno přikázání bylo: Vždy musíš vystačit s penězi na domácnost. Jiné jsem zformulovala ještě předtím: Nedopusť, aby tě děti viděly plakat - to přikázání jsem přidala, když bylo jasné, že Brian bude často pryč z domova. Nikdy nedovolím, aby mne viděl plakat a určitě mu nabídnu usměvavý obličej, když se vrátí... nikdy, NIKDY nepokazím jeho návrat malichernými detaily o tom, jak zmrzla vodovodní trubka,

nebo jak byl kluk z koloniálu neomalený, nebo aby se podíval, co ten prokletý pes udělal s maceškami na záhonku. Ať je šťastný, že přichází domů a nešťastný, že z něj musí odcházet.
Dovolte dětem, aby ho přivítaly, nedovolte jim, aby ho zadusily. On chce matku pro své děti... chce však též ochotnou konkubínu, která je vždy po ruce. Pokud jí nejste, najde si ji někde jinde.
Další přikázání - Sliby se musí plnit - především sliby dané dětem. Takže si třikrát rozmyslete, než něco slíbíte. Když máte nejmenší pochybnost, nic neslibujte.
A především neodkládejte potrestání "až když přijde domů otec".
Mnohá z těchto pravidel jsem neuplatňovala, když jsem měla pouze jedno malé dítě, a to bylo ještě v plenkách. Většinu svých pravidel jsem si vymýšlela předem a pak jsem si je zapisovala do svého soukromého deníčku. Otec mě varoval, že nemám žádný smysl pro morálku. Proto bude nutné předvídat rozhodnutí, která budu muset učinit. Nemohla jsem spoléhat na ten tichý hlásek svědomí, že mne povede od případu k případu, neměla jsem ten tichý hlásek. Proto si budu muset místo toho věci předem logicky odůvodnit s pomocí pravidel chování poněkud podobných Desateru přikázání. Bylo jich více a nebyly v nich ty křiklavé vady prastarého kmenového kodexu myšleného pro barbarské pastevce.
Žádné z mých pravidel však nebylo až tak obtížné dodržovat, a tak jsem se měla báječně.
* * *
Nikdy jsem se nepokoušela zjistit, kolik toho Briney dostával, když jsme měli dítě. Nechtěla jsem to vědět. Bylo větším potěšením věřit, že to pokaždé bylo milión dolarů vyplacených v cihlách z ryzího zlata, které má stejnou barvu jako mé vlasy. Každá cihla byla příliš těžká, aby ji zvedl jeden chlap. Královská favoritka, na které se nešetří šperky, je pyšná na své postavení "padlé" ženy. Za své řemeslo se stydí ta ubohá děvka na ulici, která pronajímá své tělo za pár centů, ona to nikam nedotáhla a uvědomuje si to. Ve svých snech jsem bývala královskou milenkou, a ne smutně se tvářící záda na matraci.
Nadace ale musela platit docela dobře. Věnujte mi teď pozornost - náš první dům v Kansas City byl velmi blízko minima pro solidní střední třídu. Byl nedaleko čtvrti barevných, v roce 1899 to byla levná čtvrť na bydlení, i když byla vyhrazena bílým. Kromě toho byl dům na ulici procházející od východu na západ a byl obrácen k severu. To byly dva další minusové body. Nacházel se vysoko ve svahu a stoupalo se k němu po dlouhém schodišti. Byl to jednopatrový hrázděný dům postavený v roce 1880: Vodovodní instalace byla do něj zabudována až dodatečně. Koupelna se otvírala přímo do kuchyně. Dům neměl jídelnu ani halu a jenom jednu ložnici. Neměl pořádné podsklepení, pouze sklep s hliněnou podlahou pro kotel ústředního topení a s místem na uhlí. Neměl podkrovní místnost, pouze nízký neupravený podkrovní prostor.
Domy k pronajmutí, které jsme si mohli dovolit, byly vzácné. Briney měl štěstí, že jeden našel. Chvíli jsem si myslela, že své první dítě porodím v penziónu.
Briney mě přivedl k jednomu domu, abych si ho prohlédla předtím, než podepíše smlouvu. Byla to zdvořilost, kterou jsem oceňovala, protože vdané ženy nemohly v těch dobách podepisovat smlouvy. Nemusel to se mnou vůbec konzultovat. "Myslíš, že bys zde mohla bydlet?"
Jak bych nemohla! Tekoucí voda, splachovací záchod, vana, plynový sporák, plynová osvětlovací tělesa a kotel -"Briney, je nádherný! Můžeme si ho však dovolit?"
"To je můj problém, paní S., ne váš. Nájemné budeme platit. Ve skutečnosti ho budeš platit ty jako můj zmocněnec vždy prvního v měsíci. Náš domácí, pan Ebenezer Scrooge -"
„'Ebenezer Scrooge,' opravdu jméno pro lakomce!"
"Myslím, že se tak jmenuje. Kolem však jela tramvaj, možná jsem mu špatně rozuměl. Pan Scrooge bude vybírat nájemné osobně vždy prvního v měsíci s výjimkou nedělí. V tom případě přijde v předcházející sobotu, a ne v následující pondělí, na tomto trval. A chce hotovost, žádné šeky. Na tomto taky trval. Chce skutečné peníze ve stříbrných dolarech, žádné bankovky."
Vzhledem k mnohým nedostatkům, které dům měl, bylo nájemné příliš vysoké. Zalapala jsem po dechu, když mi Briney řekl o dvanácti dolarech na měsíc. "Ach, Briney!"
"Uklidni se, ty má dívko pihovatá. Bude to tak drahé pouze jeden rok. Pokud si myslíš, že to vydržíš tak dlouho, pak už nebudeš muset jednat s milým panem Scroogem - jmenuje se O'Hennessy - protože to mohu snížit na placení jednou za dvanáct měsíců se slevou čtyř bodů. Říká ti to něco?"
Zamyslela jsem se nad tím. "Peníze na hypotéky jsou dnes za šest procent... takže tři body představují

průměrné náklady za půjčení peněz, protože ty platíš předem a oni nebudou vlastníky peněz dokud si je nevydělají, měsíc po měsíci. Jeden bod musí být za to, že pan O'Hennessy Scrooge nebude muset dvanáctkrát přijít, aby vybral své nájemné. Pak to dělá sto třicet osm dolarů a čtyřiadvacet centů."
"Zrzavá hlavičko, neustále mne udivuješ."
"Měli by ti to však ve skutečnosti snížit o další procentní bod za administrativní náklady."
"Proč?"
"Protože nemusejí dělat účetnictví, jelikož to všechno zaplatíš najednou. To by částku snížilo na sto třicet šest osmdesát. Briney, nabídni mu sto třicet pět a pak se dohodni na sto třiceti šesti."
Manžel se na mne překvapeně podíval. "Když si pomyslím, že jsem si tě bral kvůli vaření. Podívej se, zůstanu doma a budu mít děti, ty budeš dělat mou práci. Mo', kde jsi se to naučila?"
"Střední škola v Thebes. Tedy do jisté míry. Nějakou dobu jsem už dělala otcovy účty, když jsem doma našla učebnici, kterou používal můj bratr Edward. Byla to Obchodní aritmetika a úvod do účetnictví. Učebnice jsme měli společné, byly jich celé police v zadní chodbě. Neměla jsem ten předmět ve škole, ale přečetla jsem si knížku. Je to však hloupé mluvit o tom, že budu dělat tvou práci, nevím o hornictví ani co by se za nehet vešlo. Kromě toho netoužím po dlouhých jízdách tramvají až na západní konec města."
"Ani já si nejsem jist, zda bych mohl mít dítě."
"O to se postarám já, můj pane. Už se na to těším. Ale ráda bych s tebou jezdila každé ráno do města až k McGheeho ulici."
"Jste více než vítána, madam. Proč však McGheeho ulice?"
Obchodní akademie města Kansas City. Předtím, než budu příliš objemná, chci několik příštích měsíců strávit tím, že se naučím strojopis a Pitmanův těsnopis. Kdybys někdy onemocněl, můj nejdražší muži, mohla bych pracovat v kanceláři a živit nás... a kdyby ses někdy osamostatnil, mohla bych pro tebe dělat administrativní práce. Tak bychom nemuseli najímat dívku do kanceláře a možná bychom se dostali přes to kritické období, které má podle knížek každé nové podnikání."
Briney pomalu řekl: "Jasně si pamatuju, že to bylo vaření a jedno další nadání. Kdo by si to byl pomyslel?"
"Myslíš tedy, že můžu?"
"Raději zjisti, kolik bude stát školné, jízdné a jaké budou náklady na obědy -"
"Budu připravovat obědové balíčky pro nás oba."
"Necháme to na zítra, Mo', nebo na pozítří. Teď vyřešme ten dům."
Ten dům jsme vzali, i když ten vydřiduch nekompromisně trval na sto třiceti osmi dolarech. Zůstali jsme v něm dva roky a měli další holčičku jménem Carol. Pak jsme se přestěhovali za roh do Mersingtonu a do trochu většího domu (měl stejného domácího), kde se mi v roce 1905 narodil můj první chlapeček, Brian junior... a kde jsem zjistila, jak to bylo s příspěvky od Howardovy nadace.
Bylo to na jaře roku 1906 o jedné květnové neděli. Často jsme si v neděli vyjeli tramvají na opačný konec některé linky, který jsme ještě nikdy předtím neprozkoumali - naše dvě holčičky byly v nejlepších nedělních šatech. S Brineym jsme se střídali v nesení juniora. Pro tentokrát však Briney zařídil hlídání všech tří dětí u sousedky, paní Ohlschlagerové. Byla to milá přítelkyně, která opravovala a zlepšovala mou němčinu.
Došli jsme až k 27. ulici a nastoupili do tramvaje jedoucí západním směrem. Briney požádal o přestupní jízdenky jako obvykle, protože o nedělích jsme chtěli přestupovat jak se nám líbí a vystupovat kde chceme. Dnes jsme jeli jenom asi deset bloků, když Brian zmáčkl knoflík. "Je nádherný den, pojďme se na chvíli projít po bulváru."
Dobře."
Brian mi pomohl z tramvaje, přešli jsme na jižní stranu křižovatky a pokračovali jižním směrem po západní straně Bentonoya bulváru. "Miláčku, jak by se ti líbilo bydlet v této části města?"
"Líbilo by se mi to moc. Jsem si jistá, že zde jednou budeme bydlet, tak asi za dvacet let. Je to nádherné." Skutečně to bylo nádherné - každý dům byl na dvojitém pozemku, každý dům měl nejméně deset až dvanáct pokojů, každý měl vlastní vjezd pro kočáry a garáž pro ně (my venkovští balíci bychom tomu říkali stodola). Domy měly květinové záhonky a vějířovité nadsvětlíky z barevného skla nad

vchodovými dveřmi a všechny domy byly buď nové nebo perfektně udržované. Podle stylu byly postaveny kolem roku 1900. Zdálo se mi, že se pamatuju, že se zde stavělo v době, kdy jsme přijeli do Kansas City.
"Máš to vidět, že za dvacet let, lásko moje. Nebuď pesimistkou. Pojď, půjdeme si jeden vybrat a koupíme ho. Co například ten s kočárem zaparkovaným u chodníku?"
"Musíme vzít i ten saský kočár? Nemám ráda, když se dveře otvírají dozadu, mohly by vypadnout děti. Dávám přednost čtyřkolovému faetonu s barevně sladěnými černými koňmi."
"Nekupujeme koně, ale dům."
"Briane, my ale nemůžeme koupit dům v neděli, smlouva by nebyla platná."
"Můžeme, má drahá. Můžeme si na koupi plácnout dnes a papíry podepsat v pondělí."
"Tak dobře, pane." Briney miloval, když si mohl na něco hrát. Ať to bylo hraní na cokoli, vždy jsem se do něj zapojovala. Byl šťastným mužem a dělal mne šťastnou (v posteli i mimo ní).
Na konci bloku jsme přešli na jeho východní stranu a pokračovali na jih. Před třetím domem od rohu bloku jsme se zastavili. „Mo', líbí se mi jak vypadá tento dům. Připadá mi jako šťastný dům, co ty na to?"
Velmi se podobal domům, které byly kolem něj. Byl velký, pohodlný, hezký - a drahý. Nebyl až tak přitažlivý jako jiné domy kolem, protože se zdál být neobydlený - žádný nábytek na verandě a žaluzie byly staženy. Souhlasila jsem se svým manželem, kdy to jen bylo možné... a nebyla to chyba toho domu, že nebyl obydlen. Pokud byl neobydlen. "Jsem si jistá, že by to mohl být šťastný dům, kdyby uvnitř byli správní lidé."
"Například my?"
Souhlasila jsem: "Například my."
Brian šel k domu. "Nemyslím, že je někdo doma. Podívejme se, jestli nenechali odemčené dveře nebo okno."
"Briane!"
"Jen klid, ženo má!"
"Volky nevolky jsem ho následovala po přístupové cestičce k domu a měla jsem pocit, že paní Drbna se na mne dívá spoza záclon každého domu v bloku (a později jsem zjistila, že se dívala).
Brian zkusil dveře. "Zamčeno. Nevadí, zařídíme to." Sáhl do kapsy, vytáhl klíč, odemkl dveře a otevřené mi je přidržel.
Bez dechu a vystrašená jsem vešla dovnitř. Trochu se mi ulevilo, když holé podlahy a ozvěny svědčily o tom, že dům je prázdný. "Briane, co to má znamenat? Nedělej si ze mne legraci, prosím tě."
"Nedělám si, Mo'. Pokud ti tento dům vyhovuje... pak je to můj značně opožděný svatební dárek pro tebe. Když se ti nelíbí, tak ho prodám."
Porušila jsem jedno ze svých pravidel a dovolila jsem, aby mne viděl plakat.

8.

Pobřežní bohémská čtvrť

* * * *

Brian mne obejmul, poplácal po zádech a pak řekl: "Přestaň s tím pekelným brečením. Nesnáším ženské slzy. Jsem z nich nadržený."
Přestala jsem plakat a přivinula se k němu. Pak se mi rozšířily oči: "Můj bože! Opravdová specialita na neděli." Brian tvrdil, že jediný vliv, který na něj kostel má je v tom, že probouzí jeho vášně, protože nikdy neposlouchá bohoslužby, ale myslí na pramáti Evu. A ona (jak tvrdí) měla rusé vlasy.
(Nebylo mu třeba říkat, že kostel měl podobný účinek na mne. Každou neděli po mši mohlo dojít ke "specialitě", pokud se nám povedlo uložit děti, aby si zdřímly.)
"No tak, milostpaní. Nechcete si předtím prohlédnout váš dům?"
"Nic takového jsem nenavrhovala, Briney. Neodvážila bych se to dělat tady. Někdo by mohl vejít."
"Nikdo nevejde. To sis nevšimla, že jsem vchodové dveře zavřel na závoru? Maureen... opravdu si myslím, že jsi mi nevěřila, když jsem řekl, že ti dávám tento dům."
Zhluboka jsem se nadechla, zadržela dech a pomalu vydechla: "Manželi můj, když mi řekneš, že slunce vychází na západě, uvěřím ti to. Ale možná tomu nebudu rozumět. A teď tomu nerozumím."
"Vysvětlím ti to. Tento dům ti nemohu dát, protože už je tvůj, zaplatila jsi ho ty. Čistě z právního hlediska je vlastnictví psáno na mne. Někdy příští týden to změníme a převedu vlastnictví na tebe. V tomto státě je právně možné, aby vdaná žena vlastnila nemovitost, když jí vlastnická listina popisuje jako vdanou ženu a já se vzdám svých nároků... to poslední je pouze bezpečnostním opatřením. A co se týče toho, jak jsi dům koupila..."
Skutečně jsem ho koupila tím, že jsem ležela na zádech a "rozcinkávala kontrolní pokladnu". První splátka na dům byla zaplacena z peněz, které Brian ušetřil v armádě a z třetí hypotéky, kterou si na sebe vzali jeho rodiče. To mu umožnilo složit na dům velkou první splátku, první hypotéku dostal za obvyklých šest procent a druhou za osm a půl procenta. Když ten dům kupoval, byli v něm nájemníci. Brian je tam nechal a investoval nájemné, aby pomohl splácet hypotéku.
Prémie od Howardovy nadace za Nancy splatila příliš drahou druhou hypotéku, narození Carole vyrovnalo dluh Brianovým rodičům. Peníze od nadace za Briana juniora umožnily Brianovi seniorovi splatit z první hypotéky tolik, že příjem z nájemného mu dovolil splatit ji úplně již v květnu 1906. Bylo to pouze šest a půl roku poté, co vzal na sebe tu obrovskou pyramidu dluhů.

Briney byl hráčem, a já mu to řekla. "Ve skutečnosti nejsem hráčem," odpověděl, "protože jsem sázel na tebe, má drahá. A ty jsi rodila jako hodiny. Tedy, Brian junior byl trochu později, ale plán byl dostatečně pružný. Zatímco jsem trval na privilegiu předčasného splácení první hypotéky, nemusel jsem ji zaplatit dříve než prvního června 1910. Ty jsi však obstála jako šampión."
Před rokem projednal svůj úmysl s nájemníky a dohodl den, ke kterému odejdou. Stalo se to v docela přátelském duchu minulý pátek. "Takže dům je tvůj, miláčku. Neobnovil jsem naši nájemní smlouvu. Hennessy O'Scrooge ví, že odcházíme. Můžeme se odstěhovat zítra a přestěhovat se sem, pokud se ti tento dům líbí. Nebo ho máme prodat?"
"Nemluv o prodeji našeho domu! Briney, pokud to je opravdu tvůj svatební dar pro mne, tak já ti konečně budu moci dát můj svatební dárek. Tvé kotě."
Zazubil se na mne. "Myslíš naše kotě. Ano, taky jsem si to tak představoval." Odkládali jsme kotě, protože na obou stranách malého domu na 26. ulici měli psy, a jeden z nich byl na kočky jako ras. Tím, že jsme se odstěhovali za roh, jsme se nebezpečí nevyhnuli.
Brian mne provedl domem. Byl nádherný. Nahoře byla velká koupelna a byla tam ještě jedna menší. Malá koupelna byla též v přízemí vedle pokojíku pro služebnou. Měl čtyři ložnice a spací verandu, obývací pokoj, přijímací pokoj, opravdovou jídelnu s vestavěnou skříní na porcelán a s policí na talíře. V přijímacím pokoji byl plynový krb s napodobeninami polen. Kdyby se to dalo pryč, bylo by tam místo na skutečný krb na dřevěná polena. Kuchyně byla nádherně velká. Dům měl hlavní schodiště a pohodlné zadní schodiště vedoucí z kuchyně přímo ven. Mezi námi děvčaty, ten dům měl všechno, skutečně všechno, co by si rodina s dětmi mohla přát, včetně oploceného zadního dvorku tak akorát pro děti a domácí zvířata... a pro kroket, pikniky, zeleninovou zahrádku a pískoviště. Začala jsem opět plakat.
"Přestaň s tím," přikázal mi Brian. "Toto bude hlavní ložnice, pokud nedáš přednost jinému pokoji."
Byl to hezká, velká a vzdušná místnost, na kterou byla napojena spací veranda. Dům byl prázdný a docela čistý (těšila jsem se, jak budu drhnout jeho každičký čtvereční centimetr). Některé věci, které nestály za odvoz, na několika místech zůstaly. "Briney, na té staré houpací lavičce na dvorku je matrace. Byl bys tak hodný a přinesl ji dovnitř?"
"Když si to přeješ. A proč?"
"Rozcinkáme kontrolní pokladnu!"
"Okamžitě, madam! Zlatíčko, už jsem se divil, jak dlouho ti bude ještě trvat, než se rozhodneš pokřtít svůj nový dům."
Ta matrace nevypadala příliš čistě a nebyla příliš velká, ale o takové drobnosti jsem se nestarala. Zabrání alespoň tomu, aby se mi záda odírala o holá prkna. Zatímco Briney přinášel matraci a pokládal ji na podlahu, já jsem odkládala poslední části svého oblečení. Zavolal na mě: "Hej, nech si na sobě punčochy."
"Ano, pane - jistě mistře. Nehodíš do mě nejdříve panáka, miláčku?" Opilá vzrušením jsem se zhluboka nadechla a položila se na záda. "Jak se jmenuješ?" Chraptivě jsem řekla, "Já jsem Králice - plodná samice."
"To se ví, že jsi." Brian dokončil svlékání, pověsil si kabát na háček za dveřmi do koupelny a začal si na mě lehat. Sáhla jsem na něj. Zastavil mne a na chvíli přestal, aby mne políbil. "Madam, miluji vás."
"Miluji vás též, pane."
"Těší mne, že to slyším. Zapři se."
Pak řekl: "Hmhm! Teď kousek povol."
Trochu jsem se uvolnila. "Je to lepší?"
"To je to pravé. Jsi nádherná, paní má."
"Ty taky, Briney. Teď? Prosím!"
Začala jsem se dostávat k vrcholu téměř okamžitě, pak začaly létat rakety ohňostroje, já jsem křičela a sotva jsem byla při smyslech. Pak jsem ucítila, jak ejakuloval a omdlela jsem.
Obvykle neomdlívám. Tentokrát jsem to však udělala.
O dvě neděle později mi vynechala menstruace. V únoru (1907) se mi narodil George Edward.

Našich dalších deset let bylo idylických.

Náš život by možná jiným lidem připadal jednotvárný a fádní. Všechno, co jsme dělali, bylo to, že jsme poklidně žili v domě v poklidné čtvrti a vychovávali děti... a kočky, morčata, králíky, hady, zlaté rybičky a (jednou) housenky bource morušového na mém klavíru - domácí úkol Briana juniora z biologie ve čtvrté třídě. K tomu potřeboval listy moruše, housenky byly vybíraví jedlíci. Brian junior se dohodl se sousedem, který strom moruše měl. Docela v malém věku již prokazoval otcův talent nalézt vždy cestu jak připravit dohodu, která by splnila jeho záměry bez ohledu na to, že se na začátku zdály být nepravděpodobné.
Dohoda, týkající se listů moruše, byla velikým rozruchem při našem tehdejším způsobu života.
V kuchyni jsme měli pověšené pastelkami namalované výkresy z mateřské školy s hvězdičkami, na zadním dvorku stály tříkolky a vedle nich kolečkové brusle. Měli jsme prsty, které bylo třeba pořádně zulíbat a obvázat a byly zvláštní domácí úkoly. Spoustu bot bylo třeba vyleštit, aby se náš kmen včas vypravil do nedělní školy a vznikaly hlasité rozepře kolem toho, kdo bude mít háček na zapínání knoflíčků - dokud jsem nesehnala patkové háčky pro každé dítě a neoznačila je jmény.
Po celou tu dobu břicho Maureen narůstalo a ubývalo stejně jako kulaté břicho měsíce: George přišel v roce 1907, Marie v roce 1909, Woodrow v roce 1912, Richard v roce 1914 a Ethel v roce 1916... tady to v žádném případě neskončilo, ale přivádí nás to k Válce, která změnila svět.
Ještě předtím se však odehrálo nekonečně mnoho věcí a některé z nich bych zde měla uvést. Když jsme se přestěhovali na nové místo, odešli jsme z církve, jejíž kostel jsme navštěvovali, pokud jsme byli nájemníky u "Lakomce Scroogea". Jak rostla úroveň domů a čtvrtí, ve kterých jsme bydleli, tak rostla úroveň církví. Ve Spojených státech měly v té době jednotlivé protestantské církve úzké propojení s ekonomickým a společenským postavením svých věřících, i když to nebylo slušné říkat nahlas. Na vrcholu pyramidy stála Episkopální církev zdůrazňující obřady, liturgie a svátosti, vespod pyramidy bylo několik svatodušních fundamentalistických sekt, jejichž členové hromadili bohatství v nebi, protože nebyli schopni hromadit bohatství na zemi.
Navštěvovali jsme středostavovskou církev, kterou jsme si vybrali především proto, že nebyla daleko. Když jsme se teď přestěhovali do úspěšnější čtvrti, zaměnili bychom ji nakonec za úspěšnější církev na hlavní ulici... ale my jsme ji změnili hned, protože se Maureen povedlo zařídit si poloviční znásilnění. Byla to má hloupá chyba. V každém století je znásilnění oblíbeným sportem velkého počtu mužů, pokud jim to beztrestně prochází. Každá žena, které je méně než devadesát a více než šest let, je vždy a všude ohrožena... pokud neví, jak se tomu vyhnout a neriskovat - což je však téměř nemožné.
Když si to člověk rozváží ještě jednou, tak musí zapomenout na věkovou kategorii šest až devadesát let. Lze najít cvoky, kteří znásilní každou ženu v každém věku. Znásilnění, to není pohlavní styk, je to vražedná agrese.
Pokud budu uvažovat podruhé nad tím, co se mi stalo, tak to nebylo ani poloviční znásilnění. Měla jsem totiž mít rozum a neměla jsem zůstat s kazatelem sama bez doprovodu. Já jsem to však udělala, i když jsem měla vědět, co se může stát. Reverend Timberley (to čuně!), se mně ve čtrnácti snažil říci, že by mne mohl naučit mnoho věcí o životě a lásce... zatímco mi otcovsky (!) poplácával zadeček. Postěžovala jsem si otci bez toho, abych ho konkrétně jmenovala a otcova rada mi umožnila s tím skoncovat.
Ale co udělal tento nadšený vykladač bible - došlo k tomu šest týdnů poté, co jsme se nastěhovali do nového domu. Věděla jsem, že jsem těhotná a byla jsem nadržená. Brian byl pryč. Nestěžuji si na to. Brian musel chodit tam, kam ho zavolala práce. To platí o mnoha řemeslech a povoláních. Živitel vždy musí chodit za chlebem. Tentokrát byl v Denveru, a když jsem ho už čekala doma, poslal mi v noci telegram, že musí do Montany - jenom na tři, čtyři dny, maximálně na týden. Líbá Brian.
Prskala bych vzteky. Je to k podělání. Svinstvo! Stále jsem se však usmívala, protože se na mne dívala Nancy a v šesti se již těžko dala oklamat. Přečetla jsem jí upravenou verzi a pak odložila list papíru tak, aby se k němu nemohla dostat. Sama se totiž už naučila číst.
Týž den ve tři odpoledne jsem vykoupaná, nastrojená a bez spodních kalhotek zaklepala na dveře pracovny reverenda doktora Ezekiela "Vykladače bible". Má obvyklá paní na hlídání pečovala o tři děti a dostala písemné instrukce včetně informace kde jsem a telefonního čísla do pastorovy pracovny.
Reverend - doktor a já jsme tančili tichý a nenápadný taneček již tři roky, tedy od doby, co přišel na kazatelnu. Až natolik se mi nelíbil, ale ostře jsem si ho uvědomovala s jeho hlubokým hlasem podobným

varhanům a s čistou mužskou vůni. Je to opravdu zlé, že neměl páchnoucí dech nebo mu nesmrděly nohy, nebo něco podobného, co by mne odradilo. Z tělesného hlediska jsem na něm nemohla najít chybu - dobré zuby, voňavý dech, pravidelně se koupal a myl si vlasy šamponem.
Jako záminka pro návštěvu jeho pracovny bylo to, že jsem se s ním potřebovala poradit, neboť jsem byla předsedkyní dámského pomocného výboru pro nadcházející oslavu - už ani nevím čeho. Protestantské církve dvacátého století se neustále připravovaly na nějaké oslavy. Ano, teď jsem si vzpomněla: celoměstská kampaň za probuzení náboženského života. Billy Sunday? Myslím, že se tak jmenoval - baseballový hráč a napravený opilec, který ve velkolepém stylu našel Ježíše Krista.
Doktor Zeke mne pustil dovnitř. Podívali jsme se jeden na druhého a věděli ihned o co se jedná, nebylo třeba promluvit. Obejmul mne, já jsem se k němu naklonila obličejem. Políbil mne - má ústa se otevřela a mé oči se zavřely. Za pár vteřin po otevření dveří mne měl na pohovce za stolem, mé sukně byly již vyhrnuté a pokoušel se se mnou souložit.
Sáhla jsem dolů, chytla ho a správně nasměrovala, protože se chystal udělat do mne další díru. Ohromné! S beznadějným pocitem "Brianovi se to nebude líbit" jsme ho sevřela. Nebyl vůbec obratný, jenom se prorážel dovnitř. Ale já jsem byla natolik vzrušená, že jsem byla na pokraji a připravená explodovat, když jsem pocítila, jak ejakuluje –
- právě když někdo zaklepal na dveře jeho pracovny a on ho ze mne vytáhl.
Ta prchavá záležitost netrvala ani minutu... a můj orgasmus sklapnul jak zamrznutá trubka.
Všechno však nebylo ztraceno. Nebo nemuselo by být ztraceno. Ihned jak ten králík ze mne seskočil, jednoduše jsem vstala a okamžitě byla upravená. Sukně, které se nosily v roce 1906 dosahovaly až ke kotníkům a vybrala jsem si šaty, které odolávají mačkání. Nevzala jsem si kalhotky nejen kvůli jeho (a mému) pohodlí, ale taky proto, že když nemáte kalhotky a dostanete se do nepředvídané situace, nemusíte se namáhat s jejich oblékáním.
Co se týče toho hloupého komedianta, doktora Zekeho, všechno, co potřeboval udělat, než šel ke dveřím, bylo zapnout si poklopec od kalhot... a to musel udělat tak jako tak.
Mohli bychom všechno drze zapírat. Mohli bychom se jim podívat do očí, odmítnout se tvářit provinile a pozvat je k našemu jednání.
Namísto toho mne chytl za rameno, strčil do své šatní skříně a zamkl mě tam.
Stála jsem tam ve tmě celé dvě hodiny, které se mi zdály být dvěma roky. Zachovala jsem si duševní zdraví pouze tím, že jsem si představovala velmi bolestivé způsoby, kterými ho zabíjím. "Pověsit ho za vlastního ptáka", byl ten nejjednodušší. Některé další způsoby byly příliš nechutné, aby se o nich dlouho přemýšlelo.
Konečně odemkl dveře, podíval se na mne a chraptivě zašeptal: "Už odešli, vyklouzneme zadním vchodem."
Nenaplivala jsem mu do obličeje. Řekla jsem: "Ne, pane doktore, teď budeme mít naše jednání. Pak mne doprovodíte předními dveřmi kostela a budete tam stát a mluvit se mnou, až dokud nás neuvidí nějací lidé."
"Ne, ne, paní Smithová! Myslím si, že -"
"Vy jste nemyslel, pane doktore. Pro mne je jedinou alternativou to, že odsud vyběhnu a budu křičet 'Znásilnění!'... a když policejní dozorkyně najde ve mně to, co jste tam zanechal, pro porotu to bude důkaz znásilnění."
Když se Brian vrátil domů, řekla jsem mu o tom. Uvažovala jsem nad tím, že si to nechám pro sebe, ale měli jsme přátelskou dohodu uzavřenou před třemi lety týkající se toho, jak a kdy každý z nás může být nevěrný a neurazí nebo nepoškodí toho druhého. Tak jsem se rozhodla, že se k tomu plně přiznám a přijmu i výprask, pokud si Brian bude myslet, že jsem si ho zasloužila. Myslím, že jsem si zasloužila napráskat... a pokud by to byl opravdu pořádný výprask, byla by to záminka k pláči a pak by to skončilo nádherně.
Takže jsem neměla velké obavy a skutečně jsem se chtěla přiznat a dostat rozhřešení.
A teď o té naší přátelské dohodě o obezřetném cizoložství - rozhodli jsme se spolupracovat, kdykoliv to bylo možné, vždy si navzájem pomáhat a krýt jeden druhého a pomáhat tomu druhému zabodovat. K rozhovoru o této dohodě došlo, když doktor Rumsey potvrdil, že jsem byla opět těhotná (s Brianem

juniorem) a cítila jsem se obzvlášť sentimentální. K tomu ještě přibyl další impulz: dostali jsme od páru, který se nám líbil, pozvání na intimní "smíšenou čtyřhru".
Začala jsem tím, že jsem Brineymu slavnostně prohlásila, že mu zamýšlím být absolutně věrná. Že jsem mu byla věrná celé ty čtyři roky a teď vím, že bych mohla být i nadále, a že mu tedy budu věrná až pokud nás smrt nerozdělí.
Tehdy odpověděl: "Podívej se, hlupáčku, jsi sladká, ale nejsi chytrá. Začala jsi, když ti bylo čtrnáct -"
"Skoro patnáct!"
"Neměla jsi ještě patnáct. Řekla jsi mi, že dvanáct dalších mužů a kluků okusilo tvoji rozkošnost - ale chtěla jsi vědět, zda si myslím, že do toho máš počítat kandidáty ze seznamu Howardovy nadace. Pak jsi zrevidovala součet a řekla jsi mi, že pár maličkostí ti vypadlo z mysli. Také jsi mi řekla, že ses naučila mít z toho potěšení téměř okamžitě... ale chtěla jsi, abych věděl, že jsem nejlepší. Ženo s houpacími boky, opravdu si myslíš, že když nějaký tupý kazatel řekne nad tebou pár kouzelných slovíček, tak to navěky změní tebe a tvé povznášející způsoby milování? Leopard nezmění své skvrny a jednou ten den neodvratně přijde. Když přijde, tak chci, abys z toho měla potěšení, ale aby ses nezapletla do potíží... kvůli sobě, kvůli mně a především kvůli našim dětem. Neočekávám od tebe, že mi budeš - jak to nazývá společnost - navěky 'věrná', amen. Očekávám, že nepřijdeš do jiného stavu, nechytneš nějakou pohlavní nemoc a nezpůsobíš skandál, nezostudíš ani mne ani sebe, ani nebudeš riskovat blaho našich dětí. To především znamená používat zdravý rozum a vždy zatahovat rolety."
Polkla jsem: "Ano, pane můj."
"Lásko moje, pokud je tedy pravda co tvrdíš, a že Hal Andrews způsobuje v tobě zemětřesení, ty se však kvůli mně vyhýbáš pokušení, tak si buď jistá, že tvá zdrženlivost ti nezíská žádné hvězdičky do koruny. Oba známe Hala, je to gentleman a udržuje si nehty v čistotě. Ke své ženě je zdvořilý. Pokud to nemyslíš doopravdy, tak s ním přestaň flirtovat. Ale když ho chceš, tak si ho dostaň. Na mne se neohlížej, já budu mít moc práce. Jane je tak rozkošný kousek, jaký jsem už dlouho neviděl. Měl jsem v úmyslu ji přeříznout první den, jak jsme se s nimi seznámili."
"Briney, je to pravda? Nikdy to na tobě nebylo vidět. Proč jsi mi to neřekl?"
"Abych ti dal možnost stát se samičkou, žárlit a být velmi posesivní. Drahoušku, musel jsem čekat na to, až se bez mého přemlouvání a navádění hlasitě přiznáš, že cítíš hluboký zájem o jiného muže, a že bych možná já mohl cítit to stejné k jeho manželce. Dopadlo to tak, že to cítím. Zavolej Jane a přijmi jejich pozvání na večeři. Uvidíme, jak se to vyvine."
"Ale co když to dopadne tak, že Jane se ti bude líbit víc, než se ti líbím já?"
"To je nemožné, miluji tebe, má paní."
"Myslím to, na čem sedí. Jak se miluje."
"Je to možné, ale nepravděpodobné. A i kdyby tomu bylo tak, nepřestal bych tě milovat a neztratil bych zájem o to, na čem sedíš, ty to máš speciální. To však neznamená, že bych nechtěl Jane vyzkoušet, ona tak dobře voní." Olízl si rty a zašklebil se.
Vyzkoušel ji, ona vyzkoušela jeho, my čtyři jsme to vyzkoušeli a oni zůstali našimi milými přáteli ještě léta, i když se po dvou letech přestěhovali do města St. Joe, neboť tam dostal lepší nabídku od školního úřadu. To bylo ve většině případů příliš daleko na tiché rodinné orgie.
Postupně jsme si s Brianem vypracovali detailní pravidla zvládání sexu. Všechna z nich byla určena k tomu, abychom se vyhnuli rizikům a my měli volnost "hřešit" - obezřetně, ne lehkomyslně, takže jsme se vždy mohli dívat paní Drbně do očí a říkat jí, ať jde ty svoje drby rozšiřovat někam jinam.
Brian nedělal vůbec žádné ústupky převládajícímu názoru, že sex je jistým způsobem přirozeně hříšný. Absolutně opovrhoval obecným názorem. "Když tisíc lidí věří něčemu a já věřím něčemu jinému, tak je to tisíc ku jedné, že nemají pravdu. Maureen, já nás živím tím, že mám opačné názory."
Když jsem řekla Brineymu, jak jsem byla zamčena v té skříni, posadil se v posteli. "Ten parchant! Mo', zlámu mu obě ruce."
"To je pak raději zlámej mně, protože jsem tam s tím úmyslem šla a udělala to. Zbytek se vyvinul z tohoto prostého neomluvitelného faktu. Vzala jsem na sebe riziko, které jsem na sebe vzít neměla. Má chyba je nejméně stejně velká jako jeho."
"Ano, ano, ale o to nejde. Drahoušku, já mu nedávám za vinu, že s tebou souložil. Každý muž, pokud by

nebyl vykastrován, by s tebou souložil, kdyby k tomu dostal jasnou šanci. Takže tvou jedinou ochranou je tu šanci mu nedat, pokud nechceš, aby ji využil. Mne rozzlobilo to, že strčil mou holčičku do tmy do skříně, zamkl ji tam a vystrašil ji. Já ho budu pomaloučku zabíjet. Ať ho Bůh zatratí. Já ho vykastruji. Já mu stáhnu skalp a uříznu mu uši."
"Briney -"
"Propíchnu mu kůlem - Co je, drahá?"
"Vím, že jsem byla špatné děvče, ale nic se mi nestalo. Nepřišla jsem do jiného stavu, protože těhotná jsem už byla. Nedostala jsem žádnou nemoc... alespoň si to myslím. Jsem si téměř jistá, že nikdo si ničeho nevšiml, nedošlo k žádnému skandálu. Ráda bych se na tebe dívala, jak mu děláš všechny ty věci, on se mi hnusí. Ale pokud ho poraníš, i když to nebude moc, když mu rozbiješ nos, pak už to nebude tajemství... a to by mohlo poškodit naše děti, nemyslíš?"
Brian uznal tento pragmatický důvod. Chtěla jsem odejít z té církve a Brian souhlasil. "Ale ne teď, miláčku. Nejméně nejbližších šest týdnů budu doma a do kostela budeme chodit společně -" Chodili jsme tam brzy a vždy jsme si sedli dopředu, čelem ke kazatelně. Briney zachytil pohled doktora Zekeho a upřeně se na něj díval po čas celého kázání neděli co neděli.
Doktor Zeke se nervově zhroutil a musel si vzít dovolenou.

Nebylo to pro mne a Brineyho příliš lehké vypracovat všechna pravidla pro sex, lásku a manželství. Pokoušeli jsme se dělat dvě věci najednou: vytvořit úplně nový systém správného chování v manželství - kodex, který by nás každá civilizovaná společnost naučila ještě jako děti - a souběžně vytvořit účelovou a nanejvýš pragmatickou sadu pravidel pro chování se na veřejnosti, která by nás chránila před hlasateli morálky a chování v biblickém pásmu. Nebyli jsme misionáři, kteří se snaží obrátit paní Drbnu na náš způsob myšlení. My jsme si jednoduše chtěli nasadit masky, aby nás nikdo nepodezíral, že nesouhlasíme s jejími způsoby myšlení. Ve společnosti, ve které je smrtelným zločinem odlišovat se od svého souseda, je vaše jediná úniková cesta v tom, že se na to nikdy nepřijde.
Postupně jsme v průběhu let zjistili, že mnohé howardovské rodiny byly nuceny čelit tomu, že se program Howardovy nadace jednoduše nehodil do středozápadního biblického pásma... většina kandidátů nadace však pocházela ze středozápadu. Nakonec tyto konflikty a rozpory skončily u většiny Howardů tak, že buď vystoupili z organizovaného náboženství nebo vztah k němu jenom předstírali, jako tomu bylo u mne a Briana, až dokud jsme koncem třicátých let neopustili Kansas City a přestali s předstíráním.
Pokud vím, v Zapadáku ani jinde na Tellu Tertiu není žádné organizované náboženství. Otázkou je, zda to je nevyhnutelný evoluční vývoj, kterým se lidstvo přibližuje k opravdové civilizovanosti? Nebo to je pouze zbožné přání?
Nebo jsem to v roce 1982 zemřela? Zapadák je tak strašně odlišný od Kansas City, že mám potíže věřit, že jsou oba ve stejném vesmíru. Teď, když jsem zavřena v blázinci, který spravují jeho chovanci, se dá lehce uvěřit tomu, že dopravní nehoda, která postihla starou, prastarou ženskou v roce 1982 byla smrtelná... a že tyto sny o jiných podivných světech jsou pouze delirium umírající osoby. Jsem snad pod silným vlivem uklidňujících prostředků na jednotce intenzívní péče v některé z nemocnic v Albuquerque a někdo rozhoduje, zda se má nebo nemá vytáhnout zástrčka? Čekají na Woodrowa, aby to schválil?
Pokud si vzpomínám, v mé peněžence byl označen jako "nejbližší příbuzný".
Jsou "Lazarus Long" a "Zapadák" senilní fantazií?
Když mne příště navštíví Pixel, musím se ho na to zeptat. Jeho angličtina nemá velkou slovnou zásobu, ale nemám, na koho bych se obrátila.

Dříve než jsme náš nový dům zařídili nábytkem, tak jsme udělali jednu dobrou věc a vybrali zbytek našich knih z úschovy. V té krabici od krekrů, ve které jsme doposud žili, jsme měli místo pouze pro několik tuctů svazků. Těch pár vzácných kousků jsme umístili na vrchní poličku v kuchyni, tedy na místo, kam jsem dosáhla pouze, když jsem stála na stoličce - a to jsem neriskovala, pokud jsem byla těhotná.
Jednou jsem čekala tři dny až se Brian vrátí z Galenu. Chtěla jsem ho požádat, ať mi podá mou Zlatou antologii - mohla jsem ji vidět a nemohla jsem na ni dosáhnout, Když pak přišel domů, tak jsem na ni zapomněla.

Měla jsem ve skladišti dvě bedny knih, Brian jich měl ještě více... a já jsem "zdědila" ještě několik beden knih mého otce. Když se vracel do armády, tak mi napsal, že je nechal zabalit a poslat do Skladovací a úschovné společnosti v Kansas City - a že stvrzenky přikládá. Jeho banka obdržela instrukce platit skladovací poplatky... ale pokud bych knihám chtěla dát domov, udělalo by mu to radost. Někdy možná požádá, aby se mu jich pár vrátilo, ale mezitím je mám považovat za vlastní. "Knihy jsou určeny k tomu, aby je někdo četl a miloval, a ne k tomu, aby byly ve skladu."
Tak jsme naše tištěné přátele vybrali ze skladu na světlo a vzduch - i když jsme zatím neměli knihovničky. Briney sehnal desky a cihly a sestavil provizorní poličky... a já jsem zjistila, co má můj manžel radši než sex.
Knihy.
Prakticky každou knihu, co ho však o tom víkendu zaujalo, byly eseje profesora Huxleye... které jsem málem přehlídla. Měla jsem totiž poprvé od roku 1898 v rukou otcovu sbírku Marka Twaina, knih pana Clemense - všechna jeho díla až do roku 1898. Knihy byly převážně první vydání a čtyři z nich byly podepsány panem Clemensem a "Markem Twainem" - podepsány o té velké noci v lednu 1898, ve které jsem zápasila se spánkem, aby mi neušlo ani jediné slovo pana Clemense.
Asi tak dvě hodiny jsme se s Brianem střídavě dotýkali lokte toho druhého a říkali: "Poslechni si toto!" - a pak jsme nahlas četli. Skončilo to tím, že Brian nikdy nečetl "Miliónovou bankovku" nebo "Skutečnosti týkající se nedávného bezuzdného zločinu v Connecticutu." Zašla jsem nad tím. "Drahý, miluji tě - ale proč tě nechali odpromovat?"
"Nevím. Možná kvůli tomu, že byla válka."
"Dobře, budu tě muset doučovat. Začneme s Yankeem z Connecticutu."
"To jsem četl. Co je ta tlustá kniha?"
"To není Mark Twain, to je jedna z otcových lékařských knih." Podala jsem mu ji a vrátila se k Princi a chuďasovi.
O pár chvil později jsem zvedla hlavu, když Briney řekl: "Hej, tato ilustrace není správná."
Odpověděla jsem: "Ano, vím o tom. Protože vím, na který obrázek se díváš. Otec říkal, že každý neodborník, který dostane knihu do ruky, se vždy podívá na tuto ilustraci jako na první. Mám si sundat kalhotky, abys to mohl zkontrolovat?"
"Holko, přestaň se mne snažit rozptylovat, mám výbornou paměť." Listoval dále. "Je to fascinující, člověk by mohl tyto obrázky studovat celé hodiny."
"To vím, dělala jsem to."
"Je to úžasné, kolik zařízení se dá zabalit do jednoho kusu kůže." Pokračoval v listování, pak ho zaujala část o porodnictví. U některých pasáží se zachvěl (Brian byl dobrou neškolenou porodní bábou, neměl však rád krev), odložil knihu a vzal si jinou. "Jéé!"
"Co je to tentokrát, drahý? Aha, 'Co by měla vědět každá mladá dívka'." (Vybral si jeden z Forbergových leptů, Figuris Veneris. Taky jsem byla překvapená, když jsem ji poprvé otevřela.)
"To není název knížky. Tady je titulní stránka: Polohy Venuše."
"To je jenom žert, drahoušku. Otcův žert. Měla jsem to studovat jako sexuální instruktážní příručku, pak jsme prodiskutovali každý obrázek a otec mi odpověděl na každou otázku. Měla jsem mnoho otázek. Říkal, že obrázky pana Forberga jsou anatomicky správné... což je více, než se dá říct o té cenzurované ilustraci, na kterou sis stěžoval. Otec řekl, že tyto obrázky by se měly používat ve školách, protože jsou podstatně lepší než obrázky nebo fotografie ukazované potají. To byly jediné věcí, na které se mohli mladí lidé podívat dříve, než byli konfrontováni se skutečností. Byli z toho vystrašeni a někdy tím trpěli."
Povzdychla jsem si. "Otec říkal, že tak zvaná civilizace je naskrz nemocná, ale nikde to není vidět tak moc, jako u sexu, jako v každém aspektu sexu."
"Myslím si, že tvůj otec měl stoprocentní pravdu. Ale, Maureen, mám tomu rozumět tak, že MUDr. Johnson ti toto dal jako instruktážní příručku? Můj vážený tchán schvaluje všechno, co je na těch obrázcích? Všechno?"
"Nebesa, to ne. Jenom většinu z toho. Obecně však otec říkal, že všechno co dva - nebo více - lidé chtějí dělat, je v pořádku, pokud nedojde k fyzickému poškození. Byl přesvědčen, že slova jako "morální" a "nemorální" jsou směšná, když se uplatňují na sexuální vztahy. Správné a nesprávné jsou ta

správná slova, která by se měla používat a to úplně stejně, jak se používají v ostatních oblastech mezilidských vztahů."
"Mon beau-pére a raison. Můj tchán má pravdu. A má žena je taky chytrá holčička."
"Po celý život mne školil moudrý muž a pak mne odevzdal tobě. Alespoň si myslím, že můj otec je moudrý. Počkej, sednu si vedle tebe a ukážu ti, co schvaloval a co ne."
Přisunula jsem se k němu, on mne jednou rukou obejmul a já jsem mu držela na klíně knihu. "Titulní stránka - všimni si roku vydání, je to 1824. Obrázky jsou však většinou z antického Řecka a Říma, pouze jeden je z Egypta. Otec říkal, že i když není stará ani sto let, tyto obrázky se shodují s nástěnnými malbami v nevěstincích v Pompejích... s tím, že jsou umělecky kvalitnější než pompejské malby."
"Byl doktor Johnson někdy v Pompejích?"
"Ne, nemyslím si, že tam byl. U otce je někdy těžké mít jistotu. Řekl mi, že viděl fotografie pompejských nástěnných maleb v Chicagu. V Severozápadním nebo v nějakém jiném muzeu."
"Ale jak se dostal k těmto obrázkům? Hrozně nerad ti to říkám, mé sladké neviňátko, ale jsem si jist, že tyto obrázky by nám zabezpečily dlouhý odpočinek na federální náklady... na základě Comstockova zákona o morálnosti v umění a literatuře. Pokud by nás s nimi chytli."
"Pokud by nás chytli. 'Chytit' je tím důležitým slovíčkem. Otec zdůrazňoval, že musím znát zákony tak dokonale, jak to jen jde... aby mne nechytli, kdybych nějaký porušila. Otec se nikdy nedomníval, že by na něj nějaký zákon platil... jinak než v jistém smyslu."
"Myslím si, že ti je jasné, že tvůj otec je podvratný živel a má na tebe zlý vliv. Je to zpustlý dědek... a já ho bezmezně obdivuji a doufám, že jednou budu jako on."
"Mám ho ráda skrznaskrz, mon homme. Mohl mít moje panenství, jen kdyby mrknul. Nechtěl ho."
"Vím to, miláčku. Věděl jsem to od té doby, co jsem tě poprvé viděl."
"Ano, jsem žena, kterou se opovrhlo... a někdy mi za to zaplatí. Ale chci se držet jeho rad, co se týče zákonů. Briney, myslíš, že bych mohla chodit na přednášky na právnickou fakultu v Kansas City... pokud bych peníze na školné vymačkala z peněz na domácnost?"
"Možná. Ale nebudeš je muset vymačkávat z peněz na domácnost. Teď si můžeme dovolit každé studium, které chceš. Ale nebavme se teď takovými triviálními záležitostmi, teď mluvíme o sexu. Je to S-E-X, který točí světem. Další obrázek, prosím."
"Ano, pane můj. Misionářská poloha. Schvalovaná dokonce i knězi. Další obrázek je téměř stejně všeobecně akceptován, i když možná paní Drbna nikdy není navrchu. Tu další polohu jistě paní Drbna nikdy nezkouší, ale všichni ostatní ano - říkal otec. Poznamenal však, že gentleman souložící s dámou vestoje odzadu sáhne dolů a nalezne její klitoris, takže se má dobře i ona. Teď ta další - ach! Briney, když si to někdy budeme moci dovolit, chci mít tak vysokou postel, abys mne mohl dát do této pozice. Být na zádech s nohama nahoře - v té správné výšce, abys mohl stát a zasunout ho do mne bez toho, aby ses shýbal. Tato poloha se mi líbí, tobě taky - ale naposled, když jsme ji použili, jsi dostal křeče do nohou a ke konci jsi se třásl, tak moc jsi byl unaven. Chci, abys z toho měl stejné potěšení jako já. Tedy spoustu potěšení."
"Dámo, vy jste gentleman."
"Ach, děkuji vám, pane. Pokud to není legrace."
"Žádná legrace. Dámy nejsou většinou gentlemani, udělají kaskadérský kousek, který chlapa dostane na deset dnů do klády... a pak odejdou se vztyčeným nosem. Má Mo' to však nedělá. S tebou je všechno férové a neočekáváš výhody z toho, že jsi žena."
"Ale ano, tím že 'rozcinkám kontrolní pokladnu'."
"Nepleť mne logikou. Ke každému se chováš slušně, to je všechno. Dokonce i ke svému ubohému manžílkovi. Ano, postavím ti takovou postel. Nebude mít jenom správnou výšku, ale zaručeně nebude vrzat. Začnu se zabývat jejím plánkem. Hmmm, Mo', jak by se ti líbila opravdu velká postel? Řekněme taková, do které by ses najednou vešla ty, pak já a Hal s Jane - nebo takoví lidé, které si vybereš."
"Bože, to je nápad. Slyšela jsem, že u Annie Chambersové se nachází taková postel."
"Já však navrhnu lepší. Mo', kde jsi slyšela o nejlepší bordelmamá v Kansas City?"
"Na schůzi dámského dobročinného spolku při našem kostele. Paní Bunchová odsuzovala všeobecnou nemorálnost tohoto města. Měla jsem otevřené uši a zavřenou pusu. Miláčku, budu zbožňovat tu postel,

když bude hotová... a zatím budu spokojená s každým přiměřeně rovným místem, na které mě Briney položí, i kdyby to byla hromada uhlí."
"Souhlasím s tebou. Další obrázek."
"Tak přestaň dráždit mou pravou bradavku. Masturbující mladý muž a jeho představy jsou v pozadí. Otec rozhodně doporučoval masturbaci. Říkal, že všechny ty historky kolem ní jsou nesmyslem. Vybízel mne, abych po celý život masturbovala jak budu chtít a kdy budu chtít. Nemám se za to stydět více, než se stydím za čurání - jenom je třeba zavírat dveře, jak se to dělá, když se čurá."
"Mně řekli, že z ní oslepnu, ale k tomu nedošlo. Další."
"On je irumátor, dráždí ji jazykem, ona je felatrička, dráždí jazykem jeho a tam v pozadí je Vesuv. Otec říkal, že ta jména jsou hloupá, jsou to pouze dva mladí lidé, kteří zjišťují, že sex může být i legrace. Poukázal na to, že to není pouze zábava pro oba, ale že to je i veliká výhoda. Když ona zjistí, že mu něco zapáchá, tak si může náhle uvědomit, že je čas jít do postele. Dobrou noc Bille - a ne, nemohu přijít příští sobotu. Už se vůbec nevracej, odcházím do kláštera. Briney, já jsem to už udělala - vyrazila jsem kluka, protože se mi nelíbilo, jak mu zapáchal penis. Jeden z nich byl kandidát od Howardovy nadace. Fuj! Otec mi řekl, že penis, který smrdí, nemusí být s určitostí nemocen, ale že je to riskantní... a v každém případě, pokud není dostatečně příjemný na líbání, není dostatečně příjemný na to, aby ho do mne zasunul."
Přešli jsme k dalšímu obrázku. Stejná situace, comme ci místo comme ca. Cunnilingus. Další hloupé slovo, říkal otec. Je to pouhý polibek. Nejsladší ze všech... pokud nezkombinuješ tento polibek s tím, na který jsme se právě dívali, abys dostal polohu šedesát devět. Soixante-neuf. I když se toho dá říct mnoho ve prospěch střídání těchto dvou druhů polibků a tím větší možnosti se na ně koncentrovat."
Otočila jsem stránku. "Och, och! Tady je jedna, kterou otec neměl rád."
"Mně se taky nelíbí, dávám přednost děvčatům."
"Ano, ale můžeš to dělat i se ženou. Otec mi řekl, že mi to jednou může nějaký muž chtít udělat... a že si to mám rozmyslet předem a poradit si s tím. Řekl, že to není nemorální nebo špatné, ale že je to nečisté a rizikové z hlediska zdraví -" (To bylo v roce 1906, dlouho předtím, než AIDS ukázal jakým zvláštním a smrtelným hazardem může být homosexuální styk.)
"- ale, kdybych na to byla zvědavá a zkrátka to musela vyzkoušet, tak ať použije prezervativ a ať je strašně pomalý a mimořádně mírný. Nebo dopadnu tak, že budu kupovat kožichy pro manželky proktologistů."
"Zdá se to možné. Další, prosím."
"Miláčku."
"Ano, Mo'?"
"Pokud mi to budeš chtít udělat, jsem ochotna. Vůbec se nebojím, že bys mne poranil."
"Díky. Jsi hloupá malá holčička, ale miluji tě. Ještě jsem neztratil zájem o tvoji druhou dírku. Další obrázek, prosím, národ stojí frontu na další představení."
"Ano, můj pane. Myslím, že tato chtěla být vtipná, manžel překvapí ženu, jak provozuje hrátky s hospodyňkou ze sousedství - podívej se na výraz jeho obličeje! Briney, nikdy by mne ani nenapadlo, že žena může být tak vzrušující, dokud po mně nechňapla Jane. Je opravdu pomilováníhodná. A hrozně."
"Ano, vím to. A hrozně. Stejně jako Hal. A hrozně."
"To jsem musela něco zaspat. Ten další - Briney, nechápu, proč ženy používají umělé penisy, když všude je tolik živých, teplých a k mužům připojených. Ty ano?"
"Všechny nemají tolik příležitostí jako ty, lásko moje. Nebo tvé nadání."
"Díky." Pokračovala jsem dál. "Opět cunnilingus, ale dvou žen. Briney, proč se mořské panny používají jako symbol pro lesbismus?"
"Nevím. Co řekl tvůj otec?"
"To stejné co ty. Ach, tento další obrázek opravdu ukazuje něco, co otec neschvaluje. Říká, že každý, kdo do jedné hromady se sexem míchá biče a řetězy, nebo jednu z těch věcí, je chytrý jako ochočená opice a měl by být držen daleko od zdravých lidí. Hmmm, další obrázek není nic zvláštního. Je to jenom jiná varianta pozice, kterou jsme již vyzkoušeli. Vzrušení ze změny, myslím si, ale nic pro každodenní život. A teď - ach, tento otec nazýval 'prohlídka hetéry, nebo tři způsoby za dolar'. Myslíš si, že holky u

Annie Chambersové jsou prohlíženy tímto způsobem? Slyšela jsem, že mají nejvyšší kvalitu až po Chicago a možná i New York."
"Podívej se, zlatíčko. Nevím nic o Madam Chambersové nebo o jejích holkách. Nemohu živit jak tebe, tak i Annie Chambersovou, a to ani s pomocí nadace. Takže nechodím do bordelů."
"Co děláš v Denveru, Briney? Neodpovídej, - podle naší dohody tě nemám žádat, abys mi něco řekl."
"To nebylo v dohodě, přirozeně mne můžeš požádat. Budeš mi vyprávět tvé pohádky na dobrou noc a já ti řeknu své - pak si zahrajeme na doktora. Denver - jsem rád, že ses mne na to zeptala. V Denveru jsem potkal toho tlustého kluka -"
"Briney!"
"- který má tu nejúžasnější velkou sestru, slaměnou vdovu o něco mladší než ty, s dlouhýma štíhlýma nohama, je přirozená blondýnka, vlasy jako med má do pasu, má příjemnou povahu a velké, pevné kozy. Zeptal jsem se jí: 'Co vy na to?'" Briney se zastavil.
"No tak, pokračuj. Co řekla?"
"Řekla ne. Miláčku, v Denveru jsem obvykle příliš utahaný na všechno, co je dobrodružnější než matka Palečková a její čtyři dcery. Jsou mi svým způsobem věrné a nečekají ode mne, že je předtím vemu na večeři a na nějaké představení."
"Ach, kecy! Jak se jmenuje ta blondýnka?"
"Jaká blondýnka?"

Právě jsem vymyslela, jak s Pixelovou pomocí dostat ven nějakou zprávu. Takže, když mne omluvíte, pustím se hned do ní, abych ji měla připravenou, když se tady opět objeví.

9.

Dolary a zdravý rozum

* * * *

Kde je ta prokletá kočka?
Ne, ne, odvolávám to. Pixeli, máma Maureen to tak nemyslela, má jenom starosti a je nervózní. Pixel je dobrý kluk, výborný kamarád, každý to ví.
Ale k čertu, kde jsi, když tě potřebuji?

Jen co jsme se nastěhovali do našeho nového domu, začali jsme shánět kotě pro Brineyho. Nebylo to však po obchodech s domácím zvířectvem. Nejsem si jistá, zda se v roce 1906 nacházelo v Kansas City něco takového jako obchod se zvířectvem. Nevzpomínám si ani, že bych v tak dávné minulosti nějaký viděla... vzpomínám si ale, že zlaté rybičky jsme kupovali u Woolwortha nebo Kresgeho, a ne v obchodech s domácím zvířectvem. Speciality, jako zásyp proti blechám, jsme kupovali v Nemocnici pro psy a kočky na rohu 31. ulice a Hlavní třídy. Nalézt kotě, to vyžadovalo poptávat se kolem.

Nejdříve jsem dostala povolení pověsit inzerát na vývěsnou tabuli u Nancy ve škole. Pak jsem řekla, že sháníme kotě v obchodě, kde nakupujeme potraviny. To stejné jsem řekla pouličnímu zelináři, který zastavoval svůj vozík s nabídkou čerstvého ovoce a zeleniny v naší ulici ráno každého pracovního dne. Velká atlantická a pacifická čajová společnost rozvážela své zboží stejným způsobem. Její prodejní vůz se ale zastavoval pouze jednou týdně, protože vozil jenom čaj, kávu, cukr a koření. Tím, že pokrýval větší oblast s větším počtem zákazníků, měl větší šanci najít kotě. Tak jsem jejich kočímu dala naše telefonní číslo, telefonní síť firmy Home, Linwood 446 a požádala ho, aby mi zavolal, kdyby se dověděl o vrhu koťat a pak (protože jsem ho požádala o laskavost) jsem koupila jeho zvláštní nabídku pro ten týden, dvacet pět liber cukru za jeden dolar.
Byla to chyba - trval na tom, že mi cukr odnese domů a ujišťoval mne, že dvacet pět liber je příliš mnoho na dámu... a zjistila jsem, že to co opravdu chtěl, bylo, abych s ním zůstala sama. Vyhnula jsem se jeho rukám tím, že jsem vzala do náruče Briana juniora. Byla to taktika, kterou mne naučila paní Ohlschlagerová, když byla Nancy malinká. Nejlépe to funguje s malými a velmi mokrými dětmi, ale každé dítě dostatečně malé, aby se dalo vzít do náruče, vykolejí muže doufajícího v úspěch a zchladí ho. Je jasné, že by to nezastavilo šíleného násilníka, ale většina zaměstnanců dodávkových služeb a poslíčků (a instalatérů a opravářů atd.), nejsou násilníci. Jsou to obyčejní muži v říji, kteří se o to pokusí, když se jim to nabídne. Problém je prostě pouze v tom, jak ho pevně, ale jemně odmítnout bez toho, aby ztratil tvář. Zvednutí dítěte to udělá.
Nebylo to dobré rozhodnutí taky proto, že celý dolar byl příliš velká částka z mých peněz na domácnost, aby byla vázána v cukru a (co je ještě horší) neměla jsem místo na uskladnění takového množství cukru, do kterého by se nedostali mravenci... takže jsem vydala dalších šedesát centů na krabici na cukr, která byla stejně velká jako má truhla na mouku - což tak vyčerpalo mou hotovost pro další týden, že jsem servírovala smaženou kukuřičnou kaši, zatímco můj plánovaný jídelníček požadoval placky z mletého hovězího masa. Byl už skoro konec měsíce, takže buď budu servírovat smaženou kukuřičnou kaši, nebo požádám Briana o přídavek... to bych však nechtěla udělat.
Se smaženou kukuřičnou kaší jsem podávala dva plátky slaniny Brianovi a jeden mně. Další plátek vysmažený dokřupava až se rozpadal jsem rozdělila mezi Carol a Nancy (Brian junior ještě stále považoval krupičnou kaši za labužnické jídlo, takže ji dostal spolu s mlékem, které mi zbylo v prsou.) Čerstvé pampeliškové listy pomohly doplnit menu a její máslově žluté květy plovoucí v nízké misce s vodou ozdobily prostředek stolu. (Může mi někdo říci, proč jsou tak hezké květiny považovány za plevel?)
Byla to nuzná večeře, zakončila jsem ji však pořádně velkým moučníkem, který jsem mohla udělat z toho, co jsem měla po ruce plus dvě jablka na vaření, která jsem ráno dostala levně od mého zelináře: udělala jsem knedlíky plněné jablky navrch se sladkým máslovým krémem s koňakem a vanilkou. Máslový krém se má dělat z práškového cukru - ale teta Carole mne naučila jak drtit a drtit a dále drtit krystalový cukr za použití misky a velké lžíce, až se dosáhne celkem slušné imitace práškového cukru. Po ruce jsem měla dostatek másla a výtěžku z vanilky. Použila jsem čajovou lžičku kuchyňské brandy - která byla taky po ruce, teta Carole mi ji dala o mém svatebním dnu. (Teď už byla napůl prázdná. Jednou jsem ji ochutnala a bylo to strašné! Ale špetka ve správnou dobu na správném místě zvýrazní chuť jídla.)
Brian se nevyjádřil ke smažené kukuřičné kaši, ale pogratuloval mi ke knedlíčkům. Prvního dne následujícího měsíce mi řekl: „Mo', noviny říkají, že ceny potravin se zvýšily a přesto si farmáři hlasitě stěžují. A jsem si dále jist, že provoz tohoto většího domu tě stojí více peněz, i kdyby to jenom byla elektřina, plyn a petrolej. O kolik víc toho potřebuješ každý měsíc?"
"Nechci víc peněz, vystačí to."
"Jsem si jist, že ano, ale příští měsíc budeme mít horké počasí. Nechci, abys platila ledaři tím způsobem, jak to dělají některé hospodyňky. Tvůj příděl na domácnost se tedy zvýší o pět dolarů."
"Ach, tolik toho ani nepotřebuju!"
"Paní má, zvýší se to o tolik a uvidíme, jak to bude fungovat. Když ti ke konci měsíce zbydou peníze, odlož si je stranou. Na konci roku mi můžeš koupit jachtu."
"Ano, můj pane. A jaké barvy?"

"Překvap mne."

Dařilo se mi přidávat centy, pětníky a desetníky k mým vlastním penězům "za vejce" každý měsíc jenom proto, že jsem nikdy nekupovala na úvěr, dokonce ani u svého obchodníka s potravinami - což bylo správné, protože Brian se osamostatnil dříve, než to tušil.
Jeho zaměstnavatel, pan Fones, z něj po dvou letech udělal mladšího partnera a v roce 1904 zástupce ředitele. Šest měsíců poté, co jsme se přestěhovali do našeho nádherného nového domu, se pan Fones rozhodl odejít na odpočinek a nabídl Brianovi možnost odkoupit firmu.
Byl to jeden z mála případů, kdy jsem viděla svého manžela váhat. Rozhodnutí obvykle dělával rychle a s ledovým klidem hráče herny na mississippském říčním člunu. Tentokrát se zdál být omámen - dvakrát si dal cukr do kávy a pak ji zapomněl vypít.
Nakonec řekl: "Maureen, musím se s tebou poradit o obchodních záležitostech."
"Ale Briane, nevím nic o obchodu a podnikání."
"Poslouchej mne, lásko moje. Obvykle tě neotravuji s pracovními věcmi. Dá-li Bůh, nebudu to už více potřebovat. Ale ta věc má dopad na tebe a na naše tři děti i na to jedno, které tě donutilo opět vytáhnout těhotenské šaty." Podrobně mi vylíčil, co mu pan Fones navrhl.
"Důkladně jsem se nad tím zamyslela. a pak řekla: "Briane, podle této dohody bys měl panu Fonesovi platit měsíčně jistou částku na tento - jak mu říkáš ty - 'běžný účet'."
"Ano. Pokud firma udělá větší zisk než je průměr posledních let, jeho podíl poroste."
"Předpokládejme, že vydělá méně. Bude jeho podíl nižší?"
"Nepoklesne pod stanovenou sumu čerpání z toho účtu."
"I kdyby byla firma ztrátová?"
"Ano, i kdyby byla ztrátová. Je to součástí dohody."
"Briney, co ti tedy vlastně prodává? Ty se zavazuješ - zavážeš se, pokud to akceptuješ - že ho budeš živit provždy -"
"Ne, pouze dvanáct let. Jeho očekávanou délku života."
"Skončí to, když zemře? Hmmm! Ví něco o mé pratetě jménem Lukrécia Borgia?"
"Ne, neskončí to jeho smrtí. Takže ať se ti raději neblýská v očích. Když zemře, dostane se to do jeho pozůstalosti."
"V pořádku, dvanáct let. Budeš ho živit dvanáct let. Co z toho budeš mít ty?"
"No... získám Fungující firmu, její kartotéky a záznamy a v první řadě její goodwill. Budu mít právo používat jejího jména 'Fones a Smith, konzultanti v hornictví'." Zastavil se.
"Co ještě?", zeptala jsem se.
"Nábytek v kancelářích a nájemní smlouvu. Kanceláře jsi viděla."
Ano, viděla jsem je. Dole na západním okraji města naproti firmě International Harvester. Briney musel jezdit do práce loďkou v době jarních záplav v roce 1903, když řeka Missouri opět nedokázala zahnout za ten správný roh a pokoušela se téct nahoru proti toku řeky Kaw až téměř k městu Lawrence. Nechápala jsem, proč by společnost zabývající se hornictvím měla být až tak z ruky, na západních okrajích města nelze vydolovat njc s výjimkou černého bahna sahajícího snad až někam k Číně. A ten těžký zápach doků.
"Briane, proč jsou kanceláře až tam?"
"Nízký nájem. Stálo by nás to čtyřikrát více, kdybychom chtěli stejnou plochu na Ořechové ulici nebo na Hlavní třídě, dokonce i kousek od 15. ulice. Tu nájemní smlouvu přirozeně převezmu."
Důkladně jsem o tom několik minut uvažovala. "Pane, kolik z celkového cestování za firmu dělá pan Fones?"
"Předtím nebo teď? Když jsem tam začínal dělat, do terénu jezdili on a pan Davis. Já jsem zůstával v kanceláři. Pak mne tam naučil tomu, co je podle něj průzkum terénu - to bylo ještě předtím, než pan Davis odešel do důchodu. Pak -"
"Promiň, myslela jsem tím: 'Kolik toho pan Fones nacestoval v minulém roce?'"
"Co? Pan Fones nevyrazil na průzkum terénu více než dva roky. Udělal pouze pár služebních cest kvůli penězům, dvě do St. Louis a jednu do Chicaga."

"A ty ses zatím vláčel bahnem?"
"Mohla bys to tak říct."
"Briane, tak tomu říkáš ty. Drahý, ty by ses chtěl osamostatnit, není tomu tak?"
"To víš, že ano. Je to však dříve, než jsem si myslel."
"Myslíš to tedy vážně, když mne žádáš o názor na to, co máš udělat? Nebo to na mně pouze trénuješ, aby sis srovnal myšlenky?"
Zašklebil se na mne tím svým roztomilým způsobem. "Možná něco z obou. Já se budu rozhodovat, ale chtěl bych, abys mi řekla, co mám dělat. Prostě, jako kdyby to záleželo výlučně na tobě."
"Tak dobře. Ale potřebuji víc informací. Nikdy jsem nevěděla výši tvého platu - a nechci ji vědět ani teď, nehodí se totiž, aby se žena na ni vyptávala - ale řekni mi toto: Je ten běžný účet větší nebo menší než tvůj plat?"
"Co? Větší, a pořádně. I kdybych si započítal prémie, které jsem dostal při některých transakcích."
"Rozumím. V pořádku, Briney. Svou radu vyjádřím imperativem. Odmítni jeho nabídku. Zítra ráno tam jdi a řekni mu to. Současně na něj uhoď se žádostí o zvýšení platu. Požádej ho - ne řekni mu - že očekáváš, že tvůj plat bude ve stejné výši jako částka na tom účtě, kterou navrhoval k odčerpávání z firmy."
Briney vypadal poplašeně, pak se zasmál: "Dostane mrtvici."
"Možná ano, možná ne. Ale jistě se rozzlobí. Počítej s tím a připrav se na to. Nedovol, aby tě ani trochu vyvedl z míry. Jenom mu klidně řekni, že spravedlnost musí být. Za poslední dva roky jsi všechnu těžkou a špinavou práci dělal ty. Pokud si firma může dovolit platit tak velké částky panu Fonesovi za to, že vůbec nepracuje, může jistě platit stejnou částku tobě za skutečnou poctivou práci. Je to pravda?"
"No... ano. Panu Fonesovi se to nebude líbit."
"Nečekám, že by se mu to líbilo. Pokouší se tě vzít na hůl. Jistě se mu nebude líbit, že stejný podfuk nabízíš ty jemu. Briney, to je prubířský kámen pro spravedlivý obchod, o kterém mne poučil otec: Vypadá to jako férový obchod, když je to obráceně jako v zrcadle? Zdůrazni mu to."
"V pořádku. Mo' když pak sletí ze stropu, tak mi stejně tolik nezaplatí. Nebylo by lepší dát výpověď?"
"Briney, to si opravdu nemyslím. Když jednoduše dáš výpověď, bude hlasitě pokřikovat o tvé neloajálnosti - jak tě vzal do firmy mladého a bez zkušeností a jak tě naučil dělat tvé povolání -"
"V tom něco pravdy je. Než mne zaměstnal, měl jsem praktické zkušenosti pod zemí s olovem, zinkem a uhlím, jelikož jsem vždy v létě brigádničil, dokud jsem chodil na fakultu. Neměl jsem však žádné zkušenosti s drahými kovy, byly to jenom knižní znalosti. Hodně jsem se toho naučil, když jsem pro něj pracoval."
"Proto tedy nesmíš dát výpověď. Místo toho ho jednoduše požádáš, aby ti platil tolik, jakou máš hodnotu. Z návrhu, který ti dal, tvá hodnota hlasitě křičí. Spravedlnost musí být. On může odejít do důchodu a platit ti takovou sumu za vedení firmy, zatímco si bude užívat její čistý zisk."
"Porodí dikobraza proti srsti."
"Ne, on tě vyhodí. No, možná ti udělá protinávrh. Může to chvíli trvat, ale nakonec tě propustí. Briney, vyhovovalo by ti, kdyby ses na své cestě domů zastavil ve Wyandotových kancelářských potřebách a koupil použitý Oliverův psací stroj? Pěkně prosím. Ne, nejlepší by bylo na měsíc ho pronajmout s možností odečíst pronájem od kupní ceny. Měla bych ho vyzkoušet předtím, než v něm budeme mít vázány takové peníze. 'Brian Smith a partneři', myslím si. Konzultace v hornictví, ne Poradenství v podnikání. Důlní pozemky, farmy a ranče. Nerostná práva, ropní práva a vodní práva."
"Hele, já neumím všechny ty věci."
"Budeš je umět." Poklepala jsem si na bříško. "Ode dneška za tři měsíce toto růžové prasátko rozcinká pro nás kontrolní pokladnu." Myslela jsem na zlatý dvacetidolar, který mi otec dal do kabelky o mém svatebním dnu. Nikdy jsem ho nepotřebovala. Byla jsem si docela jistá, že Briney neví, že ho mám. Otcův oficiální svatební dar pro nás byl šek, který se změnil na nábytek v té malé krabici od sušenek, ve které jsme žili na začátku. "Drahý, garantuji ti, že nás budu krmit až pokud nebudeš moci nahlásit toto dítě soudci Sperlingovi. Pak by nás peníze, které za něj dostaneme od nadace, měly udržet chvíli na nohou... a ty i já se můžeme pokusit rozcinkat kontrolní pokladnu popáté, dříve než nám dojdou peníze za čtvrté dítě."

Pokračovala jsem: "Pokud nebudeš ani v té době vydělávat, pak možná nastane doba, aby ses poohlédl po nějaké práci. Já bych se však vsadila, že ode dneška budeš vždy svým vlastním pánem... a že skončíme bohatí. Důvěřuji vám, pane. Proto jsem si vás vzala."
"Skutečně? Já jsem si myslel, že ten důvod je jiný. Ten malý kousek pyšného masa."
"Přiznávám, on je v tom taky, ale jenom jako vedlejší faktor. Neměň téma. Panu Fonesovi jsi dal více než šest let tvrdé práce - a většinu času jsi byl pryč z domu - a teď chce z tebe za babku udělat nevolníka, chce aby se z tebe stal jeho věrný služebník. Chce tě vydojit jako krávu. Oznam mu, že to víš... a že ho to dále nenecháš dělat."
Můj manžel střízlivě přikývl. "Nenechám. Miláčku, věděl jsem, co se pokouší udělat. Musel jsem však myslet na tebe a na naše děti."
"Myslíš a budeš na nás myslet, dělal jsi to vždy."

Brian přišel domů časně a nesl otlučený psací stroj značky Oliver. Položil ho na zem a políbil mne.
"Madam, připojil jsem se k řadám nezaměstnaných."
"Skutečně? Ach, to je skvělé!"
"Jsem nevděčný darebák. Nejsem lepší než nějaký odborář a pravděpodobně jím i jsem. Choval se ke mně jako k vlastnímu synovi, jako ke své vlastní krvi. A teď mu udělám toto. Smithe, vypadněte odsud! Opusťte kancelář, už nikdy nechci vidět váš obličej. Neopovažte se vzít ani papírek z této kanceláře. Jako důlní konzultant jste skončil, všichni v hornictví se doví, jak jste naprosto neseriózní, úplně nespolehlivý a absolutně nevděčný."
"Nedluží ti nějaký plat?"
"Plat a odstupné za čtrnáct dní a vydělaný podíl v té transakci týkající se stříbrného dolu Silver Plume v Coloradu. Odmítal jsem se hnout, dokud mi to nevyplatil. Udělal to velmi nerad a měl další poznámky týkající se mého charakteru." Briney si povzdechl. „Mo', rozčilovalo mne poslouchat, co mi říkal. Ale cítím taky úlevu. Jsem svobodný, poprvé po více než šesti letech."
"Pojď, napustím ti vanu. Pak povečeříš v županu a pak jdeme do postele. Chudáčku Briney! Miluji tě!"

Má místnost na šití se stala kanceláří, instalovali jsme do ní Bellův telefonní aparát, který doplňoval náš přístroj firmy Home, oba jsme umístili jeden vedle druhého u psacího stroje. Na našem hlavičkovém papíře byla obě čísla, jakož i číslo poštovní přihrádky. Měla jsem tam též dětskou postýlku a pohovku, kterou jsem používala na krátká zdřímnutí. Nezdálo se, že by nám nepřátelství pana Fonese nějak škodilo a možná nám i trochu pomáhalo právě tím, že zdůrazňovalo skutečnost, že Brian už nedělá pro firmu Davis a Fones. Tuto skutečnost Brian inzeroval ve všech odborných časopisech. Mou první prací na psacím stroji bylo napsat asi 150 osobám a firmám a oznámit jim, že firma Brian Smith a partneři začala s činností... a oznámit jim novou obchodní politiku.
"Nápad je v tom, Mo', že sázím na svůj vlastní úsudek. Promluvím si s každým, první návštěva tady v Kansas City je zdarma. Pokud cestuji, tak to bude stát můj lístek na vlak, dva dolary za noc v hotelu, tři dolary denně na jídlo a další náklady, jako jsou poplatky za pronájem koní, které budou nutné k průzkumu dolu, plus mé denní konzultační poplatky... všechno předem. Předem proto, neboť jsem viděl, když jsem pracoval pro pana Fonese, že bylo téměř nemožné, aby klient zaplatil za nalezení jalové horniny. Fones to dělal tak, že se odmítal pohnout, dokud neměl v ruce zálohu na honorář ve výši, která se rovnala jeho odhadovaným nákladům, plánované režii a očekávanému minimálnímu zisku... nebo větší částce, pokud se mu ji povedlo vyždímat.
Jsou to ty denní platby, v čem se mé metody odlišují od metod Davise a Fonese. Budu používat formálně podepsaný kontrakt. Zákazník se bude moci předem rozhodnout mezi dvěma možnostmi. Čtyřicet dolarů denně."
"Coo?!"
Briney však mluvil vážně. "Pan Fones účtoval klientovi za mé služby právě tolik. Má drahá, je mnoho právníků, kteří dostávají stejnou částku za den příjemné čisté práce v teplé soudní místnosti. Chci dostávat tuto sazbu za plahočení se, čvachtání a někdy i lezení po dolech, které jsou vždy studené a Obvykle vlhké. Za tuto cenu dostanou můj nejlepší odborný posudek na to, kolik bude stát provoz toho

dolu včetně investic do nutného zařízení předtím, než vytěží a prodají první tunu rudy... a můj nejkvalifikovanější odhad založený na rozborech rudy na obsah kovů, geologii a dalších faktorů, zda lze na daném dílci pozemku pracovat se ziskem... protože v důlním podnikání jako takovém je smutnou skutečností, že do země se vkládá víc peněz než se z ní vůbec dostane.
Já podnikám v této oblasti, Maureen a ne přímo v těžbě. Jsem placen za to, že říkám lidem, kde těžit nemají. Jak snížit ztráty na minimum a utéct. Často mi nevěří, proto musím trvat na tom, aby mi platili předem.
Jednou za čas však mám to štěstí, že mohu někomu říci: 'Pusťte se do toho, udělejte to! Bude vás to stát pořádný balík... ale dostanete ho celý zpátky a bude toho ještě víc.'
A tady nastává druhá možnost, které ve skutečnosti dávám přednost. Podle té druhé možnosti riskuju s klientem. Snížím své denní náklady a vemu si místo toho nějakou malou část z čistého zisku, pokud tedy nějaký bude, Neberu více než pět bodů a nebudu dělat průzkum v terénu za méně než za náklady plus patnáct dolarů denně jako minimum. Toto rozpětí nechává prostor pro jednání.
Tak - můžeš mi napsat vzorový dopis, který vysvětluje tuto strukturu poplatků? Jak mohou mít naši nejlepší práci za náš standardní poplatek, nebo budeme riskovat s nimi za podstatně menší poplatek a stále budou mít naši nejlepší práci."
"Pokusím se, maestro pane šéfe."

Vyplatilo se to. Udělalo nás to bohatými. Netušila jsem však, jak dobře se to vyplácelo, až dokud jsme spolu s manželem po čtyřiceti letech nebyli okolnostmi donuceni spočítat všechen náš majetek a zjistit jeho hodnotu. Ale to bude až za čtyřicet let a mé vyprávění nemusí trvat tak dlouho.
Obzvlášť dobře se to vyplácelo v důsledku zvláštnosti v psychologii lidí... nebo zvláštnosti lidí, které chytla důlní mánie, což nemusí být to stejné. Jako například toto –
Patologičtí hráči - ten druh, který se snaží vyhrát v loteriích, v hracích automatech nebo v jiných hrách, skoro vždy sází na to, že zbohatnou z nějakého dolu, který nikdy nemůže přinést zisk. Každý z nich se viděl v roli kovboje Womacka ze zlaté horečky... a nechtěl se dělit o svou šťastnou hvězdu s nějakým najatým člověkem, i když by to mělo být pět bodů. Takže když mohl sehnat peníze, zaplatil plnou sazbu, i když reptal.
Po průzkumu na místě (kdy jsem byla sekretářkou mého manžela) jsem připravila dopis v tom smyslu, že se tomu optimistovi říkalo, že jeho nejlepší rudná žíla byla "- obklopená okolní skálou, která by se musela vykopat, aby se dalo dostat k nejbohatší části. Důl nemůže úspěšně pracovat bez toho, aby byl proražen nový tunel směřující na sever k dálnici, přičemž by se ještě muselo dohodnout právo volného průchodu třetím horizontem vedlejšího dolu na pozemku severně od Vás.
Kromě toho Váš důl bude potřebovat kovárnu, dílnu na opravu nástrojů a nový systém pump, nové pražce a kolejnice pro zhruba dvě stě metrů trati, atd., atd. - plus platy pro pracovníky osmdesáti směn měsíčně, jak to vyžaduje závazná dohoda o pronájmu, po dobu odhadovanou na tři roky, než bude možno dodat do kovohutí podstatnější množství v tunách, atd., atd., viz přílohy A, B a C.
Vzhledem k tomuto stavu dolu a potřebě investic pro jeho provoz, Vám musíme s politováním oznámit, že nelze doporučit, abyste se pokusil zahájit dolování.
Souhlasíme s Vašimi propočty, kterak ekonomickou výhodnost zpracování rud s nízkým obsahem kovů ovlivní fakt, že Kongres skutečně schválí zákon požadující volnou a neomezenou ražbu stříbrných mincí v poměru šestnáct ku jedné. Nejsme však stejně optimističtí jako Vy, co se týče schválení takového zákona.
Jsme nuceni Vám doporučit, abyste odprodal svou závaznou dohodu o pronájmu důlní parcely za jakoukoliv cenu. Nebo zabraňte dalším ztrátám a vzdejte se jí.
Zůstáváme s úctou a jsme k Vašim službám
Brian Smith a partneři
Brian Smith, prezident společnosti"

Tato zpráva byla typická pro starý důl, který otvíral nějaký optimista - byla to obvyklá situace v důlním podnikání. (Západ je plný děr, do kterých nějakému prospektorovi spadly peníze a štěstí.)

Napsala jsem mnoho podobných dopisů. Skoro nikdy nevěřili nepříznivým zprávám. Často chtěli zpátky své peníze. Pak zákazník zjankovatěl a stejně se do toho pustil... a položil se, když se pokoušel splnit podmínky závazného pronájmu na obyčejné skále, která měla jenom tolik stříbra na tunu, že se uhradily náklady na její zpracování plus nějaké stopy platiny a náznak zlata.
Zákazníci pokoušející se těžit zlato byli ještě horší. Zlato má v sobě něco, co působí na lidský úsudek podobně jako heroin nebo kokain.
Bylo však několik racionálních investorů - hráčů, kteří správně sázeli na riziko. Když se jim nabídla šance snížit startovací náklady výměnou za podíl na zisku, tak si často vybrali tuto možnost... a doly nebo důlní parcely vybrané těmito racionálnějšími zákazníky měly větší pravděpodobnost, že dostanou od Briana zelenou.
I tyto hodnotnější důlní projekty obvykle začaly být po jisté době ztrátové, protože je jejich vlastnící nebo provozovatelé nezavřeli ihned, jak jejich provoz přestal pokrývat náklady. (Brian neztrácel, když k tomu došlo, jednoduše přestal vydělávat svůj podíl na čistém zisku.) Ale některé z nich vydělávaly, některé z nich vydělávaly velmi mnoho a některé z nich pravidelně vydělávaly ještě po čtyřiceti letech. Brianova ochota odložit své výdělky s výjimkou skromného poplatku dostala naše děti do nejlepších škol a Brianově bývalé sekretářce, mámě Maureen, přinesla velké kulaté smaragdy. (Nemám ráda diamanty, jsou příliš studené.)

Vidím, že jsem se zapomněla zmínit o Nelsonovi a Betty Lou, o Náhodném číslu a o panu Renwickovi. K tomu dochází, když je někdo pracovníkem Časového sboru, všechny časy mu připadají stejné a časová posloupnost ztrácí na důležitosti. Dobrá, doplňme to.
Kocour se jménem Náhodné číslo byl možná nejpošetilejší kočkou, se kterou jsem kdy žila - i když všechny kočky jsou takové sui generis a Pixel měl své stoupence pro titul bezvýhradně nejlegračnější kočky ve všech dobách a vesmírech. Jsem si jistá, že Betty Lou by hlasovala pro Náhodné číslo.
Teoreticky byl vlastníkem tohoto kocoura Brian, protože kocour byl poněkud opožděným svatebním darem od jeho manželky. Je však hloupostí mluvit o vlastnictví kocoura, když tento považoval Betty Lou za svou osobní otrokyni, která byla vždy po ruce, aby ho škrábala na hlavě, mazlila se s ním a otvírala pro něj dveře. Betty Lou toto přesvědčení podporovala otrockým plněním každého i nejmenšího rozmaru kocoura.
Betty Lou byla nejoblíbenější a dosti pravidelnou Brianovou milenkou po celé tři roky a občasnou přítelkyní ještě dlouhé roky. Betty Lou je Nelsonova manželka a Nelson je můj bratranec, který si zahrával s pěnovým dortíkem s citrónovou příchutí. Minulost se ke mně vrátila, aby mne pronásledovala.
Nelson se objevil v prosinci 1906, zanedlouho poté, co se Brian rozhodl postavit se na vlastní nohy. Brian potkal Nelsona pouze jednou, bylo to na naší svatbě a od toho dne ho nikdo z nás neviděl. Tehdy mu bylo patnáct a nebyl vyšší než já. Teď to byl vysoký a hezký třiadvacetiletý mladík, který získal doktorát v agronomii na Kansaské státní univerzitě v Manhattanu... a byl stejně okouzlující jako předtím, nebo možná ještě více. Hluboko uvnitř jsem opět pocítila to staré vzrušení a mrazení v zádech. Řekla jsem si, Maureen, tak jistě, jak se pes vrací ke svým zvratkům, tak jistě se dostáváš do potíží. Jediná věc, která tě chrání je to, že už jsi v sedmém měsíci, jsi velká jako stodola a přitažlivá asi jako polskočínská prasnice. Řekni to dnes večer v posteli Brineymu a donuť ho, aby na tebe dával pozor.
To byla pomoc! Nelson se objevil odpoledne, Brian ho pozval, aby zůstal na večeři. Když se dozvěděl, že Nelson se zatím nenastěhoval do hotelu, požádal ho, aby zůstal přes noc. To se dalo očekávat, v těch letech a v těch končinách lidé nikdy nechodili do hotelů, pokud byly po ruce domy příbuzných. Několikrát u nás někdo přespal i v té naší první krabici od sušenek. Pokud nebyla volná postel, uložili jsme ho na pokrývku na zem.
Tu noc jsem Brianovi nic neřekla. Byla jsem si jistá, že jsem Brineymu řekla to historku o dortíku s citrónovou příchutí, nebyla jsem si však jistá, jestli jsem řekla jeho jméno. Pokud jsem to neudělala - nebo kdyby si to Brian nedal dohromady - ale co tě nepálí to nehas, ať si to hasí někdo jiný. Maureen, je to fantastické mít chápajícího a tolerantního manžela, ale nebuď nenasytná běhna! Nerozvířuj to opět.
Další den tam Nelson ještě byl. Brian byl sám sobě šéfem a nebyl zavalen zákazníky. V ten den nepotřeboval opustit dům, musel pouze zkontrolovat poštovní přihrádku na malé poštovně v Jižní čtvrti.

Nelson přijel automobilem, elegantním čtyřmístním autíčkem značky Reo. Nabídl se, že Briana zaveze pro poštu.
Nabídl se, že odveze taky mne. Byla jsem ráda, že jsem se mohla vymluvit na malou holku - Nancy byla ve škole, ale Carol byla doma - a na nemluvně a odmítnout ho. Nikdy jsem ještě nejela automobilem, a abych byla upřímná, bála jsem se. Jistě, věděla jsem, že se jednou svezu. Dokázala jsem si představit dobu, kdy auta budou běžným zjevem. Byla jsem však vždy více opatrná, když jsem byla těhotná a to především ke konci těhotenství - mé nejhorší noční můry se týkaly potratu.
Brian řekl: "Nemůžeš zavolat Jenkinsovic holku, aby sem na hodinku přišla?"
Odpověděla jsem: "Díky, někdy jindy, Nelsone. Briane, platit za hlídání je zbytečným výdajem."
"Šetřílek."
"Jistěže. Jako tvůj provozní ředitel chci šetřit každý halíř tak usilovně, že by i Skot plakal bolestí. Jen si jeďte, pánové. Zatímco budete pryč, umyji nádobí od snídaně."
Byli pryč tři hodiny. Pěšky bych došla k poště a zpátky za kratší dobu. Ale vycházela jsem logicky z mých deseti přikázání, neřekla jsem nic a nezmínila se ani o mých starostech s automobilovými nehodami. Usmívala jsem se a radostně řekla: "Vítejte doma, pánové. Oběd bude hotov za dvacet minut."
Briney řekl: "Mo' představuji ti našeho nového partnera! Nelson bude prokazovat oprávněnost hlavičky na našem firemním papíře. Bude mne učit o farmách, rančích a z kterého konce kravám teče mléko... a já ho naučím rozlišovat kočičí zlato od koček."
"Ach, to je báječné!" (Pětina z nuly je nula, šestina z nuly je též nula - ale když si to Brian přeje.) Dala jsem Nelsonovi rychlý letmý polibek: "Vítej ve firmě!"
"Díky, Maureen. Měl by to být dobrý tým," řekl Nelson slavnostně. "Brian mi říká, že je příliš líný na to, aby pracoval s krumpáčem a víš, že já jsem příliš líný na to, abych házel hnůj... takže budeme oba gentlemeni a budeme jiným lidem říkat, jak se to dělá."
"Je to logické," souhlasila jsem.
"Kromě toho, nevlastním farmu a nebyl jsem schopen najít si práci jako okresní zemědělský poradce - dokonce ani jako mladík, který otvírá poštu pro okresního zemědělského poradce. Hledám práci, která mi umožní uživit ženu. Brianova nabídka spadla z nebe."
"Brian ti bude platit tolik, abys uživil ženu?" (Ach, Briney!)
"V tom to právě je," odpověděl Brian. Já mu neplatím nic, proto si můžu dovolit ho zaměstnat."
"Ach." Souhlasně jsem přikývla. "Zdá se to být spravedlivá dohoda. Nelsone, po roce a pokud bude tvůj pracovní výkon stále dostatečný, doporučím Brianovi, aby ti zdvojnásobil plat."
"Maureen, ty jsi vždy riskovala. I tehdy, když jsi měla špatné karty."
Neptala jsem se ho, co tím myslel. Měla jsem někde odloženou láhev muškátového vína, koupila jsem ji pro Brineyho ke Dni díkůvzdání. Byla plná, chybělo tam pouze víno na jeden přípitek. Pro tuto příležitost jsem ji vyndala. "Pánové, připijme si na nové partnerství."
"Bravo!"
Tak jsme si přiťukli a pánové pili. Já jsem si omočila rty. Nelson pak navrhnul další přípitek: "'Život je krátký'."
Podívala jsem se na něj. V obličeji mi nebylo vidět překvapení, řekla jsem: "'Ale léta jsou dlouhá'."
Odpověděl přesně tak, jak nás to naučil soudce Sperling: "Nejsou, 'pokud nepřijdou zlé časy'."
"Ach, Nelsone!" Rozlila jsem trochu vína. Pak jsem, se na něj vrhla a pořádně ho políbila.

Opravdu to nebylo žádné tajemství. Z jedné strany rodiny mohl být Nelson zařazen do seznamu Howardovy nadace. Měli jsme společné prarodiče Johnsonovy (a praprarodiče, i když tři ze čtyř již byli mrtví - všichni se dožili více než sta let). Můj otec napsal soudci Sperlingovi (jak jsem se dověděla později), že se mu dostalo do pozornosti, že jeho švagroyá, paní Johnsonová, manželka Jamese Ewinga Johnsona, rozená Carole Yvonne Pelletierová z New Orleansu, má žijící rodiče. Proto by jeho synovec, Nelson Johnson, mohl být vhodný pro Howardovu nadaci za podmínky, že by se oženil s přijatelnou osobou.
Trvalo jim to nějakou dobu, protože kontrolují zdraví a ostatní věci. V Nelsonově případu to trvalo ještě déle, neboť kontrolovali, zda jeho otec zemřel nešťastnou náhodou (utonutí) nebo z jiné příčiny.

Nelson byl v Kansas City, protože v Thebesu a jeho okolí nebyly na seznamu Howardovy nadace žádné mladé ženy. Tak dostal seznam pro Kansas City - pro obě města Kansas City, pro to v Missouri i pro to druhé v Kansasu.
Takto jsme se seznámili s Betty Lou - slečnou Elizabeth Louise Barstowovou. Nelson uskutečnil své závěrečné námluvy pod naší střechou - myslím tím, že ji přivedl do jiného stavu - zatímco Maureen si hrála na spící gardedámu. Tuto úlohu budu v budoucích létech hrát opakovaně pro své dcery.
To mě chránilo před vlastní pošetilostí - a byla jsem z toho dosti mrzutá. Nelson byl mým osobním vlastnictvím dříve, než ho Betty Lou spatřila. Ale Betty Lou je drahoušek, nemohla jsem být dlouho mrzutá. A později jsem se nepotřebovala cítit mrzutá.
Betty Lou byla z Massachusetts. Studovala na Kansaské univerzitě. Bůhví proč - v Massachusetts jsou některé přiměřeně dobré školy. Jenomže to dopadlo tak, že jsme zaskočili za její rodiče, protože nemohli přijet na její svatbu, pečovali o své rodiče. Teoreticky se Nelson s Betty Lou měli vrátit do Bostonu, aby tam byla svatba. Nechtěli však utrácet peníze. Zlatá panika se právě rozbíhala. Zatímco to výrazně podpoří Brianovo podnikání, teď to znamenalo že, peněz je málo.
Její svatba se odehrála v našem přijímacím pokoji čtrnáctého února, který byl chladným větrným dnem. Náš nový pastor, Dr. Draper, provedl svatební obřad. Já jsem dirigovala hostinu za příliš velké pomoci od Náhodného čísla, který byl přesvědčen, že párty je kvůli němu.
Když pak Dr. Draper a paní Draperová odešli, šla jsem pomalu nahoru a Brian s Dr. Rumseyem mi pomáhali... poprvé a téměř naposled jsem čekala dostatečně dlouho, aby přišel lékař.
George Edward vážil tři kila třicet.

10.

Náhodné číslo

* * * *

Pixel odešel tam, kam chodívá, když odejde. Měl sebou můj první pokus o volání o pomoc. Teď už jenom držet palec –

Jednou jsem slyšela svého milovaného přítele a sdíleného manžela, Dr. Jubala Harshawa definovat štěstí. "Štěstí," prohlásil Jubal, „je v tom, že máte privilegium dlouhé hodiny těžce pracovat na tom, o čem si myslíte, že za to stojí. Někdo může nalézat štěstí v tom, že živí ženu a děti. Jiný ho může najít ve vylupování bank. A ten další může roky dřít při čistém vědeckém bádání bez hmatatelného výsledku. Všimněte si individuální a subjektivní podstaty každého případu. Zádní dva nejsou stejní a není žádný důvod očekávat, že by měli být stejní. Každý muž a žena si musí sám nebo sama pro sebe najít to povolání, ve kterém těžká práce a dlouhé hodiny budou jeho nebo ji dělat šťastnými. A naopak, pokud hledáte kratší pracovní dobu, delší dovolenou a časný důchod, máte špatnou práci. Možná potřebujete

začít s vylupováním bank. Nebo s komedianstvím v podřadných pouťových atrakcích. Nebo můžete vstoupit do politiky."
V dekádě 1907 až 1917 jsem měla to privilegium, že jsem se mohla těšit perfektnímu štěstí podle Jubalovy definice. Do roku 1916 jsem porodila osm dětí. V průběhu těchto let jsem pracovala s větším úsilím a víc hodin denně než kdykoliv předtím nebo potom. Celou tu dobu jsem překypovala štěstím, výjimkou bylo to, že můj manžel byl pryč příliš často na to, aby se mi to líbilo. Jenomže i toto mělo své výhody, protože z našeho manželství se stal seriál líbánek. Prosperovali jsme a skutečnost, že Briney byl nejvíce pryč tehdy, když obchody šly nejlépe, měla za následek, že jsme nikdy nepocítili to, co básník nazval tak trefně: "- utahané manželské přikrývky".
Briney se vždy snažil po telefonu oznámit, kdy přesně bude doma... a pak mi řekl: "S. v p. s r.n. a č.n.m.j.t.v. t.n.z." Ve dne nebo v noci jsem dělala všechno, abych jeho instrukce přesně dodržela. Budu spát v posteli s roztaženýma nohama a čekat na něj, jak mne vzbudí tím nejlepším způsobem. Pro jistotu jsem se vždy předem vykoupala a mé spaní spočívalo v tom, že jsem zavřela oči, když jsem ho slyšela odemykat vchodové dveře. Když si lehal do postele, tak mi často říkal nějakým exotickým jménem, jako "paní Krausemeyerová" nebo "Křižníková Kate" nebo "paní Jemnozadková" - a já jsem předstírala, že jsem se právě probudila a oslovila jsem ho, nikdy však Briane - byl to "Hubert" nebo "Giovanni" nebo "Fritz" - a někdy jsem se zeptala, jestli už položil pět dolarů na toaletní stolek... a on mně vyčítal, že chci vyhnat nahoru cenu za jedno číslo v Missouri, a že budu muset pilně pracovat, abych dokázala, že si těch pět dolarů zasloužím.
Když už jsme byli ukojeni, ale stále ještě spojeni, jsme se dohadovali, kdo podal pětidolarový výkon. To mohlo mít za následek lechtání, kousání, zápasení, plácání, smích a další pokus o věc doprovázený četnými košilatými vtipy. Měla jsem potěšení z toho, když jsem se pokoušela být dámou v přijímacím salonu, hospodyňkou v kuchyni a děvkou v posteli, což je klasická definice ideální manželky. Možná jsem v tom nikdy nebylá perfektní, ale byla jsem nejšťastnější, když jsem tvrdě pracovala na všech třech aspektech této trojice.
Brian si rád při souložení prozpěvoval sprosté písničky. Byly to velmi rytmické písničky, ve kterých se rytmus dal sladit s tempem milování a zrychlovat nebo zpomalovat podle potřeby. Například:

"Přirážej, má hodná Lulu,
přirážej jen mohutně,
kdo mě bude tak přirážet,
jsi-li mrtvá na prkně?"

Písnička měl nespočet slok, jednu oplzlejší než druhou:

"Moje Lulu měla kuře,
měla taky kačera,
vzala si je do postele
a šukat je učila.
Přirážej, má hodná Lulu,
přirážej jen mohutně."

To se táhlo tak dlouho, až to Briney nemohl vydržet a musel ejakulovat.
Zatímco odpočíval a zotavoval se, mohl někdy ode mne vyžadovat pohádku na dobrou noc. Chtěl vědět, jak jsem si vylepšovala každou volnou chvilku trochou kreativního cizoložství.
Neměl na mysli to, co jsem mohla dělat s Nelsonem nebo Betty Lou, to bylo v rodině a nepočítalo se.
"Co je nového, Mo'? Na stará kolena je z tebe jenom vyhaslá prdel? Ty, která jsi byla hanbou okresu Thebes? Řekni mi, že to není pravda!"
Věřte mi však, přátelé, že mezi nádobím a plenkami, vařením a uklízením, šitím a látáním, utíráním nosů a zmírňováním dětských tragédií mi nezbýval čas spáchat ani tolik cizoložství, kolik by zajímalo mladého kněze. Po tom směšném a trapném nezdaru s reverendem Zekem si nemohu připomenout žádné

pokoutní poskakování v posteli, které by Maureen prováděla v období mezi léty 1906 až 1918, a které by nebylo iniciováno a předem omluveno mým manželem... a ani toho nebylo moc, protože Briney byl vytížen ještě více než já.
Pro paní Drbnu jsem musela být velkým zklamáním (několik z nich bydlelo ,v našem bloku a většina z nich chodila do našeho kostela). V průběhu těch deseti let až do války, kterou pak nazvali "První světová válka" nebo "Válka zhroucení, část první" - jsem se nejen snažila předstírat perfektní konzervativní dámu z biblického pásma a hospodyňku, já jsem ve skutečnosti byla takovým bezpohlavním, skromným a na kostel orientovaným stvořením - s výjimkou postele za zamčenými dveřmi, sama nebo se svým manželem, nebo jsem ve vzácných a nanejvýš bezpečných příležitostech byla v posteli s někým jiným - vždy s manželovým souhlasem a obvykle pod jeho dohledem.
Kromě toho by jenom robot vydržel souložit tolik hodin do roka, aby to zabralo podstatnější dobu. Dokonce i Galahad, který je neúnavný, tráví většinu svého času jako hlava Ištařina nejlepšího chirurgického týmu. (Galahad mi připomíná Nelsona. Nejen vzhledem, oba jsou dvojčata temperamentem a svými postoji - a teď mi napadá, že i tělesnou vůní. Když se dostanu domů, budu se muset zeptat Ištar a Justina, kolik z Galahada pochází od Nelsona. Jelikož my z Howardovy nadace jsme začali s omezeným rozsahem genů, zpočátku nás bylo dosti málo, konvergence spolu s pravděpodobností a náhodou často do značné míry přispívají k fyzické reinkarnaci vzdáleného předka v některém z jeho potomků na Tertiu nebo na Secundu.)
To mi připomnělo něco, co jsem udělala s částí mého času a jak Náhodné číslo dostal své jméno. Nemyslím si, že se v první polovině dvacátého století našel měsíc, ve kterém bychom oba, já nebo Briney, něco nestudovali... a obvykle jsme se ještě bokem učili cizí jazyk, to se však sotva dá považovat za studium. Museli jsme být dál než naše děti. Obvykle jsme nestudovali stejnou věc - Briney se neučil těsnopis nebo balet. Já jsem nestudovala metody těžby ropy nebo odpařovací kontrolu při zavlažování. Ale studovali jsme oba. Já jsem se učila proto, že jsem měla ten strašlivý pocit přerušené soulože, jelikož jsem nemohla chodit na vysokou školu alespoň na bakalářské studium. Brian studoval proto, že byl vlastně muž renesančního typu, který chtěl studovat všechno. Podle archivů žil můj první manžel 119 let. Je to sázka najisto, že těch posledních pár týdnů svého života studoval něco nového.
Někdy jsme studovali společně. V roce 1906 Brian začal dálkově se statistikou, pravděpodobnostmi a náhodným výběrem na škole Mezinárodního svazu statistiků - doma pak byly knihy a přednášky, takže se z nich učila i Maureen, ale neposílala svoje práce do školy. Oba jsme se nořili do této nanejvýš vzrušující oblasti matematiky, když se se k našim životům připojilo naše kotě, Náhodné číslo. Dostali jsme k němu zásluhou pana Renwicka, kočího a prodavače Velké atlantické a pacifické čajové společnosti.
Kotě, to byl nádherný chomáček stříbrošedivé srsti a zpočátku neslo jméno Načechraná náprsenka, protože jsme si zmýlili jeho pohlaví, ona byla vlastně on. Demonstroval tak bleskové změny nálady, směru, rychlosti a aktivity, že Brian poznamenal: "To kotě nemá mozek, je to jenom lebka plná náhodných čísel, a když narazí hlavou do židle, nebo se odrazí od zdi, tak to zatřese náhodnými čísly a přiměje ho dělat něco jiného."
Tak se "Načechraná náprsenka" změnila na "Náhodné číslo" nebo na "Náhodníka" či na "Náhodníčka". Jakmile na jaře roku 1907 zmizel sníh, postavili jsme na zadním dvorku kroketové hřiště. Zpočátku jsme hráli jenom my čtyři dospělí. (V průběhu let ho hrál každý.) Pak to byli čtyři dospělí a Náhodné číslo. Pokaždé, když se uhodilo do míčku, tak kotě tasilo meč a ZAÚTOČILO! Předběhlo míček, vrhlo se na něj a popadlo ho všemi čtyřmi končetinami. Představte si, prosím, dospělého muže zastavujícího otáčející se dvěstěpadesátilitrový sud tím, že se na něj vrhne. Raději si k němu domyslete ještě helmu a chrániče. Náhodník nenosil chrániče, do akce se pouštěl, i když na sobě neměl nic než srst a svůj přístup, který říkal: dokázat nebo zemřít. Ten míček musí být zastaven a udělat to musí on - Allah il Allah Akbar!
Bylo pouze jediné řešení - zamknout ho, když se hraje kroket. Jenomže to by Betty Lou nepřipustila. Tak dobře, přidejme k pravidlům jedno zvláštní základní pravidlo: Cokoliv, co kočka udělá kroketovému míčku, dobré nebo zlé, je součásti neovlivnitelneho přírodního rizika. Podle toho se tedy hrálo.
Vzpomínám na jeden den, kdy Nelson zvednul kočku, choval ji na levé ruce a pak použil svou pálku jednou rukou. Vůbec mu to nepomohlo - Náhodník vyskočil z jeho náruče a přistál před míčem. Nelson

tedy nedosáhl ničeho - svolali jsme však zvláštní zasedání Nejvyššího kroketového soudu a rozhodli, že zvednutí kočky ve snaze ovlivnit poměr sil ve hře je neférové vůči kočkám a zločinem vůči přírodě, a že se musí potrestat bičováním zločince za běhu kolem plukovního cvičiště.
Nelson se odvolával na své mládí, nezkušenost, dlouhou a věrnou službu a vyvázl z toho s podmíněným trestem, i když názor menšiny (Betty Lou) požadoval, aby Nelson zajel do cukrárny a donesl šest kornoutů zmrzliny. Názor menšiny nakonec zvítězil přes Nelsonovy stížnosti, že patnáct centů je příliš velká pokuta za to, co udělal, a že kočka by z ní měla část zaplatit.
Nakonec Náhodné číslo vyrostl, zklidnil se a ztratil svůj zápal pro kroket. Kočičí pravidlo však zůstalo a bylo soudně rozhodnuto, že platí na každou kočku, jak domácí, tak projíždějící, na štěňata, ptáky a děti mladší dvou let. Později jsem toto pravidlo zavedla na planetě Tertius.
Řekla jsem vám už o transakci, která vedla k získání Náhodného čísla od pana Renwicka? Možná ne. Chtěl vyměnit "malou čiču za malou čiču" - tak se totiž vyjádřil. Koledovala jsem si o to sama, neboť jsem se ho zeptala, co chce za kotě. Čekala jsem, že bude zadarmo, protože ho nic nestálo.
Neočekávala jsem nic jiného. I když jsem věděla, že některé kočky s rodokmenem se prodávají a kupují, ve skutečnosti jsem se s tím nikdy předtím nesetkala. Podle mých zkušeností se koťata vždy dávala zdarma.
Neměla jsem v úmyslu ještě někdy vpustit pana Renwicka do svého domu, pamatovala jsem si totiž, co se stalo poprvé. Neočekávaně jsem však stála před skutečností, že je zde pan Renwick nesoucí krabici od bot s kotětem uvnitř. Mám hrábnout po krabici a zavřít mu dveře před nosem? Mám otevřít krabici na verandě, když mne již varoval, že kotě by velmi rádo uteklo a škrábavé a drápavé zvuky to potvrzovaly? Zalhat mu a říci, že jsme již kotě sehnali?
Když zazvonil telefon –
Zatím jsem si ještě úplně nezvykla na telefon. Měla jsem pocit, že zvonění telefonu znamená buď zlé zprávy, nebo že volá Briney. V každém případě jsem ho musela jít ihned zvednout. Řekla jsem: "Promiňte mi!" a utekla. Nechala jsem ho stát u otevřených dveří.
Šel za mnou přes vstupní halu až do místnosti na šití a na domácí práce, která sloužila i jako kancelář. Tam jsem telefonovala. Položil krabici na podlahu přede mnou a otevřel ji... a uviděla jsem rozkošné šedivé kotě, zatímco jsem mluvila se svým manželem.
Brian byl na cestě domů a zavolal, aby se mne zeptal, zda nechci něco přinést.
"Nemyslím, drahý. Ale spěchej domů, mám kotě. Je to malá krasavice a má úplně stejnou barvu jako stříbrná vrba. Donesl mi ji pan Renwick, kočí u Velké atlantické a pacifické čajové společnosti. Pokouší se mě přeříznout, Briney, výměnou za kotě... Ne, jsem si docela jistá. Nejen, že to řekl, ale stojí za mnou, objímá mne a teď si začal hrát s mými prsy... Co?... Ne, neřekla jsem mu nic takového. Tak si pospěš. Nebudu se s ním prát, drahý, protože jsem těhotná. Já se zkrátka poddám... Ano, budu. Au 'voir." Zavěsila jsem sluchátko... i když jsem myslela na to, použít ho jako policajtský obušek. Opravdu jsem se však nechtěla prát, když jsem měla v sobě dítě.
Pan Renwick mne hned nepustil, ale znehybněl, když mu došlo, co jsem říkala. Otočila jsem se v jeho náručí. "Nepokoušejte se mne políbit," řekla jsem mu. "Nechci riskovat ani rýmu, když jsem těhotná. Máte gumu? Prezervativ?"
"A - ano."
"Myslela jsem, že ho budete mít. Jsem si jistá, že nejsem první žena v domácnosti, o kterou se pokoušíte. V pořádku, použijte ho prosím, protože nechci dostat pohlavní nemoc, což jistě nechcete ani vy. Jste ženatý?"
"Ano, jsem. Bože, vy jste ale chladnokrevná!"
"Vůbec ne. Jednoduše nechci riskovat znásilnění, když pod srdcem nosím dítě, to je všechno. Protože jste ženatý, nechcete taky nic dostat, takže si tu gumu nasaďte. Jak dlouho to trvá, než se sem dojede z rohu Jednatřicáté a Woodlandovy ulice?" (Brian volal z křižovatky Dvanácté a Ořechové ulice, což bylo v podstatně větší vzdálenosti.)
"Hmmm - nebude to příliš dlouho."
"Tak si raději pospěšte, nebo vás můj manžel u toho přichytí. Pokud mi to skutečně chcete udělat."
"Áále, k čertu s tím!" Náhle mne pustil, otočil se a zamířil ke vchodovým dveřím.

Zápolil s klikou, když jsem na něj zavolala: "Zapomněl jste vaše kotě!"
"Nechte si tu prokletou kočku!"
Tak jsem tedy "koupila" Náhodné číslo.

Vychovávat koťata je zábava, ale vychovávat děti je zábava největší - pokud jsou ty děti náhodou vaše - a pokud jste náhodou ten typ člověka, který má potěšení z rození a vychovávání dětí. Protože Jubal měl pravdu: je to subjektivní, je to věc povahy každého člověka. Já jsem měla sedmnáct dětí na první pokus a měla jsem velké potěšení z vychovávání každého z nich - každé bylo jiné, každé bylo individuální - a měla jsem jich ještě více po mé záchraně a omlazení. A z těchto jsem měla ještě větší potěšení, protože domácnost Lazara Longa je organizovaná tak, že péče o malé děti je lehká pro každého.
Často však zjišťuji, že děti jiných lidí jsou odporné a jejich matky naprosto nudné, obzvlášť když mluví o svém nechutném potomstvu (místo toho, aby poslouchaly mne, jak mluvím o svých dětech). Zdá se mi, že mnoho z těch malých monster by mělo být utopeno ihned po porodu. Připadají mi jako přesvědčivé argumenty ve prospěch kontroly porodnosti. Jak před lety poznamenal otec, jsem amorální darebačka... která nemusí za každou cenu považovat za "zbožňováníhodnou" nějakou nedokončenou lidskou bytost, mokrou a špinavou na jednom konci a řvoucí na konci druhém.
Podle mého názoru jsou mnohé malé děti jednoduše mrzutí a mizerní velcí ďáblové. Podívejte se kolem sebe. "Sladká nevinnost" dětí je mýtem. Dean Smith měl vhodné řešení pro některé z nich v díle s názvem "Skromný návrh". Neměl se však omezovat pouze na Iry, protože je mnoho ničemů neirského původu.
Teď můžete být apriorně nepříznivě zaujati a trvat na názoru, že vám mé děti nepřipadají naprosto perfektní - přes jasné důkazy, že se narodily se svatozáří a andělskými křídly. Tak vás už dále nebudu nudit vždy, když Nancy přinese domů samé jedničky v žákovské knížce. Je to prakticky pokaždé, tak je to. Mé děti jsou chytřejší než vaše. Jsou taky hezčí. Nestačí to? Dobře, už s tím přestanu. Mé děti jsou úžasné pro mne a vaše děti jsou úžasné pro vás. Zůstaňme přitom a nenuďme se navzájem.

Mluvila jsem už o Panice roku 1907, když jsem vyprávěla o manželství Betty Lou s Nelsonem, ale tehdy jsem neměla ani tušení, že panika se blíží. Neměl ho ani Brian, ani Nelson, ani Betty Lou. Historie se však do jisté míry a jistým způsobem opakuje. Něco, co se stalo počátkem roku 1907 mi připomnělo něco, co se stalo v roce 1893.
Po narození Georgieho o po svatebním dnu Betty Lou jsem zůstala jako obvykle chvíli doma. Ihned, jak jsem se cítila na větší pochůzky, nechala jsem svá mláďata s Betty Lou a jela jsem do města. Chtěla jsem jet tramvají, ale nepřekvapilo mne, když se Nelson přihlásil, že mne tam zaveze svým autem. Přijala jsem to a teple se zachumlala, auto Reo bylo dosti vydatně větráno, někde mezi svými předky muselo mít lehký otevřený kočár.
Měla jsem v úmyslu přesunout své úspory. Účet jsem měla u Missourijské spořitelny již od roku 1899, kdy jsme se vzali a usídlili v Kanšas City. Tehdy jsme převedli účet od První státní banky v Butleru (v rychle se rozvíjející metropoli Thebes nebyla banka), ve které mi otec pomohl otevřít spořící účet, když jsme se vrátili z Chicaga. Do doby mého sňatku narostl na více než sto dolarů.

Otázka: Když jsem měla našetřeno více než sto dolarů, proč jsem tedy své rodině podávala k večeři smaženou kukuřičnou kaši? Odpověď: To si myslíte, že jsem se zbláznila? V roce 1906 byl na americkém Středozápadu jeden způsob, jak manželka mohla duševně vykastrovat svého manžela. Stačilo mu dát na srozuměnou, že není schopen zabezpečit jídlo na stůl. K tomu jsem nepotřebovala doktora Freuda, aby mi to řekl. Muži žijí svou hrdostí. Zničte jejich hrdost a oni neuživí ženu ani děti.
Trvalo to několik let, než jsme se s Brianem naučili být mezi sebou navzájem naprosto otevření a přirození. Brian věděl, že mám úspory, ale nikdy se mne nezeptal, kolik mám na účtě. A já jsem raději servírovala smaženou kukuřičnou kaši, nebo připravila něco velmi podobného pokaždé, když to bylo nutné, než abych nakupovala potraviny za vlastní peníze. Oba jsme věděli, že úspory jsou "pro strýčka Příhodu". Kdyby Brian onemocněl a musel do nemocnice, použila bych je podle potřeby. O tom jsme nepotřebovali mluvit. Pokud byl Brian živitelem rodiny, nemíchala jsem se do jeho povinností. On se zase nemíchal do mých.

Jak to však bylo s penězi od nadace? Nezraňovalo to jeho hrdost? Možná ano. Svědčit by o tom mohla skutečnost, že při pohledu do budoucnosti zjistíme, že každý desetník, který jsme dostali za "rozcinkání kontrolní pokladny", skončil u našich dětí při jejich vstupu do manželství. Brian mi nikdy neřekl, že by měl tento záměr. V roce 1907 by takové prohlášení bylo hloupostí.

Počátkem roku 1907 mé úspory narostly po desetnících a halířích a při tvrdém šetření na více než tři sta dolarů. Teď, když jsem pracovala doma a nemohla jsem chodit do města do školy, zdálo se mi chytřejší přesunout můj účet do malé banky v sousedství, která nebyla daleko poštovny v Jižní čtvrti. Jeden z nás čtyř musel k poštovní přihrádce každý den a každý, kdo tam šel, mi mohl peníze na účet uložit. Kdybych někdy musela peníze vybrat, pak tím jediným budu stejně jenom já.
Nelson zaparkoval své auto na Hlavní třídě a odkráčeli jsme na Ořechovou ulici číslo 920. Vzala jsem vkladní knížku k okénku - nemusela jsem čekat, banka nebyla přeplněná - a řekla jsem pokladníkovi, že si chci vybrat celý svůj vklad.
Ten mne poslal za bankovním úředníkem za ohrazení, měl to být nějaký pan Smaterine. Nelson odložil noviny, které si prohlížel a vstal. "Nějaké potíže?"
"Nevím. Zdá se, že mi nechtějí dát mé peníze. Půjdeš se mnou?"
"Jistá věc."
Pan Smaterine mne zdvořile přivítal, zvedl však obočí nad Nelsonem. Seznámila jsem je. "Toto je pan Nelson Johnson, pane Smaterine, obchodní společník mého manžela."
"Dobrý den, pane Johnsone. Prosím, sedněte si paní Smithová. Náš pan Wimple mi řekl, že se mnou potřebujete o něčem mluvit."
"Předpokládám, že ano. Pokoušela jsem se vybrat svůj vklad z účtu. Řekl mi, že musím mluvit s vámi."
Pan Smaterine nasadil úsměv, který ukázal jeho falešné zuby. "Vždy neradi ztrácíme starého přítele, paní Smithová. Nebyly naše služby k vaší spokojenosti?"
"Vůbec ne, pane. Ale přeji si přesunout účet do banky, která je blíže mého domu. Není to příliš pohodlné jezdit až sem do centra, obzvlášť v tomto chladném počasí."
Vzal mou vkladní knížku, podíval se na adresu, která byla na první stránce a pak dále na výši částky.
"Smím se vás zeptat, kam zamýšlíte přesunout váš účet, paní Smithová?"
Chtěla jsem mu to právě říct, když jsem zachytila Nelsonův pohled. Skutečně, nezakroutil ani hlavou... ale znala jsem ho dosti dlouho. "Proč se na to ptáte, pane?"
"Součástí profesionálních povinností bankéře je ochraňovat svého klienta. Pokud si přejete převést účet - tak dobře! Ale chtěl bych vás vidět, jak jdete do stejně důvěryhodné banky jako je naše."
Můj instikt divokého zvířete se probudil. "Pane Smaterine, toto jsem dopodrobna prodiskutovala se svým manželem" - to jsem neudělala - "a nepotřebuji hledat radu u někoho jiného."
Prsty obou rukou udělal stříšku. "Dobře. Jak víte, banka může vyžadovat u vkladních knížek třítýdenní výpověď."
"Jenomže, pane Smaterine, zrovna vy jste byl tím bankovním úředníkem, se kterým jsem jednala při otevírání účtu. Řekl jste mi tehdy, že co je napsáno drobným písmem, je pouhou formalitou požadovanou bankovním zákonem tohoto státu. Byl jste to vy, kdo mne osobně ujišťoval, že kdykoliv budu chtít své peníze, tak je budu mít."
"Můžete je mít. Změňme tedy ty tři týdny na tři dny. Jděte jednoduše domů, napište nám písemnou výpověď a po třech pracovních dnech můžete svůj účet uzavřít."
Nelson vstal a položil ruce dlaněmi na stůl pana Smaterina. "Ještě moment," řekl hlasitě s úmyslnou pomalostí, "řekl jste nebo neřekl paní Smithové, že může mít peníze, kdykoliv to bude chtít?"
"Sedněte si, pane Johnsone. A ztište svůj hlas. Konec konců vy tady nejste klient, vy sem nepatříte."
Nelson se neposadil ani nesnížil hlas. "Odpovídejte pouze ano nebo ne."
"Mohl bych vás nechat vyvést."
"Pokuste se o to, jen to zkuste. Můj společník, pan Brian Smith, manžel této dámy mne požádal, abych přišel s paní Smithovou" - Brian ho nepožádal - "protože slyšel, že vaše banka byla tak trošičku neochotná -"
"To je pomluva! To je žalovatelná pomluva!"

"- být stejně zdvořilá k dámám jako k obchodníkům. Tak - dodržíte to, co jste jí slíbil? Bude to ihned nebo ode dneška za tři dny?"
Pán Smaterine se už neusmíval. "Wimple, připravte šek na účet paní Smithové."
Když se vypisoval šek, byli jsme všichni zticha. Pan Smaterine ho podepsal a podal mi ho. "Podívejte se prosím, zda je v pořádku. Zkontrolujte ho s vaší vkladní knížkou."
Souhlasila jsem, že to je v pořádku.
"Tak dobře. Jenom ho vemte do své nové banky a uložte ho tam. Peníze budete mít, jakmile bude proúčtován. Řekněme za deset dní." Opět se usmál, ale nebyla v tom žádná radost.
"Řekl jste, že bych mohla mít peníze hned."
"Máte je. Tady je náš šek."
Podívala jsem se na něj, otočila ho, podepsala ho na rubu a podala mu ho. "Vyberu si ho teď."
Přestal se usmívat: "Wimple!"
Začali počítat bankovky. "Ne," řekla jsem, "chci kovové peníze. Žádný papír vydaný nějakou jinou bankou."
"Vás lze ztěží uspokojit, madam. To je zákonné platidlo."
"Já jsem však ukládala opravdové peníze, a bylo to pokaždé. Žádné bankovky." Byla to pravda - pětníky, desetníky a čtvrťáky, někdy centy. Jednou za čas stříbrný dolar. "Chci, aby mi byly vyplaceny opravdové peníze. Vy mně nemůžete vyplatit opravdové peníze?"
"Samozřejmě, že můžeme," odpověděl pan Smaterine prkenně. "Ale zjistíte, že - hmm - téměř dvanáct kilo stříbrných dolarů je dosti nešikovné. Proto se pro většinu transakcí používají bankovní poukázky."
"Nemůžete mě vyplatit ve zlatě? Nedrží tak velká banka, jako je tato, dostatek zlata ve svých trezorech? Patnáct zlatých dvacetidolarů se bude nést podstatně lépe než tři sta stříbrných dolarů." Zvýšila jsem poněkud hlas, aby se nesl kolem. "Vy mi nemůžete zaplatit ve zlatě? Pokud ne, kam to mám odnést, abych to vyměnila za zlato?"
Zaplatili mi ve zlatě a zbytek ve stříbře.

Když už jsme jeli směrem na jih, Nelson řekl: "Fuj! Jakou banku v jižní části chceš? Banku na Troost Avenue nebo Jihovýchodní státní?"
"Nellie, chci to vzít domů a požádat Briana, ať se o to postará."
"Co? Myslel jsem tím, 'Ano, madam. Okamžitě'."
"Něco kolem této věci mi připomíná rok 1893. Co si o něm pamatuješ?"
"Osmnáct set devadesát tři - okamžik. Bylo mi devět a právě jsem si začínal všímat, že holky jsou jiné. A ty se strejdou Irou jste jeli na výstavu do Chicaga. Když jsi se vrátila, všiml jsem si, že hezky voníš. Trvalo to však ještě pět let, než sis mne všimla, a to jsem ti musel podstrčit ten dortík, aby se to stalo."
"Vždy jsi byl špatný kluk. Nechme mou pošetilost v roce 1892, co se stalo v roce 1893?"
"Hmm - prezident Cleveland začal své druhé volební období. Pak začaly krachovat banky a každý to dával za vinu především jemu. Zdá se mi to vůči němu trochu nespravedlivé - bylo to příliš brzy poté, co složil přísahu. Říkali tomu Panika roku 1893."
"Ano, říkali tomu tak a můj otec v ní neztratil nic z důvodů, které popsal jako hloupého se štěstí chytá."
"Ani má matka nic neztratila, protože finanční hospodaření prováděla z čajové konvice na vrchní poličce."
"Otec náhodou udělal něco podobného. Nechal matce peníze na domácnost na čtyři měsíce v hotovosti ve čtyřech zalepených obálkách, každou s datem. Vzal si sebou peníze ve zlatě v opasku na peníze. A odložil ostatní peníze, taky ve zlatě - které nepotřeboval - do uzamykatelné skříňky.
Nelsone, on mi později řekl, že neočekával, že by banky měly začít krachovat, udělal to pouze proto, aby rozzlobil kostelního předříkavače žalmů Houlihana - otec mu říkal "Diákon chuligán". Pamatuješ se na něj? Byl ředitelem banky v Butleru."
"Ne, myslím, že zemřel bez mého svolení."
"Otec mi řekl, že mu diákon vyčítal, že vybírá hotovost, prý to je ubohý způsob obchodování. Nechte jen příkaz vyplatit paní Johnsonové - myslím tím mou matku - jistou částku každý měsíc. Otec měl nechat peníze tam, kde byly a používat šeky - moderní způsob placení.

Otec začal jančit - v tom je dobrý - a tak se ho krachy bank nikdy nedotkly. Nelsone, nemyslím si, že později otec měl nějaké styky s bankami. Hotovost si držel v uzamykatelné skříncе v ordinaci, pokud vím. I když u otce nikdy nelze mít stoprocentní jistotu."
Když jsme přišli domů, uspořádali jsme kvůli tomu konferenci za účasti Briana, mne, Nelsona a Betty Lou. Nelson jim řekl, co se stalo. "Dostat peníze z banky mi připomínalo trhání zubu. Ten nafoukanec se jistě nechtěl rozloučit s penězi, které patřily Maureen. Nemyslím, že by to udělal, kdybych ze sebe neudělal řvavého a nepříjemného protivu. To je však pouze částečně důvod, proč s vámi o tom mluvíme. Mo' řekni jim o strejdovi Irovi a podobném případu."
Udělala jsem tak. "Drahoušci, netvrdím, že vím něco o financích. Jsem tak hloupá, že jsem nikdy neporozuměla, jak banky mohou tisknout papírové peníze a tvrdit, že jsou stejné jako opravdové peníze. Dnešek mi však připadal jako rok 1893... protože stejná věc se přihodila otci těsně předtím, než začaly krachovat banky. Krachy bank ho nepostihly, neboť zjankovatěl a přestal je využívat. Nevím, opravdu nevím... ale nemám dobrý pocit a rozhodla jsem se, že své peníze nedám do žádné banky. Briane, postaráš se mi o ně?"
"Tady v domě je může někdo ukrást."
Nelson řekl: "A když budou v bance, banka může zkrachovat."
"Je to možné. Betty Lou, co si myslíš ty?"
"Myslím si, že vyberu mých pětatřicet centů, najdu patentní zavařovací sklenici a zakopu je na zadním dvorku." Odmlčela se. "A pak napíšu svému otci a řeknu mu, co jsem udělala a proč jsem to udělala. Neposlechne mne - je totiž absolventem Harvardu. Budu však lépe spát, když mu to řeknu."
Brian řekl: "Musíme to říct taky někomu jinému."
"Komu?" zeptal se Nelson.
"Soudci Sperlingovi a své vlastní rodině."
"Nemůžeme to vykřikovat ze střechy našeho domu. Mohlo by to vyvolat run na banky."
"Nel, jsou to naše peníze. Pokud si bankovní soustava nemůže dovolit, abychom si povybírali naše peníze a seděli pak na nich, pak je s ní něco v nepořádku."
"Pst, pst! Ty jsi něco jako anarchista?" Dobře, dejme se do toho. Kdo je první na řadě, dostává vždy největší kousky."

Brian to bral natolik vážně, že si udělal cestu do Ohia přesto, že cestování je dosti drahé, pokud ho neplatí zákazník. Tam promluvil se soudcem Sperlingem a se svými rodiči. Nevím podrobnosti... ale ani nadace ani Brianovi rodi če neutrpěli újmu v Panice roku 1907. Později jsme viděli, jak byla státní pokladna Spojených států zachráněna J.P. Morganem... kterého za to pomlouvali.
Majetek firmy Brain Smith a partneři nebyl zatím zakopán na zadním dvorku... byl však zamčen v domě a pořídili jsme si revolvery.
Oprava: Pokud si pamatuji, začali jsme tehdy mít v domě revolvery. Možná se ale mýlím.
Zatímco Brian jel do Ohia, Nelson a já jsme zkoušeli jeden projekt: články pro odborné časopisy jako Důlní magazín, Moderní hornictví a Zlato a stříbro. Firma Brian Smith a partneři měla malé příležitostné inzeráty v každém jejich čísle. Nelson upozornil Briana na to, že bychom mohli mít velké inzeráty zadarmo, pokud by Brian psal články pro tyto časopisy - každý z nich věnoval zhruba stejný počet stránek článkům a vydavatelským příspěvkům jako stránkám inzerátů. Místo maličkých jednosloupcových třípalcových rámečků, - ne, ne "místo" ale "kromě" - kromě inzerátů by měl Brian ještě psát články. "Bůh mi je svědkem, že to, co tisknou je k uzoufání nudné, nemůže být těžké to napsat." To prohlásil Nelson.
Takže Brian se pokusil a výsledek byl k uzoufání nudný.
Nelson řekl: "Briane, starouši, jsi můj uctívaný starší společník - vadilo by ti, kdybych se na to podíval?"
"Když chceš. Já to stejně nechtěl psát."
"Mám výhodu, že nevím o hornictví nic. Ty dodáš fakta - dodal jsi je, mám je v ruce - a já tam dodám nějakou omáčku."
Nelson přepsal Brianův střízlivý a na faktech založený článek o tom, co může dokázat znalecký průzkum důlního konzultanta vysoce nevážným způsobem... a já jsem namalovala malé obrázky kreslené ve stylu

Billa Nyese jako ilustrace. Já a umělkyně? Ne, to nejsem. Brala jsem však vážně radu profesora Huxleye ("Liberální vzdělání") a naučila se kreslit. Nebyla jsem umělkyní, ale byla jsem schopnou kreslířkou a vykrádala jsem pana Nyese a další profesionály bez výčitek svědomí - a bez toho, abych si uvědomovala, že vlastně kradu.
Nelsonův první pokus přejmenoval přepsaný Brianův článek na "Jak ušetřit peníze skrblením" a popisovaí všechny možné druhy hrůzných důlních neštěstí - které jsem ilustrovala.
Důlní magazín ho nejenže přijal, oni za něj skutečně zaplatili. Bylo to pět dolarů a nikdo z nás je nečekal.
Nelson z toho nakonec udělal byznys. Brianův sloupec (psaný Nelsonem) se objevoval v každém vydání a čtvrtstránkový inzerát pro firmu Brian Smith a partneři se objevoval na dobrém místě časopisu.
Později se dvojče tohoto článku objevilo ve Venkovském gentlemanovi (byl to venkovský bratránek novin Saturday Evening Post). Mluvilo se v něm, jak si na farmě zlámat krk, ztratit nohu, nebo zabít neschopného zetě. Curtisovo vydavatelství však odmítlo smlouvání. Oni zaplatili za článek, Brian Smith a partneři však zaplatili za inzeráty.

V lednu 1910 se objevila velká kometa a zanedlouho dominovala západní části večerního nebe. Mnoho lidí si ji pletlo s Halleyovou kometou, která se měla objevit ve stejném roce. Bylo to však jinak, Halleyova kometa přišla později.
V březnu 1910 si Betty Lou a Nelson založili vlastní domácnost - dva dospělí a dvě děti - a Náhodné číslo měl zlé období, ve kterém se pokoušel rozhodnout, kde má bydlet. Zda a jestli v tom Nejlepším domě, nebo se svou otrokyní Betty Lou. Chvíli pendloval mezi oběma domácnostmi a jezdil auty, která jelajeho směrem.
V dubnu 1910 začala být na nočním nebi výrazná skutečná Halleyova kometa. Za další měsíc dominovala celé obloze, její jádro bylo stejně jasné jako Venuše a její ocas byl dvakrát tak dlouhý než Velký vůz. Pak se přiblížila ke slunci natolik, že ji nebylo vidět. Když se na ranní obloze objevila v květnu, byla ještě nádhernější. Patnáctého května nás Nelson před svítáním vyvezl na Meyerův bulvár, abychom mohli pozorovat východní obzor. Velký ocas komety vyplňoval nebe, skláněl se od východu k jihu a ukazoval na slunce pod obzorem, byl to neskutečný pohled.
Neměla jsem však z toho moc radosti. Pan Clemens mi řekl, že přišel s Halleyovou kometou, a že s ní odejde... a dvacátého prvního dubna odešel.
Když jsem to slyšela - vyšlo to v Kansas City Star - zavřela jsem se v pokoji a rozplakala se.

11.

Hejsek v buřince

* * * *

Dnes mne vytáhli z cely a vedli spoutanou a se zavázanýma očima někam, možná to byla soudní síň. Pak mi sundali pásku z očí a pouta... čímž jsem se stala jedinou osobou, která nedržela krok s módou. Mí strážci byli zakuklení stejně jako ti tři, kteří (myslím si) byli soudci. Možná biskupové, měli na sobě maškarní róby s tím kněžským vzhledem.
Dalších pár poskoků bylo rovněž zakukleno - připomínalo mi to shromáždění Ku Klux Klanu. Pokoušela jsem se zkontrolovat jejich boty - v době opětovného rozmachu klanu ve dvacátých letech mne otec

upozornil, že ti zakuklení "rytíři" ukazovali pod prostěradly popraskané, okopané, levné a obnošené boty nejnižších společenských vrstev. Tito se mohli cítit nadřazeně k někomu pouze tím, že vstoupili do tajné rasistické společnosti.
Na tato individua jsem však tento test nemohla použít. Tři "soudcové" byli za vysokým stolem. Soudní úředník (?) měl své záznamové zařízení na stole a nohy pod ním. Mí strážci stáli za mnou.
Myslím si, že mne tam drželi asi dvě hodiny. Všechno, co jsem jim řekla, bylo: „jméno, hodnost a osobní číslo" - "Jsem Maureen Johnsonová-Longová ze Zapadáku, planeta Tellus Tertius. Jsem cestovatelka v nouzi, jsem zde nešťastnou náhodou. Na všechna ta hloupá obvinění odpovídám, že nejsem vinna! Žádám setkání s advokátem."
Z času na čas jsem opakovala "nevinná", nebo jsem odmítala vypovídat. Asi po dvou hodinách, odhaduji to podle hladu a tlaku močového rněchýře, jsme byli přerušeni: byl to Pixel.
Neviděla jsem ho přicházet. Zřejmě přišel za mnou do mé cely a neviděl mne tam. Tak mne šel hledat - a našel.
Slyšela jsem za mnou to "Mňauzdar!" kterým obvykle oznamuje svůj příchod, otočila jsem se a on mi skočil do náruče. Začal do mne strkat hlavou a příst, chtěl vědět, proč jsem nebyla tam, kde jsem měla být.
Mazlila jsem se s ním a ujišťovala ho, že je skvělá kočka, že je chlapík, že je ze všech nejlepší!
Prostřední z duchů za stolem soudců přikázal: "Odkliďte to zvíře."
Jeden ze strážců se to pokusil provést a popadl Pixela.
Pixel neměl absolutně žádnou trpělivost s lidmi, kteří korektně nedodržují protokol. Pokousal strážce do bříška levého palce a na několika místech ho podrápal. Strážce se ho pokoušel setřást, Pixel se však nepustil.
Druhý strážce se pokusil pomoct - a byli tu dva zranění. Pixel mezi ně nepatřil.
Prostřední soudce použij několik docela barvitých slov, sestoupil a přišel k nám. Řekl: "To nevíte, jak popadnout kočku?"
- a okamžitě prokázal, že to neumí ani on. Už tady byli tři zranění. Pixel seskočil na zem a rozběhl se.
Pak jsem uviděla něco, co jsem znala pouze jako domněnku. Něco, o čem nikdo z mých přátel nebo z rodiny nemohl tvrdit, že to viděl. (Oprava: Athene to viděla, ale Athene má oči všude, myslela jsem pouze lidi z masa a krve.)
Pixel mířil přímo ke slepé zdi maximální nouzovou rychlostí - a právě, když se zdálo, že do ní prudce narazí, otevřela se před ním kulatá dvířka pro kočky a on jimi proletěl jako blesk. Dvířka se za ním okamžitě zavřela.
Po chvíli mě odvedli zpět do cely.

V roce 1912 Brian koupil automobil nebo vůz - někdy v průběhu tohoto desetiletí se "automobilové vozidlo" změnilo na "automobil" a pak na "auto", později na "motorový vůz" nebo na "vůz" - vrchol pojmenování pro vozidlo bez koní, protože už nemohlo být kratší.
Brian si koupil značku Reo. Nelsonovo malé autíčko Reo se ukázalo jako nejtrvanlivější a nejvíce vyhovovalo. Po pěti letech neustálého používání to byl stále dobrý dopravní prostředek. Firma ho často používala na mnoho věcí včetně prašných vyjížděk do Galeny a Joplinu a jiných měst v oblasti nálezů bílých kovů. O cestách se vedly záznamy a Nelson dostával náhradu za ujeté kilometry a za opotřebení.
Když se tedy Brian rozhodoval koupit pro rodinu auto, koupil další Reo. Byl to však rodinný model - pětimístný kabriolet, který byl nádherný. Bylo na něm vidět, že je bezpečný pro děti, protože měl dveře a střechu - Nelsonovo auto nemělo, ani střechu ani dveře. Pan R.E. Olds nazval model Rea z roku 1912 "auto na rozloučenou" a tvrdil, že to je nejlepší vůz, který mohl on se svými pětadvacetiletými zkušenostmi navrhnout a nejlepší, jaký mohl být vyroben z hlediska materiálu a zpracování.
Věřila jsem mu a (co je mnohem důležitější) věřil mu též Brian. Mohlo to být Reo "na rozloučenou", ale když jsem v roce 1982 opustila zemi, jméno pana Oldse bylo ještě stále slavné ve světě automobilů jako "Oldsmobile".
Naše luxusní auto bylo dosti drahé - stálo přes dvanáct set dolarů. Brian mi neřekl, kolik zaplatil, ale Reo byl široce propagován inzeráty a já umím číst. Za naše peníze jsme však toho dostali dost, nebyl to

jenom hezký a prostorný kabriolet, měl i silný motor (třicet pět koní) s maximální rychlostí čtyřicet pět mil za hodinu. Myslím si, že jsme nikdy takovou rychlostí nejeli - ve městě byla maximální dovolená rychlost sedmnáct mil za hodinu a rozježděné polní cesty mimo města byly naprosto nezpůsobilé k tak vysokým rychlostem. Je možné, že to Brian nebo Nelson vyzkoušeli a rozjeli se na plný plyn na nějaké právě upravené rovné silnici někde v Kansasu. Ani jeden z nich se nedomníval, že by se dámy měly obtěžovat věcmi, které by je mohly znepokojovat. (Betty Lou ani já jsme se taky nedomnívaly, že bychom měly naše manžely znepokojovat - ono se to vyrovnalo.)
Brian vybavil auto všemožnými luxusními doplňky, které by vůz mohly udělat příjemnějším pro jeho ženu a jeho rodinu - čelním sklem, samočinným startérem, střechou, sadou bočních záclonek, tachometrem, rezervní pneumatikou, rezervní nádrží na benzín a tak dále. Pneumatiky měly demontovatelné ráfky a Brian musel velmi zřídka lepit pneumatiku u silnice.
Mělo jednu zvláštnost, jeho střecha dovedla předpovídat počasí. Když se sundala, pršelo, když se nasadila, tak vyšlo slunce.
Byla to střecha, jejíž montáž zvládne jeden muž, přesně jak to tvrdil inzerát. Tím jediným mužem byl Briney - a pomáhala mu jeho žena, dvě napůl odrostlé dcery a dva malí kluci. Všichni jsme se snažili a potili se, Brian šlechetně polykal slova, která by jinak použil. Nakonec vykoumal, jak přelstít tu střechu - nechali jsme ji stále nasazenou. To vždy zajišťovalo dobré počasí pro jízdy autem.
Měli jsme z toho auta opravdu radost. Nancy a Carol ho pojmenovaly "El Reo Grande" (Brian a já jsme se před nedávnem začali učit španělsky a jako obvykle se nás naše děti snažily přelstít. Lámaná latina nikdy nefungovala, děti kód ihned rozluštily, řeč vojtěšky alfalfy - španělština - netrvala omnoho déle.) V raném období našeho manželství jsme si řekli, že některé věci jsou pro celou rodinu... a některé pouze pro mámu a tátu - děti zůstanou doma a nebudou kvůli tomu naříkat, nebo se uplatní spravedlnost středně závažného charakteru (matka používala broskvoňový proutek, zjistila jsem, že proutek z meruňky funguje stejně dobře).
Kolem roku 1912, když už Nancy byla zodpovědným dvanáctiletým děvčetem, jsme mohli nechat přes den mládež na pár hodin, nebo i více, doma pod jejím dohledem. (To bylo předtím, než se narodil Woodrow. Když už byl větší a chodil, jeho kontrola vyžadovala botičku s přivěšenou koulí.) Umožnilo to Brineymu a mně udělat si několik vzácných výletů bez dětí - a jeden z nich mi přinesl Woodrowa, jak jsem již předtím uvedla. Briney se velmi nadšeně miloval pod širým nebem a já taky. Dodávalo to špetku nebezpečí tomu, co bylo sice příjemnou, ale zákonitou záležitostí.
Když si však celá rodina vyjela autem, naskládali jsme Nancy, Carol, Briana juniora a George do velkokapacitního prostoru pro cestující... a Nancy byla pověřena dohledem nad tím, aby se nikdo nestavěl na zadním sedadle (ne proto, aby se chránilo polstrování z kůže, ale kvůli bezpečnosti dítěte). Já jsem seděla vpředu s Marií a Brian řídil.
Piknikový koš a džbán s citronádou se přepravovaly v kabině. Carol byla pověřena ochranou koše před vloupáním ze strany jejích bratrů. Vyjeli jsme si do Swopeského parku, nasvačili se v přírodě, prohlédli si zvířata v zoo a po dalším pikniku jsme jeli dále, někdy až za město do Raytownu nebo až k Hickmanovým mlýnům... a pak už jenom domů s usínajícími dětmi. K večeři byly zbytky z pikniku a šálky teplé polévky.
Rok devatenáct set dvanáct byl dobrým rokem i přes blizard označovaný za "nejhorší od roku 1896" (možná byl, moc jasně si blizard z roku 1896 nepamatuji). Byl to volební rok s hlučným závodem třech soupeřů. Prezident Taft se ucházel o znovuzvolení, Teddy Roosevelt měl rozpory se svým předchozím chráněncem Taftem a voleb se účastnil s vlastní kandidátkou "Losího býka" progresivních republikánů. Profesor Wilson z Princetonské univerzity, nyní guvernér svého státu New Jersey, byl kandidátem demokratů.
Poslední kandidát byl překvapivým důsledkem neuvěřitelného, měsíce trvajícího nominačního sjezdu, ve kterém se dlouhé dny zdálo, že nominován bude oblíbený syn státu Missouri, pan Champ Clark, předseda sněmovny reprezentantů. Pan Clark vedl po dvacet sedm hlasovacích kol, v několika z nich měl jasnou většinu, nebyla to však požadovaná dvoutřetinová většina nutná u demokratů. Pak pan William Jennings Bryan dohodl s doktorem Wilsonem obchod, podle kterého bude jmenován ministrem zahraničí a guvernér Wilson byl nominován ve čtyřicátém šestém hlasovacím kole poté, co už mnoho

delegátů odešlo domů.
Sledovala jsem to všechno v Kansas City Star s hlubokým zájmem, právě jsem totiž četla monumentální (osmnáctisvazkové!) Dějiny amerického národa od stejného doktora Wilsona. Půjčovala jsem si je po jednotlivých svazcích z Veřejné knihovny města Kansas City. O svém zájmu jsem se nezmínila manželovi, protože jsem ho podezírala, že dává přednost plukovníkovi Rooseveltovi.
Den voleb připadl na pátého listopadu, ale výsledek jsme se nedozvěděli ihned - myslím, že to bylo až po třech dnech. Wodroow se narodil v pondělí jedenáctého ve tři odpoledne a na svět přišel s výskotem. Betty Lou mi dělala porodní bábu, jako obvykle jsem byla příliš rychlá na svého lékaře a tentokrát byl Briney v práci, protože jsem mu řekla, že k porodu nedojde dřív než koncem týdne.
Betty Lou řekla: "Už sis vybrala jméno prosto dítě?"
Řekla jsem: "Ano, bude to Ethel."
Zvedla ho. "Podívej se ještě jednou, jméno se nehodí k tomu střapci, odlož si ho na jindy. Proč ho nepojmenuješ po našem novém prezidentovi? To by mu mohlo umožnit rychlý start."
Nevzpomínám si, co jsem řekla, protože právě přijel Brian, Betty Lou mu předtím zatelefonovala. Pozdravila ho u dveří slovy: "Seznam se s Woodrowem Wilsonem Smithem, prezidentem Spojených států v roce 1952."
"Zní to dobře." Brian vkráčel do ložnice a napodoboval dechový orchestr. To jméno mu zůstalo, ohlásili jsme ho jak nadaci, tak na okresní matriku.
Když jsem se pak nad tím zamyslela, měla jsem z toho jména radost. Napsala jsem doktorovi Wilsonovi krátký dopis a řekla jsem mu o jeho jmenovci a taky to, že se modlím za úspěch jeho vlády. Dostala jsem jako první lístek od pana Patricka Tumultyho, který potvrzoval příjem mého dopisu a uváděl, že na něj byl zvolený prezident upozorněn, ale „jistě pochopíte, madam, že poslední události ho zaplavily poštou. Potrvá několik týdnů, než se mu podaří na všechno osobně odpovědět".
Krátce po Vánocích jsem dostala dopis od doktora Wilsona. Děkoval mi v něm za tu čest, že jsem po něm pojmenovala svého syna. Zarámovala jsem ho a měla ho celá léta. Přemýšlím, zda ještě někde na časové linii dvě existuje.

Prezidentská kampaň v roce 1912 byla vybojována kolem problému "vysokých životních nákladů". Rodina Smithů netrpěla, ale ceny a především ceny potravin stoupaly - zatímco si jako obvykle farmáři stěžovali, že nedostávají za vypěstované produkty ceny, které by pokryly alespoň jejich výrobní náklady. To mohla být i pravda - vzpomínám si, že bušel pšenice nestál ani dolar.
Jenomže já jsem nekupovala pšenici na bušly. Kupovala jsem potraviny v místním obchodě a od mého zelináře a mlékaře a podobně. Brian se mne opět zeptal, jestli nepotřebuji zvýšit peníze na domácnost.
"Možná ano," odpověděla jsem. "Vystačíme s penězi, ale ceny rostou. Tucet čerstvě snešených vajec stojí nyní pět centů, stejně stojí litr plnotučného mléka. Holsumská pekařská společnost mluví o tom, že změní velikosti bochníků z pěticentového a deseticentového na bochníky deseticentové a patnácticentové. Chtěla bych se vsadit, že to bude znamenat růst ceny za libru chleba - opakuji za libru chleba, a ne za bochník - nejméně o dvacet procent."
"Najdi si nějakého jiného kořena na sázení, holka, já jsem si už vsadil na výsledek voleb. Myslel jsem ceny masa."
"Stoupají. Jenom o cent nebo dva za libru masa, ale je to stále. Zjistila jsem ještě něco jiného. Pan Schontz obvykle přibalil kost do polívky bez toho, abych ho o to požádala a nějaká játra pro Náhodu. A v zimě lůj pro ptáky. Teď se to stane pouze, když o to požádám, už se neusmívá. Tento týden mi řekl, že si bude muset účtovat játra, neboť je lidé začínají jíst, nejsou již jen pro kočky. Nevím, jak to budu vysvětlovat Náhodovi."
"Začněme radši od začátku, lásko moje. Můj svatební dárek musíme krmit. To, jak se zde dole chováš ke kočkám, předurčuje tvé postavení v nebi."
"Skutečně?"
"To je přímo z bible, můžeš si to vyhledat. Mluvila jsi už s Nelsonem o krmení pro kočku?"
"Ani by mi to nenapadlo. S Betty Lou bych mluvila, ale s Nelsonem ne."
"Jen si připomeň, že je profesionálním ekonomem specializujícím se na pěstování a odbyt potravin a má

hezký pergamen, který to dokazuje. Nel mi říká, že to může začít každou chvíli, kočky a psi budou mít své vlastní potravinářské odvětví - čerstvé krmení, balené krmení, krmení v konzervách. Budou zvláštní obchody nebo zvláštní oddělení v obchodních domech a celostátní reklamy. Bude to velký kšeft, milióny dolarů, možná i stovky miliónů."
"Máš jistotu, že si nedělal legraci? Nelson si dělá legraci ze všeho."
"Nemyslím si, že si ji dělal. Mluvil docela vážně a měl čísla, která potvrzovala jeho pozorování. Viděla jsi, jak benzínem poháněné stroje nahrazují koně. Neděje se to jenom zde ve městě, ale též na farmách - pomalu, ale každým rokem je to víc. Takže máme nezaměstnané koně. Nelson mi říká, abych si s tím nedělal starosti, kočky je sežerou."
"Jak strašná je to myšlenka!"

Na Brianův podnět jsem sestavila tabulku, která mi řekla, jak rostly ceny potravin. Naštěstí jsem měla třináct let přesných záznamů částek, které jsem vydávala za jídlo, jaké byly jednotlivé položky, kolik stály za odměrku, za libru nebo za tucet, atd. Brian nikdy ode mne nechtěl, abych to dělala, shodovalo se to ale s tím, co dělávala má matka. Skutečně mi to moc pomohlo v letech, kdy jsem šetřila každý cent, když jsem věděla, kolik a jakých potravin jsem dostala za každý spotřebovaný cent.
Tak jsem připravila tu velkou tabulku a pak zjistila, jaká byla roční "spotřeba" na osobu, stejně jako kdybych krmila armádu. Kolik uncí mouky, kolik uncí másla, cukru, masa, čerstvé zeleniny a ovoce - za potraviny v konzervách toho nebylo moc, neboť jsem již na začátku zjistila, že jediný hospodárný způsob, jak se dostat ke konzervovaným potravinám, je zakonzervovat si je sama.
Nakonec jsem vytvořila graf nákladů na potraviny pro jednoho dospělého za léta 1899 až 1913.
Byla to dosti hladká křivka se stálým vzestupným trendem se zakřivením nahoru. Byly tam drobné nespojitosti, ale vcelku to byla hladká křivka prvního řádu.
Dívala jsem se na tu křivku a měla jsem pokušení. Vzala jsem si svou starou učebnici analytické geometrie ze střední školy v Thebes, změřila jsem některé veličiny na ose ypsilon, úsečky a směrnice - dosadila jsem čísla a napsala rovnici.
A upřeně se na ni zadívala. Doopravdy jsem odvodila vzorec, podle kterého by se daly předpovídat ceny potravin? Něco, na čem se nemohly dohodnout velké mozky s doktorskými tituly a katedrami placenými z peněz nadací?
Ne, Maureen, ne! Není tam neúroda, není tam válka ani žádné velké neštěstí. Není na to dostatek údajů. "Čísla nelžou, lžou jen jejich vykladači." "Jsou lži, proklaté lži a statistiky." "Jedna vlaštovka léto nedělá."
Odložila jsem svou analytickou práci tam, kde by ji nikdo nenašel. Nechala jsem si však graf. Nepoužívala jsem ho na předpovídání, ale zakreslovala jsem tam další údaje, protože mi to umožňovalo jít za Brineym a ukázat mu přesně, proč potřebuji větší příděl peněz - místo čekání, až se dosáhne stav "smažené kukuřičné kaše". Neváhala jsem se žádostí, protože Brian Smith a partneři prosperovali.
Už jsem nebyla sekretářkou a účetní naší rodinné firmy. Vzdala jsem se tohoto postavení, když se před dvěma lety společně odstěhovali z domu Nelson, Betty Lou a naše kanceláře. Nebyly mezi námi třenice, to vůbec ne, a já jsem na ně naléhala, aby zůstali. Oni však chtěli bydlet ve vlastním a já jsem je chápala.
Společnost Brian Smith a partneři si najala kanceláře nedaleko křižovatky Jednatřicáté ulice a Pasea. Bylo to v prvním poschodí nad obchodem s pánským prádlem a jiným módním zbožím v místě, které nebylo daleko od banky na Troost Avenue a poštovny. Byla to dobrá čtvrť pro kanceláře, které nebyly přímo ve finančním centru uprostřed města. Rodina Nelsona Johnsona měla svůj první vlastní dům - dům na Jižním Paseu - ve vedlejší ulici asi sto metrů jižněji.
To znamenalo, že Betty Lou mohla vést záznamy, chodit do banky a vybírat poštu a ještě se starat o dvě malé děti, takže se zadní místnost "luxusního apartmánu" firmy předělala na mateřskou školu.
Přitom jsem bydlela pouze ve dvacetiminutové vzdálenosti a mohla ji vystřídat, pokud to potřebovala. Jezdilo se tramvají přímo dolů po Jednatřicáté ulici, dobré čtvrti byly na obou konečných a nemusela jsem se tam bát ani po setmění.
Takto to šlo až do roku 1915, když Brian a Nelson přijali do zaměstnání ochmýřené kachňátko, čerstvou absolventku Spauldingovy obchodní akademie, Anitu Bolesovou. Betty Lou i já jsme dále dohlížely na účetní knihy a jedna z nás byla v kanceláři vždy, když byli oba muži pryč z města, protože toto dítě ještě

věřilo na Santa Clause. Její psaní na stroji však bylo rychlé a bezchybné. (Měli jsme teď novou remingtonku. Starou oliverku jsem měla doma - byl to věrný přítel, který věkem ochabl.)
Tak jsem i nadále znala finanční situaci firmy. Byla dobrá a stále se zlepšovala. V průběhu let 1906 až 1913 Brian několikrát přijal podíl na zisku namísto plných poplatků. Pět z těchto podniků vydělalo a tři vydělávaly docela dobře: znovuotevřený důl na zinek nedaleko Joplinu, stříbrný důl u Denveru a zlatý důl v Montaně... a Briney byl dostatečně cynický, aby bohatě podmazával a tak mohl mít detailní přehled a kontrolu jak nad stříbrným, tak nad zlatým dolem. Jednou mi řekl: "Nemůžeš zastavit krádeže vydolované rudy. Dokonce i tvá milovaná babička by mohla upadnout do pokušení, když se zlatá ruda stane tak bohatou, že ji jednoduše stačí zvednout a odnést, když víš, že je plná zlata. Můžeš však krádeže ztížit, pokud jsi ochotna za to zaplatit."
Kolem roku 1911 přicházela spousta peněz, ale nemohla jsem říci, kam většina z nich odcházela - a Brineyho bych se na to nezeptala. Peníze přišly a objevily se v účetních knihách. Něco z nich vybral Nelson, o něco více z nich vybral Brian, něco z nich skončilo v mých rukou a něco v rukou Betty Lou na obživu našich dvou domácností. To však nevysvětlovalo úplně všechno. Firemní běžný účet v bance byl pouze pomůckou k účetnímu vedení firmy, prostředkem jak zaplatit Anitu, a jak šekem uhrazovat jiné výdaje firmy. Zůstatek účtu nebyl nikdy vyšší, než byla potřeba plateb na tyto účely.
Trvalo ještě mnoho let, než jsem toho zjistila více.

Dne 28. června 1914 byl v srbském Sarajevu zavražděn následník trůnu rakousko-uherské monarchie, arcivévoda Franz Ferdinand, ve všech jiných ohledech neužitečný člen královského rodu. Dodnes nedokážu pochopit, jak mohla být tato událost o měsíc později důvodem pro Německo k přepadení Belgie. V té době jsem pečlivě četla všechny noviny a od té doby studuji všechny knihy, které jsem mohla najít, stále tomu ale nerozumím. Je to absolutní nesmysl. Umím pochopit, že by na základě logiky šílence mohl německý kajzr napadnout svého královského bratrance v Sankt Petersburgu - existovala totiž síť "typicky sebevražedných" spojenectví.
Proč však napadat Belgii?
Ano, ano, proto, aby se dalo dostat do Francie. Ale proč se vůbec dostávat do Francie? Proč se snažit začínat válku na dvou frontách? A proč to dělat přes Belgii, když to jistě do války zatáhne jediný národ na světě, který má loďstvo dostatečně velké na blokádu německé mořské flotily, a tím na zabránění německého přístupu na širé moře?
Čtvrtého srpna 1914 jsem poslouchala otce a manžela, když o těchto věcech mluvili. Otec přišel na večeři, ale nebyla to veselá událost - byl to den napadení Belgie a na ulicích prodávali zvláštní vydání novin.
Brian se zeptal: "Beau-pére, co si o tom myslíš?"
Otec neodpověděl hned. "Pokud Německo dokáže dobýt Francii do dvou týdnů, Velká Británie z toho vypadne."
"Co?"
"Německo nemůže vyhrát tak rychle. Takže se Anglie do války zapojí a bude to dlouhá, předlouhá válka. Konec si domyslete sami."
"Myslíš si, že se do ní zapojíme i my?"
"Buď pesimistou, a sotva se zmýlíš. Briane, vím toho málo o tvé práci. Je však doba, aby se všechny firmy připravily na válečný stav. Čeho se válka bude týkat z toho, v čem podnikáš?"
Briney několik sekund neodpovídal. "Všechny kovy jsou válečným materiálem. Ale - beau-pére, pokud máš nějaké peníze, které bys chtěl riskovat, tak mi dovol podotknout, že rtuť je nepostradatelná pro munici. A je vzácná, většina se těží ve Španělsku na místě zvaném Almaden."
"Kde jinde?"
"V Kalifornii a něco v Texasu. Chceš jít do Kalifornie?"
"Ne, už jsem tam byl. Není podle mého vkusu. Myslím, že začnu usilovně dřít a napíšu dopis Leonardovi Woodovi. K čertu, jemu se podařilo přejít ze zdravotnického sboru jako důstojník do frontové linie - měl by být schopen mi říct, jak to můžu udělat."
Brian vypadal zamyšleně. "Já taky nechci být opět ženistou, nepatřím mezi ně."

"Jak to?"
"Starý Třetí missourijský bude reorganizován na ženijní pluk. Zůstaň tam dostatečně dlouho a dají ti do ruky lopatu."
Měla jsem nasazenou svou nejlepší masku bezstarostnosti a pletla jsem. Připadalo mi to jako kdysi koncem dubna 1898.

Evropská válka se protahovala, hrozně se táhla. Přicházely zprávy o krutostech v Belgii a o lodích potápěných německými podmořskými čluny. Bylo cítit, jak se středem Ameriky vytváří dělící čára. Potopení Lusitanie v květnu 1915 velmi ostře vyneslo do popředí tuto dichotomii. Matka psala ze St. Louis o silných sympatiích, které tam panují pro ústřední mocnosti. Její rodiče, můj dědeček a má babička Pfeifferové zjevně považovali za samozřejmé, že všichni slušní lidé podporují v tomto boji "starou vlast" - a to přes skutečnost, že rodiče grossvatera přijeli do Ameriky v roce 1848 proto, aby unikli pruskému imperialismu. Přijeli spolu se synem, který měl právě ten správný věk, aby byl odveden do armády, kdyby neemigrovali. (Děda se narodil v roce 1830.)
Teď to však bylo "Deutschland über alles" a každý věděl, že Židé vlastní Francii a rozhodují tam o všem. Kdyby se američtí cestující starali o své věci a zůstali doma, kam patří, tak by se nedostali do válečné oblasti, a nebyli by na Lusitanii - konec konců je císař varoval. Byla to jejich vlastní chyba.
Můj bratr Edward, který byl v Chicagu, popisoval velmi podobné tamější nálady. On sám nedělal progermánský dojem, ale zdůrazňoval vroucí naději, že se nezapojíme do války, protože se nás netýká. Doma jsem něco takového neslyšela. Když prezident Wilson pronesl svou slavnou (neslavnou?) řeč o potopení Lusitanie, řeč obsahující frázi "příliš hrdý, aby bojoval", otec přišel za Brianem. Seděl a doutnal jako sopka až dokud nebyly všechny děti v posteli nebo z doslechu. Pak používal takový slovník, že jsem předstírala, že nic neslyším. Aplikoval ho na zbabělou taktiku Hunů, značnou část si však ponechal pro toho "zbabělého presbyteriánského pastora" v Bílém domě: "'Příliš hrdý, aby bojoval!' Co to jsou za řeči? K boji je nutná hrdost. Zbabělec se odplíží se staženým ocasem. Briane, potřebujeme tady nazpět Teddyho Roosevelta!"
Můj manžel souhlasil.
Na jaře roku 1916 odjel můj manžel do Plattsburgu ve státě New York, kde předešlého léta založil generál Leonard Wood občanský výcvikový tábor pro uchazeče o důstojnické hodnosti - Brian byl zklamán, že se nemohl zúčastnit v roce 1915 a tak si to předem naplánoval, aby mu neunikl rok 1916. Ethel se narodila, když byl Brian pryč, to jsem si předem naplánovala já. Když se vracel koncem srpna, měla jsem všechno opět v pořádku a byla jsem připravena ho přivítat v p. s r.n., takže mohl v.t.n.z. - a "paní Mařena Flamendrova" dělala všechno, aby ukázala, že stojí za více než pět dolarů.
Měla jsem dojem, že jsem podala výkon za více než pět dolarů, neboť můj biologický tlak byl vysoko nad červenou čárou označující nebezpečí.
Předtím jsem totiž měla nejdelší období abstinence v mém manželském životě. Částečně to bylo proto, že jsem doma měla důsledný dozor. Na Brianovo požádání se k nám na dobu, co bude Brian pryč, nastěhoval otec. Žádný strážce harému nikdy nebral své povinnosti s větší vážností než můj otec. Brian na mě často "dohlížel" způsobem ospalého dozorčího, který mne ochraňoval před sousedy, a ne před mým chlípným založením.
Otec do toho zahrnul i ochranu před sebou samým. Ano, vyzkoušela jsem si již, jak je voda hluboká. Už kdysi dávno, když jsem ještě byla virgo intacta, jsem věděla, jak zcela incestné byly mé city k otci. Dále jsem si byla jistá, že na něj působím stejně jako on na mne.
Asi tak deset dní poté, co Brian odjel a začala jsem pociťovat zvířecí instinkty, jsem si to zařídila tak, že jsem otci zapomněla říct dobrou noc. Vešla jsem pak do jeho pokoje, když už byl v posteli, měla jsem hluboce vystřiženou noční košilku a župan, který nebyl příliš neprůhledný - byla jsem čerstvě vykoupaná a hezky vonící ("Dubnové přeháňky", jaký to eufemismus) - a řekla, že jsem mu přišla říct dobrou noc. Jako ozvěna řekl taky dobrou noc. Tak jsem se naklonila, abych ho políbila, ukázala svá prsa a zavanula tou hříšnou vůní.
Odtáhl obličej. "Dcero, odejdi odsud. A nepřijdi už za mnou polonahá."
"A co tak úplně nahá? Mon cher papa, je t'adore."

"Zavři za sebou dveře... ale zvenku."
"Ach, papa, nebuď na mne zlý. Potřebuji se s někým pomazlit, potřebuji, aby mne někdo pochoval."
"Vím, co potřebuješ, ale ode mne to nedostaneš. A teď odejdi."
"Co když neodejdu? Jsem už stará na výprask."
Povzdechl si. "To ano. Dcero, jsi svůdná a amorální čubka, to víme oba. Vždy jsme to věděli. Protože ti nemohu napráskat, musím tě varovat. Okamžitě vypadni... nebo zavolám tvému manželovi ještě teď večer a řeknu mu, že musí okamžitě domů, protože nejsem schopen plnit povinnosti, které mám vůči němu a jeho rodině. Rozumíš mi?"
"Ano, pane otče."
"A teď vypadni."
"Ano, už jdu. Můžu předtím udělat krátké prohlášení?"
"Dobře - ale hoď sebou."
"Nepožádala jsem tě, abys se mnou souložil, ale kdybys to udělal - kdybychom to udělali, nemohlo by se nic stát, jsem těhotná."
"To je nepodstatně."
"Nech mne to dokončit, prosím. Před dávnými věky, když jsi ode mne chtěl, abych pracovala nad svými osobními přikázáními,, tak jsi mi definoval parametry obezřetného cizoložství. Úzkostlivě jsem se držela tvé definice, a nakonec to dopadlo tak, že zásady mého manžela v této věci se přesně shodují s tvými."
"Těší mne, že to vím... ale možná nejsem potěšen tím, že jsi mi to řekla. Tvůj manžel tě konkrétně pověřil, abys mi to řekla?"
"Hmm, to ne. Konkrétně ne."
"Pak jsi mi řekla ložnicové tajemství bez souhlasu druhé osoby, které se to tajemství týká. A týká se ho to podstatně, protože je v nebezpečí pověst jeho, jakož i pověst tvá. Maureen, nemáš žádné právo vystavovat riziku jinou osobu bez jejího vědomí a souhlasu. To ale víš."
Byla jsem zticha dlouho, velmi dlouho. "Ano, udělala jsem chybu. Dobrou noc."
"Dobrou noc, má drahá dcero. Mám tě rád."

Když se Brian vrátil, řekl nám, že se do Plattsburgu vrátí opět v roce 1917 - pokud již v té době nebudeme ve válce. "Chtějí, aby někteří z nás přijeli dříve a stali se instruktory, kteří by pomáhali s výcvikem nováčků bez vojenské praxe... a pokud budu souhlasit, povýší mne honem z poručíka na nadporučíka. Nemám to písemně, ale to je u nich obvyklý postup. Beau-pére, můžeš sem přijít příští rok? Proč tady vlastně nezůstaneš nastálo? Nemá smysl stěhovat se zpátky do tvého bytu a vsadil bych se, že Maureen vaří lépe, než vaří v tom řeckém lokálu pod ním. Není to tak? Rozmysli si odpověď."
"Je o něco lepší."
"O něco lepší! Příště ti spálím toast!"

V roce 1916 jsme měli malou válku na jižních hranicích. "Generál" Pancho Villa dělal opakované nájezdy přes hranice, zabíjel a pálil. "Zabijáka" Pershinga slavného od Mindanaa, kterého prezident Roosevelt povýšil z kapitána rovnou na brigádního generála, prezident Wilson vyslal, aby Villu našel a polapil. Otec znal Pershinga z dob, kdy byli oba kapitáni v bojích proti Morům. Měl o něm dobré mínění a byl nadšen jeho meteorickým vzestupem (který měl ještě pokračovat).
Otec zpacifikoval malou domácí válku, neboť zůstal s námi a vzal mi z velké části Woodrowa z rukou. Měl s plnou pravomocí uskutečňovat ve vztahu k Woodrowovi malou, střední a velkou spravedlnost bez konzultací s jeho rodiči. Brianovi i mně spadl kámen ze srdce.
Otec padl do oka mému šestému dítěti a to mi umožňovalo považovat v srdci Woodrowa za svého oblíbeného syna bez potřeby nebo pokušení ukazovat to navenek. (Každé z mých dětí bylo jiné a každé jsem milovala jiným způsobem, tak je tomu i u jiných lidí... ale dělala jsem všechno, abych se k nim chovala stejně spravedlivě bez nějakého upřednostňování buď skutkem nebo chováním. Alespoň jsem se o to pokoušela, opravdu jsem se pokoušela.)
Po tak dlouhé době, je to více než jedno století, si myslím, že teď už konečně vím, proč je můj nejméně sympatický syn mým oblíbeným synem:

Protože se nejvíc podobá mému otci v jeho dobrých i zlých vlastnostech. Můj otec nebyl v žádném případě světec... ale byl to "můj typ ničemy"... a můj syn Woodrow byl jeho téměř přesnou o šedesát let mladší kopií, měl stejné chyby a stejné ctnosti - byli to dva největší paličáci, s jakými jsem se kdy setkala.
Nezaujatý soudce by si možná mohl myslet, že my tři jsme byli "trojčata" - odhlédne-li se od nepodstatné skutečnosti, že jsme byli otec, dcera a dceřin syn... a že oba byli stejně výraznými muži, jako já ženou. (V každém okamžiku jsem tak totálním souborem ženských žláz a orgánů, že se s tím mohu vyrovnat pouze tím, že starostlivě předstírám typ "dámy", který je schvalován Paní Drbnou a královnou Viktorií.) Tito dva chlapi byli paličatí. A já? Já a paličatá? Jak si jenom můžete něco takového myslet?

Otec stíral Woodrowa, když to bylo zapotřebí (to bylo často), a staral se o jeho vzdělávání stejně, jak to kdysi dělal se mnou. Ve čtyřech ho naučil hrát šachy, nepotřeboval ho učit číst - podobně jako Nancy se to Woodrow naučil sám. Umožnilo mi to vychovávat mé další civilizované a poslušné děti bez problémů a bez potřeby zvyšovat hlas. (Woodrow by mne přiváděl do stavu vřískající štěkny, kterým opovrhuji.) Otcova "adopce" Woodrowa mi nechala více času na mého roztomilého, milujícího a pomilováníhodného manžela. Příliš brzo přišel čas, kdy nás musel opustit kvůli Plattsburgu. Musela jsem se pak adaptovat na skutečně suchou sezónu. Před rokem byl část této sezóny ve městě Nelson, letos však firma "Brian Smith a partneři" přestěhovala své fyzické sídlo do Galeny, kde Nelson dohlížel na nový důl, kterého spolumajitelem se Brian stal, když jeho průzkum ukázal, že to stojí za to a majitel dolu potřeboval další kapitál na jeho zprovoznění. Anita Bolesová se vdala a opustila nás. Naše kancelář v Kansas City se skládala z čísla poštovní přihrádky a telefonního čísla převedeného do našeho domu. To málo zbývající administrativní práce jsem mohla zvládnout bez problémů, protože můj největší kluk, Brian junior, kterému už bylo dvanáct, mi každý den vybíral poštu ze schránky, když jel na kole ze školy. Nelson, můj jediný úplně spolehlivý "výpomocný" manžel, byl tedy příliš daleko... a otec, ten puritánský šťoural, mne ostražitě pozoroval... Takže Maureen se připravila na čtyři, pět nebo možná šest měsíců klášterního života.
Otec často strávil večer několik hodin v kulečníkovém sálu, který nazýval svým "šachovým klubem". Jednoho deštivého únorového večera mne překvapil tím, že domů přivedl cizince.
Tím mi přivodil největší emocionální šok mého života.
Zjistila jsem, že podávám ruku a zdravím mladého muže, který se v každém ohledu shodoval s mužem, který byl mým otcem, tak jak si ho připomínám ve svých nejranějších vzpomínkách. (Shoda se týkala i tělesného pachu, který jsem dosti zřetelně zachytila - čistý muž v říji.)
Zatímco jsem se usmívala a společensky konverzovala, říkala jsem si: "Neomdlívej, Maureen, nesmíš omdlít."
Okamžitě jsem se totiž dostala do vysokého stádia připravenosti přijmout v sobě muže. Tohoto muže, který vypadal jako můj otec před třiceti lety. Přemáhala jsem se, abych se netřásla, abych mluvila tichým hlasem, abych se k němu chovala stejně jako ke každému jinému hostovi, kterého domů přivedl manžel, otec nebo některé dítě.
Otec mi ho představil jako pana Theodora Bronsona. Uslyšela jsem, jak otec říká, že slíbil panu Bronsonovi šálek kávy. To mi poskytlo dočasnou úlevu, kterou jsem potřebovala. Usmála jsem se a řekla: "Ovšemže ano, když je tak chladný a deštivý večer. Pánové, tak se posaďte" - a utekla jsem do kuchyně.
Doba, kterou jsem strávila v kuchyni krájením hrníčkového koláče, servírováním mátových čokoládových bonbónů na talířky, přípravou kávového servisu, smetany a cukru, přelitím kávy z konvice, ve které se vařila, do stříbrné "společenské" konvice - toto zaměstnání mi poskytlo trochu času na vzpamatování a zamaskování své vlastní říje, přitom se mi (doufejme) podařilo částečně překrýt svou tělesnou vůni aromatem jídla. Pomáhalo mi taky to, že ženské oblečení v těch dobách zakrývalo všechno. Doufala jsem, že si otec si nevšimne toho, o čem jsem si byla jistá, totiž že pan Bronsom cítil to samé vůči mně.
Přinášela jsem podnos, pan Bronson vyskočil a pomohl mi s ním. Měli jsme kávu a cukroví a konverzovali jsme. Nemusela jsem si dělat starosti z otce, byl zaujat jinými myšlenkami. Taky si všiml

rodinné podobnosti... a vytvořil si pro to vlastní teorii. Pan Bronson byl nemanželským dítětem jeho bratra Edwarda, který se zabil při železničním neštěstí zanedlouho po mém narození.
Otec donutil pana Bronsona a mne postavit se vedle sebe a pak se společně podívat do zrcadla nad krbovou římsou.
Otec vykládal tuto pravděpodobnou teorii o "sirotčím" původu pana Bronsona. Trvalo mnoho měsíců než přiznal, že měl podezření, že pan Bronsoh nebyl mým bratrancem zplozeným zhýralým strýcem Edwardem, ale mým nevlastním bratrem, kterého zplodil sám otec.
Konverzace onoho večera mi umožnila ve vší počestnosti a přímo pod nosem otce říci panu Bronsonovi, že se těším, že ho uvidím v neděli v kostele, a že očekávám svého manžela doma na mé narozeniny, a že ho čekáme k večeři... protože pan Bronson měl v ten den také narozeniny!
Nejprve jsem se vykoupala. Koupala jsem se před večeří, ale potřebovala jsem to udělat ještě jednou - zaváněla jsem říjí. Onanovala jsem ve vaně a prsa mne přestala bolet. Osušila jsem se, oblékla si noční košilku a šla do postele.
Opět jsem vstala a zamkla dveře ložnice, pak jsem se svlékla a vlezla nahá do postele. Pak jsem divoce onanovala a myslela na pana Bronsona, na to jak vypadal, jak voněl, na zvuk jeho hlasu.
Musela jsem to udělat několikrát, než jsem mohla usnout.

12.

"Pověste kajzra!"

* * * *

Lámu si hlavu nad tím, zda se Pixel ještě někdy vrátí, když jeho poslední návštěva dopadla tak katastrofálně.
Dnes jsem udělala pokus. Zavolala jsem: "Telefon!" přesně tak, jak jsem to slyšela dělat doktora Ridpatha. Tak, jak to má být, objevil se hologram obličeje... policejní dozorkyně. "Proč žádáte o telefon?"
"A proč ne?"

"Nemáte právo telefonovat."
"Kdo to říká? Pokud to je pravda, neměl mi to někdo říct? Podívejte, vsadím padesát oktetů na to, že vy máte pravdu a já se mýlím."
"Co? Vždyť jsem to již říkala."
"Tak to dokažte. Nezaplatím, dokud to neprokážete."
Vypadala zmateně a vypnula se. Uvidíme.

Pan Bronson byl v neděli v kostele. Po mši, v chumlu u předního vchodu, kde členové církve říkali kněži lichotivé věci o jeho kázání (Dr. Draper míval hezká kázání, pokud se jednoduše vypnula schopnost kritiky a na kázání se dívalo jako na umění) - jsem na něj promluvila. "Dobré ráno, pane Bronsone."
"Dobré ráno, paní Smithová a slečno Nancy. Nemáme na březen hezké počasí?"
Souhlasila jsem, že máme a představila jsem ho ostatním přítomným členům mého kmene: Carol, Brianovi juniorovi a Georgovi. Marie, Woodrow, Richard a Ethel byli doma s jejich dědečkem - nemyslím si, že otec někdy vstoupil do kostela po odchodu z Thebes, pokud se nejednalo o svatbu nebo pohřeb někoho z přátel nebo příbuzných. Marie a Woodrow byli v nedělní škole, byli však podle mého názoru příliš malí na mši.
Nějakou dobu jsme mluvili o nicotnostech, pak se uklonil a otočil se, já jsem udělala totéž. Ani jeden z nás žádným způsobem neukázal, že tato schůzka má pro někoho z nás nějaký význam. Jeho touha po mně hořela divokým plamenem, stejně jako hořela má touha po něm. Oba jsme to věděli a žádný z nás to nepřiznával.

Denodenně jsme přímo před očima otce a beze slov pokračovali v našem milostném vztahu, nikdy jsme se jeden druhého nedotkli, nebyly dokonce ani zamilované pohledy. Otec mi později řekl, že měl nějaké podezření - "čul čertovinu" v jednom momentu, ale že jsme se oba, pan Bronson i já, chovali tak způsobně, že nenašel žádnou záminku, aby proti nám zakročil. "Konec konců má drahá, nemohu odsoudit muže za to, že touží po tobě, pokud se chová slušně - oba víme, co jsi zač - a já tě nemohu hubovat za to, jaká jsi - za to vůbec nemůžeš - pokud se budeš chovat jako dáma. Pravdou je, že jsem byl hrdý na vás oba, že se chováte s tak civilizovanou zdrženlivostí. Vím, že to není lehké."
Prostřednictvím hraní šachu s otcem a zakrátko taky s Woodrowem se panu Bronsonovi dařilo vidět mne, en passant, téměř každý den. Přihlásil se jako pomocník vedoucího skautů při našem kostele... a pak další páteční večer odvezl Briana juniora a George domů po schůzce skautů. Z toho se vyvinula jeho schůzka s Brianem juniorem na druhý den odpoledne, na které ho učil řídit. (Pan Bronson vlastnil luxusní model Fordova automobilu, landauletu, vždy naleštěný a nádherný.)
Další sobotu vzal mých pět starších dětí na piknik, okouzlil je stejně jako mne. Carol se mi později svěřila: "Mami, pokud bych se někdy vdávala, tak pan Bronson je právě ten typ muže, za kterého bych se chtěla provdat."
Neřeklajsem jí, že mám stejný názor.
Další sobotu vzal pan Bronson Woodrowa do centra do varieté na odpolední představení kouzelníka Velkého Thurstona. (Byla bych nadšená, kdyby mne taky pozval, jevištní magie mne fascinuje.) Když se pan Bronson vrátil se spícím dítětem v náručí, mohla jsem ho pozvat dovnitř, protože otec byl doma a dal mi svolení k této schůzce. V průběhu této zvláštní romance se nikdy nestalo, aby pan Bronsom vstoupil do domu bez toho, aby doma byl otec, který se schůzek účastnil.
Jednou, když pan Bronson přivedl Briana juniora z lekce v řízení auta, pozvala jsem ho na čaj. Zeptal se na otce a když zjistil, že není doma, náhle zjistil, že už má zpoždění na nějakou schůzku. Muži jsou víc bojácní než ženy... alespoň podle mých zkušeností.

Brian přijel domů v neděli prvního dubna a ve stejný den otec odjel do St. Louis na krátkou návštěvu - myslím si, že šel navštívit mou matku, ale otec nikdy s nikým nediskutoval své důvody k čemukoliv. Možná jsem si měla přát, aby otec zůstal doma, abychom si s Brianem mohli udělat malý výlet do neznáma, zatímco by se otec staral o stan a Nancy by vařila.
Neřekla jsem však o tom nikomu, protože děti chtěly vidět otce a popovídat si s ním stejně nedočkavě,

jako jsem ho chtěla pouze pro sebe mít já, abych s ním šla do postele. Kromě toho - už jsme neměli auto. Před nynějším odjezdem do Plattsburgu Brian prodal "El Reo Grande".
Řekl mi. "Mau' loni, když jsem odjížděl v dubnu, mělo to smysl jet do Plattsburgu autem, mohl jsem tam Reo často používat. Ale jenom blázen by se v únoru pokoušel jet autem z Kansas City do severní části státu New York. Loni v dubnu mě třikrát vytahovali z bláta, kdyby se to stalo v únoru, tak bych to prostě nedokázal."
"Kromě toho," dodal Briney s jeho nejlepším rooseveltovským úsměvem, "chci pro nás koupit auto pro deset cestujících. Nebo pro jedenáct. Nepokusíme se o jedenáctého?"
O toho jedenáctého cestujícího jsme se pokusili, ale tentokrát se nám nepodařilo rozcinkat kontrolní pokladnu. Briney odjel do Plattsburgu vlakem, když mi slíbil, že chce koupit největší osobní auto, které bude na trhu - pro sedm lidí, pokud nebude větší. Zeptal se mne, co si teď myslím o uzavřeném automobilu. Například sedmimístný sedan Lexington? Nebo Marmon? A co tak Pierce-Arrow? Zamysli se nad tím, drahoušku.
Mnoho jsem se nad tím nezamýšlela, protože jsem věděla, že když bude třeba, tak se Briney rozhodne sám. Ale potěšilo mne, když jsem se dozvěděla, že budeme mít větší automobil. Pětimístní osobní auto je trochu stísněné pro desetičlennou rodinu. (Nebo jedenáctičlennou, pokud se mi podaří dostat do jiného stavu.)
Když se tedy Brian prvního dubna 1917 vrátil domů, zůstali jsme doma a milovali se v posteli. Nakonec to není bezpodmínečně nutné dělat to v trávě.

V noci, když už jsme byli oba unaveni, ale nebyli jsme ještě připraveni jít spát, jsem se zeptala: "Kdy se musíš vrátit do Plattsburgu, lásko moje?"
Neodpovídal tak dlouho, že jsem dodala: "Byl to nemístný dotaz, Briane? Od roku 1898 uběhlo již tolik času, že jsem si odvykla od představy, že jsou otázky, na které se nelze ptát."
"Má nejdražší, můžeš mít jakékoliv dotazy, na některé ti možná nebudu moci odpovědět, protože odpovědi jsou tajné, ale je mnohem pravděpodobnější, že ti nebudu schopen odpovědět, protože nadporučíkovi toho mnoho neřeknou. Na tento dotaz jsem ti však schopen odpovědět. Nemyslím, že se budu vracet do Plattsburgu. Jsem si tím natolik jistý, takže jsem tam nenechal nic, dokonce ani zubní kartáček."
Čekala jsem.
"Nechceš vědět proč?"
"Manželi můj, pokud ti to bude vyhovovat, tak mi to řekneš. Nebo když mi to budeš moci říct."
"Maureen, ty jsi příliš proklatě souhlasná. To se tě nikdy nechytne ženská zvědavost?"
(Samozřejmě, že se mě chytá, můj drahý muži - ale vytáhnu z tebe více, když nejsem zvídavá!) "Ráda bych to věděla."
"Dobrá - nevím, co tomu říkají zdejší noviny, ale tak zvaný 'Zimmermanův telegram' je autentický. Už není žádná šance, abychom se válce vyhýbali déle než měsíc. Otázkou je: vyšleme více vojska k mexickým hranicím? Nebo pošleme víc vojáků do Evropy? Nebo na obě místa? Počkáme, až nás Mexiko napadne, nebo se do toho pustíme my sami a vyhlásíme Mexiku válku? Nebo nejdřív vyhlásíme válku kajzrovi? Pokud ano, odvážíme se obrátit zády k Mexiku?"
"Je to skutečně tak zlé?"
"Mnoho záleží na prezidentovi Carranzovi. Ano, je to až tak zlé. Mám už své mobilizační papíry. Stačí už jen telegram a jsem v aktivní službě a na cestě k mému mobilizačnímu středisku... a tím není Plattsburg."
Natáhl ruku a pohladil mne. "Zapomeňte teď na válku a myslete na mne, paní Mařeno Muchlavá."
"Ano, Clarenci."
Po dvou refrénech písničky "Dcera starého Rileyho" Brian řekl: "Paní Mařeno, bylo to ucházející. Myslím, že jste měla nějakou praxi."
Zavrtěla jsem hlavou. "Ani kousínek, lásko moje. Otec na mne nepřetržitě dohlížel - myslí si, že jsem nemorální žena, která spí s jinými muži."
"Co je to za nesmysl! Nikdy je nenecháváš spát. Nikdy. Řeknu mu to."
"Neobtěžuj se. Otec se ve svém názoru na mne utvrdil ještě předtím, než jsme se my dva vůbec setkali.

Jaké jsou kočky v Plattsburgu? Jsou chutné? Jsou chtivé?"
"Klotildo, hrozně nerad se přiznávám, ale - víš, je to tak, že... Neměl jsem žádnou, ani jedinou."
"Proč, Clarenci?"
"Zlatíčko, oni mě udřeli k smrti. Výcvik v terénu a přednášky po celý den a šest dnů v týdnu - a poplachy v neděli. Ještě víc učení po večerech, více knížek, než se dalo zvládnout. Odpotácel jsem se do postele kolem půlnoci a budíček býval v šest. Sáhni si na má žebra, jsem jen kost a kůže. Hej, to není žebro!"
"No a co, není to vůbec žádná kost, Huberte. Budu tě držet v posteli, dokud tě nevykrmíme, a tobě se nevrátí síla. Tvůj příběh dojmul mé srdce."
"Vím, že je to tragický příběh. Ale jakou máš pro to výmluvu? Jsem si jist, že by ti Justin nabídl kapku něžného tělocviku."
"Můj nejdražší muži, je pravdou, že tady Justin a Eleanor byli na večeři. Ale v domě plném dětí a s otcem, s tím známým nočním ptákem, mě nikdo ani nepoplácal po zadku. Nebylo nic kromě několika galantních neslušností zašeptaných do mého zhrozeného ucha."
"Do tvého co? Měla jsi zajít k nim."
"Oni však bydlí tak daleko." Bylo to daleko i autem, tramvají to však byla nekonečná vzdálenost. S manžely Weatheralovými jsme se poprvé setkali v našem novém metodistickém kostele v Linwoodu, když jsme se přestěhovali do domu na Bentonově třídě. Ale ve stejném roce, poté co jsme se spřátelili s Weatheralovými, ale ještě jsme nebyli s nimi blízcí přátelé, odstěhovali se na samý jih města, do nového projektu J.C. Nicholse na rozparcelovaných pozemcích, do čtvrti zvané Venkovský klub. Oni tam přešli do Episkopálního kostela nedaleko jejich nového domu. To je značně vzdálilo z naší oběžné dráhy. Mluvili jsme o nich spolu s Brianem - oba voněli dobře - ale odstěhovali se příliš daleko pro rozsáhlejší společenské styky, byli též starší než my a zřejmě docela zámožní. Všechny tyto skutečnosti mne trochu zastrašovaly, tak jsem Weatheralovi převedla do kartotéky dezaktivovaných známých.
Později na ně Brian narazil ještě jednou, když se Justin pokoušel, aby ho přijali do Plattsburgu. Justin uvedl Briana jako osobu, která o něm může podat reference, což mu polichotilo. Justina nepřijali na důstojnický výcvik - kvůli postižené noze po nehodě, která ho zmrzačila ještě předtím, než se naučil chodit. Kulhal, ale nebylo to téměř poznat. Brian napsal dopis, ve kterém doporučoval, aby se na to nebral ohled, ale neudělali to. V důsledku toho nás Eleanor v lednu pozvala na večeři, bylo to týden před Brianovým odjezdem do Plattsburgu.
Měli velký hezký dům a ještě více dětí než my - Justin zakomponoval do konstrukce domu elegantní, ale nákladný nápad: Justin a Eleanor obývali nejen hlavní ložnici, ale celé horní poschodí jednoho křídla; bylo to celé hlavní apartmá skládající se z obývacího pokoje (kromě oficiálního přijímacího pokoje a rodinného obývacího pokoje v přízemí), obrovské ložnice se spíží a almarou na víno v jednom rohu, koupelnu rozdělenou do několika částí: vanu, sprchu a dva záchody, z nichž jeden měl kromě splachování další příslušenství, o kterém jsem slyšela, ale které jsem ještě nikdy neviděla: splachovací bidet.
Eleanor mi ho pomohla vyzkoušet a já jsem byla nadšená! To je právě to, co potřebuje Maureen s její zrádnou vůní. Řekla jsem jí to a taky jsem jí řekla proč.
"Tvou tělesnou vůni považuji za rozkošnou," řekla mi vážně Eleanor, "a Justin také."
"Justin to o mně řekl?"
Eleanor vzala můj obličej do svých dlaní a políbila mě něžně a jemně, její ústa byla mírná - žádný francouzák, ale taky žádná úplně suchá pusa. "Justin to řekl. Řekl toho podstatně více. Drahoušku, on se cítí k tobě mimořádně přitahován" - to jsem věděla - "a já taky. A taky k tvému manželovi. Brian na mě zapůsobil skrz naskrz. Pokud náhodou vy dva máte stejné pocity... Justin a já jsme ochotni a přejeme si je naplnit."
"Myslíš výměnu? A úplně všechno?"
"Úplně všechno! 'Čestná výměna není loupež'."
Neváhala jsem: "Ano!"
"Ach, to je dobré. Chceš mít možnost poradit se s Brianem?"
"Vím, že to není nutné. On tě chce sníst a bez oblohy." Vzala jsem její obličej do dlaní a pořádně jsem ji políbila. "Jak to tedy zařídíme?"

"Tak, jak ti to bude připadat nejlepší, má roztomilá Maureen. Náš obývací pokoj se dá za pár vteřin změnit na druhou ložnici s vlastní malou toaletu. Takže to mohou být dva páry nebo všichni čtyři dohromady."
"Briney a já se před sebou neskrýváme, Eleanor. V minulosti jsem zjistila, že když se jednoduše svléknu, tak to ušetří čas a slova."
Její ústa sebou škubla. "Já jsem to zjistila taky. Maureen, ty mne ohromuješ. Myslím, že tě znám deset let. Tehdy, když jsme ještě bydleli v Jižním Bentonu a všichni jsme chodívali do metodistického kostela na Linwoodské třídě, mluvili jsme s Justinem o vás dvou jako o možných kandidátech na hrátky. Říkala jsem Justinovi, že Brian má ten pohled v očích, ale já jsem nemohla najít žádný způsob jak prorazit tvůj pancíř. Byla jsi perfektní dáma přímo z příručky. Protože z důvodů bezpečnosti se tento druh rodinného svádění musí projednat mezi manželkami, jednoduše jsme vás zařadili na seznam lidí, jejichž získání by bylo příliš obtížné."
Rozepínala jsem si knoflíky a háčky a spokojeně se usmívala. "Drahá Eleanor, panenskou blánu mi protrhli ve čtrnácti a od té doby jsem neustále v říji. Brian to ví, chápe to a přesto mne miluje."
"Ach, to je nádherné! Miláčku, já jsem ztratila poctivost ve dvanácti s mužem, který byl čtyřikrát starší."
"Pak to nemohl být Justin."
"Pane na nebi, to ne!" Vykročila ze svých spodních kalhot, zůstala v punčochách a ve večerních střevících. "Jsem připravena."
"Já jsem taky." Hltala jsem ji očima a litovala, že mne Briney neoholil, protože ona byla hladká jako bobule vína - Briney ji bude milovat! Vysoká, vznešená a plavovlasá.
O několik minut později mne Justin položil na perský koberec před krbem v horním obývacím pokoji. Eleanor byla vedle mne s mým manželem. Otočila ke mně hlavu, usmála se a vzala mne za ruku, když jsme obě přijímaly manžela té druhé.
* * *
Slyšela jsem v salónech v Zapadáku formální diskuse se zapojením Stimulátora a Konferenciéra, ve kterých se debatovalo o ideálním počtu účastníků mnohočetného smyslového požitku. Někteří upřednostňovali trojice nebo některý ze čtyř druhů čtveřice. Byli takoví, kteří dávali přednost vysokému počtu účastníků. A někteří tvrdili, že jakýkoliv lichý počet může vyprodukovat maximální rozkoš, ale nemůže to být sudý počet. Já si však stále myslím, že taková rodinná čtyřka, kde jsou všichni milí a k pomilování, nemůže být překonána. Nekritizuji tím žádnou jinou kombinaci a mám je všechny ráda. Prostě říkám, kterou mám nejraději, jak je rok dlouhý.
Později večer Brian zatelefonoval otci a vysvětlil mu, že na ulicích se začíná tvořit náledí a zeptal se, jestli by mu nevadilo být pro tuto noc dozorcem v zoologické zahradě.

Brian se na mě shora podíval. "Proč máš ten vzdálený výraz v očích?"
"Myslela jsem na tvou oblíbenou dívku -"
"Ty jsi mou oblíbenou dívkou."
"Na tvou oblíbenou plavovlasou dívku Eleanor."
"Ach, to ano."
"A na tvou oblíbenou nejstarší dceru."
"Zde je něco rozporného. Je to situační gramatická hra? Nejstarší oblíbená dcera. Oblíbená nejstarší dcera. Ano, zdá se mi, že v obou případech se jedná o Nancy. Pokračuj."
"Něco, co jsem nemohla napsat do dopisu. Nancy to udělala."
"Udělala co? Pokud tím myslíš, že to udělala s tím uhrovitým klukem, tak pokud si pamatuji, ten závěr jsi udělala již před rokem. Kolikrát může ztratit panenství?"
"Briney, Nancy se mi to nakonec odhodlala říct. Měla strach a ten uhrovitý kluk sem už nechodí, protože nechtěl přestat, když se přetrhla guma! Tak to řekla mámě. Tak jsem ji vysprchovala a zkontrolovala jsem s ní kalendář. Měla menstruaci asi za tři dny a přestala mít strach. Ale konečně to bylo mezi námi ženami a promluvily jsme si. Dala jsem jí nějaké spěšné instrukce ve stylu mého otce Iry včetně přednášky, která doprovází Forbergovy lepty - hej, ta věc má v sobě nakonec nějaké kosti!"
"Co jsi čekala? Mluvíš o Nancyině ozdůbce, proč si tedy myslíš, že by mi měl zůstat viset? Zatímco je

Nancyina hezká ozdůbka pro mě verboten, mohu o ní alespoň snít, nezdá se ti? Když ty můžeš snít o svém otci, já mohu snít o své dceři. Pokračuj, drahá, dostaň se k těm zajímavým místům."
"Odporný chlape. Chlípníku. Briane, nepokoušej Nancy, dokud to nebudeš myslet doopravdy, nebo se otočí a zaboří do tebe své tesáky, teď je trochu labilní.
A teď k těm zajímavým místům. Briane, jak jsme se dohodli, řekla jsem Nancy o Howardově nadaci a slíbila jsem jí, že si s ní o tom taky promluvíš... a zavolala jsem soude Sperlingovi. Odkázal mne na zdejšího právníka, pana Arthura Chapmana. Znáš ho?"
"Vím, kdo to je. Komerční právník, nikdy nechodí k soudu. Je velmi drahý."
"A je správcem majetku Howardovy nadace."
"To jsem usoudil z tvé poznámky. Je to zajímavé."
"Navštívila jsem ho, představila se a on mi dal seznam pro Nancy. Myslím tím pro tuto oblast, pro Jackson a okolní zemědělské okresy. A pro okres Johnson v Kansasu."
"Lov byl dobrý?"
"Myslím si, že ano. Na seznamu je Jonathan Sperling Weatheral, syn tvé oblíbené plavovlásky."
"Ať je ze mne pavián s mosaznýma koulema."

Později večer mi Brian řekl: "Tak Ira si myslí, že ten syn velkoměsta je produktem jeho bratra?"
"Ano, ale ty by sis to pomyslel taky, kdybys ho uviděl. Můj bože, on a já vypadáme tak podobně, že bys přísahal, že jsme bratr a sestra."
"A ty jsi teď kvůli němu akutním případem zapálených kalhotek."
"Umírněně se to dá říct i tímto způsobem. Je mi to líto, drahý."
"Co ti tady má být líto? Kdyby tvůj zájem o sex byl tak mírný, že bys nikdy nemyslela na jiného chlapa než na svého ubohého, starého, utahaného a opotřebovaného - Auu!" - to jsem ho poštípala - "manžela, nebyla bys v posteli ani zpola tak dobrá, jak jsi. Ale je tomu tak, že jste docela čiperná, paní Finkelsteinoyá. Dávám přednost tomu, že jste jaká jste, s vašimi dobrými i zlými vlastnostmi."
"Podepíšete takové osvědčení?"
"Jistě. Chcete ho ukazovat svým zákazníkům? Moje drahé děvče, z vodítka jsem tě pustil již před léty, protože jsem již tehdy věděl a vím to i teď, že bys neudělala nic, co by ohrozilo prospěch našich dětí. Nikdy jsi to neudělala, nikdy to neuděláš."
"Mé výsledky nejsou až tak dobré, jak si myslíš, můj nejdražší. To, co jsem udělala s reverendem doktorem Ezekielem, bylo hloupým hazardem. Rdím se studem, kdykoliv si na to vzpomenu."
"Podvodník Zeke byl tvým obřadem zasvěcení, lásko moje. Vystrašil tě pořádně a už to nikdy nebudeš riskovat s nějakým podřadným chlapem. Lásko moje věrná, tou pravou zkouškou ohněm pro zralé cizoložství je, jaký druh osoby si vybereš pro své eskapády. Všechny ostatní věci se přirozenou cestou odvíjejí z tohoto výběru. A teď, co se týče toho Bronsona, který může, ale nemusí být tvým bratrancem. Byla bys hrdá na to, kdyby byl s námi dnes večer v posteli? Nebo by tě to uvádělo do rozpaků? Měla bys z toho velkou radost? Má ten chlap úroveň?"
Zamyslela jsem se nad Brianovou zkouškou ohněm a v duchu zkontrolovala pana Bronsona. "Briane, nemohu to teď posoudit. Hlava se mi točí a nemám na něj žádný názor."
"Chceš, abych o něm pohovořil s otcem Irou. Nikdo nedokáže Iru podvést."
"Bylo by dobře, kdybys to udělal. Ale nenaznačuj, že bych s panem Bronsonem chtěla jít do postele. Otce by to uvedlo do rozpaků, řekl by Hmmmm! a zamručel, pak by důstojně odkráčel z pokoje. Kromě toho to ví. Cítím to."
"To se dá pochopit, Ira je přirozeně žárlivý na tohoto velkoměstského elegána. Takže se vyhnu tomuto aspektu věci."
"'Žárlivý'? Otec? Na mě? Jak by jenom mohl být?"
"Lásko moje, tvá výrazná vůně kompenzuje to, že jsi lehce natvrdlá. Ira dovede být - a je - na tebe žárlivý ze stejného důvodu, ze kterého mohu já být žárlivý na Nancy a její malou růžovou ozdůbku. Protože ji nemohu mít. Nemám však žádnou potřebu žárlit na tebe, protože tě mám a vím, že tvé bohatství je nevyčerpatelnou bonanzou. Ta nádherná květina mezi tvými roztomilými stehny je skutečným rohem hojnosti, mohu se o něj dělit do nekonečna bez toho, aby se zmenšilo jeho bohatství. Pro Iru je

však nedosažitelná, je to poklad, který nemůže nikdy mít."
"Otec mne však může mít, kdy bude chtít!"
"Oho! Překonala jsi konečně jeho obranné bariéry?"
"Proklatě, to ne. On nepovolí."
"Aha. Situace se tedy nezměnila. Ira na tebe nesáhne ze stejného důvodu, jako se já nedotknu Nancy - nejsem si však stoprocentně jistý, že jsem natolik charakterní jako Ira. Raději varuj Nancy, aby zůstávala zahalená a po větru, když bude jednat se svým ubohým, starým a chatrným tátou."
"Briney, ani mne nenápadně ji varovat. Jsi jediný mužský na celém světě, o kterém jsem absolutně přesvědčená, že by žádným způsobem Nancy neublížil. Pokud dokáže projít tvou obranou, tak jí pogratuluji - a mohla bych se od ní naučit, jak se vypořádat se svým vlastním skrblivým a nesveditelným otcem."
"Okej, ty hubatá holko - čichnu si k Nancy a skočím na tebe. To tě naučí!"
"To se tě tedy bojím. Chceš se zachechtat? Brian junior se chtěl podívat a Nancy mu to dovolila."
"Čert aby tě vzal!"
"Ano, snažila jsem se zachovat nehybnou tvář. Nezasmála jsem se, ani jsem nepředstírala, že jsem šokovaná. B. junior jí řekl, že ještě neměl příležitost vidět, v čem se vlastně holky odlišují od kluků -"
"Co to je za nesmysl! Všechny naše děti bývaly někdy mezi sebou nahé, vychovávali jsme je tak."
"Ale drahoušku, v něčem měl pravdu. Klučicí odlišnost visí právě tam, kde je ji vidět. To, co dělá holku holkou, je většinou uvnitř a není to vidět, pokud si nelehne a neukáže to. A tak mu to Nancy předvedla. Lehla si, povytáhla župan - byla právě po koupeli - roztáhla doširoka nohy a ukázala mu dírku, ze které vycházejí děti. Pravděpodobně s ní ještě na něj zamrkala. A pravděpodobně z toho měla potěšení, já bych ho měla - ale žádný z mých bratrů mne o to nepožádal."
"Holko, zatím jsme nenašli nic, co by ti potěšení nedělalo."
Zamyslela jsem se nad tím. "Myslím, že máš pravdu, Briane. Některé věci trochu bolí, ale většinou si nádherně užívám. I ta frustrace kvůli panu Bronsonovi mi poskytuje více radosti než bolesti... protože mohu o ní říci všechno svému milovanému manželovi bez toho, abych mu dala důvod, aby mne přestal milovat."
"Chceš, abych řekl Irovi, aby na tebe nedohlížel? Požádat ho, aby ti poskytl ten dohled se zavřenýma očima, který bych ti jinak dal já?"
"Hmm, počkejme, až si na pana Bronsona utvoříš názor. Pokud ho schválíš, v momentě budu bez spodních kalhotek. Pokud ne, budu pokračovat, jak nejlépe umím, s mým předváděním panenské vestálky, kterou viděl doposud. Jak jsem ti však řekla, točí se mi hlava a má soudnost není dobrá. Potřebuji tvou chladnou hlavu."
* * *
V úterý Post a Star napsaly, že prezident Wilson požádal kongres o prohlášení válečného stavu mezi Spojenými státy americkými a Německou říší. Ve středu jsme čekali na výkřiky "Zvláštní vydání!" na ulicích, nebo že se rozeznějí telefony, nebo se stanou obě věci - nic se však nedělo. Požádali jsme děti, aby šly do školy, i když se jim moc nechtělo. Především Brianovi juniorovi. Woodrow byl naprosto nesnesitelný, musela jsem se ovládat, abych ho neřezala příliš často.
Ve čtvrtek se otec vrátil domů ve stavu napjatého vzrušení. S Brianem měli hlavy u sebe a já jsem zůstávala s nimi pokud to šlo a svou práci jsem delegovala na jiné. Woodrow se neustále dožadoval, aby s ním dědeček - nebo někdo jiný - hrál šachy, až ho můj otec přehnul přes koleno a nařezal mu. Pak musel ještě stát v koutě.
V pátek k tomu konečně došlo. Byla válka. Zvláštní vydání byla na naší ulici těsně před polednem a můj manžel se vydal na cestu téměř okamžitě. Jenom zatelefonoval jinému důstojníkovi, jistému poručíkovi Bozellovi, který se pro něj stavil a oba odjeli do posádky v pevnosti Leavenworth, kde bylo jejich mobilizační shromáždiště. Brian ani nečekal na mobilizační telegram.
Brian junior a George přišli domů na oběd a počkali, až jejich otec odjel - a tak přišli poprvé v životě pozdě do školy. Nancy a Carol přišly domů ze své školy - Centrální střední školy vzdálené pouze pár bloků - právě včas, aby mohly políbit svého otce na rozloučenou. Nezeptala jsem se, jestli mají ve škole absenci, nebo zda škola skončila dříve. Nezdálo se to tak důležité.

Otec se vojenským způsobem pozdravil s poručíkem Bozellem a s Brianem, pak šel přímo na tramvaj bez toho, aby ještě vešel do domu. Řekl mi: "Víš, kam jdu a proč tam jdu. Budu zpátky, až mne uvidíš." Řekla jsem mu, že to vím. Otec byl stále nervóznější od té doby, co odmítli jeho žádost o zařazení do činné služby.
Všechno jsem předala Nancy a odešla zpět do postele... již podruhé, protože jsem předtím vnutila otci hlídání dětí, abychom s. Brianem mohli do postele po snídani, oba jsme si totiž mysleli, že to bude Der Tag.
Tentokrát jsem se však šla do postele vyplakat.

Kolem třetí jsem vstala a Nancy mi udělala čaj s mlékem a topinky, něco z toho jsem snědla. Zatímco jsem se nimrala v jídle, otec se vrátil domů rozzuřený tak strašně, jak jsem ho ještě neviděla. Nepodal mi žádné vysvětlení, Nancy mu řekla, že volal pan Bronson a chtěl s ním mluvit... a to z něj vyrazilo úplnou záplavu.
Myslím si, že termín "zbabělý poseroutka" byl ten nejslabší, který na pana Bronsona použil. "Progermánský zrádce" byl asi ten nejvíce zahořklý. Nepoužíval hrubá slova, ale pouze slova vzteku a zklamání.
Těžko jsem tomu mohla věřit. Pan Bronson a zbabělec? A k tomu proněmecký zbabělec? Otec však byl podrobný ve svém vyprávění a zoufalý ve svých reakcích. V mém vlastním zmateném zármutku - má milovaná vlast, můj milovaný manžel, můj tajný milovník, to všechno v jeden den - musela jsem se nutit k tomu, abych si uvědomovala, že otec byl postižen stejně. Syn jeho bratra - nebo byl Theodore Bronson jeho vlastním synem? Otec tuto možnost naznačoval.
Šla jsem zpátky do postele, ještě více jsem si poplakala a pak tam ležela s tou trojitou bolestí v srdci.
Otec mi zaklepal na dveře. "Dcero?"
"Ano, otče?"
"Máš na telefonu pana Bronsona, chce s tebou mluvit."
"Já nechci mluvit s ním! Musím s ním mluvit?"
"Jistěže ne. Chceš mu něco vzkázat?"
"Řekni mu... aby mi už nevolal. Aby sem nechodil. Aby nemluvil s mými dětmi... teď ani nikdy jindy."
"Řeknu mu to. A doplním pár slov za sebe. Maureen, ohromuje mne jeho naprostá drzost."

Kolem šesté mi Carol přinesla tác s jídlem, něco jsem snědla. Pak za mnou přišli Justin s Eleanor a já jsem se vyplakala u mé velké sestry a oba mne utěšovali. Později - nevím kdy to bylo, ale byla již tma, možná bylo půl deváté nebo devět, mě vyburcoval nějaký rozruch v přízemí. Krátce nato přišel nahoru otec a zaťukal na dveře. "Maureen, pan Bronson je tady."
"Co?!"
"Mohu vejít? Mám něco, co bych ti chtěl ukázat."
Nechtěla jsem otce pustit dovnitř, neměla jsem tam poklizeno a obávala jsem se, že by si toho otec všiml. Ale... pan Bronson a zde? Zde? Po tom všem, co mu otec řekl? "Ano, otče, pojď dovnitř."
Ukázal mi kus papíru. Přečetla jsem ho, byl to průklep formuláře pro vstup do armády... potvrzující, že "Bronson Theodore" byl zařazen do armády Spojených států v hodnosti vojína.
"Otče, to je nějaký špatný žert?" "Ne, je tady. Je to pravý doklad, on to udělal." Vstala jsem z postele.
"Otče, napustíš mi vanu? Hned budu dole."
"Jistě."
Vešel do mé koupelny, já jsem si svlékla župan a vešla za ním. Uvědomila jsem si, že jsem před ním nahá, teprve až se na mne podíval a odvrátil oči. "Požádej Nancy, aby mu něco nabídla, prosím. Je Nancy ještě vzhůru?"
"Všichni jsou vzhůru. Vlez do té vany, drahá, počkáme na tebe."
O patnáct minut později jsem sešla dolů. Myslím si, že jsem měla zarudlé oči, ale usmívala jsem se, nepáchla jsem a měla jsem své. nejlepší nedělní šaty. Přispěchala jsem k němu a podala mu ruku. "Pane Bronsone, my všichni jsme na vás tak hrdí!"

Nepamatuji si podrobnosti z té následující hodiny nebo dvou, nebo kolik těch hodin vlastně bylo. Seděla jsem ve zlatém oparu hořkosladkého štěstí. Má vlast byla ve válce, můj manžel odešel do války, ale teď jsem končené poznala hlubší význam toho "raději smrt než hanba" - teď už jsem věděla, proč matky ve starém Římě říkaly "se štítem nebo na štítě". Ty hodiny, ve kterých jsme věřila, že můj milovaný Theodore nebyl tím, za koho jsem ho považovala, ale že to byl zbabělec, který odmítal bránit svou vlast - tyto hodiny byly nejdelší a nejhroznější hodiny mého života.
Nevěřila jsem, že by skutečně mohly existovat takové polozvířecí stvůry. Nikdy jsem žádnou nepoznala. A když se pak zjistilo, že to byl zlý sen, následek nepochopení - někde jsem četla, že rozkoš, to je úleva od bolesti. Psychologové jsou pošetilí lidé, tedy většina z nich, ale té noci jsem zažívala takový druh extatické radosti, že jsem byla u vytržení. Dokonce i ohně mé pohlavní touhy byly utlumeny a na chvíli jsem se nebála o Briana, tak jsem byla rozradostněna tím, že Theodore byl skutečně tím, kým musí být milovaný muž, tedy hrdinou a válečníkem.

Má velká děvčata udělala všechno, aby ho přecpala a Carol mu udělala sendviče na cestu. Otec byl plný otevřených rad, starý voják radil vojínovi - nováčkovi. Mí velcí hoši se mohli přetrhnout, když se snažili něco pro něj udělat, a dokonce Woodrow se choval téměř dobře. Nakonec se všichni seřadili, aby mu dali polibek na rozloučenou, dokonce i Brian junior, který neprovozoval líbání s výjimkou občasného klovnutí do matčiny tváře.
Všichni šli spát kromě otce... a teď jsem byla na řadě já.
Měla jsem vždy tak robustní zdraví, že mi nikdy nedělalo potíže získat výtisk Nového zákona za stoprocentní přítomnost v nedělní škole - takže to bylo velmi dobře, že jsem měla dva Nové zákony, když jsem je potřebovala. Nepotřebovala jsem se dokonce ani zamýšlet nad jiným věnováním, neboť to, co jsem napsala manželovi, bylo vhodné pro věnování od každé Lucasty každému válečníkovi, který šel do boje:

Vojínovi Theodorovi Bronsonovi
Buď věrný sobě a vlasti.
Maureen J. Smithová
6. dubna 1917

Dala jsem mu to a dívala jsem se, když to četl. Pak jsem řekla: "Otče?" Ihned věděl, co od něj chci: slušnou dávku soukromí.
"Ne." (Proklatě! To si opravdu myslel, že Theodora Bronsona sklátím na koberec? Když jsou děti vzhůru a jsou pouze na délku schodiště daleko?)
(No, možná bych to udělala.) "Tak se otoč."
Obejmula jsem Theodora a políbila jsem ho pevně, ale cudně... pak jsem si uvědomila, že cudný polibek není dost na loučení se s válečníkem. Dovolila jsem svému tělu zvláčnět a mé rty se otevřely. Můj jazyk se setkal s jeho a já jsem mu beze slov přislíbila, že všechno, co mám, bude jeho. "Theodore... buď opatrný a vrať se ke mně."

13.

"Jít tam za moře!"

* * * *

Poté, co otci odmítli návrat do aktivní služby ve Zdravotnickém sboru, odmítli ho ještě jednou, když se pokoušel vstoupit do pěchoty jako vojín (udělal chybu, když jim ukázal své propouštěcí papíry... které ukazovaly jeho datum narození v roce 1852). Poté se pokoušel vstoupit v St. Louis, kde udával rok narození 1872, ale někdo ho tam podrazil - nakonec se mu povedlo vstoupit do Sedmého missourijského pluku, byl to pěší domobranecký pluk, který byl vytvářen jako náhrada za Třetí missourijský z Kansas City, jenž se teď jmenoval Stodesátý ženijní a cvičil v Camp Funstpnu a připravoval se „jít tam za moře".
Tato nová domobrana, sestavená z příliš mladých nebo taky příliš starých lidí, nebo z těch, kteří se museli starat o mnoho rodinných příslušníků, popřípadě z lidí příliš kulhavých nebo příliš chromých, nebyla příliš úzkostlivá kvůli otcovu věku (šedesát pět let) vzhledem k jeho ochotě přijmout nudnou funkci zásobovacího rotmistra a vzhledem k tomu, že nepotřeboval výcvik.
Velmi jsem si cenila otcova rozhodnutí bydlet s námi po dobu trvání války. Poprvé ve svém životě jsem musela být hlavou rodiny, a to opravdu není styl Maureen. Ráda těžce pracuji a snažím se ze všech sil, ale klíčová rozhodnutí musí být ponechána na někoho většího, silnějšího a staršího než jsem já, který má tu teplou mužskou vůni. Nó, když musím, tak mohu být matkou průkopnicí z Divokého západu. Má praprababička Kitchin zabila mušketou svého manžela tři nepřátelské Indiány poté, co byl zraněn - a otec mne naučil střílet.
Raději bych však byla ženská manželka chlapského muže.
Brian mi velmi zdůrazňoval, abych nenechala otce, aby mi vládl, že rozhodnutí musím dělat já - že hlavou domácnosti jsem já. "Používej Iru k tomu, aby tě podporoval - to je v pořádku! Šéfem jsi však ty. Nedovol, aby na to zapomněl, nedovol, aby na to zapomněly děti a nezapomínej na to ty."
Uvnitř jsem si povzdechla a řekla: "Ano, pane manželi."
Brian junior se choval ušlechtile, když se náhle ocitl v botách svého otce - ale dvanáct let je na to příliš málo. Bylo dobře, že jeho dědeček souhlasil a zůstal s námi. Brian junior a jeho bratr George si ponechali svá zaměstnání, roznášení novin a zapalování pouličních lamp a stále ještě nosili domů samé jedničky.
Když končilo léto a počasí se ochladilo, začala jsem jako oni vstávat v půl páté a předtím než vyrazili, jsem jim připravovala horké kakao. Měli z toho radost a já jsem se cítila lépe, když jsem se na ně dívala, jak odcházejí před úsvitem do práce. Zima 1917-1918 byla tuhá, museli se balit jako eskymáci.
Každý týden jsem psala Betty Lou a taky Nelsonovi. Můj zvířecký pomilováníhodný bratranec přišel domů v pondělí po vyhlášení války a řekl Betty Lou: "Drahoušku, nalezl jsem způsob jak se vyhnout armádě."
"Jak, necháš se vykastrovat? Není to trochu drastické?"
"Do jisté míry. Alespoň si to myslím. Zkus hádat ještě jednou."
"Už vím, půjdeš do vězení."
"To je lepší než vězení, přihlásil jsem se do námořní pěchoty - mezi mariňáky."
Takže Betty Lou řídila náš důl. Neměla jsem pochybnosti, že to dokáže, znala každý detail od té doby, co jsme v dole získali majoritu. Nebyla důlní inženýrkou, ale tím nebyl ani Nelson. Menšinovým vlastníkem byl náš důlní ředitel - taky to nebyl diplomovaný inženýr, ale měl více než pětadvacetiletou praxi s bílými kovy.
Zdálo se mi, že by to mohlo fungovat. Muselo to fungovat. Bylo to jednoduché: "Kanárku, žer nebo chcípni!"
V těch letech lidé po celé naší milované vlasti dělali věci, které předtím nikdy nedělali - dělali je dobře nebo špatně, ale alespoň v tom vždy byla snaha. Ženy, které nikdy předtím neřídily koňská spřežení teď řídily traktory, protože jejich manželé odešli, aby mohli "pověsit kajzra!". Studentky zdravotních škol dohlížely na celá nemocniční oddělení, protože zdravotní sestry s maturitou byly v uniformách. Desetiletí kluci jako můj George pletli čtvercové díly na deky pro anglické vojáky a kupovali dětské dluhopisy na podporu válečného úsilí z peněz vydělaných roznášením novin. Muži pracovali za roční plat jeden dolar

nebo chodili zadarmo řečnit ve prospěch prodeje válečných půjček. Děvčata z Armády spásy (milovali je všichni vojáci) a dobrovolníci na každý druh zvláštních válečných činností pracovali na všem, od svinování obvazů, po sběr ořechových skořápek a broskvových pecek pro plynové masky.
A co v té době dělala Maureen? Nic moc, myslím si. Vařila jsem a udržovala v pořádku dům pro desetičlennou rodinu s vydatnou pomocí mých čtyř nejstarších dětí a dokonce s trochou pomoci od mé osmileté Marie. Nikdy jsem nevynechala svinování obvazů pro Červený kříž. Dohlížela jsem, aby má rodina dodržovala všechny bezmasé, bezpšeničné a bezcukerné dny a jiné způsoby šetření nedostatkového jídla předepsané panem Herbertem Hooverem... a naučila se dělat cukrovinky a keksy se sirupem z čiroku cukrového, z kukuřičného sirupu a medu (ani jeden nebyl na příděl) namísto cukru, který na příděl byl. Kamarádi desátníka Bronsona se zdáli být schopni sníst celou cukrárnu takových věcí.
Carol zanedlouho převzala tento pokus o zasycení nenasytů, považovala desátníka Bronsona za „jejího vojáka". Všichni jsme mu psali, střídali jsme se v tom - a on odepisoval nám všem, obzvlášť však mému otci.
Rozšířilo se církvemi podporované hnutí, aby rodiny "adoptovaly" osamělé vojáky. Carol chtěla, abychom adoptovali desátníka Bronsona - tak jsme to udělali s výhradou Brianova dodatečného souhlasu, který přišel obratem.
Manželovi jsem psávala každý den - roztrhala jsem dopis a začala nový, pokud jsem v něm při opětovném přečtení našla špatné zprávy nebo náznak sebelítosti... to znamenalo, že jsem dopisy trhala, trhala a opět trhala, pokud jsem se nenaučila, jak napsat správný Lucastin dopis. Takový, který válečníkovi zvedne morálku a nebude ji snižovat.
Tehdy na počátku války nebyl Brian daleko. Byl v Camp Funstonu, hned vedle Manhattanu ve státě Kansas, asi sto mil západně od Kansas City. Poté, Co tři měsíce nebyl doma, začal Brian chodit domů pravidelně, tak asi jednou do měsíce na krátké víkendy - od soboty odpoledne do nedělního večera - pokud se mu podařilo zařídit si cestu s jiným důstojníkem. Byla to vzdálenost, která byla dostačující pro čtyřiačtyřiceticetihodinový opušťák (od 12.00 v sobotu do 20.00 v neděli), pokud bylo k dispozici auto, ale nestačil pro jízdu vlakem.
V těch dnech byly vlaky obvykle o mnoho rychlejší než automobily, protože bylo velmi málo dlážděných silnic - žádná nebyla v Kansasu, pokud si dobře pamatuji. Existovalo též přímé vlakové spojení společností Union Pacific. Na všech tratích však měly absolutní přednost vlaky s vojskem, na druhém místě byly nákladní vlaky směrující na východ, na třetím nákladní vlaky jedoucí jinými směry... a osobní vlaky mohly používat koleje jenom tehdy, když je nechtěl nikdo jiný. Takové bylo pořadí důležitosti ve válce - pan McAdoo byl na to velmi přísný. Takže Brianovy cesty domů nebyly příliš časté, neboť závisely na rozpisu služeb jeho důstojnických kolegů, kteří měli auta.
Někdy jsem přemýšlela, zda Brian nelitoval toho, že prodal "El Reo Grande". Neříkala jsem však nic a on taky ne. Maureen, jen si spočítej, za co všechno máš být vděčná! Doba je válečná a tvůj manžel je voják. Buď ráda, že občas může přijet domů, a že (zatím) na něj nikdo nestřílí.
Masakrování v Evropě se neustále zhoršovalo. V březnu 1917 svrhli cara. V listopadu 1917 komunističtí bolševici vystřídali vládu prezidenta Kerenského a komunisti se okamžitě vzdali Němcům.
Od toho momentu jsme v tom byli pořádně namočeni. Němečtí veteráni z východní fronty se po divizích přesouvali na západní frontu v době, kdy jsme ve Francii vylodili zatím jenom malou část našich vojsk. Spojenci se ocitli ve velkých potížích.
Nevěděla jsem to. Jsem si jistá, že to nevěděly ani mé děti. Obávám se, že si myslely, že se jejich otec vyrovná alespoň dvěma německým divizím.

V květnu 1918 jsem mohla říct svému manželovi, že jsme při jeho posledním víkendu doma "rozcinkali kontrolní pokladnu", menstruace se mi zpozdila o dva týdny. Ano, vím, že u mnoha žen to není úplně jistý příznak - ale u Maureen tomu tak je. Cítila jsem se tak euforicky, že jsem se vyhýbala čtení novin a vyžívala jsem se v tom, že jsem jednoduše existovala.
Brian šel do Manhattanu a zavolal mi odsud, aby měl soukromí. "Je tam brčálka zelená, naše plodná žena?"

Odpověděla jsem: "Ne tak hlasitě, Claude, vzbudíš manžela. Ne, nebudu opět plodná následujících osm měsíců."
"Gratuluji! Plánuji svůj příjezd domů na Vánoce, dřív mne tedy nebudeš potřebovat."
"Teď mne poslouchej, Roscoe, neodcházím do kláštera, pouze budu mít dítě. A mám ještě další nabídky."
"Možná od seržanta Bronsona?"
Nadechla jsem se a neodpovídala. Za chvíli Brian řekl: "Co se děje, lásko moje? Mohou tě slyšet děti?"
"Ne. Zvedla jsem telefon v naší ložnici a nahoře nikdo není. Miláčku, ten chlap je stejně tvrdohlavý jako můj otec. Pozvala jsem ho sem. Otec ho sem pozval a Carol ho zve nejméně jednou týdně. Poděkuje nám... a pak řekne, že neví, kdy dostane nějaký opušťák. Přiznal, že každý druhý týden má volno, ale říká, že doba, kterou má napsanou na propustce, nepostačuje, aby se vzdálil z tábora tak daleko."
"V tom má téměř jistě pravdu, protože nemá auto. Protože auto nechal Irovi nebo Brianovi juniorovi."
"To jsou mi tedy bludy. Kluk od Westonů je doma každý druhý víkend a je obyčejný voják. Cítím se jako opovrhovaná žena."
"Nick Weston nakládá svého syna v Junction City a ty víš proč. Netrap se s tím, peníze jsou již na stole. Právě dnes jsem viděl Carolina oblíbeného vojáka."
Opětovně jsem polkla své srdce. "Ano, Briney?"
"Myslím si, že souhlasím s Carol. A se svým tchánem. Už vím, že Bronson je nejlepší výcvikový seržant, kterého máme. Kontroluji si jeho výsledky každý týden. Co se týče seržanta Bronsona samotného, on mi neustále připomíná Iru. Tak musel Ira vypadat, když byl stejně starý."
"Seržant Bronson a já vypadáme jako dvojčata."
"To vypadáte, ale na tobě to vypadá líp."
"Ach, to je nesmysl! Vždy jsi říkal, že nejlépe vypadám, když mám polštář přes obličej."
"Říkám to pouze proto, aby ses nestala příliš namyšlená, krásko moje. Jsi nádherná, každý to ví a ty přesto vypadáš jako seržant Bronson. On se však nejvíce podobá Irovi svou osobností a svým bezmezně nadšeným přístupem. Úplně chápu tvé přání ho nachytat a zašlapat do koberce. Pokud se ještě na to cítíš. Cítíš se na to?"
Zhluboka jsem se nadechla a povzdechla si. "Cítím se na to. Pokud mě však nevytlačí má dcera Carol a nepředběhne mne."
"To ne. Právo staršího prosím, máme válečný stav. Ať si počká, až na ni přijde řada."
"Nikdy neříkej Carol, že to je v pořádku, pokud si to opravdu nemyslíš, drahý muži - protože ona to myslí vážně."
"Dobře, tak to někdo udělá Carol... a mám podstatně lepší názor na Bronsona, než na toho uhrovitého usmrkance, který zaučil naši Nancy. Nemyslíš si to taky?"
"Proboha, samozřejmě, že si to myslím. Ale ta otázka je akademická. Už jsem se vzdala veškeré naděje, že seržant Bronson vstoupí do našeho domu. Přinejmenším dokud neskončí válka."
"Řekl jsem ti, aby sis nedělala starosti. Malinký ptáček mi zašeptal do ouška, že Bronson zanedlouho dostane propustku uprostřed týdne."
"Ach, Briane!" (Věděla jsem, co znamená propustka uprostřed týdne: rozkaz k přesunu do zámoří.)
"Ira měl pravdu. Bronson chce odjet "tam za moře", tak jsem ho zařadil do seznamu výcvikových poddůstojníků na zvláštní žádost Pershingova štábu. Další malý ptáček mi oznámil, že má vlastní žádost byla příznivě posouzena. Očekávám tedy, že budu doma zhruba ve stejnou dobu. A teď pozorně poslouchej. Myslím si, že to mohu zařídit tak, abys měla čtyřiadvacet hodin volna na jeho odstřel. Dostaneš ho za takovou dobu do postele?"
"Ach, proboha, Briney!"
"Tak dostaneš nebo ne? Viděl jsem, jak jsi to dokázala za hodinu a měla jsi k tomu pouze koně a bryčku. Dnes budeš mít k dispozici hostovskou ložnici s vlastní koupelnou. Co je k tomu ještě nutné? Kleopatřina bárka?"
"Briane, toho koně a bryčku zařídil otec, který věděl o co se jedná a aktivně spolupracoval. Tentokrát však považuje za svou svatou povinnost stát nade mnou s brokovnicí. S tou výjimkou, že tentokrát se jedná o nabitou osmatřicítku, a že nebude váhat ji použít."

"Nemohu s tím souhlasit, generálovi Pershingovi by se to nelíbilo - dobrých výcvikových poddůstojníků není mnoho. Takže bych měl Iru seznámit s operačním plánem předtím než zavěsím - což budu muset za chvíli udělat, docházejí mi pětníky a desetníky. Ira tam je?"
"Seženu ho."

Seržant Theodore Bronson dostal propustku uprostřed týdne, od pondělní večerky do ranního rozkazu ve čtvrtek - a konečně přijel do Kansas City. V té době filmová představení vždy obsahovala komedii - Johna Buttyho, Fattyho Arbuckla, Charlieho Chaplina nebo keystonské policajty. Ten týden se mi podařilo překonat jak Fattyho Arbuckla, tak keystonské policajty, neboť jsem neustále šlapala do kbelíků nebo o něco zakopávala.
Pro začátek se ten obtížný charakter, Theodore Bronson, objevil v našem domě až v úterý pozdě odpoledne... zatímco mi Brian řekl, že propustka seržanta Theodora by mu měla umožnit, aby k nám dorazil nejpozději kolem desáté dopoledne.
"Kdepak jste byl? Proč vám to trvalo tak dlouho?" Ne, neříkala jsem nic takového. Měla jsem možná chuť to říct... ale poučila jsem se o relativních přednostech medu před octem, když jsem ještě byla pannou - a to je opravdu dávno. Místo toho jsem mu podala ruku, políbila ho na tvář a řekla svým nejvřelejším hlasem: "Seržante Theodore... jak dobře, že jste doma."
Hrála jsem si na Cornelii, matku bratrů Gracchů s jejími syny - šperky - před večeří i v jejím průběhu - mlčela jsem a usmívala se, když všechny mé děti soupeřily o jeho pozornost... včetně otce, který se s ním chtěl bavit o vojenských záležitostech. Na konci večeře otec navrhl (po předchozí dohodě se mnou), aby mne štábní seržant Theodore vzal na krátkou projížďku a zarazil veškeré pokusy mladších dětí jet s námi - obzvlášť Woodrowovy, který chtěl hrát šachy a zároveň se vézt do Elektrického zábavného parku.
Konečně jsme se seržantem Theodorem mířili při západu slunce na jih. V roce 1918 toho bylo velmi málo, co by bylo na jih od 39. ulice na východním okraj i Kansas City, i když byly hranice města značně posunuty na jih od 77. ulice, aby byl zahrnut i Swopeský park. Swopeský park, měl mnoho zákoutí pro milence, ale já jsem chtěla místo s mnohem větším soukromím - a takové místo jsem znala, protože jsme s Brineyem z času na čas prohledávali všechny zastrčené silnice a hledali to, čemu Briney říká "koitální pastviny", travnatá místa s dostatečným soukromím, kde se dalo vyhnout krkavčímu zraku Paní Drbny.
Kolem celé východní části Kansas City teče Modrá řeka. V roce 1918 měla mnoho rozkošných místeček - měla též hustá křoviska, hluboké bahno, písečné blechy, moskyty a jedovatý břečťan, člověk musel vědět, kam má jít. Pokud šel na jih, ale ne příliš daleko a věděl, kde přejít železniční trať společnosti St. Looie and Frisco, dalo se propracovat do úzkého, lesnatého a travnatého údolíčka stejně hezkého jako každé místo v Swopeském parku, ale s naprostým soukromím. Bylo totiž obklopeno řekou a železničným náspem s výjimkou úzké cestičky, která do něj vedla.
Chtěla jsem na toto konkrétní místo, měla jsem na něj sentimentální vzpomínky. Když jsme se v roce 1912 stali kočovníky, jelikož Brian koupil "El Reo Grande", tak toto místo bylo prvním místem, kam mne Brian vzal k milování se pod širým nebem. Ten rozkošný piknik (vzala jsem košík s obědem) byl tou příležitostí, při které jsem přišla do jiného stavu a měla Woodrowa.
Chtěla jsem do sebe přijmout svou novou lásku přesně na stejném místě - pak o tom vypravovat svému manželovi do posledního detailu a společně se tomu hihňat při milování. Briney měl skutečně velkou radost z mých zahnutí a vždy chtěl o nich slyšet buď před, při nebo po našem vlastním milování, nebo v každém z těchto momentů. Bylo to koření, které nás povzbuzovalo k tomu, abychom se milovali více a mohutněji.
Brian mi vždy říkal o svých vlastních dobrodružstvích, ale co měl rád nejvíce, bylo poslouchat o těch mých.
Tak jsem seržanta Theodora vzala na místo označené X.

Neměli jsme mnoho času. Slíbila jsem otci, že budu pryč jenom tak dlouho, aby to stačilo na to, abych ho povalila, pak počkala ještě půl až třičtvrtě hodiny na tu druhou nádhernou a uvolněnou příležitost - řekněme do půl jedenácté nebo do jedenácti hodin. "Otče, takže budu doma asi ve stejnou dobu, ve kterou se ty vracíš ze zbrojnice."

Otec souhlasil s tím, že mé plány jsou rozumné... včetně naší potřeby druhé bitvy, pokud by ta první dopadla dobře.
"Výborně, dcero moje. Pokud by ses zdržela, zatelefonuj, prosím tě, abychom si nedělali starosti. A - Maureen."
"Ano, otče?"
"Ať se ti to líbí, drahoušku."
"Ach, mon cher papa, tu es aimable! Je t'adore!"
"Tak jdi a zbožňuj seržanta Teda. Budeš pravděpodobně jeho poslední ženou na dosti dlouhou dobu... tak to dělej pořádně! Mám tě rád, nejlepší z mých dcer."

Má obvyklá metoda, jak se nechat svést, je rozhodnout se předem, vytvořit nebo pomoct při vytvořené příležitosti, pak napomáhat všem pokusům o sbližování, které dělá svůdce, který je svůdcem jenom podle jména. (Naopak, pokud jsem se rozhodla, že nic nebude, jednoduše se postarám o to, aby žádná příležitost nevznikla.) Toho večera jsem neměla čas na jemné postupy vznešené dámy. Měla jsem pouze tuto jedinou příležitost a na všechno jenom dvě hodiny - a žádnou další možnost. Theodore odcházel za moře. Loučení s válečníkem se muselo uskutečnit teď.
Takže Maureen se nechovala jako dáma. Ihned jak jsme odbočili s Bentonovy třídy a padající soumrak nám dal jisté soukromí, požádala jsem ho, aby mě obejmul. Když to udělal, tak jsem mu vzala ruku a umístila ji na své pravé ňadro. Většina mužů to pochopí.
Theodore to chápal. Jen zalapal po dechu. Řekla jsem: "Nemáme čas na stydlivost, drahý Theodore. Neměj strach se mne dotýkat."
Vzal do dlaně mé ňadro: "Miluji tě, Maureen!"
Věcně jsem odpověděla. "Milujeme se navzájem od toho večera, co jsme se setkali. Jednoduše jsme si nemohli říci ne," Zvedla jsem mu ruku a pak ji zasunula pod nabíraný límec mých šatů. Cítila jsem spalující vzrušení, když se jeho dlaň dotkla mého ňadra.
Chraptivě odpověděl. "Ano, ale neodvážil jsem se ti to říct."
"Ty bys mi to nikdy neřekl, Theodore. Tak jsem musela být troufalá a ukázat ti, že já jsem cítila totéž. Myslím si, že teď bude třeba zabočit."
"Taky si to myslím. Potřebuji obě ruce, abych mohl řídit koně po té cestě."
"Ano, ale jen do té doby, než se tam dostaneme. Pak budu chtít obě tvé ruce... a tvou celou pozornost."
"Ano!"
Zajel tam, otočil své auto, aby předkem ukazovalo ven, vypnul světla a zastavil motor, zatáhl ruční brzdu a otočil se ke mně. Vzal mě do náruče a políbili jsme se. Byl to oboustranně plnohodnotný polibek, ve kterém se naše jazyky zkoumaly, hladily a mluvily beze slov. Byla jsem v nebi. Ještě stále si myslím, že totálně nespoutaný polibek je více intimní než soulož. Žena by se nikdy neměla takto líbat, pokud nemá v úmyslu se bez odkladu milovat a to každým způsobem, kterým si ji ten muž chce vzít.
Beze slov jsem toto říkala Theodorovi. Jakmile se naše jazyky setkaly, zvedla jsem si sukni, vzala jeho ruku a dala jsem si ji mezi stehna. Ještě stále váhal, tak jsem jeho ruku posunula výš.
Teď už neváhal - všechno, co Theodore potřeboval, bylo ujistit se, že vím co chci, a že jeho nejlepší pozornosti byly vítány. Jemně mne prozkoumal a vsunul dovnitř prst. Nechala jsem ho vklouznout a pak jsem ho stiskla tak silně, jak mi to jen šlo - a gratulovala jsem si, že jsem od doby, kdy se před dvěma roky narodila Ethel, nikdy ani na den nevynechala svá cvičení. Ráda překvapuji muže sílou mých vaginálních svěračů. Má porodní cesta je dětmi tak roztažená, že pokud bych se to neustále nesnažila přemoci, byla bych tam dole "velká jako vrata od stodoly a úplně studená" - jak tomu říkal můj otec, jehož rady mě přivedly k rutinnímu cvičení již před léty.
Nyní jsme odložili veškerý ostych, už to nešlo zastavit. Bylo však ještě něco, co jsem mu chtěla říct. Vzala jsem si zpátky jazyk a oddálila má ústa tak na centimetr od jeho a zasmála jsem se do jeho úst.
"Byl jsi překvapen, když jsi zjistil, že nemám oblečené kalhotky? Sundala jsem si je, když jsem šla nahoru... protože se nemohu pořádně rozloučit s mým válečníkem, když mi v tom překážejí kalhotky. Nemusíš si dávat pozor, můj milovaný vojíne, nemůžeš mi nic udělat. Jsem v jiném stavu."
"Co jsi to řekla?"

"To musím být vždy troufalá já? Jsem těhotná, Theodore, bez jakýchkoli pochybností. Už jsem v tom sedm týdnů. Takže nemusíš se mnou používat gumu."
"Nemohu, nemám žádnou."
"Tak? Není to tedy hezké, že nebudeš žádnou potřebovat? Nečekal jsi snad, že mne budeš mít?"
"Ne, nečekal. Vůbec jsem to nečekal."
"Ale budeš mne mít. Teď už se z toho těžko vykroutíš. Budeš mne mít bez ničeho, drahoušku, bez prezervativu. Budu se ti líbit tak úplně nahá a dostupná? Budu takovou, když mne o to požádáš. Nebojím se."
Přestal mě náruživě líbat. "Maureen, nemyslím, že jsi se někdy něčeho bála."
"Ale ano, bála jsem se. Nechtěla bych být sama v noci na Dvanácté ulici. Ale abych se bála sexu a milování? Ne, není vůbec nic, co by mi napadalo. Tak se do toho pusť, drahoušku. Pokud to budu znát, budu to dělat, pokud ne, ukaž mi to a já se pokusím." (Theodore, přestaň mluvit a vem si mě!)
"To sedadlo je úzké."
"Slyšela jsem, že mladí lidé vyndají zadní sedadlo a položí ho na zem. Na zadním sedadle je taky pléd."
"Aha, ano."
Vystoupili jsme z jeho auta - a narazili na tu nejzatracenější smůlu ve stylu keystonských policajtů, se kterou jsem se kdy setkala.
Na Woodrowa.
Můj oblíbenec Woodrow, kterého bych v tom momentu nejraději zaškrtila, byl na zadním sedadle a vzbudil se, když jsem otevřela dveře. Tedy, myslím si, že se vzbudil, klidně mohl být vzhůru a celou dobu poslouchat - a zapamatovávat si všechna slova, kterým nerozuměl, pro další zkoumání - a vydírání.
Ach, co s takovým klukem. Nechá ho svět, aby vyrostl? Měla jsem obavy.
To, co jsem však řekla mým nejšťastnějším hlasem, bylo: "Woodrowe, ty jsi ale uličník! Seržante Theodore! Podívejte se, kdo to spí na zadním sedadle." Sáhla jsem za sebe a pokusila se zapnout Theodorovi kalhoty.
"Seržant Theodore mi slíbil, že mne vezme do Elektrického zábavního parku!"
Tak jsme jeli do Elektrického parku s dokonalým ochranným doprovodem.
Přemýšlím, zda jiné ženy mají tak velké potíže, jaké jsem měla já, když se chtějí "zruinovat"?
* * *
Asi o dvacet hodin později jsem byla ve vlastní posteli, můj manžel, kapitáni Brian Smith, po mé pravé straně, můj milenec, kapitán Lazarus Long po mé levé straně. Každý měl rameno pod mým krkem, každý používal volnou ruku, aby mne hladil.
Řekla jsem: "Briane, miláčku, ale Lazarus dokončil rituál tím, že odpověděl - "Ale ne 'protože zlé dny nenastanou'" - málem jsem omdlela. Když řekl, že pochází ze mě - z nás, ze mě a z tebe - z nás třech, z tebe, mě a Woodrowa - byla jsem přesvědčena, že ztrácím rozum. Nebo jsem ho už ztratila?"
Briney polechtal mou pravou bradavku. "Nedělej si s tím starosti, Kývalko Boková, na ženě to není ani vidět, pokud umí vařit. Hej, přestaň s tím."
Trochu jsem polevila. "Padavko, vždyť to nebylo až tak moc."
"Mám oslabenou formu. Kapitáne Longu, pokud tomu rozumím, rozhodl jste se prozradit o sobě pravdu - věřím, že to bylo v rozporu s vašimi nejvlastnějšími zájmy - abyste mi řekl, že v této válce nebudu zraněn."
"Ne, kapitáne, to vůbec ne."
Bylo na Brianovi slyšet, že je zmatený. "Musím se přiznat, že tomu nerozumím."
"Prozradil jsem na sebe, že patřím k Howardově nadaci v budoucnosti, abych uklidnil paní Smithovou. Ona totiž může onemocnět z toho trápení, že se možná nevrátíte. Tak jsem jí řekl, že jsem si jistý, že se vrátíte. Jelikož jste jeden z mých přímých předků, prostudoval jsem si váš životopis, než jsem odjel ze Zapadáku. Proto jsem to věděl."
"Dobře - cením si vašich pohnutek, Maureen je můj poklad. Mne to však taky uklidňuje."
"Promiňte, kapitáne Smithi. Já jsem neřekl, že nebudete v této válce zraněn."
"Co? Myslel jsem si, že jste to právě udělal."
"Ne, pane. Já jsem pouze řekl, že se vrátíte. A vy se vrátíte. Ale neřekl jsem, že nebudete zraněn.

Archivy v Zapadáku v tomto ohledu mlčí. Můžete ztratit ruku nebo nohu. Nebo oči. Nebo z vás může být dokonce případ s amputovanýma rukama a nohama. Jsem si však jistý v jednom: přežijete válku a neztratíte svá varlata ani penis, protože archivy udávají, že vy dva jste měli ještě několik dalších dětí. To jsou děti, které zplodíte po návratu z Francie. Jak vidíte, kapitáne, archivy Howardovy nadace jsou převážně genealogické a jako rodopisné archivy obsahují málo jiných podrobností."
"Kapitáne Longu."
"Pane, raději mi říkejte 'Bronsone'. Tady jsem štábní seržant, moje loď je vzdálená na světelné roky a je daleko v budoucnosti."
"Tak mi proboha přestaňte říkat 'kapitáne'. Já jsem Brian, ty jsi Lazarus."
"Nebo Ted. Vaše děti mi říkají 'strejda Ted' nebo 'seržant Ted'. Když mi vy dva budete říkat 'Lazarus', mohlo by to vyžadovat různé vysvětlování."
Řekla jsem: "Theodore, otec ví, že jsi Lazarus a ví to taky Nancy s Jonathanem. A doví se to Carol, když ji budeš mít v posteli. Dovolil jsi, abych to řekla Nancy, když jsi s ní šel do postele, moje velká děvčata jsou si příliš blízká, aby mohla před sebou mít taková tajemství. Alespoň se mi zdá, že je to tak."
"Maureen, řekl jsem, že to můžeš říci každému, protože ti to nikdo nebude věřit. Přesto si však každý případ může vyžadovat dlouhé vysvětlování. Ale proč předpokládáš, že půjdu do postele s Carol? Neřekl jsem, že s ní půjdu. Nepožádal jsem o takovou čest."
Otočila jsem se napravo. "Briney, slyšíš tohoto chlapa? Už teď rozumíš, proč mi to trvalo déle než jeden rok, než jsem ho ulovila? Nenamítal ani v nejmenším nic proti přeříznutí Nancy -"
"Nepřekvapuje mě to, ani já jsem nenamítal." Můj manžel se zatvářil chlípně a olízl si rty. "Nancy je něco zvláštního, říkal jsem ti to."
"Ty jsi starý kozel, miláčku můj. Nevěřím, že bys někdy odmítl cokoliv ženského od té doby, co ti bylo devět -"
"Osm."
"Chlubíš se a vymýšlíš si. A Theodore je stejně špatný jako ty. Nechal mne, ať si myslím, že chce uspokojit Carolininy největší ambice poté, co jsem to s kladným výsledkem projednala s ústředím, myslím tím s tebou. Tak jsem to udělala, a pak řekla Carol, aby nezoufala, že máma na tom pracuje, a že to vypadá nadějně, docela nadějně. A teď předstírá, že o tom nikdy neslyšel."
"Ale Maureen, čekal jsem, že Brian bude mít námitky, a on je měl."
"Tak počkej chvíli, Lazare. Neměl jsem námitky. Carol je ve fyzickém smyslu dospělá žena a - jak jsem se dnes dověděl - už není pannou... což není nic překvapujícího, je o rok starší než byla její máma.-"
"Spíše skoro o dva roky," dodala jsem.
"Hej ty, buď zticha, pasáka naší dceři budu dělat já. Všechno, co jsem udělal, bylo stanovení několika rozumných pravidel pro ochranu Carol. Lazare, souhlasil jsi doopravdy s tím, že jsou rozumná?"
"Ach, to jistě, kapitáne. Jednoduše jsem je odmítl přijmout. Na to mám právo, stejně tak jako vy máte právo pravidla vyhlašovat. Akceptuji tedy, že nechcete, abych kopuloval s vaší dcerou Carol jinak, než podle vašich pravidel. Tím je to vyřízeno a já se jí ani nedotknu."
"Výborně, pane!"
"Pánové, pánové!" Málem jsem zvýšila hlas. "Oba mi připomínáte Woodrowa. Jaká jsou ta pravidla?"
Theodore neřekl nic. Brian odpověděl s bolestí v hlase: "Za první jsem ho požádal, aby použil prezervativ. U tebe a Nancy to nevadilo, vy obě ženské jste již zbouchlé. To odmítl. Pak jsem -"
"A to tě překvapuje, drahoušku? Často jsem tě slyšela, jak to popisuješ jako 'mytí nohou v ponožkách'."
"Ano, ale Carol nepotřebuje dítě v této sezóně. Jistě nepotřebuje malého bastarda předtím, než si projde a vyhodnotí své možnosti ze seznamů Howardovy nadace. Ale, Mau', uznal jsem, že Ted je sám Howardovec. Jednoduše jsem řekl, okej, pokud se Carol dostane do jiného stavu při tom vojáčkem rozloučení, tak jsem chtěl, aby přislíbil, že se vrátí, když válka skončí, ožení se s Carol a veme ji a její dítě do - jak říkáte vaší planetě, kapitáne? Zapadák?"
"Zapadák je město, můj dům je na předměstí. Planeta se jmenuje Tellus Tertius, Země číslo tři."
Pozdychla jsem si: "Theodore, proč jsi s tím nemohl souhlasit? Říkáš nám, že máš čtyři manželky a tři spolumanžely. Proč by ses tedy nechtěl oženit s naší Carol? Je dobrou kuchařkou a tolik toho nesní. A je

velmi hodná a milá." Myslela jsem na to, jak velmi ráda bych šla do Zapadáku... a vdala se za Tamaru. Věděla jsem, že se tam nikdy nedostanu, měla jsem Brineye a naše malé děti, o které se musím starat. Ale i stará žena může snít.
Theodore pomalu řekl: "Držím se svých vlastních pravidel z mých vlastních důvodů. Když mi kapitán Smith nedůvěřuje ohledně mého chování k ostatním lidem -"
"To není 'k ostatním lidem', kapitáne! Jedná se o konkrétní šestnáctiletou dívku jménem Carol. Jsem zodpovědný za její blaho."
"Tak jste zodpovědný. Opakuji, 'k jiným lidem', a je jedno, zda se jedná o šestnáctileté dívky nebo o někoho jiného. Vy mi nevěříte bez slibů, já neslibuji. Tím to skončilo. Je mi líto, že se o tom začalo mluvit.
Já jsem o tom mluvit nezačal, kapitáne. Nepřišel jsem sem, abych spal s vašimi dámami, přišel jsem, abych se rozloučil a poděkoval celé rodině. Všichni byli ke mně velmi šlechetní a pohostinní: Neměl jsem v úmyslu narušit vaši domácnost. Je mi to líto, pane."
"Tede, nebuď tak proklatě škrobený. Působíš stejným dojmem jako můj tchán, když se naštve. Nenarušil jsi mou domácnost. Poskytl jsi mé manželce mimořádné potěšení a já ti za to děkuji. Já vím, že ulovila ona tebe, řekla mi už před několika měsíci, co s tebou chce udělat, když bude s tebou sama. Tato diskuse se týká pouze Carol, která nemá na tebe žádné nároky. Pokud ji nechceš za podmínek, které považuji za minimální pro ochranu jejího blaha, pak ji nech, ať se drží kluků stejně starých jako je ona. Což by měla dělat."
"Souhlasím, pane."
"K čertu, přestaň s tím 'pane'. Jsi v posteli s mou ženou a se mnou."
"Ach, bože!"
„Mo', to je jediné rozumné řešení."
"Ti muži! Vždy dělají to, čemu říkají, že je 'rozumné'. Vždy jsou tvrdohlaví a zatvrzele setrvávají ve svých omylech! Briney, ty si neuvědomuješ, že Carol ani za mák nezajímají sliby? Ona chce pouze roztáhnout nohy, zavřít oči a doufat, že přijde do jiného stavu. Pokud nepřijde, tak si za měsíc vypláče oči. Pokud přijde, tak já věřím Theodorovi stejně, jako mu věří Carol."
Brian řekl: "Ach, proboha, Mo'! Tede, obvykle se s ní dá docela žít."
Theodore řekl: "Maureen, ty jsi řekla 'za měsíc si vypláče oči'. Znáš její dny?"
"Znám, tedy měla bych znát. Nech mě uvažovat." Má děvčata si vedla své vlastní kalendáře... ale stará čmuchající máma měla oči otevřené, jen tak pro případ potřeby. "Dnes je středa. Pokud si dobře vzpomínám, Carol bude mít menstruaci od zítřka za tři týdny. Proč se ptáš?"
"Pamatuješ se na tu praktickou zásadu, kterou jsem ti řekl, aby se zajistilo - hm - to, čemu říkáš 'rozcinkání kontrolní pokladny'?"
"Jistě, že si ji pamatuji. Řekl jsi, že se má odpočítat čtrnáct dnů od začátku menstruace a v ten den pak do toho zabušit. Pokud je to možné, ještě den předtím a den poté."
"Ano, to je ta praktická zásada, jak se dá dostat do jiného stavu. Ono to však funguje i obráceně, totiž jak se do jiného stavu nedostat. Pokud má žena pravidelnou menstruaci. Pokud není v něčem abnormální. Menstruuje Carol pravidelně?"
"Jako kyvadlo, každých dvacet osm dní."
"Briane, pokud je tedy Maureen přesná v tom, jak si připomíná Carolin kalendář -"
"Vsadil bych se o to. Maureen se nezmýlila v aritmetice od těch dob, co objevila, jak je to s tím dvě a dvě."
"- pokud je to tak, Carol nemůže tento týden přijít do jiného... a já budu na širém moři, když bude příště plodná. Ale tento týden by ji nemohla zbouchnout ani celá četa mariňáků."
Brian vypadal zamyšleně. "Chci si o tom pohovořit s Irou. Pokud bude s tebou souhlasit, padnou všechny mé námitky."
"Ne."
"Co myslíš tím 'ne'? Žádná pravidla. Uklidni se."
"Ne, pane. Vy mi nevěříte a já nic neslibuji. Situace se nezměnila."
Málem jsem se z čirého rozčilení rozplakala. Mužské mozky nefungují jako naše a my jim nikdy neporozumíme. Ale bez nich se neobejdeme.

Zaklepání na dveře mne zachránilo před ostudou. Byla to Nancy. "Mohu jít dovnitř?"
Brian zavolal. "Ale jen pojď, Nancy." Jako ozvěna jsem řekla: "Vejdi, drahoušku."
Vešla dovnitř a mne napadlo, jak půvabně vypadá. Dnes ráno se čerstvě vyholila, připravovala se totiž na výměnu, kterou chtěla udělat spolu s Jonathanem - Jonathan do mé postele a Nancy do Theodorovy. Theodore s tím váhal - obával se, že zraní mé city - já jsem však na tom trvala. Věděla jsem, jakou lahůdkou bude Nancy pro Theodora (a Theodore pro Nancy!) (a Jonathan pro Maureen. Byla jsem mimořádně polichocena tím, že to navrhl Jonathan).
Otec vzal zbytek mé zoologické zahrady do Barnesova cirkusu, který vystupoval v Independence - všechny až na Ethel, která byla příliš malá na cirkus a příliš malá, aby něco zpozorovala. Její kolébku jsem měla v koupelně, byla tam v bezpečí a na doslech.
Ta laškovná výměna dopadla nádherně a přiměla mne, abych si ještě více vážila svého nastávajícího zetě. Kolem třetí hodiny jsme se my čtyři, Nancy a Theodore, Jonathan a já, shromáždili na „Smithovském poli", tedy na mé velké posteli, převážně za účelem hovoru. Jak často říkal Briney: "Nelze to dělat neustále, ale neexistují žádná omezení v tom, jak dlouho se o tom dá mluvit."
My čtyři jsme ještě polehávali po Smithovském poli, mluvili jsme spolu a trochu se muchlali, když zatelefonoval Brian - právě se vrátil do města, měl volno. Řekla jsem mu, aby si pospíšil domů a v našem rodinném kódu jsem mu naznačila, co má očekávat. Nancy rozuměla zakódované zprávě a vykulila oči, neřekla však nic.
Asi za půl hodiny zavřela oči a roztáhla nohy, aby poprvé přijala svého otce - pak otevřela oči, podívala se na Jonathana a na mne a zašklebila se. Já jsem se zašklebila na oplátku, Jonathan byl příliš zaměstnán, aby se koukal.
Co tento svět potřebuje, je více milování, při kterém se člověk zapotí, více milování, které je přátelské a nestydaté.

Pak děti sešly dolů; Nancy totiž cítila, že chci být sama s oběma mými muži. Brala si telefon a dlouhou šňůru táhla za sebou. Teď stála u postele a usmála se na nás. "Slyšeli jste zvonit telefon? Byl to dědeček. Říkal mi, abych vám oznámila, že dodávka ze zoologické zahrady je na cestě - to je tvé auto drahý Tede - Lazare - přijedou přesně v osmnáct nula pět. Jonathan se tedy koupe a já jsem nechtěla, aby spotřeboval všechnu teplou vodu. Šaty si nechal tady, vemu je dolů, pak se vykoupu a tady nahoře se obléknu. Drahý Tede - Lazare, kde máš své šaty?"
"V šicím pokoji, hned tam budu."
"Zruš to," řekl Brian. "Nancy, vem Tedovy šaty, když půjdeš nahoru, buď tak hodná. Tede, v této rodině se na to kašle a říká se, aby táhli k čertu. Nepotřebuješ se oblíkat dříve, než to uděláme my a to bude až potom, co zazvoní domovní zvonek. Manžel je jediným doprovodem, který manželka potřebuje a já nevysvětluji svým dětem, proč jsme se rozhodli mít v ložnici hosta. Co se týče mon beau-pére, ten ví, o co se jedná a je naším strážcem, který nic nevidí. Pokud si něco domyslí Carol, ta o tom mluvit nebude. Díky, Nancy."
"Pas de quoi, mon cher pére. Je to pravda, že Ted se nemusí vracet dnes večer?"
"Ted se bude vracet se mnou v neděli večer. Zvláštní služba, byl přidělen ke mně - a já jsem ho prodal, tělo i duši, tvé matce, která ho pak může zabít -"
Já i má dcera jsme řekly: "Ach, to ne!"
"Nebo ne, ale stejně se o to pokusí. A teď už běž, drahoušku a nastav dveře, aby zaklaply, když je zavřeš."
Nancy to udělala a můj manžel se otočil ke mně. "Zrzko, je právě sedmnáct třicet. Znáš způsob, jakým bys pobavila mne a Teda v nejbližších pětadvaceti minutách?"
Zhluboka jsem se nadechla. "Pokusím se o to."

14.

Černé úterý

* * * *

SVĚT JAKO MÝTUS. I když mám Hildu velmi ráda, i když mám velmi ráda Jubala s jeho analytickým talentem geniálního charakteru, pojem Svět-jako-mýtus mi nic nevysvětluje.
Jak by to vyjádřil Dr. Will Durant, je to nepostačující hypotéza. Studovala jsem filozofii u doktora Duranta v letech 1921 a 1922 v Kansas City zanedlouho poté, co opustil katolickou církev - změnil se na agnostika, socialistu a novomanžela. To všechno se stalo proto, že si přičichl ke čtrnáctileté holce zpola tak staré jako on.
Dr. Durant musel být zklamáním pro Paní Drbnu - oženil se se svým miláčkem, který byl pod zákonem a zůstal s ní ženat až do své smrti v devadesáti letech bez jakéhokoliv nádechu skandálu. Pro Paní Drbnu to musel být případ u něhož "se v některých dnech sotva vyplatí naslouchat u klíčových dírek".
Ztráta pro církev byla ziskem pro svět. Neschopnost mladého nadrženého učitele držet ruce pryč od malé, chytré a chtivé studentky dala několika univerzitám velkého učitele historie a filozofie... a Maureen uvedla do metafyziky - mého největšího intelektuálního dobrodružství od doby, co mě otec seznámil s profesorem Thomasem Henrym Huxleyem.
Profesor Huxley mne seznámil se skutečností, že teologie je vědní obor bez odpovědí, protože nemá žádný předmět studia.
Žádný předmět studia? Je to pravda, nemá vůbec žádný předmět studia - je to pouze zbarvená voda s umělým sladidlem. "Theo" = "Bůh" a "logie" = "slovo." Každá přípona "- logie" znamená "mluvit o něčem" nebo "diskutovat něco" nebo "slova týkající se" nebo "studium" něčeho, co je pojmenováno v první části

slova. Může to být "hipologie" nebo "eschatologie" nebo "scatologie" nebo něco jiného. Ale když se má nějaký předmět diskutovat, je nutno se shodnout na tom, o čem diskutujete. "Hipologie" nepředstavuje žádný problém, každý viděl koně. "Proctologie" - každý viděl prdel... nebo, pokud jste byl vychován tak pečlivě, že jste žádnou neviděl, zajděte na svou radnici a tam uvidíte plnou prdel blbců. Ale předmět označený symbolickým shlukem hlásek ve slově "teologie" je něco docela jiného.
"Bůh" nebo "bohyně" nebo "bozi" - viděl někdo někdy "Boha?" Pokud ano, kde a kdy, jak byl vysoký a kolik vážil? Jakou měla bohyně barvu kůže? Měla pupík a když ano, tak proč? Měla prsa? Kvůli čemu? A co rozmnožovací a vyměšovací orgány - měla je nebo neměla?
(Pokud si myslíte, že si dělám legraci z myšlenky Boha stvořeného k obrazu člověka nebo obráceně, skutečně mi máte proč vyčinit.)
Budu s vámi souhlasit, že pojem antropomorfického Boha vyšel z módy už před nějakým časem u většiny profesionálních mužů božích... to nás však vůbec nepřiblíží k definici hláskového symbolu "Bůh". Zkusme se poradit s fundamentalistickými kazateli... protože episkopální nevpustí Boha do jeho svatyně pokud si nevyleští boty a nezastřihne tu strašnou bradu... a unitariáni Ho tam nevpustí vůbec.
Tak naslouchejme fundamentalistům: "Bůh je Stvořitel. On stvořil svět. Existence světa prokazuje, že byl stvořen, proto je tady stvořitel. Tomuto stvořiteli říkáme 'Bůh'. Skloňme se všichni a uctívejme Ho, protože On je Všemohoucí a Jeho dílo dokazuje jeho moc."
Mohl by někdo vyvolat pagerem Dr. S.I. Hayakawu. Nebo pokud má práci, tak kteréhokoli studenta, který dostal jako nejhorší známku dvě minus ze základního kurzu logiky. Hledám někoho, kdo je schopen prodiskutovat klamné závěry z myšlení v tautologickém bludném kruhu a taky proces vzájemného zřetězení, podle kterého se abstraktní slova dají logicky odvodit tím, že se vychází ze slov konkrétních. Co je to "konkrétní" slovo? Je to hláskový symbol pro označení něčeho, co lze ukázat a tedy se na tom shodnout, například "kočka", "plachetnice", "bruslení" - shodnout se natolik, že když řeknete "plachetnice", neexistuje vůbec žádná možnost, abyste tím myslel kožešinového čtyřnožce se zatahovacími drápy.
S hláskovým symbolem "Bůh" však nelze nijakým způsobem dosáhnout takové shody, protože neexistuje nic, na co by se dalo ukázat. Tautologie vám nepomůže vyřešit toto dilema. Když ukážete na něco (fyzický svět) a prohlásíte, že ta musí mít stvořitele, a že tento stvořitel musí mít takové a takové vlastnosti, nedokazujete nic jiného než to, že jste udělal jisté neprůkazné závěry. Ukázal jste na fyzickou věc, fyzický svět a prohlásil jste, že tato fyzická věc musí mít "stvořitele". (Kdo vám to řekl? Na jakou adresu mu chodí pošta? Kdo to řekl jemu?) Jenomže prohlašovat, že něco fyzického bylo stvořeno z ničeho - dokonce nevzniklo ani z prázdného prostoru - nějakým Hejtotoncem, na kterého nemůžete ukázat, není filozofickou formulací nebo jakoukoli formulací, je to pouhý šum, amfigorie, zvuk a záchvat fanatismu, který nic neznamená.
Jezuitům trvá čtrnáct let, než se naučí mluvit tímto nesmyslným způsobem. Jižní fundamentalističtí kazatelé se takto naučí mluvit za podstatně kratší dobu. V obou případech je to nesmysl.

Promiňte mi, pokusy o definici "Boha" mohou někomu způsobovat kopřivku.
Na rozdíl od teologie má "metafyzika" předmět, je jím fyzický svět, tedy svět, který můžete cítit, ochutnat a vidět, svět rozbitých silnic, hezkých mužů, železničních jízdenek, štěkajících psů, svět válek a zmrzlinových pohárů s tureckým medem. Ale na rozdíl od teologie nemá metafyzika žádné odpovědi, má pouze otázky.
Ale jak jsou ty otázky krásné!
Stvořil někdo svět? Když ano, kdy se to stalo, kdo to udělal a proč?
Jak je vědomí (jáství) spojeno s fyzickým světem?
Co se stane s tímto „jástvím", když se tělo, které nosím zastaví, umře, rozloží se a snědí ho červi?
Proč jsem tady, odkud jsem přišel a kam jdu?
Proč jste tady vy? A jste tady?
(A mnoho, mnoho dalších otázek.)
Metafyzika má mnohoslabičná slova pro všechny tyto myšlenky, ale nepotřebujete je používat. Anglosaská jednoslabičná slova jsou stejně dobrá pro otázky, na které není odpověď.

Jedinci, kteří tvrdí, že mají odpovědi na tyto otázky jsou vždy podvodníci, kteří vás chtějí obrat o peníze. Bez výjimky. Pokud poukážete na jejich podvod, pokud se odvážíte nahlas povědět, že císař nemá žádné šaty, tak vás zlynčují, pokud je to možné a to vždy jen z těch nejvyšších pohnutek.
A to je ta nesnáz, ve které se teď nacházím. Udělala jsem chybu, že jsem pohybovala svou ukecanou spodní čelistí dříve, než jsem zjistila, kdo má tady moc... takže teď se mne chystají pověsit (doufám, že to bude něco tak jemného jako věšení!) za hrdelní zločin svatokrádeže.
Měla jsem mít rozum. Myslela jsem si, že to nikomu nebude vadit (v San Franciscu), když poukážu na to, že dostupné důkazy směrují k domněnce, že Ježíš byl homosexuál.
Vyvolala jsem tím výkřiky zuřivosti od dvou skupin: a) od homosexuálů; b) od nehomosexuálů. Měla jsem štěstí, že se mi podařilo dostat z města.
(Opravdu si jen přeji, aby se Pixel vrátil.)

V pátek jsme vdali mou dceru Nancy za Jonathana Weatherala. Nevěsta byla v bílém a v sobě měla embryo velikosti hrášku, které ji kvalifikovalo pro příspěvky od Howardovy nadace, zatímco matka nevěsty nosila přihlouplý úsměv, který byl důsledkem její soukromé celotýdenní činnosti. Ženichova matka neměla úsměv tak široký, ale nepřítomný výraz v jejích očích byl následkem obdobných (ne však úplně stejných) soukromých aktivit.
Moc jsem se snažila dostat Eleanor Weatheralovou pod seržanta Theodora. Vím, že to bylo kvůli jejich vzájemnému potěšení (můj manžel říká, že Eleanor má světovou úroveň jako matracová tanečnice), ale nebylo to výhradně pro jejich zábavu. Eleanor je prubířský kámen, je schopna zjistit lži, když je sexuálně spojená a en rapport, tedy v harmonickém souznění.
Vraťme se o dva dny zpět - ve středu se má "zoo" vrátila z cirkusu v 18:05, večeři jsme měli jako piknik na zadním dvorku v 18:30. Tak přesné načasování bylo možné pouze proto, že Carol všechno připravila už ráno. Po západu slunce Brian zapnul venkovní osvětlení a mladší děti hrály kroket, zatímco my starší - Brian, otec, Theodore a já - jsme seděli na zahradní závěsné houpací lavici a rozmlouvali.
Náš hovor měl zpočátku za předmět plodnost lidských samic. Brian řekl otci, že chce, aby si vyslechl něco, co kapitán Long řekl na toto téma.

Na začátku musím poznamenat, že večer předtím (v úterý) jsem zašla do otcova pokoje, když už byl dům tichý. Prohlásila jsem, že si teď nehraji na svůdnici a pak jsem mu vyprávěla tu divnou historku, kterou jsem se dozvěděla od seržanta Theodora na počátku večera, po té hloupé a neplánované návštěvě Elektrického parku. Příběh, ve kterém tvrdil, že je kapitán Lazarus Long, člen Howardovy nadace z budoucnosti.
Přes můj příslib, že to na něj tentokrát nehraju, nechal otec dveře pootevřené. Zaklepala na ně Nancy, tak jsme ji pozvali dovnitř. Usadila se na druhý okraj otcovy postele, byla otočená ke mně a vážně naslouchala mému opakovanému vyprávění.
Otec řekl: "Maureen, předpokládám, že mu věříš o tom cestování v čase a o kosmické lodi a to všechno ostatní."
"Otče, on znal datum narození Woodrowa. Řekl jsi mu ho?"
"Ne, znám tvé zásady."
"Znal taky tvé datum narození, nejen rok, ale i den a měsíc. Řekl jsi mu to?"
"Neřekl, ale to není tajemství. Mám to napsané na různých dokladech."
"Ale jak mohl vědět, kde nějaký najít? A věděl i matčino datum narození, den, měsíc a rok."
"To je těžší, ale není to nemožné. Dcero, jak jsi mi řekla, on sám ti zdůraznil, že každý s přístupem k záznamům nadace v Toledu by si mohl vyhledat všechny tyto údaje."
"Proč však znal datum narození Woodrowa, ale ne Nancy? Otče, on přišel sem a věděl toho dost o všech svých předcích - o těch, o kterých tvrdí, že to jsou jeho předkové - tedy o Woodrowovi a jeho předcích, ale žádná data narození Woodrowových bratrů a sester."
"To nevím. Pokud měl přístup k záznamům soudce Sperlinga, mohl by si zapamatovat pouze údaje potřebné k podpoře svého příběhu. Tou nejzajímavější věcí je jeho tvrzení, že válka skončí jedenáctého listopadu letošního roku. Já bych to. odhadoval někdy na léto se zlými zprávami pro Británii, ještě

horšími pro Francii a s pokořením pro nás... nebo ne dříve než v létě 1919 s vítězstvím pro Spojence, které bude strašlivě vykoupeno. Pokud se ukáže, že má Ted pravdu - a bude to 11. listopadu 1918 - pak mu uvěřím. A uvěřím mu všechno."
Nancy náhle řekla: "Já mu věřím."
Otec se zeptal: "Nancy, a proč?"
"Dědo, vzpomínáš si - ne, ty jsi tady nebyl. Bylo to před rokem v den, kdy byla vyhlášena válka. Táta nás políbil na rozloučenou a odešel. Dědo, ty jsi odešel ihned, jak byl táta pryč -"
Otec přikývnul. Já jsem řekla: "Pamatuji se na to."
"- a mámo, ty sis šla lehnout nahoru. Strejda Ted telefonoval. Já vím, že telefonoval později a ty jsi s ním mluvil, dědo. Ty - byl jsi na něj zlý -"
"Nancy, je mi to líto."
"Ach, to bylo nedorozumění, všichni to víme. To bylo předtím, jak mluvil s tebou, možná o hodinu nebo ještě déle. Byla jsem rozrušená a myslím si, že jsem plakala. Strejda Ted to věděl... a řekl mi, abych se přestala strachovat o tátu, protože on - tedy strejda Ted - je jasnovidcem a může předpovídat budoucnost. Řekl mi, že se táta v pořádku vrátí domů. Náhle jsem se přestala bát a od té doby se nebojím - tedy ne takovým způsobem. Vím, že říkal pravdu. Strejda Ted zná budoucnost... protože z budoucnosti pochází."
"Otče?"
"Jak to mohu říci, Maureen?" Otec vypadal strašně zamyšleně. "Myslím si, že musíme předpokládat nejméně jako hypotézu - Occamova břitva - že Ted věří svému vlastnímu příběhu. Toto samozřejmě nevylučuje hypotézu, že mu dokonale přeskočilo."
"Dědo, ty víš že strejda Ted není blázen!"
"Nemyslím si, že je blázen. Ale jeho příběh vypadá bláznivě, Nancy. Pokouším se u toho být logický. Nespílej dědovi, dělá, co může. V nejhorším případě to budeme vědět za pět měsíců, jedenáctého listopadu. To ti může být dnes jen malou útěchou, Maureen, ale může to do jisté míry odčinit ten špinavý trik, kterým na vás vyzrál Woodrow. Mělas ho na místě zpráskat."
"Táto, to nejde v lese a večer, a tak malé dítě. A teď už je pozdě. Nancy, vzpomínáš si na to místo, kam vás Všechny seržant Theodore vzal na piknik před rokem? Byli jsme tam."
Nancy poklesla čelist. "Woodie byl s vámi? Pak jste nemohli -" Usekla to, co chtěla říct. Otec nasadil obličej hráče pokru.
Podívala jsem se z jednoho na druhého. "Vy jste drahoušci! Se svými plány jsem se svěřila každému z vás. Ale nikdo z vás nevěděl, že jsem to řekla tomu druhému. Ano, Nancy, jela jsem tam s jasným úmyslem, o kterém jsem ti řekla: Nabídnout seržantovi Theodorovi, pokud mne nechá, to nejlepší loučení s válečníkem, jakého jsem schopna. A on by mne nechal, ale dopadlo to tak, že se Woodrow schoval v zadním sedadle auta."
"Ach, to muselo bylo hrozné!"
"Měla jsem takový pocit. Tak jsme odtud rychle vyrazili a zajeli jsme si do Elektrického parku a neměli jsme žádné skutečné soukromí, které jsme tak potřebovali."
"Ach, má ubohá mámo!" Nancy se naklonila přes otcovy nohy, popadla mi hlavu mezi ruce a vyluzovala nade mnou mateřské zvuky úplně stejně, jak jsem to celé roky dělávala já, kdykoli potřebovala útěchu ona.
Pak se vzpřímila. "Mámo, měla jsi to jít udělat právě teď!"
"Tady, v domě plném dětí? Drahoušku, to ne, bylo by to příliš riskantní."
"Já tě budu krýt! Dědečku! Nemyslíš, že by to měla zkusit?"
Otec byl zticha. Opakovala jsem: "Ne, drahoušku, ne. Je to příliš riskantní."
Odpověděla mi: "Mami, pokud se ty v domě bojíš, já se určitě nebojím. Děda ví, že jsem těhotná, je to tak, dědo? Nebo bych se jinak nevdávala. A vím, co by řekl Jonathan." Narovnala se a začala vstávat z okraje postele. "Jdu rovnou dolů a poskytnu strejdovi Tedovi rozloučení válečníka. A zítra to řeknu Jonathanovi. A - mámo, mám pro tebe vzkaz od Jonathana. Ale řeknu ti jej, až se vrátím nahoru."
Slaboučkým a zoufalým hlasem jsem řekla: "Nebuď dole příliš dlouho. Kluci vstanou v půl páté, ať tě u toho nechytnou."

"Budu opatrná. Ahoj."
Otec ji zastavil. "Nancy, sedni si. Vytlačuješ matku z jejího výsadního práva."
"Ale, dědo -"
"Uklidni se! Dolů půjde Maureen, aby dokončila, co začala, protože to udělat má. Dcero, já tě budu krýt a Nancy mi může pomoci, když bude chtít. Poslechni však svou vlastní radu, nebuď dole příliš dlouho. Pokud nebudeš nahoře ve tři hodiny, sejdu dolů a zaklepu ti na dveře."
Nancy řekla dychtivě: "Mámo, proč nesejdeme dolů obě? Vsadila bych se, že by se to strejdovi Tedovi líbilo!"
"Vsadil bych se, že by se to strejdovi Tedovi líbilo," řekl otec zachmuřeně, "ale dnes večer to nebude mít. Pokud se s ním chceš po vojáčku rozloučit, je to v pořádku. Ale ne dnes večer a ne předtím, než se poradíš s Jonathanem. A teď padej do postele, drahoušku... a ty, Maureen, jdi dolů a navštiv Teda."
Naklonila jsem se nad něj, políbila ho, pomalu vstala z okraje postele a začala odcházet. Otec řekl: "Jdi taky, Nancy, já převezmu první hlídku."
Sešpulila rty. "Ne, dědo, zůstanu rovnou tady a budu tě otravovat."
Odešla jsem přes spací verandu a přes můj pokoj, pak jsem bosa sešla dolů. Měla jsem na sobě pouze župan. Ani jsem se nezastavila, abych zjistila, zda otec Nancy vyhodil. Pokud se jí podařilo ochočit otce, zatímco já jsem toho nebyla schopná a měla jsem dvakrát tolik let - nechtěla jsem to vědět. Tedy v té chvíli jsem to nechtěla vědět. Místo toho jsem myslela na Theodora... a to tak úspěšně, že když jsem potichu otvírala dveře do mé šicí místnosti, byla jsem natolik připravena, jak jen samička může být.
I když jsem byla zticha, uslyšel mne a měl mne v náručí, než jsem zavřela dveře. Opětovala jsem jeho objetí, pak jsem se odtáhla, nechala z ramenou spadnout župan a opět se k němu přitiskla. Konečně, konečně jsem byla nahá v jeho náručí.

To nevyhnutelně vedlo k tomu, že jsem seděla s Theodorem, Brianem a otcem na naší závěsné houpací lavičce po naší piknikové večeři; bylo to ve středu, a naslouchala diskusi mezi otcem a Theodorem, zatímco naši mladí hráli kolem nás kroket. Na Brianovu žádost Theodore zopakoval své prohlášení o tom, kdy a jak může nebo nemůže samička rodu h. sapiens otěhotnět.
Rozhovor se přesunul z rozmnožování k porodnictví a oba začali používat jeden na druhého nespisovnou latinu - jednalo se o nějaký rozdíl v názorech na nejlepší způsob, jak zvládnout jistý druh porodní komplikace. Byli k sobě tím více zdvořilí, čím více se jejich názory rozcházely. Na porodní komplikace jsem neměla žádný názor, protože porodní komplikace jsem znala pouze z knih. Já jsem rodila děti asi tak těžko, jak slepice snáší vajíčka - jedno velké au! a je po tom.
Briney je nakonec přerušil, trochu se mi ulevilo. Nechci ani slyšet o těch hrozných věcech, které se mohou stát, když porod začne dopadat špatně. "Je to všechno velmi zajímavé," řekl Brian, "ale, Iro, mohl bych se tě něco zeptat? Je Ted doktorem medicíny nebo ne? Promiň, Tede."
"Vůbec nejsem, Briane. Já vím, že celý můj příběh nezní pravdivě. Proto se vyhýbám jeho vyprávění."
Otec řekl: "Briane, to jsi mne neslyšel, jak jsem posledních třicet minut Teda oslovoval 'Pane doktore'? Věc, která mne tak zlobí - spíše mne tak dráždí - je to, že Ted ví o lékařském umění víc, než bych se já vůbec mohl naučit. Tato odborná diskuse ve mně vyvolává chuť vrátit se k praktické medicíně."
Theodore si odkašlal, připadal mi jako otec. "Ehm, doktore Johnsone -"
"Ano, pane doktore?"
"Myslím si, že má lepší znalost způsobů léčení - opravuji: má znalost lepších léčebných postupů - vám částečně působí starosti proto, že mne považujete za mladšího než jste vy. Já prostě vypadám mladý. Ve skutečnosti jsem však starší než vy."
"Jak jste stár?"
"Odmítl jsem odpovědět na tuto otázku, když mi ji položila paní Smithová -"
"Theodore! Jmenuji se Maureen." (Ten chlap mne štve!)
"Maureen, před dětmi je třeba si dávat pozor na jazyk," řekl Theodore tiše. "Doktore Johnsone, způsoby léčby v mé době se neučí hůř než dnešní terapie. Je to lehčí, protože je to méně empirické a více - většina z toho - se zakládá na detailně rozvinuté a důkladně odzkoušené teorii. Pokud máte správnou a logickou teorii jako rámec, můžete si osvojit všechno nové než byste řekl švec. Pak můžete přejít do

klinické praxe pod vedením školícího lékaře. Zjistil byste, že to není těžké."
"Proklatě, pane, tu šanci nebudu nikdy mít!"
"Ale doktore, já se vám ji snažím nabídnout. Mé sestry mne vyzvednou na domluveném místě v Arizoně 2. srpna 1926, tedy ode dneška za osm let. Pokud byste si to přál, velmi rád bych vás vzal do mé doby a na mou planetu, kde - pokud si to budete přát - můžete studovat terapii, jsem předsedou správní rady lékařské fakulty, tak to nebude problém. Potom můžete zůstat na Tertiu nebo se vrátit na Zemi - na to stejné místo a do stejné doby, ve které jste ji opustil, pokud by to bylo vaše přání. Měl byste však doplněné vzdělání a vy sám byste byl omlazen... s obnovenou chutí do života, která je pouhým vedlejším důsledkem a dobrou odměnou za omlazení."
Otec vypadal divně a znepokojeně. Slyšela jsem, jak si mumlá: "'- na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa -'" Seržant Theodore odpověděl: "'- i jejich slávu.' Evangelium podle Matouše, kapitola 1, verš 8. Doktore, já však nejsem ďábel a nenabízím vám poklady nebo moc - jenom pohostinnost mého domu úplně stejně, jak jsem se těšil pohostinnosti tohoto domu... k tomu ještě možnost doplňovacího kurzu, pokud ho budete chtít. Nemusíte se však rozhodnout dnes večer, máte na to víc než osm let. Své rozhodnutí můžete odložit až na poslední minutu. Dora - to je má loď - má dostatek místa."
Otočila jsem se a položila ruku na otcovo rameno. "Otče, vzpomínáš si na to, co jsme dělali v roce 1893?" Podívala jsem se na druhou stranu na Teda. "Otec studoval medicínu pod dozorem školícího lékaře, který nevěřil na choroboplodné zárodky. Takže se otec po mnoha letech lékařské praxe vrátil v roce 1893 zpět na Severozápadní univerzitu, aby nastudoval nejnovější poznatky z teorie mikroorganizmů, asepse a z dalších věcí. Otče, to je stejná věc - a neuvěřitelná příležitost! Otec to přijímá, Theodore - jenom se někdy pomalu přiznává k tomu, co by chtěl."
"Maureen, starej se o sebe. Ted řekl, že můžu mít na odpověď osm let."
"Carol nebude trvat osm let, aby odpověděla. A ani mně by to tolik netrvalo! Pokud by to Brian dovolil. Pokud by mne Theodore mohl přivézt zpátky ve stejný den a hodinu -"
"To mohu."
"Mohla bych se setkat s Tamarou?"
"Přirozeně."
"Ach, bože! Briane, pouze navštívit a domů se vrátit ve stejný den -"
Theodore dodal: "Briane, můžeš jít s ní. Pár dnů nebo pár měsíců dovolené a budeš zpátky ve stejný den."
"Hmm - ach, nebesa! Seržante, ty a já musíme nejdřív vyhrát válku. Můžeme to odložit, dokud se nevrátíme z Francie?"
"Jistě, kapitáne."

Nepamatuji se, jak se hovor dostal k ekonomice. Nejdříve jsem musela přísahat, že budu mlčet o periodické povaze ženské plodnosti... přísahala jsem a pro štěstí jsem měla prsty křížem. Nesmysl! Oba lékaři, táta i Theodore zdůraznili, že mé sliznice nebyly nikdy napadeny bacily - gonococci nebo spirochete treponema pallidum a podobně - protože jsem si neustále vtloukala do hlavy "vždy používej prezervativ s výjimkou případu, kdy chceš dítě" a má děvčata byla poučována stejným způsobem. Neuváděla jsem mnohem početnější případy, když jsem s radostí vynechala ty otravné kondomy, protože jsem byla těhotná a věděla jsem to. Jako například včera večer. Vyhnout se nemoci, to nezáleží na něčem tak triviálním jako latexový pytlík, závisí to na tom, že člověk je velmi, velmi úzkostlivý ve vztahu k svým intimním místům. Ženě se může něco udělat v puse nebo v oku právě tak rychle jako v její vagíně - jenom snadněji. Mám kopulovat s mužem bez toho, abych se s ním líbala? Nebuďte hloupí. Nevzpomínám si, že bych používala gumu po tom, co mi Theodore přesně vysvětlil, jak si mám sestavit tabulku svého plodného období. Už se nikdy nestalo, aby "rozcinkání kontrolní pokladny" selhalo, pokud jsem si to přála.
Pak jsem slyšela "- 29. října 1929".
Vyhrkla jsem: "Co, vždyť jsi říkal, že odejdeš v roce 1926, druhého srpna."
Můj manžel řekl: "Dávej pozor, zrzko. V pondělí ráno se to bude zkoušet ve škole."

Theodore řekl: "Maureen, mluvil jsem o Černém úterý. Tak příští historikové pojmenují největší zhroucení cen akcií na burze v dějinách."
"Myslíš, že to bude něco jak v roce 1907?"
"Nejsem si jist, co se stalo v roce 1907. Jak už jsem ti řekl, hlouběji jsme studoval pouze dekádu, kterou jsem zde plánoval strávit - od prvního roku po skončení této války až do doby krátce před Černým úterým, 29. říjnem 1929. Těch deset let od konce první světové války -"
"Zastav! Doktore, řekl jste 'první světová válka -'. První?"
"Doktore Johnsone, s výjimkou tohoto jediného zlatého věku, který byl od 11. listopadu 1918 do 29. října 1929, války existují po celé století. Druhá světová válka začne v roce 1939 a je delší a horší než tato. Pak jsou války s přestávkami - většinou jsou to války - až do konce století. Následující století, to dvacáté první, je ještě horší."
Otec řekl: "Tede, v den, kdy vyhlásili válku, tak ty jsi prostě říkal pravdu, jak ji vidíš ty. Je tomu tak?"
"Ano, pane."
"Tak proč jsi se přihlásil? Toto není tvoje válka... kapitáne Longu."
Theodore odpovídal velmi tiše. "Abych si získal váš respekt, předku. A aby byla na mne Maureen pyšná."
"Brrr! Tak dobře! Doufám, pane, že toho nebudete nikdy litovat."
"To nikdy nebudu."

Čtvrtek byl opravdu rušný den. Eleanor a já jsme za pomoci mých starších dětí a jejich starších dětí a se značnou pomocí Theodora, který mi dělal pobočníka (on tomu říkal "pucflek", stejně jako otec - nedopustila jsem, aby mne naštvali), s nějakou pomocí od našich manželů a mého otce - vystrojili formální svatbu v kostele za pouhých čtyřiadvacet hodin.
Tedy musím přiznat, že jsme s Eleanor udělaly nějaké drobné přípravné práce v předstihu - seznamy hostů, zasedací pořádky, upozornění kněze, správce a firmy organizující svatební hostiny ihned, jak to umožnil Brianův první telefonát, že přijde. Pozvánky byly vytištěny v úterý, psaní adres na obálky zařídily ve středu dvě její děti s nejhezčím písmem, pozvánky roznesli dva mí a dva její kluci, RSVP bylo nasměrováno na Justinův telefon v práci, atd, atd.
Povedlo se nám obléct nevěstu správně a včas, protože seržant Theodore projevil další neočekávaný talent: talent dámské švadleny - ne, dámského švadlenky - ne, myslím si, že to musí být "dámský krejčí".
Povedlo se mi též uskutečnit můj nejdůležitější záměr, využila jsem zvláštní telepatický talent Eleanory. Nechala jsem se Theodorem zavézt na jih do domu Eleanory ve čtvrtek ráno a tam jsem jí na rovinu řekla o mém problému - urychlila jsem věci tím, že jsem se svlékla okamžitě, jak jsme s Eleanor byly zamčeny v jejím soukromém pokoji - pak Eleanor řekla služebné, ať přivede Theodora do jejích pokojů.
Nevšímejme si zpocených detailů; za dalších třicet minut mi Eleanor hlásila: "Drahá Maureen, Theodore věří každému slovu z toho, co nám vypráví." Na to Theodore zakontroval. Poukázal na to, že každý Napoleon v každém blázinci věřil stejně pevně svému příběhu.
"Kapitáne Longu," odpověděla Eleanor, "málo mužů má pevnou kontrolu nad realitou. Nechápu, proč na tom záleží. Říkal jste mi pravdu, jak ji znáte, když jste vyprávěl o vašem domě v budoucnosti a opět jste mluvil pravdu, když jste mi říkal, že milujete Maureen. Protože ji taky miluji, doufám, že si zasloužím trochu vaší lásky. A teď, když mne pustíte - a děkuji vám, pane, poskytl jste mi obrovskou rozkoš."
Ihned nato jsme narazily na problém s časem: jak dopravit svatební šaty Eleanor a Nancy k Eleanořině švadleně v době, kdy Justin říkal, že Jonathan musí vzít Nancy a Briana do Justinovy kanceláře, aby všichni čtyři mohli jít společně na radnici pro potřebná zvláštní povolení, neboť oba snoubenci nebyli plnoletí.
Theodore řekl: "K čemu potřebujeme švadlenu? Eleanor, neukrývá tahle skříňka Singerův šicí stroj? A k čemu potřebujeme Nancy? Mámo Maureen, neříkala jsi mi, že ty i Nancy můžete nosit stejné šaty?"
Souhlasila jsem s tím, že Nancy a já jsme si mohly půjčovat navzájem šaty (a dělaly jsme to). "Mám o dva - tři centimetry širší boky a v prsou jsem větší o stejný kousek. Lazare, my se však nemůžeme odvážit dotknout šatů Eleanor - počkej, až je uvidíš."

I když byla Eleanor vyšší a větší než já, svatební šaty se přibližovaly spíše mé velikosti, protože se již jednou zkracovaly pro její dceru Ruth, která je o osm centimetrů menší než její matka. Byla to nádherná elegantní róba z bílého saténu, bohatě zdobená drobnými perlami. Měla závoj z krajkoviny a třímetrovou vlečku. Původně měla nabírané rukávy a záda vystřižená pro honzík, tyto zmizely při přežívání pro Ruth. Žádné peníze na světě nemohly zabezpečit svatební šaty v této kvalitě za těch pár hodinách, které ještě zbývaly. Má Nancy měla štěstí, že její teta El jí byla ochotna šaty půjčit.
Eleanor je přinesla. Theodore je obdivoval, nezdálo se však, že by mu naháněly strach. "Eleanor, zaberme ty šaty tak, aby těsně seděly mámě Maureen, pak tam bude akorát dost místa, aby si Nancy vzala kombiné. Bude ještě něco pod šaty? Korzet? Podprsenka? Kalhotky?"
Řekla jsem: "Nikdy jsem na Nancy nenavlékla korzet a ona sama říká, že ho nikdy nezačne nosit."
"To je dobré pro Nancy!" souhlasila Eleanor. "Kéž bych ho nikdy nenosila. Mau, Nancy nepotřebuje podprsenku. Spodní kalhotky? Pod těmito šaty se nedají nosit bombarďáky. Emery Bird i Harzfeld prodávají průsvitné kalhotky... ty by však též pod těmito šaty dělaly rýhy, pokud budou tak vypasované, jak by měly být."
"Žádné kalhotky," rozhodla jsem.
"Každá stará semetrika, co tam bude, pozná, že žádné nemá," řekla nejistě Eleanor.
Vysvětlila jsem jí chaucerovskými termíny můj nezájem na tom, co si myslí staré semetriky. "Dám jí podvazky. Může si je změnit na podvazkový pás, když se bude převlékat před odchodem."
"Pak si může obléct kalhotky," dodal Theodore.
Byla jsem nepříjemně překvapena. "Theodore, a proč? To mne překvapuje. K čemu potřebuje nevěsta kalhotky?"
"Nejtenčí, nejmenší a nejprůsvitnější dívčí kalhotky, které lze dnes koupit. Nemyslím bombarďáky. Takže je Jonny bude moci svléknout, když se k tomu dostane, miláčku. Symbolická deflorace, starý pohanský obřad, který jí řekne, že se vdala."
El i já jsme se zahihňaly. "Nesmím to zapomenout Nancy říct."
"A já řeknu Jonathanovi, aby z toho udělal pořádný obřad. Eleanor, postavme Maureen na ten stoleček a začněme do ní píchat špendlíky. Mámo Maureen, jsi všude čistá a suchá? Teď se chystám obrátit tyto šaty naruby. Voda zanechává na saténu ošklivé skvrny."
Následujících dvacet minut byl Theodore velmi zaměstnán. Zatímco já jsem stála a nehýbala se, Eleanor ho zásobovala špendlíky. Za chvilku El řekla: "Lazare, kde ses naučil dělat ženské šaty?"
"V Paříži, asi za sto let ode dneška."
"Raději jsem se neměla ptát. Jsi mým potomkem? Stejně jako potomkem Maureen?"
"Kéž bych byl, ale nejsem. Ale jsem ženat se třemi vašimi ženskými potomky... Tamarou, Ištar a Hamadryad - a spolumanželem další, Iry Weatheralové. Pravděpodobně - jistě - jsou tady nějaká další propojení. Maureen měla pravdu, v archivech jsem pátral pouze po svých vlastních předcích. Nenapadlo mi, že se setkám s tebou, El s krásným bříškem. Už jsem skoro hotov. Mám pokračovat a začít šít, nebo to odneseme vaší dámské švadleně?"
El řekla: "Maureen, co ty na to? Jsem ochotna riskovat šaty, mám v Lazara důvěru - myslela jsem tím monsieura Jacqua Noira. Ale nerisknu je bez tvého svolení, je to svatba Nancy."
Odpověděla jsem: "Nemohu posuzovat Theodora nebo Lazara, nebo jaké jméno dnes používá - myslím tím tohoto kance, který se mnou zachází jako s krejčovskou pannou. Ale - seržante, neříkal jsi mi, že sis sám přešíval kalhoty? Že jsi je rozšiřoval?"
"Oui, Madame."
"'Oui Madame' říkej mým bolavým zádům. Seržante, kde jsi si nechal kalhoty? Měl bys vždy vědět, kde jsou tvé kalhoty."
"Já vím, kde jsou!" řekla El a přinesla je.
"Kolem kolen, El. Obraťje naruby a podívej se."
Připojila jsem se ke kontrole Theodorova šití. Za chvíli jsem řekla: "El, já nemohu najít místo, kde byly upravované."
"Já ano. Vidíš to? Původní nit je trošku vybledlá. Nit, kterou použil při přešívání on, má stejný odstín jako látka na popuštěném místě - tedy látka, která nebyla vystavena slunečnímu světlu."

Souhlasila jsem: "Hmm, ano. Když to dám na větší světlo a když se podívám pozorněji."
El se podívala na něj: "Jsi přijat, chlapče. Ubytování, strava a deset dolarů týdně. K tomu tolik prcinky, kolik zvládneš."
Theodore vypadal zamyšleně. "Dobře... v pořádku. Obvykle však za ni dostávám příplatek."
El vypadala překvapeně, pak se vesele zasmála, přiběhla k němu a začala se ňadry otírat o jeho žebra.
"Splním tvé podmínky, kapitáne. Jaké je tvé skočné?"
"Obvykle dostávám nejlepší kousek z vrhu mláďat."
"Domluveno."

Svatba byla nádherná a naše Nancy byla oslnivě krásná v nádherných šatech, které jí perfektně seděly. Marie nesla květiny ve svatebním průvodu, Richard nesl prsteny, oba byli ve svátečních bílých šatech. Jonathan měl (k mému překvapení) žaket, perlově šedý plastron a v něm jehlici s perlou, šedé proužkované kalhoty a psí dečky. Theodore v uniformě mu byl za svědka, můj otec měl uniformu a všechny medaile. Byl hlavním družbou. Brian byl mimořádně hezký ve svých holínkách a důstojnickém koženém opasku s ostruhami a šavlí, s medailemi z roku 1898, se zeleným kabátem uniformy a lososovými kalhotami.
Carol byla družičkou nevěsty a byla téměř stejně oslnivá jako nevěsta ve svých citrónově zelených tylových šatech a s kyticí. Brian junior byl druhým družbou a měl na sobě oblek, který dostal při skončení základní školy. Byl úplně nový, koupený před dvěma týdny - dvouřadový, z modrého kepru a s jeho prvními dlouhými kalhotami. Choval se velmi dospěle.
George dostal pouze jeden úkol, dohlížet na Woodrowa, aby se choval klidně a slušně. Měl povoleno použití síly, kdyby to bylo třeba. Otec mu dal tyto instrukce před Woodrowem... a Woodrow se choval slušně. Vždy se dalo počítat s tím, že bude jednat ve svém vlastním zájmu.
Dr. Draper se neyyžíval v žádném z těch nesmyslů, kterými mi reverend Timberle málem zkazil mou vlastní svatbu. Použil metodicko-episkopální rituál přesně podle liturgických předpisů z roku 1904, neřekl ani o slovo více nebo méně... a na to tata šla naše Nancy uličkou kostela zavěšená do svého manžela za zvuků tradičního Mendelssohnova svatebního pochodu. Povzdechla jsem si ulehčené, byla to perfektní svatba bez jakýchkoliv nepříjemností. Řekla jsem si, jak by byla Paní Drbna ohromená, kdyby byla viděla většinu svatebčanů jak šestatřicet hodin předtím za zamčenými dveřmi něžnými orgiemi inaugurují Carolin den.
Byla to první Oslava svátku, který se rozšíří v čele vln diaspory lidské rasy: Carolin den, Carolnoce, Narození Carolity (nebyl to den jejích narozenin!), Fiesta de Santa Carolita. Theodore nám řekl, že se stal (že se stane) rituálem plodnosti v čase letního slunovratu na všech planetách a všude. Pak připil šampaňským na to, že se Carol stala ženou a Carol odpověděla na jeho přípitek s velkou vážností a důstojností - a bublinky se jí dostaly do nosu, zakuckala se a rozkašlala a museli jsme ji utěšovat.
Tehdy jsem nevěděla a nevím to ani teď, zda Theodore udělal mé druhé dceři laskavost, po které tak toužila. Mohu jenom říci, že jsem jim k tomu vytvořila všechny podmínky. Ale u Theodora (tvrdohlavého a těžko zvládnutelného mužského) si člověk není jist.

V sobotu odpoledne se konala neúplná schůze správců Nadace Iry Howarda. Soudce Sperling k tomuto účelu přijel až z Toleda. Byli na ní soudce Sperling, pan Arthur J. Chapman, Justin Weatheral, Brian Smith (jednomyslným souhlasem), seržant Theodore... a já s Eleanor.
Když si soudce Sperling odkašlal, pochopila jsem signál a začala odcházet. Když tu Theodore vstal, aby odešel se mnou.
Následovalo trochu manévrování s tím výsledkem, že jsem zůstala a Eleanor zůstala též, protože Theodore mířil ke dveřím, když jsme to dělaly my. Vysvětloval, že howardovské rodiny v jejich trvalém složení rozumí absolutní rovnosti pohlaví... a že jako předseda Howardovy nadace v jeho vlastní době, zúčastňující se této schůze ze zdvořilosti k Howardově nadaci dvacátého století, by se docela určitě nemohl zúčastnit žádné schůze Howardovy nadace, ze které by byly vyloučeny ženy.
Když byla překonána tato překážka, schůze pozůstávala pouze z toho, že Theodore opakoval svou předpovědi že dne 11. listopadu 1918 skončí válka, pak předpověděl Černé úterý 29. října 1929. Když

se vyptávali, tak to později vyšperkoval tím, že uvedl devalvaci dolaru z dvaceti dolarů za unci zlata na třicet pět dolarů za unci. "Prezident Roosevelt to vyhlásí formou prezidentského výnosu, i když to kongres bude ratifikovat... ale to se nestane dříve než začátkem roku 1933."
"Okamžik, seržante Bronsone nebo kapitáne Longu nebo jaké jméno si to dáváte, vy říkáte, že plukovník Roosevelt se ještě jednou vrátí do funkce? To je neuvěřitelné, v roce 1933 mu bude, hmm -"
Pan Chapman se odmlčel, aby to spočítal.
"Bude mít sedmdesát pět let," doplnil soudce Sperling. "Co je na tom neobvyklého, Arthure? Jsem ještě starší a nemám v úmyslu jít do penze v nejbližší době."
Theodore řekl: "Pánové, to ne. Nebude to Teddy Roosevelt, ale Franklin Roosevelt, nynější druhý tajemník pana Josephuse Danielse."
Pan Chapman zavrtěl hlavou. "Zdá se mi, že tomu se dá věřit ještě méně."
Theodore odpověděl dosti podrážděně: "Pane advokáte, není důležité, čemu věříte vy. Pan Roosevelt nastoupí do úřadu v roce 1933 a krátce nato zavře všechny banky, stáhne všechno zlato a zlaté certifikáty a devalvuje dolar. Dolar již nikdy nedosáhne své dnešní hodnoty. Za padesát let bude cena zlata divoce kolísat od cirka sta dolarů za unci až k asi tisícům dolarů za unci."
"Mladý muži," prohlásil pan Chapman, "to co popisujete, je anarchie."
"Není tomu úplně tak. Zhorší se to. Většina historiků nazývá druhou polovinu tohoto století 'Bláznivá léta'. Ze společenského hlediska Bláznivá léta začínají po další světové válce. Z hlediska ekonomiky však Bláznivá léta začínají Černým úterým 29. října 1929. Pro zbytek tohoto století můžete prodělat i poslední košili, pokud nebudete mít silnou pozici v hotových penězích. Je to však i století velkých příležitostí téměř ve všech oblastech."
Obličej pana Chapmana se uzavřel. Bylo vidět, že se rozhodl ničemu nevěřit. Ale Justin si vyměnil několik poznámek bokem se soudcem Sperlingem a soudce pak řekl: "Kapitáne Longu, můžete nám říct, jaké budou některé z těch 'velkých příležitostí'?
"Pokusím se o to. Obchodně využitelné letectví pro pasažéry a náklady. Železnice budou mít velké potíže a nezotaví se z nich. K dnešním filmovým představením přibude zvuk - bude zvukový film. Dále televize, stereovize, kosmické lety, atomová energie, lasery. Počítače a elektronika všeho druhu. Důlní těžba na Měsíci a na asteroidech. Pohyblivé silnice, kryonika, umělé genetické manipulace. Neprůstřelné vesty, sluneční kolektory, mražené potraviny, hydroponika. Vaření mikrovlnami. Zná někdo z vás D.D. Harrimana?"
Chapman vstal. "Pane soudce, navrhuji ukončit schůzi."
"Sedni si, Arthure, a ovládej se. Kapitáne, uvědomujete si, jak šokující jsou vaše předpovědi? Je to tak?"
Theodore odpověděl: "Jistě."
"Jediný způsob, jak mohu poslouchat vaše slova a zůstat duševně klidný, je vzpomenout si na změny, které jsem viděl za svého života. Pokud bude správná vaše předpověď týkající se dne, kdy válka skončí, tak cítím, že musíme brát vážně i vaše ostatní předpovědi. Mezitím, je ještě něco, co byste nám chtěl říct?"
"Myslím, že ne. No, možná dvě věci. Nekupujte akcie na dluh v druhé polovině roku 1929 a neprodávejte akcie, které nemáte, pokud by vás zlý odhad mohl připravit o všechny peníze."
"To jsou dobré rady v každé době. Děkuji vám, pane."

Carol, já a děti jsme je políbily na rozloučenou v neděli 13. června. Když auto kapitána Bozella odjelo, vrátily jsme se do domu abychom se v soukromí vyplakaly.
Toho léta byly zprávy stále horší a horší.
V průběhu pozdního podzimu začalo být jasné, že začínáme vyhrávat nad ústředními mocnostmi. Kajzr abdikoval a utekl do Holandska. V té době jsme už věděli, že vyhrajeme. Došlo k falešnému příměří a má radost byla zastíněna vědomím, že není jedenáctého listopadu.
Došlo ke skutečnému příměří, přesně 11. listopadu a každý zvon, každá píšťala, každá siréna, houkačka a všechno, co mohlo dělat hluk, se rozeznělo najednou.
V naší domácnosti tomu tak nebylo. Ve čtvrtek George donesl domů ze svého rozvážení Kansas City

Post. Ve zprávě o ztrátách to bylo uvedeno jako: „NEZVĚSTNÝ - Bronson Theo, des. KC, Missouri."

15.

Divoká dvacátá léta,
nuzná třicátá léta

* * * *

V průběhu více než padesáti let mé osobní časové linie, od mého zachránění v roce 1982 až do začátku Časové akce, která mne dostala do mé nynější kritické situace na této planetě, jsem strávila čas rovnající se zhruba deseti letům studiem srovnávací historie, především dějin těch časových linií, které se Kruh Ouroboros snaží ochraňovat. Zdá se, že všechny z nich mají jednu společnou původní časovou linii přinejmenším po roce 1900 a možná až tak po rok 1940.
Vějíř vesmírů zahrnuje můj vlastní rodný vesmír (časová linie dvě, kód Leslie LeCroix) a nezahrnuje nespočítané, ale o mnoho početnější exotické časové linie - vesmíry, ve kterých Kolumbus nevyplul do Indie (nebo se nevrátil), nebo ty, ve kterých se dařilo vikingským osídlením a "Amerika" se stala "Velkým

Vinlandem". Vesmíry, ve kterých se Moskevské impérium na západním pobřeží dostává do konfliktu s Hispánským impériem na východním pobřeží (světy, ve kterých královna Alžběta zemřela ve vyhnanství), nebo jiné světy, kde Kolumbus objevil Ameriku, kterou již ovládali mandžuští císařové. Jsou světy s tak exotickými dějinami, že je velmi těžko najít alespoň nějakou vzdálenou časovou linii mající něco společného s tím, co známe.
Jsem si téměř jistá, že jsem se dostala na jednu z těch exotických linií... dosud neznámého druhu.
Celý svůj čas jsem netrávila studiem historie. Pracovala jsem, abych se uživila. Zpočátku to bylo jako pomocná ošetřovatelka, pak jako zdravotní sestra, později jako klinický terapeut, poté jako studující omlazovačka (celou dobu jsem navštěvovala školu). To bylo předtím, než jsem svou kariéru zaměřila na Časový sbor.
Bylo to však studium historie, které mne přivedlo k tomu, abych začala myslet na kariéru v Časovém sboru.
Ukazuje se, že několik časových linií známých "civilizaci" (náš název pro nás samé) se rozděluje kolem roku 1940. Jedním bodem zvratu, na který tato rozdělení poukazují, je Celostátní předvolební nominač.ní sjezd Demokratické strany v roce 1940, na kterém pan Franklin Delano Roosevelt buď byl nebo nebyl nominován Demokratickou stranou na prezidenta Spojených států, pak buď byl nebo nebyl zvolen a poté buď byl nebo nebyl v úřadě po konci druhé světové války.

Na časové linii jedna, kód John Carter, nominaci Demokratické strany vyhrál Paul McNutt... volby však vyhrál republikánský senátor Robert Taft.
Na kombinovaných časových liniích pod kódovým názvem "Cyrano", byl pan Roosevelt prezidentem třetí a čtvrté úřední období, zemřel ve svém čtvrtém období a po něm nastoupil jeho viceprezident, bývalý senátor z Missouri jménem Hany Truman. Na mé vlastní časové linii nikdy neexistoval senátor toho jména. Vzpomínám si však, že Brian mluvil o kapitánovi Harrym Trumanovi, kterého poznal ve Francii. "Bojovný parchant," říkal mu Brian, "ostrý jako kudla." Ale ten Harry Truman, kterého znal Brian, nebyl politikem, obchodoval s pánským prádlem a doplňky. Zdá se tedy nepravděpodobné, že by mohlo jít o stejného muže. Brian se snažil chodit nakupovat rukavice a podobné věci u kapitána Trumana. Popisoval ho jako "vymírající druh - staromódní gentleman".
Na časové linii dvě, kód Leslie LeCroix, tedy na mé rodné linii, která byla též linií Lazara Longa a Zapadáku, byl pan Roosevelt nominován pro třetí období v červnu 1940, zemřel však následkem mrtvice, když hrál tenis v posledním týdnu října, čímž vyvolal ojedinělou ústavní krizi. Henry Wallace, nominovaný demokraty na viceprezidenta, tvrdil, že volitelé ze států, kde vyhráli demokraté jsou ze zákona povinni hlasovat v prezidentských volbách pro něj. Národní výbor Demokratické strany to tak nechápal, stejně jako volitelé prezidenta - stejně tak Nejvyšší soud - existovaly tři rozdílné názory. Vlastně čtyři, protože John Nance Garner byl prezidentem od října... nebyl však nominován na nic a odmítl podporovat vlastní stranu po červencovém předvolebním sjezdu.
K tomuto problému se vrátím, protože toto byl svět, ve kterém jsem vyrostla. Všimněte si však toho, že pan Roosevelt byl postižen mrtvicí "když hrál tenis".
Když jsem studovala srovnávací historii zjistila jsem, že na všech ostatních časových liniích s výjimkou té mé, byl pan Roosevelt obětí dětské obrny a byl upoután na kolečkovou židli!
Důsledky nakažlivých nemocí na historii jsou nekonečným předmětem diskuzí mezi matematikohistoriky na Tertiu. Často si lámu hlavu nad jedním případem, protože jsem tam byla. Na mé časové linii španělská chřipka zabila 528 000 obyvatel USA v epidemii v zimě 1918-1919 a zabila ve Francii více vojáků, než bylo zabito kulkami, granáty a otravným plynem. Co kdyby španělská chřipka udeřila na Evropu o rok dřív? Historie by se jistě změnila - ale jakým směrem? Dejme tomu, že by zemřel desátník jménem Hitler? Nebo emigrant, který si říkal Lenin? Nebo voják jménem Pétain? Ten druh chřipky mohl zabít přes noc, víckrát jsem viděla, jak se to stalo.
Časová linie tři, kód Neil Armstrong, je rodným světem mé sestromanželky Hazel Stoneové (Gwen Campbellové) a našeho manžela Dr. Jubala Harshawa. Je to nepříliš přitažlivý svět, ve kterém je Venuše neobyvatelná a Mars je ponurá, téměř vzduchoprázdná poušť. Sama Země vypadá, jako by zešílela, Spojené státy v čele ji vedly jako lumíky splašeným úprkem k sebevraždě.

Nerada studuji časovou linii tři, je tak hrozná. Na druhé straně mne fascinuje. Na této časové linii (stejně jako na mé) nazývají historikové Spojených států druhou polovinu dvacátého století "bláznivá léta" - a mají k tomu dobrý důvod! Posluchejte pozorně důkazy:
a) V největší, nejdelší a nejkrvavější válce v historii Spojených států bojovaly jednotky složené z odvedenců povolaných k povinné službě v armádě bez vyhlášení války, bez žádného jasného důvodu, bez žádného úmyslu zvítězit - válka skončila prostě tím, že se z ní odpochodovalo pryč a opustili se lidé, kvůli kterým se v ní domněle bojovalo;
b) Další válka, která nebyla nikdy vyhlášená - tato nikdy neskončila a stále existovala jako ozbrojené příměří čtyřicet let poté, co začala... zatímco Spojené státy opět udržovaly diplomatické a obchodní vztahy se stejnou vládou, proti které válčily bez toho, aby to přiznaly;
c) Zavražděný prezident, zavražděný kandidát na prezidenta, prezident vážně zraněný útokem psychopata, jehož sklony byly známé, mohl se však volně pohybovat, zavražděný černošský politik celostátního významu, nekonečný počet dalších vražedných pokusů, neúspěšných, částečně úspěšných a úspěšných;
d) Takové množství bezdůvodných zabití na veřejnosti, na ulicích, v parcích a v hromadných dopravních prostředcích, že většina občanů dodržujících zákon, obzvlášť těch starších, se vyhýbala chození po venku po setmění;
e) Učitelé státních středních škol a profesoři státních univerzit, kteří vyučovali, že vlastenectví je zastaralý pojem, že manželství je zastaralý pojem, že hřích je zastaralý pojem, že zdvořilost je zastaralý pojem - že Spojené státy jako takové jsou zastaralým pojmem;
f) Učitelé ve školách, kteří neuměli mluvit nebo psát spisovně, neuměli gramatiku a neuměli počítat;
g) Nejpřednější farmářský stát Unie měl jako nejrozšířenější plodinu zákonem zakázanou rostlinu, která byla zdrojem významné nezákonné drogy;
h) Kokain a heroin byly nazývány "rekreačními drogami", těžké krádeže "vyjížďky cizím vozem", vandalismus gangů byl "nakládačkou", vloupání bylo "sbalení věcí", úkladné napadení bylo "muchlání" a reakce na tyto všechny zločiny byla "kluci jsou kluci", tak jim vynadejte a dejte jim podmíněný trest, ale neničte jejich životy tím, že se k nim budete chovat jako ke zločincům;
i) Milióny žen, které považovaly za výhodnější mít nemanželské děti, než se vdát nebo jít pracovati.

Nechápu časovou linii tři (kód Neil Armstrong), tak raději budu citovat Jubala Harshawa, který v ní žil.
"Mámo Maureen," řekl mi, "Amerika mé doby je laboratorním příkladem, co se může stát v demokraciích, co se nakonec stalo ve všech perfektních demokraciích v celých dějinách. Perfektní demokracie, demokracie 'průměrných lidí,' ve které smí hlasovat každý dospělý a všechny hlasy platí stejně, nemá žádnou vnitřní samoopravnou zpětnou vazbu. Záleží výlučně na moudrosti a sebeovládání občanů - proti tomu se staví hloupost a nedostatek sebeovládání ostatních občanů. V demokracii by se mělo stávat to, že každý svrchovaný občan bude vždy hlasovat ve veřejném zájmu ve prospěch bezpečnosti a blaha všech občanů. Co se však děje, je to, že v hlasování je občan veden vlastním zájmem, tak jak mu on rozumí... což pro většinu lidí lze přeložit jako 'chléb a hry.'
'Chléb a hry' jsou rakovinou demokracie, smrtelnou nemocí, na kterou není lék. Demokracie často zpočátku funguje nádherně. Ale když stát rozšíří volební právo na každého průměrného občana bez ohledu na to, jestli je produktivním občanem nebo příživníkem, ten den znamená začátek konce státu. Protože když plebs zjistí, že si může odhlasovat chléb a hry bez omezení, a že produktivní politicky organizovaná společnost ho nemůže zastavit, bude to dělat, až dokud stát nevykrvácí na smrt, nebo dokud ve svém oslabeném stavu stát nepodlehne útočníkovi - a barbaři vstoupí do Říma."
Jubal pokrčil rameny a vypadal smutně. "Můj svět byl úžasný - dokud kontrolu nad ním nepřevzali příživníci."

Jubal Harshaw mi taky ukázal symbol, který podle něho vždy předchází kolapsu kultury. Je to pokles dobrých mravů, pokles obecné slušnosti a ohleduplné úcty k právům jiných lidí. "Političtí filozofové od Konfucia do dneška toto opakovaně zdůrazňovali. Ale je těžké všimnout si prvních známek tohoto fatálního symptomu. Je to opravdu důležité, když se vynechá zdvořilostní formule? Nebo když mladší

tyká staršímu bez svolení? Takové uvolnění etikety se těžko vyhodnocuje. Existuje však neklamný znak zhroucení dobrých mravů: špinavé toalety. Veřejně přístupné záchody, záchodky a umývárny ve zdravé společnosti vypadají a voní stejně čistě a svěže jako koupelna ve slušném soukromém domě. V nemocné společnosti -" Jubal se zastavil a prostě se zatvářil znechuceně.
Nepotřeboval jít do podrobností, viděla jsem, jak k tomu docházelo na mé časové linii. V první polovině dvacátého století až po třicátá léta lidé ze všech vrstev společnosti byli ze zvyku slušní jeden na druhého a považovalo se za samozřejmé, že každý, kdo používal veřejnou toaletu se velmi snažil, aby to místo zanechal stejně čisté a uklizené, jak ho našel. Pokud si vzpomínám, slušné chování týkající se veřejných toalet začalo upadat v průběhu druhé světové války, stejně tomu bylo s dobrými mravy jako takovými. Do šedesátých a a sedmdesátých let se neomalenost a hrubost všeho druhu staly běžným zjevem. V té době jsem nikdy nepoužívala veřejné toalety, pokud existovala jakákoliv možnost se jim vyhnout. Hrubá mluva, špatné mravy a špinavé toalety, zdá se, že to všechno jde k sobě.

Amerika na mé časové linii netrpěla rakovinou "chleba a her", našla si však rychlejší způsob spáchání sebevraždy. Nechlubím se tímto rozdílem, protože na časové linii dvě lid Spojených států podlehl něčemu, co bylo ještě hloupější než 'chléb a hry'. Národ si odhlasoval náboženskou diktaturu.
Došlo k tomu po roce 1982, takže jsem to neviděla - za což jsem ráda! Když jsem byla žena stará sto let, Nehemiah Scudder byl ještě malý chlapec.
Potenciál pro náboženskou hysterii byl vždy přítomen v americké kultuře, to jsem věděla, protože můj otec mi to vtloukal do hlavy již od malička. Otec mi zdůrazňoval, že jedinou věcí, která zachovávala náboženskou svobodu ve Spojených státech, nebyl první dodatek k ústavě a nebyla to tolerance... bylo to pouze nerozhodné rozložení sil mezi soupeřícími náboženskými sektami, každá z nich byla netolerantní, každá z nich byla jediným ochráncem Jediné pravé víry" - ale každá sekta byla menšinou, která uznávala náboženskou svobodu pouze slovy, aby zachránila svou vlastní Jedinou pravou víru" od pronásledování všemi ostatními "pravými vírami".
(Přirozeně, obvykle trvala lovecká sezóna na Židy a někdy byla na katolíky a téměř vždy na mormony, muslimy, budhisty a ostatní pohany. První dodatek nebyl nikdy určen k tomu, aby chránil tak jasné rouhání. To tedy ne!)
Volby se nevyhrávají obrácením opozice, ale mobilizací vlastního voličstva. Scudderova organizace udělala právě toto. Podle historie, kterou jsem studovala v Zapadáku, se voleb v roce 2012 zúčastnilo 63 procent zapsaných voličů (což zase bylo méně než polovina těch, kteří se mohli zapsat). Strana pravé Ameriky (strana Nehemiaha Scuddera) získala 27 procent hlasů... to jí zajistilo 81 procent hlasů volitelů prezidenta.
V roce 2016 se žádné volby nekonaly.

Divoká dvacátá léta... vášnivá mládež, ztracená generace, cynické nekonvenční mladé ženy, vyžírkové, gangsteři a brokovnice s upilovanou hlavní, pašovaný chlast a pivo řezané alkoholem. Hupomobily, mužstvo Stutzových rváčů a akrobatické exhibice létajících cirkusů. Děvka za pět dolarů. Lindbergh a jeho letadlo Spirit of St. Louis. Sukně se neuvěřitelně šplhaly nahoru, až v polovině dekády umožňovaly srolované punčochy pohled na nahá kolena. Sešup Prince z Walesu, soutěže v tančení a tanec charleston. Ruth Etting a Will Rogers a Ziegfieldova divadelní revue. Ve dvacátých letech se našly i zlé věci, ale vcelku to byla pro většinu lidí dobrá léta - a nikdy nebyla nudná.
Zabývala jsem se v nich jako obvykle činností hospodyňky, která málo zajímá ostatní lidi. V roce 1919 jsem měla Theodora Iru, v roce 1922 Margaret, v roce 1924 Artura Rove, v roce 1927 Alici Virginii a v roce 1930 Doris Jean - a všichni z nich měli úspěchy a krize, tak jak to děti mívají. Jste jistě rádi, že se nemusíte dívat na jejich fotky a poslouchat, jak opakuji jejich vtipné výroky.
V únoru 1929 jsme prodali dům na Bentonově bulváru a pronajali si (s možností pozdější koupě) dům nedaleko místa, kde se protíná Rockhillská třída s Meyerovým bulvárem - byl to starý farmářský dům, prostorný, ale ne tak moderní jako náš předchozí dům. Bylo to umíněné rozhodnutí mého manžela, který si vždy myslel, že každý dolar má přinést dvojitý užitek. Poradil se však před tím se mnou a nebylo to pouze proto, že dům byl napsán na mne.

"Maureen," řekl mi, "máš chuť si zariskovat?"
"Vždy jsme to dělali, není tomu tak?"
"Někdy ano, někdy ne. Tentokrát bychom sáhli na pokladničku, vsadili všechno na jednu kartu a zakřičeli Banco! Pokud by se mi to nepodařilo uskutečnit, možná budeš muset jít šlapat chodník, abys nám na stůl sehnala alespoň bramborovou polévku."
"Vždy jsem si lámala hlavu, zda bych se takto mohla uživit. Tady mě máš, v červenci mi bude čtyřicet sedm -"
"Co? Tvůj nynější věk je třicet sedm a mně je čtyřicet jeden rok."
"Briney, jsem s tebou v posteli, nemůžeš alespoň v posteli mluvit pravdu?"
"Soudce Sperling od nás chce, abychom se vždy drželi našeho upraveného věku. Justin s tím taky souhlasí."
"Ano, pane veliteli. Už budu hodná. Vždy jsem si lámala hlavu, zda bych se mohla uživit jako pouliční holka. Jak si však najdu svůj revír? Pokud vím, holce mohou vyškrábat oči, když se jednoduše někam postaví a začne se nabízet bez toho, aby si zjistila, komu patří to území. Vím, co mám dělat v posteli, Briney. Co se musím naučit je, jak mám inzerovat a prodávat svůj produkt."
"Nebuď tak chtivá, klouzavá prdelko. Možná to nebude nutné. Řekni mi - ještě stále věříš, že Ted - Theodore - desátník Bronson - přišel z budoucnosti?"
Náhle jsem vystřízlivěla. "Já ano. A co ty?"
"Mo' uvěřil jsem mu stejně rychle jako ty. Věřil jsem mu předtím, než se splnilo jeho proroctví o konci války. A teď se tě ptám na toto: Věříš Tedovi natolik, abys byla ochotna riskovat náš každý cent na to, že jeho předpověď zhroucení trhu akcií bude stejně na chlup přesná jako jeho předpověď Dne, příměří?"
"Černé úterý," řekla jsem tiše. "Dvacátý osmý říjen letošního roku."
"Tak co? Pokud to budu riskovat - a nevyjde to - budeme na mizině. Marie nebude moci dokončit univerzitu v Radcliffu, Woodie se bude muset sám postarat o své vysokoškolské vzdělání. Dick a Ethel - no o tom budeme mluvit později. Zlato, vrhl jsem se až po uši do tohoto býčího trhu... a zamýšlím být do něj ještě více zapojen na základě pevného přesvědčení, že k Černému úterý dojde na vteřinu přesně a takovým způsobem, jak to říkal Ted."
"Udělej to!"
"Jsi si jistá, Maureen? Pokud to špatně dopadne, vrátíme se zpět ke smažené kukuřičné kaši. Zatím ještě není příliš pozdě pojistit si riziko - polovinu z toho vytáhnout a schovat ji. Riskovali bychom jenom druhou polovinu."
"Briney, tak jsem nebyla vychována. Pamatuješ se na otcova klusáka Loudala?"
"Několikrát jsem ho viděl. Nádherné zvíře."
"Ano. Jenom nebyl tak rychlý, jak vypadal. Otec na něj pravidelně sázel. Vždy na prvenství, nikdy na pořadí nebo umístění. Loudal byl obvykle schopen doběhnout jako druhý nebo třetí... ale otec nikdy na to nesázel. Slyšela jsem, jak tiše a jemně mluví na Loudala před rozběhem: 'Tentokrát jim to nandáme, hochu. Tentokrát vyhrajeme!' Později jsem ho zase slyšela říkat: 'Pokusil ses, starouši! To je všechno, co od tebe mohu žádat. Stále jsi šampión... a my jim to nandáme příště!' A pak ho otec poplácal po krku a Loudal radostně zaržál a pak na něj řehtal a oba se navzájem utěšovali."
"Tak ty si myslíš, že bych to měl risknout všechno? Protože se to už nikdy nebude opakovat?"
"Ne, proto ne! Riskuj všechno! Přece věříš Theodorovi a já mu taky věřím." Dodala jsem: "Tak to udělejme!" a chytla jsem ho za jeho nástroj. "Můžeš mne zbouchnout, počkej, podívám se" - počítala jsem - "příští pondělí. To by znamenalo, že porodím kolem" - opět jsem počítala - "no, pár týdnů po Černém úterý. A krátce nato dostaneme další prémii od Howardovy nadace."
"Ne."
"Co? Myslím tím: 'Promiň?' Tomu nerozumím."
"Maureen, pokud bude Tedova předpověď nesprávná, hlavní části majetku nadace budou možná ztraceny. Justin a soudce Sperling sázejí na to, že Tedova předpověď je správná, Chapman se jim staví na odpor. Jsou ještě čtyři další správci... a dva z nich jsou Hooverovi republikáni a dva byli pro Ala Smitha. Justin neví, jak to dopadne."

Prodej našeho domu byl součásti rizika. Bylo to promyšlené rozhodnutí, protože se týkalo toho, co bylo později známo jako "přistěhování nežádoucích nájemníků". Žili jsme v úplně bílé čtvrti, ale černošské čtvrti byly hned na sever od nás nepříliš daleko a za těch více než dvacet let, co jsme v domě bydleli, se stále přibližovaly. (Milý drahý dům plný šťastných vzpomínek.)
Na Briana se obrátil bílý obchodník s nemovitostmi, který říkal, že má nabídku od nejmenovaného zájemce. Kolik by Brian chtěl za svůj dům?
"Miláčku, neptal jsem se ho na zájemce... protože kdybych se zeptal, dopadlo by to tak, že klientem je bílý právník, který by na naléhání řekl, že koná jménem klienta v Denveru nebo Bostonu. V tomto druhu obchodu je maskování hluboké kolem šesti vrstev... a sousedé by neměli zjistit barvu nového vlastníka dříve, než se nastěhuje."
"Co jsi mu řekl?"
"Řekl jsem mu: 'Jistě budu ochoten prodat svůj dům, pokud bude cena správná. Cena však bude muset být atraktivní, protože jsme spokojeni tam kde jsme a stěhování je vždy náročné na čas a peníze. Jakou cenu nabízí váš klient? Myslím tím v hotovosti - žádná první splátka a akceptování hypotéky. Pokud si mám najít jiný dům pro svou velkou rodinu - je nás jedenáct - potřebuji k tomu hotové peníze. Možná si budu muset dům postavit - dnes není příliš mnoho domů, kam by se vešla tak velká rodina. Pravděpodobně budu muset stavět. Pokud vám dům prodám, budu muset stavět. Takže cena bude muset být atraktivní a bude muset být v hotovosti.'
Ten zrádný drzoun mne upozornil, že každá banka půjčí na takový dům, a že hypotéka je stejně dobrá jako hotovost. 'Ne, pro mě ne,' řekl jsem mu. 'Ať si hypotéku zařídí váš klient přímo se svou bankou a mně ať přinese hotovost předem. Můj drahý pane, já nechci prodávat. Řekněte mi cenu v hotových penězích, a když bude dostatečně velká, můžeme okamžitě uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí. Pokud nebude, řeknu vám stejně rychle ne.'
Řekl, že smlouva o smlouvě budoucí nebude třeba, protože jsou spokojeni s kvalitou mého vlastnického práva. Maureen, tohle mi řeklo ještě další věc. To znamená, že si již ověřili naše vlastnická práva... a pravděpodobně práva ke každému domu v našem bloku. Pro mě to znamená, že náš dům je pravděpodobně jediný, všechny ostatní jsou buď pod hypotékou... nebo mají nějaké jiné věcné břemeno, jako právo bydlet do konce života podle poslední vůle, nebo jsou v současnosti v pozůstalostním řízení, nebo se jich týká rozvodové řízení. Nebo na nich může váznout jiný druh zástavního práva, nebo se jich dotýká soudní rozhodnutí, nebo něco jiného. Člověk, který dává dohromady takový obchod, nemá rád smlouvy o budoucí smlouvě, protože v době do nabytí platnosti kupní smlouvy se může stát, že druh lidí věřících na džentlmenské dohody zjistí, co se děje a rozhýbá se, aby to zastavil... často s mlčenlivým souhlasem účastného soudce."
"Briney, raději bys mi měl vysvětlit, co to je ta 'džentlmenská dohoda'. Nepamatuji si na ni z přednášek obchodního práva, na které jsme chodili."
"Nemohla jsi tam o ní slyšet, protože je z oblasti mimo práva. Není protiprávní, právo ji jednoduše do sebe nezahrnuje. V tvé vlastnické listině k domu není článek, který by ti zakazoval dům prodat komu chceš, černému, bílému nebo zeleně tečkovanému... a možná by to ani neobstálo u soudu, kdyby se to k němu dostalo. Ale kdyby ses zeptala našich sousedů, garantuji ti, že tě ujistí, že skutečně existuje džentlmenská dohoda, která tě zavazuje neprodávat tvůj dům v tomto bloku černochovi."
Byla jsem zmatená. "Souhlasili jsme někdy s něčím takovým?" Můj manžel vstupoval do různých závazků a zřídka o nich mluvil. Prostě předpokládal, že budu stát za ním. Vždy jsem to dělala. Manželství není něco, co platí jenom někdy. Je to úplně všechno do všech důsledků, nebo nejste v manželství.
"Nikdy."
"Budeš se vyptávat našich sousedů, co si o tom myslí?"
"Maureen, ty bys to chtěla? Je to tvůj dům."
Nemyslím si, že jsem váhala déle než dvě vteřiny. Byla to však nová myšlenka a musela jsem se rozhodnout. "Briney, od té doby, co jsme se sem před dvaceti lety nastěhovali, se změnili majitelé několika domů v tomto bloku. Nevzpomínám si, že by se někdo někdy ptal na náš názor o některé z těchto transakcí."

"To je pravda, nikdy se to nestalo."
"Nemyslím si tedy, že mají nějaké právo rozhodovat, co si černoch může nebo nemůže koupit. Nebo právo říkat to nám. Co si dělají se svým majetkem, je jejich věc. Co si uděláme my s naším, je naše věc - pokud budeme dodržovat zákony a chovat se podle veřejně uznávaných pravidel, která jsou rozšířená v této zemi. Například to pravidlo o odstupu pětadvaceti stop od stavební čáry. Napadá mne pouze jedna zákonná cesta, kterou by nám mohli zabránit prodat dům každému, kdo ho chce koupit."
"Jaká je to cesta, Maureen?"
"Ta, že přijdou za námi ještě předtím, než učiníme závazné rozhodnutí se stejným druhem nabídky jakou nám udělal pan Drzoun Zrádný, ale s větší částkou peněz. Pokud od nás tento dům koupí, mohou si s ním dělat, co chtějí."
"Jsem rád, že se na to díváš takto, lásko moje. Do roka bude v každém domě v tomto bloku bydlet černošská rodina. Mo', to se dalo čekat. Populační tlak působí velmi podobně jako stoupající řeka. Můžeš postavit přehrady nebo ochranné hráze, ale jednou přijde den, kdy řeka musí někam téct. Černošská část Kansas City je hrozně přeplněná. Pokud běloši nechtějí žít hned vedle černochů, pak musí ustoupit a udělat jim místo. Nedělám si zvláštní starosti s černošským problémem, mám dost problémů vlastních. Nebudu ale bojovat s počasím a nebudu bušit hlavou do zdi. My oba ještě zažijeme dny, kdy černošská čtvrť bude v celé jižní části města až po 39. ulici. Nemá smysl být z toho rozrušen, k tomu jistě dojde."
Briney dostal opravdu dobrou částku za náš dům. Po zjištění vzestupu cen za období let 1907 až 1929 se zisk ukázal jako skromný, ale Briney dostal celou částku v hotovosti - zlatých certifikátech, žádný šek. Oficiálně zaznamenaná cena byla "deset dolarů a úhrada jinými cennostmi" - a Briney hned investoval peníze do akcií. "Miláčku, pokud jsou Theodorovy předpovědi správné, tak za rok si budeme moci vybírat z velkých domů ve čtvrti Venkovský klub za třetinu dnes běžné ceny... protože se ukáže, že Černé úterý zanechá asi polovinu nominálních vlastníků neschopných splácet hypotéky. Mezitím se snaž být šťastná v tomto starém farmářském stavení, Justin a já musíme jet do New Yorku."
Neměla jsem žádné potíže být šťastná v tom starém domě, připomínal mi dobu, když jsem byla dívka. Řekla jsem to otci a on souhlasil. "Ale postav v něm druhou koupelnu. Vzpomínáš si, proč jsme měli dva venkovní záchodky? Nemůžeš si dovolit podporovat hemeroidy a zácpy."
Otec s námi oficiálně nebydlel - pošta mu chodila jinam - ale od roku 1916 a od Plattsburgu Brian trval na tom, abychom měli vždy pro otce připravený pokoj. Když Brian odjel do New Yorku, aby byl blíže hraní na burze, otec (obvykle) souhlasil s tím, že se vyspí u nás, stejně tomu bylo, když byl Brian ve Francii. V té době jsem už měla udělanou druhou koupelnu, v přízemí byla toaleta a venkovní záchodek na zahradě byl vydezinfikován vápnem a zasypán.
Mé děti se přizpůsobily změně bez velkého trápení. Dokonce s námi trvale bydlící kočka, Chargé ďAffaires, ji akceptovala. Šaržík byl nervózní na dlouhé cestě tam, ale zdálo se, že rozumí, že stěhovací auto znamená, že domov už není domovem. Ethel a Teddy ho docela dobře uklidňovali v době převozu - já jsem řídila ten naložený náklaďák a Woodrow vezl ostatní ve své staré káře. Šaržík si prohlédl náš pozemek hned, jak jsme se tam dostali, pak se vrátil, podíval se na mne a pak mne vzal na procházku kolem vnitřní strany plotu. Očural všechny čtyři rohové sloupy, takže jsem věděla, že přijal změnu a své nové povinnosti.
Očekávala jsem, že největší trápení budu mít s Woodrowem, protože měl v září 1929 postoupit do posledního ročníku na Ústřední střední škole a byl pravděpodobným kandidátem na velitele jednotky žáků procházejících vojenským výcvikem pro přípravu záložních důstojníků - ROTC, obzvlášť proto, že Brian junior a George veleli jednotce kadetů v jejich posledním roce na škole.
Woodrow dokonce ani nechtěl dokončit druhé pololetí a uprostřed pololetí přešel do Westportské střední školy - trochu mne to naplňovalo hrůzou, neboť jsem počítala s tím, že bude vozit autem Dicka a Ethel do Ústřední střední školy, Dick byl na druhém stupni základní školy a Ethel v prvním ročníku střední školy. Museli tedy taky přejít uprostřed školního roku do jiné školy, protože jsem neměla čas vozit je autem, a tramvají to byla nemožná cesta. Teddyho a Peggy jsem dala do výborné soukromé Venkovské denní školy, protože Eleanor se nabídla, že by mohla v autě zvládnout ještě další dvě děti ke svým třem, které jí chodily do školy.

Trvalo několik let, než jsem si uvědomila, že Woodrowova ochota změnit školu tak náhle souvisela s upravenou pastvinou pro krávy kousek na jih, která měla nápis: ŠKOLA LÉTÁNÍ ESA HARDYHO. Woodrow získal (myslím si, že je to správný výraz) svůj nepravděpodobný automobil v létě 1928 a potom jsme ho kromě jídla vídali velmi málo. Později jsem se dověděla, že Woodrow se naučil létat ještě na střední škole.

Jak každý ví, Černé úterý přišlo přesně na vteřinu. Briney mi zavolal meziměstsky o týden později. "Je to paní doktorka Krausmeyerová?"
"Eimere!"
"Děti jsou v pořádku?"
"Všichni jsou v pořádku, ale chybí jim jejich táta. Stejně jako mně. Pospěš si domů, drahý. Leštím se pro tebe."
"To se ten najatý chlapík nečinil?"
"Žádná výdrž, tak jsem ho pustila k vodě. Rozhodla jsem se čekat na tebe."
"Já však nepojedu domů."
"Ach."
"Nechceš vědět proč?"
(Ano, Briney, chci vědět proč. A jednoho dne ti nasypu svědivý prášek do trenýrek za tyto hry na hádanky.) "Buffalo Bille, ty mi něco řekneš, kdy se ti to hodí a řekneš mi jenom to, co se ti hodí."
"Toulavá Lil, jak by se ti líbilo jet do Paříže? A do Švýcarska?"
"Neměl bys raději vybrat Jižní Ameriku? Nebo nějakou zemi, se kterou nemáme dohodu o vydávání stíhaných osob?" (Buď proklet, Briney! Přestaň si ze mne dělat legraci.)
"Chci, abys vyjela zítra. Jeď vlakem společnosti C. and A. do Chicaga, pak Pennsylvánskou do New Yorku. Přijdu pro tebe k vlaku a odvezu tě do hotelu: V sobotu odplouváme do Cherbourgu."
"Ano, pane," (Ach, co to je za chlapa!) "A co naše děti - myslím si, že jich je sedm. Nezajímá tě, jak to s nimi zařídím? Nebo to mám udělat podle svého?" (Na čem se mohu dohodnout s Eleanor?)
"Udělej to podle svého. Ale pokud je tam Ira, chtěl bych s ním mluvit."
"Slyšet znamená poslechnout, efendi."
Po rozhovoru s Brianem, mi otec řekl: "Řekl jsem Brianovi, aby neměl obavy, protože Ethel je schopná kuchařka. Pokud bude potřebovat pomoc, přijmu někoho. Takže, Maureen, vy dva běžte a bavte se, děti budou v bezpečí. Nezabal si více než dvě brašny, protože -"
Telefon opět zazvonil.
"Maureen, tady je tvá velká sestra, drahoušku. Mluvila jsi s Brianem?"
"Ano."
"Dobře. Mám jízdní řády vlaků a rezervace v lůžkovém voze, Justin je zařídil z New Yorku. Frank nás odveze na nádraží. Musíš být hotova zítra ráno v deset. Zvládneš to?"
"Musím to zvládnout. Možná budu bosa a vlasy budu mít svázány do uzlu, jako bych se chystala do do vany -"

V mžiku jsem se stala nadšeným fanouškem cestování v luxusním zaoceánském parníku, Ile de France byl nádherným šokem pro malou Maureen Johnsonovou, jejímž chápáním luxusu byl dostatek koupelen pro sedm - obvykle sedm, kolísalo to - dětí a dostatek horké vody. Před dvěma lety mne Briney vzal do Velkého kaňonu a bylo to nádherné... toto však byl jiný druh nádhery. Byl tam steward zvaný concierge, který vypadal na to, že se bude snažit plavat zpátky na břeh, aby donesl, co by si madam přála. Pokojská, která mluvila anglicky, ale rozuměla mé francouzštině a nesmála se mému přízvuku. Velký orchestr u oběda, komorní trio u odpoledního čaje a každý večer tanec při živé hudbě. Snídaně v posteli. Masérka na zavolání. Obývací pokoj našeho apartmánu větší a elegantnější než Eleanořin pokoj doma, dvě velké ložnice. "Justine, proč jsme u kapitánova stolu?"
"Nevím, možná proto, že máme to apartmá."
"A proč máme toto apartmá? V první třídě vypadá všechno luxusně, nebyla bych si stěžovala, ani kdybychom byli ve druhé třídě. Toto je však jako pozlacování zlata, nemyslíš?"

"Moje drahá Maureen, objednal jsem dvě dvojité boční luxusní kajuty první třídy, které byly potvrzeny a my jsme je zaplatili. Pak nám ale dva dny před vyplutím zavolal agent a nabídl mi toto apartmá za cenu, kterou jsme zaplatili, plus symbolickou přirážku jednoho sta dolarů. Vypadá to tak, že chlapík, který si to apartmá rezervoval, nebyl schopen vyplout. Zeptal jsem se, proč to zrušil, namísto odpovědi se přirážka snížila na padesát dolarů. Zeptal jsem se, kdo zemřel v tom apartmá a zda to bylo nakažlivé. Opět mi namísto odpovědi nabídl snížit přirážku, teď na nulu, pokud bychom nechali New York Times a L'Illustration, aby nás vyfotili v našem apartmá - což udělali, jak se pamatuješ."
"A bylo to nakažlivé?"
"Ve skutečnosti ne. Ten ubožák vyskočil z okna ve dvacátém poschodí - den po Černém úterý."
"Och, raději jsem měla být zticha."
"Maureen, drahoušku, toto apartmá nebylo jeho domovem, za svého života zde nikdy nebyl, nestraší tu. Byl to jenom jeden z mnoha tisíců pitomců, kteří získali papírové bohatství, když riskovali nákup akcií na dluh. Nevím, jestli ti to nějak zlepší náladu, ale mohu tě ujistit, že jsme s Brianem nedělali tajnosti s úmyslem odejít z trhu, a že odcházíme proto, že očekáváme zhroucení trhu před koncem října. Nikdo nás nechtěl poslouchat." Justin zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.
Brian dodal: "Musel jsem málem zaškrtit jednoho brokera, abych ho donutil provést můj příkaz. Vypadalo to, že si myslí, že to je nemorální a pravděpodobně ilegální prodávat tehdy, když trh jde trvale nahoru. Říkal mi: 'Počkejte, až dostoupí vrcholu a pak se rozhodněte. Jste blázen, že chcete prodávat v tomto okamžiku'. Řekl jsem mu, že má stará babička to vyvěštila z čajových lístků a řekla mi, že teď je čas všechno prodat. Opět mluvil o tom, že jsem blázen. Řekl jsem mu, ať okamžitě provede ty příkazy... nebo že půjdu rovnou na představenstvo burzy a nechám ho vyšetřovat za to, že provádí pokoutní burzovní obchody. To ho opravdu rozzlobilo, takže mi všechno prodal... a pak se rozzlobil ještě více, když jsem trval na zaručeném šeku. Vzal jsem šek a okamžitě ho nechal proplatit. A pak jsem hotovost vyměnil za zlato... protože jsem si příliš dobře zapamatoval, že Ted říkal jak začnou banky padat."
Chtěla jsem se zeptat, kde je to zlato teď. Neudělala jsem to.

Curych je půvabné město, je hezčí než všechna města, které jsem viděla ve Spojených státech. Tvrdí se, že řeč, kterou se tam mluví, je příbuzná němčině. Není to však němčina, kterou mluvila má sousedka pocházející z Mnichova. Ale protloukala jsem se tam docela dobře, když jsem zjistila, že skoro každý mluví anglicky. Naši manželé měli práci, Eleanor a já jsme se měly báječně jako turistky.
Jednoho dne nás vzali s nimi a zjistila jsem, že jsem překvanou majitelkou číslovaného bankovního účtu na 155 515 gramů čistého zlata (neměla jsem žádný problém přeložit to jako sto tisíc dolarů, i když se to tak nejmenovalo). Pak jsem zjitila, že podepisuji! Brianovi a Justinovi plnou moc disponovat se "svým" účtem, zatímco Eleanor dělala to samé s obdobným účtem. A ještě omezenou plnou moc někomu ve Winnipegu v Kanadě, o němž jsem nikdy neslyšela.
Nedali nás do elegantního apartmá, protože jsme byli z vyšší společnosti, to vůbec ne. Ale lodní pokladník převážel ve svém sejfu bůhví kolik uncí zlata. Většina z něj patřila Nadaci Iry Howarda, a něco z něj patřilo osobně Brianovi, Justinovi a mému otci. Toto zlato převážela ze Cherbourgu Curychu Francouzská národní banka a my jsme ho doprovázeli.
V Curychu byli Brian a Justin jako svědci a správci nadace přítomni při otevření zásilky, jejím přepočítání a zvážení. Pak byla uložena u konzorcia tří bank. Nadace totiž vzala velmi vážně Tedovo varování, že prezident Roosevelt bude devalvovat dolar a pak prohlásí pro americké občany vlastnictví a držení zlata za nezákonné.
Justine," zeptala jsem se, "co se stane, když guvernér Roosevelt nebude kandidovat na prezidenta? Nebo když nebude zvolen?"
Nic. Nadace na tom nebude hůř. To jsi ztratila víru v Teda? Podle jeho rady jsme jeli s trhem a pak jsme to všechno zpeněžili předtím, než to spadlo, a nyní je nadace asi šestkrát bohatší, než byla před rokem. To všechno v důsledku toho, že jsme se spolehli na Tedovy předpovědi." Ach, já Theodorovi věřím! Jenom jsem tak uvažovala."

Pan Roosevelt byl zvolen, skutečně devalvoval dolar a udělal vlastnictví zlata pro Američany nezákonné.

Majetek nadace byl mimo dosah konfiskace. Stejně jako můj číslovaný bankovní účet. Nikdy jsem se ho nedotkla, ale Briney mi řekl, že neležel ladem, že používal "mé" peníze k vydělávání dalších peněz.
Brian byl teď členem správní rady nadace namísto pana Chapmana, který z ní byl odvolán, protože ztratil vlastní peníze hrou na burze. Správce nadace musel být oprávněn k pobírání příspěvku od nadace (musel mít čtyři žijící prarodiče v době svatby) a musel sám vydělávat hodně peněz, Pokud byly ještě další požadavky, nevím o nich.
Místo soudce Sperlinga byl nyní předsedou správní rady nadace a jejím generálním ředitelem Justin. Soudce zůstal členem rady, jelikož mu však bylo přes devadesát, rozhodl se, že už nebude pracovat tak těžce. Když jsme se vrátili do Kansas City, Justin a Brian si otevřeli v Scarritově budově kanceláře jako společnost "Weatheral and Smith, investice", přičemž firma "Brian Smith a partneři" měla kanceláře ve stejném patře.
Už nikdy jsme neměli potíže s penězi, ale desetiletí hospodářské krize nebylo dobou, kdy to byla legrace být bohatým. Snažili jsme se nevypadat na to, že jsme bohatí. Namísto toho, abychom si koupili elegantní dům v oblasti Venkovského klubu, koupili jsme stavení farmy za velmi výhodnou cenu a přestavěli ho do více uspokojivé podoby. Byla to doba, kdy kvalifikovaní řemeslníci byli ochotni přijmout práci za mzdu, nad kterou by ohrnovali nos v roce 1929.
Ekonomika státu uvízla na mrtvém bodě a nikdo nevypadal na to, že by věděl proč. Každý, od čističe bot po bankéře měl řešení, které chtěl nechat vyzkoušet. Pan Franklin Roosevelt nastoupil do úřadu v roce 1933 a banky se samozřejmě začaly zavírat. Smithovi a Weatheralovi však měli peníze pod matrací a potraviny nakřečkovány, takže nám uzavření bank neublížilo. Vypadalo to tak, že země ožívá energickým působením "Nového údělu", jak nový prezident nazýval svou hospodářskou politiku, sadu zázračných léků, která tryskala z Washingtonu.
Při pohledu nazpět to vypadá tak, že "reformy", které vytvářely Nový úděl, neudělaly nic, co by napravilo ekonomiku - ale je těžko vyčítat nouzovým opatřením, která dala chléb do úst lidem v nouzi. WPA - Výbor pro pracovní projekty, PWA - Správa veřejně prospěšných prací, CCC - Civilní sbor pro konzervaci přírody a NRA - Správa národního hospodářského zotavení a nekonečný počet programů nouzových prací nevyléčily ekonomiku a možná udělaly i nějakou škodu... ale v Kansas City ve třicátých letech téměř určitě přispěly k tomu, aby se zabránilo potravinovým nepokojům zoufalých lidí.
Prvního září 1939, deset let po Černém úterý, nacistické Německo zaútočilo na Polsko. O dva dni později Británie a Francie vyhlásily Německu válku. Začala druhá světová válka.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

16.

Horečnatá čtyřicátá léta

* * * *

V létě roku 1940 jsme s Brianem bydleli v Chicagu na adrese Woodlawn 6105, kousek jižněji od čtvrti Midway. Byl to činžovní dům s osmdesáti byty, který přes nastrčenou osobu vlastnila Howardova nadace. My jsme bydleli v tom, čemu se říká "Penthouse", byla to západní část nejvyššího poschodí, kde byl obývací pokoj s balkónem, kuchyň, čtyři ložnice a dvě koupelny.
Potřebovali jsme víc ložnic, nejvíce v červnu v době celostátního nominačního sjezdu Demokratické strany. Po celé dva týdny v našem apartmá určeném pro maximálně osm lidí spalo dvanáct až patnáct osob. To nedoporučuji nikomu. Apartmá nemělo klimatizaci, léto bylo mimořádně horké a Michiganské jezero, vzdálené pouze několik set metrů, měnilo náš byt na turecké lázně. Doma bych to vyřešila tím, že bych chodila oblečena jenom do vlastní kůže. Nemohla jsem to však udělat v přítomnosti cizích lidí. Jednou z předností Zapadáku je, že kůže tam je kůže - neznamená nic.
V Chicagu jsme nebyla od roku 1893, pokud nepočítáme přestupování z vlaku do vlaku. Brian opakovaně navštěvoval Chicago sám, protože tento byt se často používal na setkání správní rady Howardovy nadace. Nadace totiž změnila své oficiální sídlo z Toleda na Winnipeg v roce 1929. Justin mi to vysvětlil takto: "Maureen, i když nevykřikujeme co děláme, nebudeme porušovat žádné zákony týkající se soukromého vlastnictví zlata. Prostě se připravujeme na všechno, co by se mohlo stát. Nadace je nyní reorganizovaná podle kanadského práva a jejím oficiálním tajemníkem je kanadský právník, který je ve skutečnosti sám zákazníkem nadace a členem její správní rady. Nikdy se zlata nedotýkám, a to ani když mám natažené rukavice."
(Brian se vyjádřil jiným způsobem. "Žádný inteligentní muž nemá respekt před nespravedlivým zákonem. A necítí se ani vinen, když tento zákon porušuje. Prostě se chová v souladu s jedenáctým přikázáním.")
Tentokrát nebyl Brian v Chicagu kvůli schůzi správní rady. Byl tady, aby pozoroval chicagskou komoditní burzu a aby na ní obchodoval, protože v Evropě byla válka - zatímco já jsem v Chicagu byla prostě proto, že jsem tam chtěla být. Ačkoliv jsem byla velice ráda chovnou kobylou, po čtyřiceti letech a sedmnácti dětech jsem se radovala, když jsem se dívala na něco jiného než mokré plenky.
K vidění toho bylo opravdu dost. Široká třída se zeleným pásem uprostřed se táhla od Washingtonského parku až k Jacksonovu parku, říkali jí Třída zábavy. Když jsem ji viděla naposled, byl to opravdový zábavní park, ve kterém bylo všechno od cikánských břišních tanečnic až po růžovou cukrovou vatu.

Nyní to byl krásný travnatý park s jedinečnou Fontánou času od Lorada Tafta na západním okraji a příjemným pobřežím 57. ulice na východním konci. Hlavní část areálu Chicagské univerzity, kterou tvořily velké šedivé gotické budovy, vévodila její severní straně. Univerzita byla založena rok předtím, než jsem sem přijela jako dívka, ale žádná z těch budov tehdy ještě nestála - pokud si vzpomínám, na místě, kde teď byla univerzita, stálo několik velkých hal pro výstavu. Nemohla jsem si být úplně jistá, protože nic nevypadalo stejně.
Vlaky nadzemní dráhy byly mnohem rozšířenější a nyní je poháněla elektřina místo páry. Na ulicích už nebyly koňské povozy a dokonce ani vozy lanové dráhy, nahradily je vagóny elektrických tramvají. Nikde už nebylo vidět žádné koně - jenom auta namačkaná jedno na druhém, problematické zlepšení. Fieldovo muzeum nacházející se tři míle na sever na břehu jezera, bylo založeno až po mé dlouhé návštěvě v roce 1893. Jenom výstava od Malvíny Hoffmanové nazvaná Původ člověka, stála za výlet do Větrného města - Chicaga. Nedaleko od muzea bylo Adlerovo planetárium. Bylo první, které jsem kdy navštívila. Měla jsem ráda představení v planetáriu, umožňovala mi snít, že budu cestovat mezi, hvězdami jako Theodore - ale ani ve snu mě nenapadlo, že bych to někdy mohla uskutečnit. Tato naděje byla pohřbena spolu s mým srdcem někde ve Francii.
Chicago v roce '93 udivovalo jedenáctiletou Maureen Johnsonovou, Chicago v roce 1940 udivovalo Maureen Smithovou, nyní v oficiálním stáří čtyřiceti jednoho roku, ještě více; k vidění bylo tolik nových divů.
Jednu změnu jsem neměla ráda. Když jsem se v roce 1893 náhodou zdržela venku po setmění, otec neměl obavy a já se taky nebála. V roce 1941 jsem si dávala pozor, aby mne soumrak nikdy nezastihl venku jinak, než zavěšenou do Briana.

Těsně před konvencí Demokratické strany v roce 1940 skončila "podivná válka" a Francie padla. Šestého června z Dunkirku Francouzi a Britové evakuovali zbytky svých armád. Pak následoval jeden z nejvýznamnějších projevů v celé historii: "- budeme proti nim bojovat na pobřežích, budeme proti nim bojovat v ulicích nikdy se jim nevzdáme -"
Otec zatelefonoval Brianovi a řekl mu, že se přihlásil do AFS - Americké federece lékařů. Briane, teď mi říká i domobrana, že jsem příliš starý. Ale tito lidi berou lékaře, které armáda nechce. Potřebují je pro podpůrné činnosti ve válečných zónách a vezmou každého, kdo umí uříznout nohu - tím tedy myslím sebe. Pokud je toto jediný způsob, jak mohu bojovat proti Hunům, tak to budu dělat - dlužím to Tedovi Bronsonovi. Rozumíš mi?"
"Docela tě chápu."
"Jak rychle sem můžeš poslat někoho jiného, kdo by se staral o děti?"
Mohla jsem slyšet obě strany, tak jsem zvedla telefon. "Otče, Brian nemůže přijít domů teď hned, ale já mohu. Ačkoliv se mi možná povede zařídit, aby tam místo mne byla ještě dřív Betty Lou. V každém případě můžeš pokračovat se svým plánem. Ale poslouchej táto: Dávej na sebe pozor! Rozumíš mi?"
"Budu opatrný, dcero."
"Prosím, prosím, buď opatrný. Jsem na vás tak pyšná, pane. A vím, že Theodore je na tebe taky pyšný."
"Budu se snažit, Maureen, abyste na mne byli pyšní oba."
Rychle jsem se s ním rozloučila a zavěsila, než se mi zlomí hlas. Briney vypadal zamyšleně. "Budu muset okamžitě začít něco dělat a opravit svůj věk u armády, aby mi nemohli začít říkat, že jsem příliš starý."
"Briney! Zajisté neočekáváš, že přesvědčíš armádu, že ti je tolik let, kolik uvádíš podle Howardovy nadace? Mají o tobě léta a léta záznamů."
"Nepokoušel bych se říkat generálovu pobočníkovi můj věk podle Howarda. I když si nemyslím, že vypadám starší než čtyřicet šest let, které mám zapsané v řidičském průkazu. Myslím tím, že teď poopravím tu malou nevinnou lež, kterou jsem řekl v roce 1898. Kdy mi ve skutečnosti bylo čtrnáct let a já jsem přísahal, že mi je jednadvacet, abych mohl do armády."
"Opravdu ti bylo čtrnáct! Byl jsi v posledním ročníku na univerzitě v Rolle."
"Byl jsem předčasně vyspělý, stejně jako naše děti. Ano, moje nejdražší, byl jsem v posledním ročníku v Rolle v roce 1898. Na Ministerstvu války nezbyl nikdo, kdo by o tom věděl. A nikdo jim to asi ani neřekne, Maureen. Je pravděpodobnější, že plukovník v záloze ve věku padesát šest let bude povolán

do služby než plukovník, kterému jsou šedesát tři roky. Asi tak o sto procent pravděpodobnější."

Používám záznamové zařízení z výbavy časového agenta, které je nastavené na můj hlas a je skryté v jedné z tělesných dutin. Ne, není umístěno v tunelu lásky, to by nedělalo dobrotu, protože časové agentky nejsou jeptišky a ani se to od nich neočekává. Mám na mysli umělou dutinu zhruba v místech, kde býval můj žlučník. Ten aparátek by měl vystačit na tisíc hodin a doufám, že pořádně funguje, protože pokud mně tato strašidla sprovodí ze světa - lepší výraz by byl: když mne sprovodí ze světa - tak doufám, že Pixel někoho přivede k mému tělu, aby Časový sbor mohl vybrat záznam: Chci aby Okruh věděl, co jsem se pokoušela udělat. Předpokládám, že jsem to měla dělat otevřeně, ale Lazarus by mi to vyfoukl z rukou. Mám perfektní zpětný přehled o minulých událostech - v opačném směru není přehled až tak dobrý.

Brianovi se podařilo "opravit" svůj věk na Ministerstvu války prostě proto, že ho chtěl jeho generál. Co se mu však nepodařilo, bylo dostat velitelské místo na frontě. Namísto toho bojové akce přicházely až k němu. Měl místo za stolem na základně v Presidiu a my jsme bydleli ve starém sídle v nejlepší části města na Knob Hillu, když Japonci sedmého prosince 1941 provedli svůj nenadálý útok na San Francisco.
Je to divný pocit dívat se na nebe, vidět letadla nad hlavou, cítit hluboko v kostech jejich motory, vidět jak jejich břicha rodí bomby a vědět, že je příliš pozdě běžet, příliš pozdě se skrývat, a vědět, že nemáte vůbec žádnou kontrolu nad tím, kam tyto bomby spadnou - na vás nebo na dům o blok dál. Ten pocit, to nebyl panický strach, spíše to byl pocit déjá vu, pocit, jako by předtím k něčemu podobnému již tisíckrát došlo. Nechtěla bych ten pocit ještě jednou zažít, ale vím proč bojovníci (ti skuteční, ne slaboši v uniformách) vždy vyhledávají přidělení na frontu, a ne místa u kancelářských stolů. V přítomnosti smrti se dá žít nejintenzivněji. "Lepší jedna událostmi bohatá hodina života -"
Četla jsem, že na časové linii tři byl tento nenadálý útok zaměřen na Havaj, a ne na San Francisco, a že kalifornští Japonci pak byli odsunuti z pobřeží. Pokud tomu tak bylo, měli mimořádné štěstí, protože jim to ušetřilo krvavou lázeň, ke které došlo na časové linii dvě. Více než šedesát tisíc japonských Američanů bylo zlynčováno nebo zastřeleno nebo (v některých případech) upáleno zaživa od neděle do úterý, sedmého až devátého prosince 1941. Ovlivnilo to věci, které jsme později udělali my v Tokiu a Kobe? Uvažuju nad tím.
Války, které začínají nenadálými útoky, jsou určitě nemilosrdnější, dokazují to celé dějiny.
Jedním z důsledků lynčujících davů bylo to, že prezident Barkley vyhlásil v Kalifornii stanné právo. V dubnu 1942 bylo zmírněno a zmilitarizováno zůstalo jen pobřežní pásmo, které se rozkládalo od střední přílivové čáry dvacet mil do vnitrozemí. Pásmo se táhlo po pobřeží až k hranicím Kanady. V San Franciscu to nezpůsobovalo žádné zvláštní potíže - bylo to, jako bychom žili ve vojenské rezervaci a představovalo to podstatné zlepšení oproti komunální korupci obvyklé pro San Francisco - po setmění však přímo na pobřeží vždy existovalo nebezpečí, že nějaký šestnáctiletý kluk v uniformě Národní gardy ozbrojený springfieldkou z první světové války může znervóznět a zmáčknout kohoutek.
O něčem podobném jsem slyšela, nikdy jsem to neriskovala. Pobřeží od Kanandy až po Mexiko bylo bojovou zónou, každý v ní po setmění riskoval náhlou smrt a mnozí ji i našli.
Měla jsem u sebe své nejmladší děti, čtyřletého Davida a dvouletou Priscillu. Mé školou povinné děti - Alice, Doris, Patrick a Suzan - byly v Kansas City s Betty Lou. Arthura Roye jsem považovala za školou povinného (narodil se v roce 1924), ale bratranec Nelson ho přiměl, aby složil přísahu námořní pěchotě hned druhý den po bombardování San Francisca spolu se svým starším bratrem Richardem (narozeným v roce 1914). Do výcvikového tábora v Pendletonu odjeli společně. Nelson měl omezenou službu, protože ztratil chodidlo v Belleauském lesíku v roce .1918. Justin byl v Radě pro válečnou výrobu se sídlem ve Washingtonu, cestoval však docela pravidelně, několikrát pobyl s námi na Knob Hillu. Woodrowa jsem do konce války ani jednou neviděla. V prosinci 1941 jsem od něj dostala pohled k Vánocům s razítkem Pensacola, Florida: "Milá mámo, milý táto, skrývám se před Japončíky a učím skauty létat hlavou dolů. Heather a děti jsou po dobu války schovány na místě zvaném Pobřeží Avalonu, číslo poštovní schránky 6320, takže většinu nocí spím doma sám. Veselé Vánoce a hezkou válku přeje Woodrow."

Podruhé jsem o něm slyšela, když jsem dostala pohlednici z hotelu Royal Hawaiian na Waikiki: "Zdejší obsluha zdaleka nedosahuje kvality, jakou měla v době míru, je však lepší než v Lahaině. Přes všechny pověsti říkající opak, žraloci v Lahaině nejsou vegetariáni. Doufám, že se máte stejně dobře. W.W."
Toto byl pro nás první náznak, že Woodrow byl v bitvě u Lahainské úžiny. Zda byl na Saratoze, když byla potopena, nebo nouzově přistál na moři, to jsem se nedozvěděla. Jeho pohlednice však naznačuje, že v jistém okamžiku byl ve vodě. Po válce jsem se ho na to zeptala. Vypadal udiveně a řekl mi: "Mami, kde jsi získala tento dojem? Válku jsem strávil ve Washingtonu, D.C. popíjením skotské whisky s kolegou ve stejné funkci z Britské letecké komise. Byla to jeho skotská - vymyslel habaďůru, jak ji dovážet z Bermud."
Woodrow nikdy nemluvil stoprocentní pravdu.
Moment - Theodore Ira, mé dítě z první světové války, začal aktivní službu u 110. polního ženijního pluku z Kansas City a většinu války strávil budováním startovacích dráh a polních letišť, doků a tak. Manžel Nancy a syn Eleanor, Jonathan, zůstal v záložním vojsku, ale nebyl v Národní gardě. Byl velitelem kolony v Pattonově tankové armádě, když vyháněli Rusy z Československa. Nancy pomáhala organizovat Ženské pomocné armádní sbory (WAAC) a skončila válku s vyšší hodností než její manžel - k obrovské zábavě nás všech včetně Jonathana. George začal na štábu 35. divize, ale dostal se do zpravodajské služby OSS, takže nevím, co dělal. V březnu 1944 se Brian Junior vylodil u Marseilles, dostal do stehna kousek šrapnelu a dostal se zpět do Salisbury v Anglii jako výkonný výcvikový důstojník.
Mé dopisy otci se vrátily v roce 1942 spolu s oficiálním kondolenčním dopisem z ústředí Americké federace lékařů.
Richardova manželka Marian zůstala v nedalekém San Juan Capistranu, zatímco Richard byl v Camp Pendletonu. Když vyplul na moře, pozvala jsem ji, aby se ke mně se svými dětmi nastěhovala - byly čtyři a jedno se narodilo krátce po jejím příjezdu. Měly jsme pro ně místo a ve skutečnosti to bylo pro nás dvě ženy lehčí starat se o sedm dětí, než kdyby každá pečovala bez pomoci pouze o ty svoje. Zorganizovaly jsme si to tak, že jedna z nás mohla pomáhat každé odpoledne v Lettermanově armádní nemocnici. Do Presidia jsme jezdily autobusem (žádná spotřeba přídělového benzínu) a vracely se s Brianem. Měla jsem ráda Marian, byla mi stejně drahá jako vlastní dcera.
Tak se stalo, že byla s námi, když dostala ten telegram. Richard dostal Kříž válečného námořnictva za statečnost - in memoriam.

O něco déle než za pět měsíců jsme zničili Tokio a Kobe. Pak nás všechny šokoval císař Akihito a jeho ministři tím, že spáchali harakiri, neprve ministři a pak císař. Císař jim předtím oznámil, že jeho mysl je klidná, neboť prezident Barkley přislíbil, že ušetří Kyoto. Bylo to obzvlášť šokující tím, že císař Akihito byl ještě chlapec, nebylo mu ani dvanáct. Byl mladší než můj syn Patrick Henry:
Japonce nebudeme nikdy chápat. Dlouhá válka však skončila.
Nutí mne to přemýšlet, co by se asi stalo, kdyby císařův otec, císař Hirohito nezemřel sedmého července při leteckém náletu zvaném "Hvězdná slavnost". Mluvilo se o něm, že byl "pozápadněn". Jiné k tomu se vztahující dějiny na časových liniích tři a šest nedávají přesvědčivou odpověď. Zdá se, že Hirohito byl zajatcem svých ministrů, že panoval, ale nevládl.

Když Japonsko kapitulovalo, požádal Brian o předčasné propuštění z armády, ale byl poslán do Amarilla v Texasu, pak do Dallasu - aby byl při rušení smluv (myslím si, že to byl jediný případ, kdy litoval, že kdysi v roce 1938 složil advokátské zkoušky). Odejít ze San Francisca se v té době zdálo být dobrým nápadem - změnit prostředí a bydlet na místě, kde jsme nikoho neznali - po příjezdu do Texasu se Marian stala "Maureen J. Smithovou", já jsem si obarvila vlasy a stala se její ovdovělou matkou, Marian Hardyovou. Byl už nejvyšší čas, těhotenství už na ní bylo vidět - o čtyři měsíce později porodila Richarda Briana. Před nadací jsme přirozeně nic netajili a zapsali nové dítě správně: Marian Justin Hardyová a Brian Smith senior.
Těžko se mi mluví o tom, co se stalo pak, protože na to existují tři názory a můj je pouze jeden ze tří. Jsem si jistá, že každý z těch dalších dvou je stejně objektivní jako můj, pokud není ještě objektivnější.

Myslím, že musím uznat, že , jsou "objektivnější", protože jak mne otec varoval před více než půlstoletím, jsem amorální holka, která musí věci hodnotit pragmaticky, a ne morálně.
Nesnažila jsem se bránit svému manželovi lézt do postele mé snachy. Ani já ani Briney jsme se nikdy nepokoušeli vlastnit jeden druhého, oba jsem schvalovali sex pro potěšení a stanovili jsme si pravidla pro civilizované cizoložství již před mnoha léty. Byla jsem trochu překvapená, že Marian zjevně vůbec neusilovala o to, aby s Brianem nepřišla do jiného stavu... překvapilo mne to, že se se mnou neporadila předem. (Brian mi nikdy neřekl, zda se radila s ním. Ale muži opravdu mají tendenci rozstřikovat kolem sebe spermie jako požární hadice a nechávají na ženách, aby se rozhodly, jestli tu šťávu využijí i k něčemu praktickému.)
Přesto jsem se nezlobila, byla jsem pouze mírně překvapená. A skutečně uznávám ten normální biologický mechanismus, podle kterého první věcí, co čerstvě truchlící vdova udělá, pokud si to dokáže zařídit, je to, že roztáhne nohy, trpce vzlyká a použije své lůno, aby nahradila drahého zesnulého. Je to mechanismus přežití, který se neomezuje pouze na války, ale ve válečné době je výraznější, jak to dokazuje statistická analýza.
(Slyšela jsem, že jsou muži, kteří hledají v novinách oznámení o pohřbech a pak jdou na pohřby ženatých mužů, aby se setkali s čerstvou vdovou. To je něco jako střílet ryby v sádce a pravděpodobně by si to zasluhovalo kastraci. Na druhé straně by nám ty vdovy nemusely za to děkovat.)
Tak jsem se přestěhovali do Dallasu a chvíli bylo všechno uspokojivé. Brian byl prostě mužem, který měl dvě ženy. Tato situace nebyla docela neznámá členům Howardovy nadace - stačí jenom, aby zatáhli žaluzie před sousedy jako mormoni.
Krátce po narození Marianina nového dítěte přišel za mnou Brian s něčím, co mu vrtalo hlavou, s něčím co mu dělalo potíže zformulovat. Nakonec jsem řekla: "Podívej se, můj nejdražší, neumím číst myšlenky. Ať chceš říct cokoliv, tak to zkrátka vyklop."
"Marian chce rozvod."
"Co? Briney, jsem zmatená. Pokud není u nás šťastná, stačí se jenom odstěhovat, není k tomu třeba rozvod. Vlastně ani nevím, jak by se mohla rozvést. Je mi však hrozně líto, že to slyším. Myslela jsem si, že jsme se mimořádně snažili, aby byla u nás šťastná. A taky Richard Brian a její ostatní děti. Chceš, abych s ní promluvila? Pokusíš se zjistit, kde je problém?"
"Ach - k čertu, nevyjádřil jsem se jasně. Chce, aby ses se mnou rozvedla, aby se mohla za mě vdát."
Poklesla mi čelist, pak jsem se zasmála. "Proboha, Briney, co na světě ji přimělo k tomu, aby si myslela, že bych, to někdy udělala. Já se s tebou nechci rozvádět, jsi ten nejlepší manžel, kterého si žena může přát. Mně nevadí dělit se o tebe - ale miláčku, já se tě zbavit nechci. Já jí to půjdu říct. Kde je? Zatáhnu ji do postele a řeknu jí to tak vlídně, jak to jenom půjde." Natáhla jsem se k němu, vzala ho za ramena a políbila ho.
Držela jsem ho stále za ramena a podívala se na něj. "Hej, počkej. Ten rozvod chceš ty, je to tak?"
Briney neřekl nic, pouze vypadal rozpačitě.
Povzdechla jsem si. "Chudáku Briney. My křehotinky vám komplikujeme život, je to tak? Všude chodíme za vámi, šplháme vám na klín a dýcháme do ucha. Svádějí tě dokonce tvé dcery jako toho - jak se jen jmenoval? Je to ve Starém zákoně. A dokonce tvá snacha. Můj drahý muži, přestaň se tvářit zasmušile. Nenasadila jsem ti na nos kroužek a nikdy jsem tě za ten kroužek nevodila."
"Uděláš to?" Vypadal, jako kdyby se mu ulevilo.
"Já? Co mám udělat?"
"Rozvést se se mnou."
"Ne. Přirozeně, že se nerozvedu."
"Ty jsi však řekla -"
"Řekla jsem, že jsem ti na nos nenasadila kroužek. Když se chceš se mnou rozvést, nebudu proti tomu bojovat. Ale nejsem to já, kdo se chce rozvádět. Pokud chceš, můžeš to jednoduše udělat muslimským způsobem. Řekni mi třikrát: 'Rozvádím se s tebou' a já si půjdu sbalit mé oblečení."
Možná jsem neměla být u toho tak tvrdohlavá, ale nemyslela jsem si, že jim něco dlužím, a že budu přežívat všechny ty nesmysly - to trauma - výběr advokáta, hledání svědků a výpovědi před soudem. Budu spolupracovat... ale ať si to udělají oni.

Brian se vzdal, když zjistil, že to myslím vážně. Marian se na mne zlobila a vyhýbala se hovoru se mnou. Nakonec jsem ji zastavila, jak chtěla odejít z obývacího pokoje, když jsem do něj vcházela já. "Marian!" Zastavila se. "Ano, matko?"
"Chci, abys přestala předstírat, že ti někdo ubližuje. Chci tě vidět usmívat se a slyšet tvůj smích jako předtím. Požádala jsi mne, abych ti odevzdala svého manžela a já jsem souhlasila, že budu spolupracovat. Ty však musíš taky spolupracovat. Chováš se jako rozmazlené děcko. A ty ve skutečnosti jsi rozmazlené děcko."
"Co? To je naprosto nespravedlivé."
"Děvčata, děvčata!"
Obrátila jsem se k Brianovi a podívala se na něj: "Nejsem děvče, jsem čtyřicet sedm let tvou manželkou. Pokud jsem ještě tady, tak chci, abyste se ke mně chovali s respektem a srdečností. Neočekávám vděčnost od Marian, můj otec mne již před lety učil neočekávat vděčnost, nic takového neexistuje. Ale Marian může předstírat vděčnost alespoň ze zdvořilosti. Nebo se může odstěhovat. Ihned, v této minutě. Pokud vy dva očekáváte, že nebudu bojovat proti tomuto rozvodu, mohli byste oba ukázat trochu uznání."
Odešla jsem do svého pokoje, lehla si do postele, chvíli si poplakala a pak jsem usnula neklidným spánkem.
Za půl hodiny, za hodinu nebo možná ještě za delší dobu, mne vzbudilo zaklepání na dveře. "Ano?"
"To jsem já, Marian, mámo. Smím dovnitř?"
"Jistě, drahoušku!"
Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře, podívala se na mne, brada se jí třásla a měla slzy na krajíčku. Posadila jsem se a natáhla ruce. "Pojď ke mně, drahá."

Tím skončily mé potíže s Marian. Úplně však neskončily potíže s Brianem. Následující víkend mi objasnil, že sin qua non nenapadeného rozvodu je oboustranně odsouhlasené rozdělení majetku. Donesl domů naditou aktovku. "Mám tady všechny podstatné dokumenty. Podíváme se na ně?"
"V pořádku." (Nemá smysl odkládat návštěvu zubního lékaře.)
Brian položil aktovku na jídelní stůl. "Tady je můžeme rozkládat." Sedl si.
Sedla jsem si po jeho levé straně. Marian si sedla proti mně. Řekla jsem: "Marian, to ne. Chci si je prohlédnout v soukromí. Jsi omluvena, drahá. A prosím tě, nepouštěj sem děti."
Její obličej nic nevyjadřoval, když začala vstávat. Brian natáhl ruku a zastavil ji. "Maureen, Marian je zainteresovanou stranou. Stejnou mírou zainteresovanou."
"Ne, není. Je mi to líto."
"Jak jsi na to přišla?"
"Co máš tady, co je představováno těmito papíry, je naše společné vlastnictví. To je tvoje a moje, nashromáždili jsme to v době našeho manželství. Nic z toho nepatří Marian a já nemám zájem zabývat se tím v přítomnosti třetí osoby. Později, když se s tebou bude rozvádět, bude přítomná u dělení ona a já nebudu. Briane, dnes je to mezi mnou a tebou a nikým jiným."
"Co tím myslíš - když se se mnou bude rozvádět?"
"Oprava, pokud se s tebou bude rozvádět." (Rozvedla se s ním v roce 1966). "Briane, přinesl jsi nějakou sečítačku? Ale to nevadí, stačí mi ořezaná tužka."
Marian zachytila Brianův pohled, opustila místnost a zavřela za sebou dveře. Řekl mi: "Maureen, proč na ni vždy musíš být tak hrubá?"
"Briney, měj rozum. Neměl ses pokoušet, aby u toho byla a ty to víš. A teď... chceš to udělat kultivovaně? Nebo počkáme až budu moci zavolat advokáta?"
"Nevidím žádný důvod, proč by to nemohlo proběhnout kultivovaně. A ještě menší důvod je k tomu, aby se nějaký advokát dovídal o mých soukromých záležitostech."
"A ještě menší je důvod, aby se tvá snoubenka dívala do mých záležitostí. Briney, přestaň se chovat jako Woodie, když mu bylo šest. Jak si představuješ dělení?"
"Dobře, nejdřív musíme naplánovat částky, které do manželství dostanou děti. Tedy našich sedm a Marianiných pět, vlastně teď šest."

(Pokaždé, když jsme "rozcinkali kontrolní pokladnu" - a dostali odměnu za dítě od nadace Iry Howarda - Brian založil pro dítě ve svých knihách účet a částku na něm úročil šesti procenty ročně, přičemž se úrok připisoval čtvrtletně a pak dítě dostalo všechny peníze jako svatební dar - zhruba třikrát tolik než činila původní prémie za dítě." Brian mohl peníze používat jako pracovní kapitál osmnáct nebo více let... a věřte mi, Brian vždy dokázal, aby jeho kapitál vydělával více než šest procent, obzvlášť po roce 1918, kdy ho vedly Theodorovy předpovědi. Pouze jedno slovo - "Xerox" nebo "Polaroid" - mohly znamenat bohatství, kdyby se o nich vědělo předem.)
"Stop! Ne z těchto peněz, Briane. Richard dostal od nás svůj svatební dar, když si bral Marian. Její děti s Richardem jsou naše vnoučata. A co naše ostatní vnoučata? V poslední době jsem je nepočítala, ale myslím, že jich máme dvaapadesát. Chceš podporovat všech dvaapadesát z toho, co máme teď?"
"To je jiná situace."
"To jistě je. Briane, ty se snažíš zvýhodnit pět z našich vnoučat na úkor všech ostatních vnoučat a zbylých svobodných dětí. To nedovolím."
"To posoudím já."
"Ne, to neuděláš. Posoudí to opravdový soudce opravdového soudu. Anebo se budeš ke všem našim dětem chovat stejně a nebudeš se pokoušet zvýhodnit pět vnoučat a ignorovat ostatních čtyřicet sedm."
"Maureen, nikdy v minulosti jsi se tak nechovala."
"V minulosti jsi nikdy nerozbíjel naše partnerství. Ale teď, když jsi to udělal, toto rozbití bude za podmínek, které budou stejně výhodné pro obě strany... nebo to můžeš říkat soudci. Briane, ty mne nemůžeš odhodit jako starou botu a pak očekávat, že budu akceptovat tvá rozhodnutí stejně poslušně, jako jsem to dělávala po celá léta. Říkám ti ještě jednou, přestaň se chovat jako Woodie, když byl dítětem. A teď... za předpokladu, že jsme se dohodli, nebo se dohodneme na tom, co bude určeno na svatební dary, jak chceš rozdělit zbytek?"
"Co? Přirozeně na tři stejné částky."
"Ty mi dáváš dvě? To je od tebe velkorysé, je to ale více, než jsem očekávala."
"Ne, to ne! Jeden díl pro tebe, jeden pro mne, jeden pro Marian. Úplně stejné díly."
"Kde je čtvrtý díl? Ten pro mého manžela?"
"Budeš se opět vdávat?"
"V bezprostřední budoucnosti ne, ale možná se vdám."
"Pak ten problém budeme řešit, když nastane."
"Briney, Briney. Zasekla se ti jehla ve drážce. To si nemůžeš vtlouct do hlavy, že mne nemůžeš donutit, abych akceptovala tvou snoubenku jako spoluvlastnici majetku, který jsme nashromáždili my dva spolu? Polovina z něj je moje. Spravedlnost musí být."
"K čertu, Maureen, ty jsi vařila a poklízela dům. Já jsem ten, kdo byl ve světě a snažil se vytvořit majetek. Ty ne."
"Odkud přišel kapitál, Briane?"
"Co?"
"To jsi už zapomněl? Jak jsme 'rozcinkávali kontrolní pokladnu'? A jak došlo k tomu, že jsi věděl předem o Černém úterý? Neměla jsem s tím něco společného? Nebudu o tom s tebou diskutovat, protože ty nechceš být férový. Stále se pokoušíš dát své nové lásce něco z mé poloviny všeho, co jsme spolu nashromáždili. Pojďme s tím k soudu a nechme rozhodnout soudce. Můžeme to udělat zde, ve státě, který uznává společné vlastnictví manželů, nebo v Kalifornii, která ho uznává taky, nebo v Missouri, kde můžeš počítat s tím, že soudce mi dá více než polovinu. Mezitím budu žádat o dočasné výživné pro mne -"
"Výživné!"
"- a o částku na výživu šesti dětí do doby než soud rozhodne, kolik dělá můj podíl plus výživné pro mne a děti."
Brian vypadal ohromeně. "Ty mne chceš svléknout donaha? Jenom proto, že jsem zbouchnul Marian?"
"To jistě ne, Briane. Nechci dokonce ani výživné pro sebe. Co chci... a co očekávám... a za čím si stojím - nebo kvůli tomu půjdeme k soudu - je toto: Po spravedlivém vyřešení výživy dětí a jejich svatebních darů založeném na tom, co jsme dělali pro naše vdané a ženaté děti v minulosti a na tom, co teď posíláme

Betty Lou na naše děti do Kansas City... když už bude o děti postaráno, chci přesně polovinu, a to úplně všeho. Jinak to bude řešit soudce."
Brian vypadal neradostně. "Tak dobře."
"Dobře. Udělej dva seznamy, dvě poloviny a pak můžeme sepsat formální smlouvu o vypořádání majetku. Takovou smlouvu, kterou můžeme předložit soudu. Kde se chceš se mnou rozvést, tady?"
"Pokud nemáš námitky. Bude to nejsnadnější."
"V pořádku."
Brianovi to trvalo celý víkend, než udělal dva seznamy majetku. V pondělí večer mi je ukázal. "Tady jsou. Tady je seznam mé poloviny a tady tvé poloviny."
Podívala jsem se na ně a hned jsem mohla vidět, že součty byly stejné... a potlačila jsem nutkání hvízdnout nad součty. Neodhadla bych naše bohatství ani s přesností na nejbližší milión.
"Briane, proč je tento seznam můj a ten tvůj?"
"Na mém seznamu jsem ponechal majetek, s kterým chci disponovat. Na tvém jsou věci, které si nevyžadují mé odborné znalosti, jako jsou dluhopisy společností a komunální dluhopisy. Na tom nezáleží, rozděleno je to napůl."
"Když je to stejné, tak si je jednodnuše vyměníme. Já si vemu všechno na tvém seznamu a ty si vemeš polovinu, kterou jsi určil pro mne."
"Podívej se, už jsem ti vysvětloval, proč -"
"Pokud se tedy na mém seznamu nachází majetek, který opravdu chceš, můžeš jej ode mne odkoupit. Za oboustranně odsouhlasenou cenu."
„Mo', ty si myslíš, že se tě pokouším podvést?"
"Ano, drahý, pokoušíš se mě podvádět od okamžiku, kdy se začala projednávat otázka rozvodu a majetkového vypořádání." Usmála jsem se na něj. "Já ti to však nedovolím, později bys toho litoval. Teď seber ty dva seznamy a uprav je. Udělej rozdělení tak pedantsky spravedlivé, že ti bude skutečně jedno, který seznam si vezmu a který nechám tobě. Nebo pokud bys tomu dal přednost, udělám seznamy já a ty si jeden z nich vybereš. Nezařadíš však všechny rozinky na jeden seznam a pak nebudeš tvrdit, že ten seznam je tvůj. Tak - budu dělat seznamy já a ty si budeš vybírat? Nebo je uděláš ty a vybírat si budu já?"
Trvalo mu týden, než je měl hotové a ten chudák téměř umřel z frustrace. Nakonec však předložil nové seznamy.
Podívala jsem se na ně. "Tak ti to vyhovuje, Briney? Ty jsi teď rozdělil náš společný majetek tak perfektně, že ti je skutečně jedno, který seznam si vyberu?"
Kysele se usmál. "Řekněme, že budu sebou škubat, třást se hrůzou a krvácet v obou případech stejně."
"Ubohý Briney. Připomínáš mi toho oslíka a dvě kupky sena. V obou seznamech je dostatek likvidních prostředků, můžeš si ode mne koupit cokoliv, co je tvému srdci drahé." Sáhla jsem po jednom seznamu a dívala se mu do očí - pak jsem si vybrala ten druhý. "Tady je má polovina. Začněme s papírováním."
Brian opět skuhral, když chtěl koupit některé položky z mého seznamu, já jsem souhlasila s prodejem, ale trvala jsem na smlouvání o cenách. Paměť mi však sloužila dobře a dala jsem si záležet na tom, abych si zapamatovala a vyhledala jméno "D.D. Harriman" potom, jak jsem o něm slyšela povídat Theodora v tu smutnou, radostnou a bláznivou neděli, kdy odešel, aby se už nikdy nevrátil. V době, kdy jsme si rozdělovali náš majetek, jsem přesně věděla, které společnosti pan Harriman kontroloval bez ohledu na to, jestli byly kótované na burze v New Yorku nebo ne.
Tak jsem Brianovi prodala co chtěl, ale ne za nominální účetní cenu. Bylo to za cenu znovupořízení včetně přiměřeného zisku. Nejsem totálním ignorantem, co se týče byznysu. Brian mi nikdy v rukou nenechával dostatek peněz, abych s nimi mohla zacházet jako s kapitálem. Dlouhá léta však pro mne bylo zábavou spekulovat na papíře. Tato hra mi dělala čtení novin Wall Street Journal víc zábavným.
Brian se se mnou rozvedl v polovině roku 1946 a já jsem se vrátila do Kansas City. Necítil vůči mně zášť, já vůči němu taky ne a ani Marian vůči mně. Brian ve skutečnosti nebyl špatný kluk, prostě bojoval za Marian stejně houževnatě, jak kdysi bojoval za mne... a já jsem dělala to samé, když jsem si uvědomila, že jsem zůstala sama, a že můj milovaný manžel už nebyl mým zastáncem.
Nemá smysl cítit k někomu zášť. Jak loď zvedne kotvy, tak jsou všechny účty zaplaceny.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

17.

Opět začínám

* * * *

Má dcera Susan se vdávala za Henryho Schultze v sobotu druhého srpna 1952 v episkopálním kostele svatého Marka na rohu Pasea a 63. ulice v Kansas City. Brian byl přítomen a odvedl dceru k oltáři. Marian zůstala v Dallasu s dětmi....a musím dodat, že její omluva byla přijatelná. Zanedlouho měla rodit a mohla požádat Briana, aby zůstal doma. Místo toho ho nutila, aby šel a nezklamal dceru.
Nejsem si jistá, zda by si toho všimla Susan, já bych si toho však všimla určitě.
Bylo tam přes polovinu mých dětí, většina s jejich manželskými partnery a více než čtyřicet mých vnoučat s jejich manželkami a manžely a pár pravnoučat - a jedno prapravnouče. To není tak špatné na ženu, jejíž oficiální stáří bylo čtyřicet sedm let. A nebylo to špatné ani na ženu, jejíž skutečný věk byl sedmdesát let a čtyři týdny.
Nemožnost? Ne tak docela. Má Nancy porodila svou Robertu na Boží hod vánoční v roce 1918. Roberta se vdala v šestnácti (za Zacharyho Barstowa) a 2. listopadu 1935 porodila Anne Barstowoyou. Anne Barstowová se vdala za Eugena Hardyho a měla své první dítě, Nancy Jane Hardyovou, 22. června 1952.

Jméno	Datum narození	Příbuzenský vztah
Maureen Johnsonová (Smithová)	4. června 1882	praprababička
Nancy Smithová (Weatheralová)	1. prosince 1899	prababička
Roberta Weatheralová (Barstowová)	25. prosince 1918	babička
Anne Barstowová (Hardyová)	2. listopadu 1935	matka
Nancy Jane Hardyová	22. července 1952	dcera

Podle záznamů v archivech Nancy Jane Hardyová (Footeová) porodila Justina Footea, prvního toho jména, v posledním dnu dvacátého století, 31. prosince 2000. Vdala jsem se za jeho (a mého) vzdáleného potomka Justina Footea čtyřicátého pátého, když jsem se přivdala do rodiny Lazara Longa v roce 4316 podle gregoriánského kalendáře. Bylo to skoro o čtyřiadvacet století později - v mém sto

prvním roce podle mé osobní časové linie.
Rodina Schultzů byla na Susanině svatbě zastoupena téměř stejně dobře jako Johnsonpvic rodina, i když většina z nich musela přiletět z Kalifornie nebo z Pennsylvánie. Nemohli však v jedné místnosti ukázat pět generací. Já jsem byla velmi ráda, že jsme to mohli udělat a neschovávala jsem se vzadu, když fotograf Kenneth Barstow chtěl udělat náš skupinový obrázek. Posadil mne doprostřed s mou prapravnučkou na klíně, zatímco se má dcera, vnučka a pravnučka shromáždily kolem, jako andělé kolem Madony s dítětem.
Dostali jsme za to vynadáno. Ken fotil a fotil, až se Nancy Jane začala nudit a začala plakat. V tom okamžiku zasáhl Justin Weatheral a řekl: "Kene, mohl bych se podívat na tvůj fotoaparát?"
"Jistě, strýčku Justine." (Byl čestným strýcem - byli bratranci z třetího kolena, pokud vím. Rodiny z Howardovy nadace začínaly dosahovat bodu, ve kterém byl každý příbuzným každého... s těmi přirozenými důsledky uzavírání sňatků mezi blízkými příbuznými, které se musely později vyřazovat.)
"Za chvíli ji dostaneš zpátky. A teď dámy - především ty, Maureen - co teď musím říct, je výhradně mezi námi, osobami registrovanými u Howardovy nadace. Podívejte se kolem sebe, je dům střežen? Nejsou mezi námi nějací cizí lidé?"
Řekla jsem: "Justine, vstup na tuto svatební hostinu je pouze na pozvánku. Na svatbě mohl být každý, ale je nutná pozvánka, aby se někdo dostal do této místnosti. Já jsem rozesílala pozvánky pro mou rodinu, Johanna Schultzová se postarala o Henryho příbuzné."
"Dostal jsem se dovnitř bez pozvánky."
"Justine, tebe zná každý."
"O to právě jde. Kdo se ještě dostal dovnitř bez pozvánky? Starý dobrý Joe Kecal, kterého přirozeně každý zná. Není to Joe tam za stolem a nerozlévá punč?"
Odpověděla jsem: "Přirozeně jsou zde najatí číšníci, hudebníci, lidé z firmy, co to organizuje, a podobně."
„'A podobně'. To je přesně ono." Justin ztišil hlas a mluvil přímo na nás pět a na Kena. "Vy všichni víte, co musíme všichni dělat, abychom mohli optimalizovat naše stáří. Maureen, kolik je tobě?"
"No... čtyřicet sedm."
"Nancy? Kolik je tobě?"
Nancy začala říkat: "Dvaapadesát." Vyslovila první slabiku, pak se zarazila. "Ach, fuj, papá Weatheral, nesleduji, kolik mi je."
"Tvůj věk, Nancy," opakoval Justin.
"Počkej, máma mne měla, když jí bylo patnáct, takže - kolik je tobě, mámo?"
"Čtyřicet sedm."
"Ano, přirozeně, je mi dvaatřicet."
Justin se podíval na mou vnučku Robertu, na mou pravnučku Anne a prapravnučku Nancy Jane, pak řekl: "Nebudu se vás třech ptát na věk, protože každá vaše odpověď by jenom zdůraznila nemožnost uvést do souladu vaši existenci s věkem, který uvádějí Nancy a Maureen. Když mluvím za správce nadace, mohu říci, že jsme všichni potěšeni tím, jak důkladně všichni uskutečňujete záměry poslední vůle Iry Howarda. Ale, když za něj hovořím ještě jednou, musím opět zdůraznit potřebu nikdy neupoutávat pozornost k naší zvláštnosti. Musíme se pokoušet vyhnout tomu, aby si kdokoliv všimnul, že jsme nějakým způsobem jiní." Povzdechl si a pokračoval:
"Takže jsem nucen říci, že mi je líto, že vidím vás pět dam v jednom pokoji a chci dodat, že doufám, že se to již nikdy nebude opakovat. Třesu se hrůzou nad nápadem nechat se spolu vyfotografovat. Kdyby se ten obrázek dostal příští neděli do společenské rubriky Journal Post, mohlo by to zničit pečlivou snahu všech našich příbuzných nepřivolávat na sebe pozornost. Kene, nemyslíš si, že by bylo nejlepší ten obrázek zničit?"
Ken Barstow byl poražen, viděla jsem, že nechá nejvyššího představitele nadace, aby prosadil svou vůli. Já jsem však poražena nebyla. "Hej, Justine, přestaň s tím. Jsi předsedou správní rady nadace, to jistě. Ale nikdo tě neprohlásil za boha. Ty fotky byly udělány pro mne a pro mé děti. Když je zničíš, nebo přinutíš Kena, aby je zničil, budu tě jeho fotoaparátem třískat po hlavě."
"Maureen, no tak -"

„'Maureen, no tak' je pořádná blbost! Jistě, že je nedáme do novin. Chci však pět exemplářů nejlepší Kenovy fotky, jeden pro každou z nás. A Ken má taky nárok na jeden do svého osobního archivu, pokud by si to přál."
Dohodli jsme se na tom a Justin požádal o jeden kus pro archiv nadace.
Tehdy jsem si myslela, že Justin je nepřiměřeně opatrný. Neměla jsem pravdu. Tím, že zavedl a tvrdě prosazoval postup později nazývaný maškarádou, umožnil našim příbuzným vstoupit do období Mezivládí proroků tak, že 80 procent z nich mělo pro veřejnost věk pod čtyřicet let a pouze tři procenta přes padesát. Poté, když začala být aktivní prorokova myšlenková policie, bylo nejen těžké, ale i nebezpečné měnit svou minulost a získávat novou totožnost. Justinova předvídavost zabezpečila, že se o to obvykle nebylo třeba pokoušet.
Podle záznamů nadace zemřel Brian v roce 1998 ve věku 119 let - což byl věk, který by stál za zmínku v novinách ve dvacátém století. Jeho oficiální věk však v té době byl 82, což za takovou zmínku vůbec nestojí. Justinova politika umožnila skoro všem klientům Howardovy nadace vstoupit do Mezivládí (2012) se sníženým oficiálním věkem, který jim umožnil žít a umírat bez toho, aby žili podezřele dlouho.
Díky Bohu jsem tomu nemusela čelit. Ne "díky Bohu", díky Hildě Mae, Zebovi, Deety, Jakeovi a nádhernému a roztomilému stroji se jménem "Rozmařilá podvodnice". Jak ráda bych teď viděla všech pět, máma Maureen potřebuje opět zachránit.
Možná je najde Pixel, myslím, že mi rozuměl.

Několik lidí, kteří nebyli z města, zůstalo přes víkend, ale v úterý 5. srpna jsem byla sama - poprvé za sedmdesát let svého života skutečně sama. Mí dva nejmladší - šestnáctiletý Donald a čtrnáctiletá Priscilla - byli ještě svobodní. Ale už nebyli u mne. Při rozvodu se rozhodli, že zůstanou s dětmi, se kterými žili jako s bratry a sestrami - a které teď byly z právního hlediska jejich bratry a sestrami, protože je Marian adoptovala.
Susan byla nejmladší ze čtyř dětí, které žily s Betty Lou a Nelsonem v době války a byla poslední, která se vdávala. Alice Virginia se vdala za Ralpha Sperlinga ihned po skončení války, Doris Jean se vdala za Rodericka Briggse o rok později. Patrick Henry, kterého jsem měla s Justinem, se oženil s Charlottou Schmidtovou v roce 1951.
Betty Lou a Nelson se přestěhovali do Tampy krátce poté, co jsem se vrátila domů a vzali sebou tři děti, které s nimi ještě byly. Její rodiče a Nelsonova matka teta Carole byli na Floridě, Betty Lou se o ně všechny chtěla starat. (Kolik bylo tetě Carole v roce 1946? Byla vdovou po otcově starším bratrovi, takže - proboha! V roce 1946 jí muselo být málem sto let. Vypadala však stejně jako tehdy, když jsem ji naposled viděla, hmm - krátce před nenadálým japonským přepadením v roce 1941. To si barvila vlasy?)
V sobotu jsem byla triste nejen proto, že se můj poslední drobeček vdává a odchází z domu, ale také (a především) proto, že Susanin svatební den byl též stým výročím otcova narození, narodil se 2. srpna 1852.
Vypadalo to tak, že si nikdo nespojuje tento den s otcem a já jsem to nikomu nepřipomínala, protože svatební den patří páru, který vstupuje do manželství a nikdo by neměl připomínat cokoli, říkat nebo dělat něco, co by mohlo ubírat radost z této události. Tak jsem byla zticha.
Stále jsem si však ten den uvědomovala. Bylo to dvanáct let a dva měsíce, co otec odešel do války... a chyběl mi každý z těch čtyř tisíc čtyř set čtyřiceti jednoho dne - a obzvlášť v těch letech, co mne Brian vyměnil za novější model.
Pochopte mne prosím, já neodsuzuji Briana. Přibližně na začátku druhé světové války jsem přestala být plodná, zatímco Marian ještě určitě byla - a děti jsou účelem každého manželství podporovaného Howardovou nadací. Marian byla ochotná a schopná rodit mu další děti, ale chtěla k tomu oddací list. To je pochopitelné.
Ani jeden z nich se mne nepokoušel zbavit. Brian předpokládal, že zůstanu, jasně jsem však prohlásila, že zůstat nemíním. Marian mne prosila, ať zůstanu a plakala, když jsem odjížděla.
Ale Dallas není Zapadák. Nepřirozený zvyk monogamie je do americké kultury dvacátého století vrostlý stejně jako je vrostlé skupinové manželství do kvazi-anarchistické nestrukturované kultury Tertia ve

třetím tisíciletí Diaspory. V době, kdy jsem se rozhodla, že nezůstanu s Brianem a Marian, jsme neměla žádnou zkušenost ze Zapadáku, která by mne vedla. Prostě jsem vnitřně cítila, že když zůstanu, tak Marian a já se budeme volky nevolky dostávat do neustálého zápasu o dominantní postavení, do zápasu, který si ani jedna z nás nebude přát. Brian bude trpět našimi potížemi a bude z toho nešťastný.
To však neznamená, že jsem byla šťastná z toho, že odcházím. Rozvod je amputace, bez ohledu na to, jak je potřebný. Po dlouhou dobu jsem se cítila jako zvíře, které si ukouslo nohu, aby se dostalo z pasti.
Na mé vlastní časové linii se to stalo před více než osmdesáti lety. Jsem stále ještě rozzlobená?
Ano, jsem. Ale ne na Briana - na Marian. Brian byl muž, ve kterém nebyla žádná zloba. Jsem si v srdci jistá, že se ke mně nechtěl chovat špatně. V tom nejhorším případě se dá říci, že nebylo příliš moudré přivést do jiného stavu vdovu po vlastním synovi. Ale kolik mužů se chová skutečně moudře ve vztahu k ženám? V celých dějinách se dají spočítat na prstech jedné ruky.
Marian - to je jiná věc. Odměnila se mi za pohostinnost tím, že žádala, aby se můj manžel se mnou rozvedl. Můj otec mne učil, abych nikdy neočekávala ten imaginární cit, jakým je vděčnost. Nemám alespoň právo očekávat od hosta pod mou střechou slušné zacházení?
"Vděčnost": Imaginární emoce, která je odměnou za imaginární chování zvané "altruismus". Obě pomyslnosti jsou však falešné tváře egoismu, který je skutečnou a nefalšovanou emocí. Už před dávnými léty pan Clemens ve své eseji "Co je člověk?" demonstroval, že každý z nás vždy koná ve svém zájmu. Když tomu jednou porozumíte, nabídne vám to možnost dohodnout se s protivníkem za účelem nalezení způsobu jak s ním spolupracovat pro oboustranný prospěch. Ale když jste přesvědčen o svém vlastním "altruismu" a pokoušíte se ho odvrátit od jeho hrozného sobectví, pak se nedostanete nikam.
Takže, kde jsem udělala chybu při jednání s Marian?
Upadla jsem do omylu "altruismu"?
Myslím, že ano. Měla jsem raději říci: "Poslouchej, ty malá potvoro. Chovej se slušně a budeš tu moci zůstat tak dlouho, jak budeš chtít. Zapomeň však na nápad vystrnadit mne z mého vlastního domu, nebo přistaneš i s tím bezejmenným děckem venku na sněhu. Pokud ti místo toho nepřivodím potrat." A Brianovi jsem měla říct: "Nezkoušej to, hošánku! Nebo si najdu nějakého pokoutního advokáta, který tě přinutí k tomu, že si budeš přát, aby tvůj pohled nikdy nepadl na tu děvku. Připravíme tě o poslední cent."
To jsou však jenom nápady, které na člověka přicházejí uprostřed noci. Manželství je psychickým stavem, není to jenom občanská smlouva a oddací list. Když už je manželství mrtvé, tak je mrtvé a začne zapáchat ještě rychleji než mrtvá ryba. Nezáleží na tom, kdo ho zabil, ale záleží na skutečnosti, že je mrtvé. Pak přichází doba rozdělit si majetek, oddělit se a běžet, neztrácet čas vzájemným obviňováním. Proč tedy ztrácím čas a zamýšlím se po osmdesáti letech nad tělem dávno mrtvého manželství? - když mám dost problémů s těmito vražednými strašáky? Jsem si jistá, že Pixel si nedělá starosti s duchy dávno mrtvých mourovatých koček. Žije teď nekonečně... a já bych též měla.

První věcí, kterou jsem udělala v roce 1946 ihned po mém návratu do Kansas City, bylo, že jsem se zapsala na vysokou školu. Jak Univerzita Kansas City, tak Rockhurstova vysoká škola byly asi míli na sever od nás na 53. ulici, každá z nich asi blok od Rockhillského bulváru. Rockhurst byl na východ a UKC na západ - pět minut autem, deset autobusem, nebo příjemných dvacet minut procházky v hezkém počasí. Lékařská fakulta Kansaské univerzity byla kousek na západ od křižovatky 39. ulice a státní hranice, deset minut autem. Právnická fakulta Kansas City byla v centru, dvacet minut autem.
Každá ze škol měla své výhody a nevýhody. Rockhurst byl velmi malý, ale byla to jezuitská univerzita, a proto měla pravděpodobně vysokou úroveň. Byla to škola pro muže, ale nebylo tomu úplně tak. Řekli mi, že jejich studentky jsou jeptišky a učitelky zvyšující si akademické vzdělání. Nebyla jsem si jistá, zda bych tam byla vítána. Otec McCaw, rektor v Rockhurstu mi přímo řekl:
"Paní Johnsonová, naše politika není z kamene. Zatímco většinu našich studentů tvoří muži, nevylučujeme ženy, které vážně touží po tom, co nabízíme. Jsme katolickou školou, ale přijímáme i nekatolíky. Aktivně neobracíme na katolickou víru, ale měl bych vás možná varovat, že episkopální věřící, jako například vy, kteří jsou vystaveni zdravé katolické doktríně, často končí obrácením na pravou víru. Když budete mezi námi a pocítíte potřebu poučení ve věcech víry a věrouky, rádi vám jej poskytneme. Nebudeme však na

vás naléhat. A teď - chcete mít diplom nebo ne?"
Vysvětlila jsem mu, že jsem se zapsala jako mimořádná studentka a potenciální kandidátka na bakalaureát na Univerzitu Kansas City. "Více mne však zajímá vzdělání než diplom. Proto jsem přišla sem. Jsem si vědomá dobré reputace jezuitů týkající se úrovně vzdělání. Doufám, že se zde naučím věci, které bych se nenaučila na jiných vysokých školách."
"Třeba vždy doufat." Něco si naškrábal do notesu, vytrhl lístek a podal mi ho. "Jste teď mimořádnou studentkou s oprávněním navštěvovat všechny kurzy. U některých z nich, jako například u laboratorních kurzů, se vybírají další poplatky. Zaneste to ke kvestorovi, který převezme vaše školné a vysvětlí vám systém dalších poplatků. Zastavte se u mne za týden nebo za dva."
Následujících šest let, od roku 1946 do roku 1952, jsem strávila ve škole, a to včetně letních semestrů. V mé domácnosti nebyli žádní kojenci ani malé děti. V takové domácnosti není mnoho práce. A práci, která byla, jsem delegovala - na šestnáctiletou Doris, která si pod mým pečlivým dohledem začínala vybírat ze seznamů Howardovy nadace a na Susan, jíž bylo pouze dvanáct let a byla ještě panna (byla jsem si tím docela jistá), ale na svůj věk byla vynikající kuchařka. Začala jsem s ní probírat sexuální osvětu. Byla jsem si vědomá silné souvztažnosti mezi dobrým kuchařením a vysokým libidem... a zjistila jsem, že teta Betty Lou to u mých děvčat udělala velmi dobře tím, že je vychovávala jako nevinné, ale vysoce kultivované osoby, které byly dobře informovány o svých tělech a svém ženském osudu dlouho předtím, než musely ženskému údělu čelit emocionálně.
Doma jsem měla pouze jednoho syna, Pata, kterému bylo v roce 1946 čtrnáct let. Poněkud neochotně jsem se rozhodla, že budu muset zkontrolovat jeho znalosti sexu - dříve než dostane nějakou hloupou nemoc, nebo přivede do jiného stavu dvanáctiletou debilní holku s velkými prsy a malým mozkem, nebo bude zapleten do nějakého skandálu na veřejnosti. Předtím jsem se tím nikdy nemusela zabývat, mé syny učili Brian nebo otec, nebo to dělali společně.
Patrick měl se mnou trpělivost.
Nakonec řekl: "Mámo, je něco zvláštního, na co se mne chceš zeptat? Já se pokusím odpovědět. Tetička B'Lou mne podrobila stejnému zkoušení jako Alici a Doris... a neuspěl jsem pouze u jedné otázky."
(Zavřela jsem pusu.) "Co to bylo za otázku?"
"Nebyl jsem schopen definovat 'ektopické těhotenství'. Teď už to umím. Mám ti to říct?"
"Není třeba. Mluvili s tebou teta Betty Lou nebo strýček Nelson o nadaci Iry Howarda?"
"Trochu jo. Když se Alice začala scházet s kluky, strýček Nelson mne vzal stranou a řekl mi, ať se starám o své vlastní věci a mám mít pusu zavřenou... a pak že mám jít za ním, když budu chtít začít chodit s děvčaty. Pokud začnu chodit s děvčaty, tehdy jsem si nemyslil, že někdy začnu. Začal jsem však. Tak jsem šel za ním... a on mi řekl o prémiích za děti. Za howardovské děti, jenom za ně."
"Ano. Tak dobře, drahoušku. Zdá se, že teta Betty Lou a strýček Nelson ti řekli všechno, co bych ti mohla povědět já. A - ukázal ti někdy strýček Nelson album Forbergových leptů?"
"Ne."
(Kčertu, Briney, proč tady nejsi? To je práce pro tebe.) "Pak ti je musím ukázat já. Pokud se mi je podaří najít."
"Ukázala mi ho tetička B'Lou. Je u mne v mém pokoji. Mám ti ho donést?"
"Ne. Pokud bys chtěl, tak ano. Patriku, zdá se, že o sexu víš všechno, co by měl vědět kluk tvého věku. Je něco, co bych ti mohla říct? Nebo pro tebe udělat?"
"Hmm.. myslím si, že není. Jo - tetička B'Lou mne zásobovala gumami. Slíbil jsem jí, že je budu vždy používat... ale ve Walgrenově obchodě je neprodají nikomu v mém věku."
(Co ještě Betty Lou pro něj udělala? Je soulož s tetou incestem? Oprava: je to incest, když je to žena matčina bratrance? Jistě nejsou pokrevní příbuzní. Maureen, starej se o své věci.)
"V pořádku. Budu tě zásobovat. Patriku, a kde jsi je používal? Neptám se 's kým', ale kde?"
"Právě teď znám pouze jednu holku natolik dobře... a její matka je velice pečlivá. Její matka jí řekla, že to bude dělat pouze doma v pokoji s hračkami, který mají ve sklepě nebo -"
(Neptala jsem se, co to 'nebo' mělo znamenat.) "Její matka se zdá být velmi rozumná. Tak, drahoušku, můžeš to dělat v bezpečí taky tady doma. Ale doufám, že nikde jinde. Vůbec ne například ve

Swopeském parku, je to příliš riskantní." (Maureen, kdo jsi, že tak mluvíš?)
Všichni tři byli dobré děti, neměla jsem s nimi potíže. S výjimkou trochy mírného dohledu běžela domácnost sama od sebe a já měla dostatek času na školu. Do doby, kdy se v srpnu 1952 vdávala Susan, neměla jsem pouze jeden, ale čtyři diplomy: bakaláře svobodných umění, promovaného právníka, magistra přírodních věd a doktora filozofie. Absurdní!
Teď popíšu, jak se dostal králík do klobouku:
Nemohla jsem tvrdit, že mám středoškolské vzdělání, protože maturitní vysvědčení datované rokem 1898 by bylo v roce 1946 ve strašném rozporu s mým proklamovaným howardovským věkem šestačtyřiceti let. Kdykoliv to bylo možné, uváděla jsem svůj věk jako "přes jednadvacet" a pokud jsem musela, udávala jsem svůj howardovský věk a vyhýbala se všem situacím, které by mne mohly zatáhnout do něčeho, co odehrálo před rokem 1910. Většinou jsem to dělala tak, že jsem měla pusu zavřenou na zip - žádné "Znala jsi toho a toho?" nebo "Pamatuješ se?"
Takže když jsem se zapsala na UKC, nebylo to jako nový student, ale jako mimořádný student bez zkoušek. Pak jsem požádala o vyšší stupeň vzdělání a studium za účelem získání diplomu. Musela jsem dělat rozdílové zkoušky a neměla jsem strach, když mi uváděli vysoké poplatky za speciální zkoušky, kterými zjišťovali, jak na tom jsem s anglickou a americkou literaturou, historií Ameriky, světovými dějinami, matematikou, latinou, řečtinou, francouzštinou, němčinou, španělštinou, anatomií, fyziologií, chemií, fyzikou a obecnými vědami. Po celý zbytek semestru jsem neustále dělala zkoušky, po nocích se učila na další a někdy si odskočila na druhou stranu bulváru na přednášku jako na zmrzlinu.
Před začátkem letního semestru si mne do kanceláře pozval školní studijní poradce, doktor Bannister.
"Paní Johnsonová, posaďte se, prosím."
Sedla jsem si a čekala. Na vzhled mi připomínal pana Clemense, i když nenosíval bílé obleky a nekouřil (bohudík!) ty strašné doutníky. Měl však tu neklidnou svatozář bílých vlasů a stejný pohled žoviálního Satana. Na první pohled se mi zalíbil.
Pokračoval: "Ukončila jste vaše mimořádné zkoušky. Smím se zeptat, jakého vzdělání byste zde chtěla dosáhnout?"
"Nic jsem nechtěla dosáhnout, pane doktore. Požádala jsem, abych byla zkoušená proto, abych věděla, kam patřím."
"Hmmm. Ve vaší přihlášce neuvádíte žádné školy."
"Měla jsem soukromé učitele, pane."
"Ano, tomu rozumím. Nikdy jste nechodila do školy?"
"Chodila jsem do vícero škol, pane. Nikde jsem však nebyla dost dlouho na to, abych dostala nějaké vysvědčení. Můj otec mnoho cestoval."
"Co dělal váš otec?"
"Byl doktorem medicíny, pane."
"Použila jste minulý čas."
"Zabili ho v bitvě o Británii, pane doktore."
"Ach, promiňte. Paní Johnsonová, vaše skutečně dosažená úroveň je bakalář svobodných umění - ne, ne, věnujte mi pozornost. Nedáváme tento titul nebo jakýkoliv jiný titul pouze na základě zkoušek bez nějaké doby strávené studijním pobytem na škole. Myslíte si, že byste mohla být v kampusu příští dva semestry? Akademický rok 1946-47?"
"Jistě. A tento letní semestr taky. A pak ještě další, protože mám v úmyslu vás požádat, abyste mě přijal za kandidáta na doktora, jestli se mi povede získat titul bakaláře."
"Opravdu? A v jakém oboru?"
"Filozofie, konkrétněji metafyzika."
"No, paní Johnsonová, vy mne udivujete. Ve vaší přihlášce se popisujete jako 'žena v domácnosti'."
"Popis je správný, pane doktore. Ještě mám doma tři děti. Avšak dvě z nich jsou adolescentní dívky, obě jsou dobré kuchařky. Když se vaření a uklízení rozdělí mezi nás tři, máme všechny dost času na školu. A mohu vás ujistit, že není nic, co by v podstatě vzájemně vylučovalo vodu na nádobí a zvědavost týkající se například noumen - skutečností existujících samy o sobě. Jsem babička, která nikdy neměla čas chodit na vysokou školu. Nemůžu tomu uvěřit, že jsem příliš stará na učení. Tato babička odmítá sedět u krbu a

plést." Pak jsem dodala: "Doktor Will Durant zde přednášel v roce 1921. To bylo mé první setkání s metafyzikou."
"Ano, taky jsem chodil na jeho přednášky. Soubor večerních přednášek v chrámu na Grand Avenue. Okouzlující řečník. Bože, vy na to věkem vůbec nevypadáte. To bylo před pětadvaceti lety."
"Brával mne tam otec. Slíbila jsem si, že budu pokračovat ve studiu filozofie, když jednou budu mít čas. Teď ho mám.""Chápu, paní Johnsonová. Víte, co jsem přednášel předtím, než jsem přešel do administrativy školy?"
"Ne, pane." (Samozřejmě, že vím! Otec by se za mě musel stydět, kdybych neprozkoumala terén.)
"Učil jsem latinu a řečtinu... a helénské filozofy. Jak šly roky, tak latinu už nepotřebovali, řečtinu v kurzech nenabízeli a řečtí filozofové byli ignorováni, ve prospěch 'moderního' myšlení jako jsou Freud, Marx, Dewey a Skinner. Tak jsem byl nucen hledat nějakou jinou práci na škole... nebo si hledat práci někde jinde na rušných tržištích." Smutně se usmál. "Bylo by to těžké. Profesor fyzikálních věd může najít práci u firmy Dow Chemical nebo u D.D. Harrimana. Ale učitel řečtiny? Nechme toho. Říkáte, že byste chtěla dělat i letní semester."
"Ano, pane."
"Předpokládejme, že vás teď budeme považovat za studentku posledního ročníku... a odpromujeme vás na konci prvního semestru v lednu 1947 jako bakaláře svobodných umění, hlavní studijní obor, uhm, moderní jazyky a vedlejší obor - co si vyberete. Klasické jazyky, historie. Vy však můžete letní semestr a první semestr využít pro váš skutečný záměr, metafyziku. Uhm, jsem sám dědečkem, paní Johnsonová a zastaralý učitel zapomenutých předmětů. Vyhovovalo by vám, kdybych byl vaším fakultním studijním poradcem?"
"Ach, to byste chtěl?"
"Nacházím zájem ve vašem záměru... a cítím se jist, že bychom mohli sestavit výbor, který by byl nakloněn tomuto záměru. Hmmmm -"
"... stáří však
má práci svou, svou čest. Smrt končí vše;
však něco může ještě před koncem
se stát, a dílo druhu vzácného,
ne nesluší mužům s bohy boj
již sváděli."
Pokračovala jsem:
"Už světla se skalin
se kmitají, už dlouhý bledne den,
už volně vzchází luna – sténají
kol tůně hlasem mnohonásobným...
Nuž pojďte, přátelé, jeť ještě čas
svět hledat novější!"
Zeširoka se usmál a odpověděl:
"Již odraztež a sednouce jak třeba, do řady,
již šumné bijte brázdy, pevnať jest
má vůle, až za slunce západ plout
a všechna západní kde souhvězdí
se koupají, až smrt mne zavolá."
Postavil se. "Tennyson neztrácí sílu, je to tak? A když Odyseus může vyzvat na souboj věk, stejně to můžeme udělat my. Přijďte zítra, abychom mohli začít plánovat průběh vašeho doktorského studia. Většina z toho bude muset být samostatné studium, ale prohlédneme si nabídku kurzů a podíváme se, které by vám mohly být užitečné."
V červnu 1950 jsem dostala titul doktora filozofie v metafyzice, má doktorská dizertační práce měla název "Srovnání obrazů světa Aristokla, Aroueta a Džugašviliho prostřednictvím interakce epistemologie, teleologie a eschatologie". Skutečný obsah byl nulový, jak to v opravdové metafyzice musí být, ale já jsem do toho vložila Booleovou algebru, která (pokud se to vypočítalo) prokázala, že Džugašvili byl

vraždící ničema... jak to až příliš dobře věděli kulaci na Ukrajině.
Jeden exemplář mé dizertační práce jsem dala otci McCawovi a pozvala jsem ho na mou konvokaci. Přijal pozvání, pak se podíval na práci a usmál se. "Myslím si, že Platón by byl potěšen, že je ve společnosti Voltaira... ale všichni by se vyhýbali společnosti Stalina."
V průběhu mnoha let byl otec McCaw jedinou osobou, která správně na první pohled přeložila všechna tři jména... s výjimkou doktora Bannistera, který si tu legrácku vymyslel.
Doktorská práce nebyla důležitá. Pravidla však vyžadovala, abych předložila vědecký rukopis dostatečné váhy, abych mohla být oprávněna k získání titulu. Po čtyři roky jsem se měla velmi dobře na škole i na druhé straně bulváru.

Ve stejný týden, co jsem dostala můj titul doktora filozofie, jsem se zapsala na lékařskou fakultu Kansaské univerzity a na Právnickou fakultu Kansas City - nebyl to problém, protože většina přednášek na právnické fakultě byla večer, zatímco kurzy na lékařské fakultě byly v průběhu dne. Nestudovala jsem na doktora obecné medicíny, ale na diplom magistra z biochemie. Musela jsem se zapsat na několik kurzů kateder lékařského studia. Povolili mi to, zatímco jsem byla zapsána jen jako kandidátka na titul magistra. (Myslím si, že by mi nevyhověli, kdybych tam nevešla s ještě vlhkým diplomem doktora filozofie.) Nezáleželo mi na tom, zda dostanu nebo nedostanu titul magistra. Prostě jsem si chtěla dát výbornou školu aplikovaných věd jako chuťovku. Otci by se to velmi líbilo.
Mohla jsem ten diplom mít za jeden rok, zůstala jsem tam déle, protože tam bylo ještě několik kurzů, které jsem chtěla navštěvovat bez zkoušek. Předpokládalo se, že právnická fakulta Kansas City by měla trvat čtyři roky... já jsem na ní však byla předtím, když jsem některé kurzy navštěvovala v letech 1934-38, tedy v době, když Brian studoval, aby dostal právnický diplom. Děkan byl ochoten uznat mi tyto kurzy tím, že z nich udělám zkoušky, když zaplatím plný poplatek za každý kurz - byla to soukromá škola, poplatky byly u nich na prvním místě.
K advokátským zkouškám jsem šla na jaře roku 1952 - a k překvapení mých spolužáků a profesorů jsme je udělala. Možná pomohlo, že má práce byla podepsána jako "M.J. Johnson", a ne jako "Maureen Johnsonová". Když už jsem pak byla advokátkou, nikdo nedělal problémy s mým právnickým diplomem. Škola se vychvalovala procentem svých studentů, kteří se dostali až k advokacii - což byla podstatně těžší překážka než jejich diplom.
Tak jsem zákonným způsobem získala čtyři tituly za šest let. Doopravdy si však myslím, že jsem se nejvíc naučila na malé katolické univerzitě, na které jsem byla jenom mimořádnou posluchačkou, nestudovala jsem tam kvůli diplomu.
Nejvíce jsem se naučila od japonsko-amerického jezuitského kněze, otce Tezuky.
Poprvé ve svém životě jsem měla možnost učit se orientální jazyk a po této šanci jsem skočila. Byla to třída pro budoucí misionáře, kteří měli nahradit ty, jež byli zlikvidováni ve válce. Byli v ní kněží i seminaristé. Myslím si, že jsem byla vítána pouze pro jeden důvod: Struktura japonského jazyka, idiomy a japonská kultura dělají ještě větší rozdíly mezi mužem a ženou než americká kultura a americký jazyk. Byla jsem "výukovým nástrojem".
V roce 1940, po létu stráveném v Chicagu jsem využila možnost studovat sémantiku u hraběte Alfréda Korzybského a doktora S.I. Hayakawy, protože Institut obecné sémantiky byl nedaleko místa, kde jsme bydleli - přes třídu se stromořadím a pár bloků na východ na Východní 56. ulici, číslo 1234. Jednou věcí, která mi utkvěla v paměti, byl důraz, který oba vědci kladli na fakt, že se kultura odráží ve svém jazyce, že obě věci jsou opravdu tak propletené, že je nutný jiný jazyk s odlišnou strukturou (metajazyk), aby se věc dala adekvátně prodiskutovat.
Teď se zamyslete nad těmito údaji. Prezident Patton byl zvolen v listopadu 1948 a nahradil prezidenta Barkleye v lednu 1949.
Osacký incident se odehrál v prosinci 1948, po volbě prezidenta Pattona a před jeho inaugurací.
Prezident Patton musel čelit tomu, co se rovnalo otevřené vzpouře v Dálněvýchodných državách předtím známých jako Japonská říše. Tajná společnost Vítr boží se zdála být ochotna do nekonečna vyměňovat deset svých členů za jednoho z našich.
Ve svém inauguračním projevu informoval prezident Patton Japonce a celý svět, že taková výměna není

přijatelná. S okamžitou platností to bude tak, že jeden mrtvý Američan bude znamenat jednu zničenou a znesvěcenou šintoistickou svatyni, a že cena bude po každém incidentu stoupat.

18.

Osamělá žena

* * * *

Nejsem expert na vládnutí v dobyté zemi, takže se vyhnu kritice politiky prezidenta Pattona v našich Dálněvýchodných državách. Můj drahý přítel a manžel, doktor Jubal Harshaw mi tvrdí (a dějiny v Zapadáku to potvrzují), že na časové linii tři (kód Neil Armstrong) byla politika naprosto odlišná - poraženému nepříteli spíše pomáhala, než aby byla na něj tvrdá.
Obě politiky (na obou časových liniích) však byly pro Spojené státy katastrofální.
V letech 1952 až 1982 jsem nikdy neměla skutečnou příležitost využít svých studií japonského jazyka a písma. O dvacet čtyři století později přiměla má znalost japonštiny Jubala, aby mne požádal, abych akceptovala neobvyklý úkol. Bylo to poté, co jsem se ze začátečnice v omlazování stala členkou Časovému sboru. Závěr dlouhé a rozhořčené války mezi Spojenými státy a Japonskou říší byl katastrofální pro obě strany na všech časových liniích pod dohledem Okruhu Ouroboros, a to tam, kde Spojené státy "vyhrály" i tam kde "vyhrála" Japonská říše - například na časové linii sedm (kód Fairacres), kde si císař a Reichsführer rozdělili kontinent napůl podél řeky Mississippi.
Matematici Časového sboru vedení Libby Longovou s jejich řadou počítačových simulátorů pod dohledem Mycrofta Holmese (počítače, který vedl Lunární revoluci na časové linii tři) se pokoušeli zjistit, jestli mohou nebo nemohou být vytvořeny revidované dějiny, ve kterých k japonsko - americké válce nikdy nedošlo. Pokud by to šlo, podařilo by se vyhnout úpadku planety Země, ke kterému po této válce došlo na všech prozkoumaných časových liniích?
Za tímto účelem potřeboval Sbor mít agenty před rokem 1941 v Japonsku a ve Spojených státech.

Agenti pro Spojené státy nebyli žádným problémem, protože v Zapadáku existovaly bohaté archivy amerického jazyka, historie a kultury ve dvacátém století gregoriánské éry, stejně jako existovali obyvatelé Tertia, kteří měli zkušenosti s touto kulturou v cílové době nebo kolem ní: Lazarus Long, Maureen Johnsonová, Jubal Harshaw, Richard Campbell, Hazel Stoneová, Zeb Carter, Hilda Mae Burroughsová, Deety Carterová, Jake Burroughs a další - nejvíce Anne zvaná Hodnověrná svědkyně. Vím, že ji tam poslali, pravděpodobně i pár dalších.
Počet obyvatelů planety Tellus Tertius, kteří by znali japonský jazyk a kulturu dvacátého století gregoriánské éry se pohyboval mezi nulou a ničím. Byli tam dva lidé s čínskými předky, Dong Xia a Marey Choy-Muová, kteří se fyzicky podobali Japoncům, ani jeden z nich však neuměl ani slovo japonsky nebo něco o japonské kultuře.
Bezpochyby jsem se nemohla vydávat za Japonku - rusovlasé Japonky jsou běžné asi tak jako srst na rybě - ale mohla jsem mluvit a psát japonsky, ne jako domorodec, ale jako cizinec, který japonštinu studoval. Tak bylo přijato rozumné rozhodnutí: Pojedu tam jako turistka - jako výjimečná turistka, která si dala tu námahu naučit se něco z jazyka, kultury a historie Nipponu předtím, než tam pojede.
Turista, který si dá tu námahu, aby studoval tyto aspekty země před její návštěvou bude vždy vítán, pokud je zdvořilý podle jejich pravidel zdvořilosti. Je lehké ukvapeně říci, že by to měl dělat každý turista, ve skutečnosti to však je obtížné a je to náročné na čas a peníze. Vím dobře, jak na cizí jazyky a baví mne jejich studium. Ve věku sedmdesáti let jsem tedy uměla pět moderních jazyků včetně svého vlastního.
Zbývalo ještě více než tisíc jazyků, které jsem neznala a asi tři miliardy lidí, se kterými jsem neměla společnou řeč. Ten úkol je příliš veliký - byla by to práce pro Tantala.
Byla jsem však dobře připravena na roli neškodné turistky v Japonsku v dekádě předcházející té velké válce v letech 1941-45. Tak jsem se rozjela a vystoupila v Macau. To je místo, kde je podplácení společenskou normou a peníze dokáží téměř všechno. Byla jsem vyzbrojena značnými částkami peněz a třemi velmi opravdovými pasy, jeden z nich tvrdil, že jsem Kanaďanka, druhý tvrdil, že jsem Američanka a třetí tvrdil, že jsem z Británie.
Trajektem jsem se dostala do Hongkongu, místa, které bylo mnohem víc čestné, ale kde jsou peníze přesto ve veliké úctě. To už jsem zjistila, že na Dálném východě nemají v té době dobré mínění o Britech a Američanech, a že Kanaďané ještě nevyvolali žádnou zvláštní nelibost. Tak jsem začala používat pas, podle kterého jsem se narodila v Britské Kolumbii a žila ve Vancouveru. Holandská obchodní loď Ruys mne dopravila z Hongkongu do Jokohamy.
V letech 1937 a 1938 jsem strávila nádherných dvanáct měsíců toulkami po Japonsku. Spávala jsem v místních hostincích, krmila mrňavé jeleny v Naře, byla jsem bez sebe z pohledu na Fudžijamu za úsvitu, plavila se po Vnitřním moři na hezkém malém parníčku, vychutnávala krásy jedné z nejhezčích zemí a kultur v celých dějinách - a přitom jsem sbírala údaje, které jsem nahrávala na implantovaný a hlasem ovládaný záznamový přístroj, který se v mnohém podobal tomu, který používám teď.
Taky jsem měla v sobě signalizační čip, byl stejný jako ten, co mám teď. Skutečnost, že jsem nebyla zatím nalezena, mi naznačuje, že ústředí Časového sboru neví, na které planetě se nacházím. Zařízení by mělo být natolik citlivé, aby vystopovalo agenta, který nepřišel na místo setkání, na každém místě, pokud se nachází na planetě, na kterou byl vyslán.
To je ta špatná zpráva. A tady je ta dobrá. Několikrát jsem slyšela o jiné rusovlasé Angličance, (Američance), (Kanaďance), která cestovala po Japonsku a studovala japonské zahrady. Mluvila japonsky a prý vypadala jako já... i když ta poslední věc mnoho neznamená, my rovnoocí jim připadáme všichni stejní. Rudých vlasů si však přirozeně všimne každý a když někdo mluví japonsky, tak je to též nápadné.
Byla jsem (budu) poslána do minulosti na ještě jednu návštěvu předválečného Japonska? Jsem sama se sebou v časové smyčce? Tento paradox mě neznepokojuje, časoví agenti si na smyčky zvykli - jsem už dvanáct měsíců ve smyčce pro roky 1937 a 1938, které jsem poprvé strávila v Kansas City s výjimkou dvou červencových týdnů po narození Priscilly a Brianových advokátských zkoušek. Tyto dvě věci jsme oslavili výletem do kaňonů v Utahu - Bryce, Cedar Breaks, Severní okraj.
Pokud jsem tedy ve smyčce (trojité) v Japonsku v letech 1937 a 1938, pak se to ztrojení odehraje v

budoucnosti na mé osobní časové linii a po mé nynější přítomnosti... to tedy značí, že Pixel tu zprávu dopraví a někdo mne zachrání. V čase nejsou paradoxy, všechny zdánlivé paradoxy lze rozmotat. Ta nitka, na které věším svou naději, je však velmi tenká.

Úterý 8. srpna 1952 na časové linii dvě začalo pro Maureen jako smutný den... poprvé ve svém životě byla absolutně sama. Sama s únavnými domácími pracemi, s vyklizením a uzavřením našeho starého farmářského stavení a jeho prodejem. Svým způsobem to však byl i radostný den. Můj život v manželství skončil, když se Brian se mnou rozvedl, mé vdovství skončilo, když se Susan vdala, tato činnost pro mne znamenala začátek mého života osamělé ženy.
Jaký je rozdíl mezi vdovským stavem a stavem osamělé ženy? Podívejte se na to z historického hlediska, prosím. Když jsem se na konci devatenáctého století vdala, ženy byly nepochybně občany druhé kategorie a každý to považoval za samozřejmé. Ve většině států žena nemohla volit, podepisovat smlouvy, vlastnit nemovitý majetek nebo být porotkyní. Nemohla dělat spoustu dalších světských činností bez souhlasu nějakého muže - jejího otce, manžela nebo prvorozeného syna. Většina povolání, řemesel, živností a zaměstnání byla před ní uzavřena. Žena advokátka, lékařka nebo inženýrka vyvolávala stejný podiv jako tančící medvěd.
"Zázrakem není, jak ten medvěd dobře tančí, ale že vůbec tančí." Myslím, že toto pochází od doktora Samuela Johnsona - muže, který ženy považoval za občany nejméně třetí třídy, byly ještě níže než Skoti nebo Američané - dvě skupiny, ke kterým měl docela malou úctu.
V průběhu celého dvacátého století se právní postavení žen pomalu zlepšovalo. Do roku 1982 byly zrušeny skoro všechny zákony, které diskriminovaly ženy.
Méně výrazná, ale přinejmenším stejně důležitá a nezrušitelná byla předpojatost vůči ženám vyplývající z kultury. Uvedu příklad:
V létě roku 1942, když jsme bydleli na Woodlawn Avenue v Chicagu, byl náš dům po dva týdny nominačního sjezdu Demokratické strany obzvlášť přeplněný hosty. Jeden ze správců Howardovy nadace, Rufus Briggs mi jednoho dne při snídani řekl: "Nechal jsem nějaké prádlo na pranína tom lehátku na balkóně, kde jsem spal. Potřebuji to mít vypráno do čtyřiadvaceti hodin a je jim třeba říct, aby jenom trochu naškrobili límce - nikde jinde neškrobit."
Řízně jsem mu odpověděla: "Řekněte si jim to sám." Necítila jsem se příliš vlídná, neboť jsem den předtím byla vzhůru dlouho do noci, protože jsem připravovala provizorní spaní pro opozdilce, jako byl například samotný Briggs - patřil mezi ty dobře naložené idioty, kteří si přijedou do Chicaga a nestarají se o to, že v této době jsou všechny hotely již několik měsíců totálně obsazeny až po Gary ve státě Indiana. Pak jsem se časně ráno vytáhla z postele, najedla se v kuchyni, abych uvařila a naservírovala snídani pro tucet dalších lidí.
Briggs se na mne podíval, jako kdyby nevěřil vlastním uším. "Nejste najatá hospodyně?"
"Jsem hospodyně, ale nejsem vaše služka." Briggs zamžikal očima a pak se obrátil na Briana. "Pane Smithe?"
Brian tiše řekl: "Zmýlil jste se, pane Briggsi. Tato paní je má manželka. Setkal jste se s ní včera večer, světla však byla ztlumená a šeptali jsme, protože ostatní spali. Zřejmě jste ji dnes ráno nepoznal. Jsem si však jist, že paní Smithová by jako pozornost pro hosta s potěšením poslala místo vás vyprat vaše prádlo."
Řekla jsem: "Ne, neměla bych to potěšení."
Teď byla řada na Brineym, aby se zatvářil překvapeně. "Maureen?"
"Nepošlu jeho prádlo vyprat a zítra ráno mu neuvařím snídani. Jediná věc, co udělal dnes ráno byla, že si stěžoval na svá vajíčka, neřekl ani děkuji, když jsem před něj postavila snídani. Tak se může jít zítra nasnídat někam ven, představuji si, že by mohl najít něco otevřeného na 66. ulici. A mám pro vás všechny ještě jednu zprávu," dodala jsem a podívala jsem se kolem sebe. "Nemáme zde žádné sluhy. Já se chci dostat do Sjezdové haly stejně jako vy. Včera jsem přišla pozdě, protože jsem stlala postele a myla nádobí. Jenom jeden z vás si ustlal vlastní postel - díky Merle! Dnes nebudu postele ustýlat. Pokud si je neustelete sami, tak je večer naleznete rozestlané. Teď hned potřebuji dobrovolníky na poklizení stolu a umytí nádobí... a pokud žádné nebudu mít, zítra nikomu neuvařím snídani."

O hodinu později jsme s Brianem odcházeli na sjezd. Když jsme kráčeli ke stanici tramvaje, řekl mi:
"Maureen, teď mám poprvé možnost promluvit si s tebou osamotě.
Opravdu se mi nelíbilo, jak jsi mne nepodpořila, když jsem jednal s druhým správcem nadace."
"Jak to?", zeptala jsem se (věděla jsem dobře, co tím myslí).
"Řekl jsem panu Briggsovi, že bys byla potěšena, kdybys mohla poslat jeho prádlo do prádelny a pak jsi to v rozporu se mnou kategoricky odmítla. Má drahá, ty jsi mne ponížila."
"Briney, já jsem byla ponížena, když ses pokusil změnit stav věcí poté, co jsem mu řekla, aby si prádlo poslal do prádelny sám. Já jsem jednoduše trvala na svém."
"On se však zmýlil, drahá, myslel si, že jsi služkou. Snažil jsem se to zahladit tím, že jsem řekl, že bys byla potěšena, kdybys to mohla udělat jako laskavost pro hosta."
"Proč jsi neřekl, že ty bys byl šťasten poslat mu prádlo do prádelny?"
"Co?" Brian se zdál upřímně zmaten.
"Mohu ti říci, proč jsi se nenabídl, že to uděláš. Protože vy jako muži považujete za ženskou práci poslat prádlo do prádelny. A je to i tehdy, když je to tvé prádlo a já jsem žena. Nejsem však manželkou Rufuse Briggse a nebudu pro něj dělat práci služky. Je to hlupák."
"Maureen, někdy ti nerozumím."
"Máš pravdu, někdy mi nerozumíš."
"Myslím tím - vem si tu záležitost se stlaním postelí a mytím nádobí. Když jsme doma, nikdy nečekáme od hostů, aby myli nádobí nebo si stlali vlastní postele."
"Briane, doma mám vždy dvě nebo tři velká děvčata, aby mi pomohla... a nikdy tucet hostů najednou. A naše ženské návštěvy obvykle nabídnou svou pomoc, a když jejich pomoc potřebuji, tak je nechám dělat. Není to jako tato banda, které musím stát tváří v tvář teď. Nejsou to naši přátelé, nejsou ani příbuzní, většina z nich je mi úplně cizí a všichni se chovají, jako bychom vedli penzión. Většina z nich alespoň řekne děkuji a prosím. Pan Briggs to nedělá. Briney, v jádru věci máš ty a pan Briggs stejný postoj k ženám, oba považujete ženy za služky."
"Nevidím to tak. Nemyslím si, že jsi spravedlivá."
"Ano? Tak se tě zeptám ještě jednou: Když jsi chtěl být tak laskavý k hostovi, proč jsi se mu nenabídl sám, že se postaráš o jeho prádlo? Umíš používat telefon a zlaté stránky stejně dobře jako já, takže dokážeš zařídit nebo udělat všechno, co je potřebné. Na poslání prádla do prádelny není nic, co by vyžadovalo zvláštní ženskou zručnost, můžeš to udělat stejně lehce jako já. Proč jsi považoval za vhodné dobrovolně nabídnout mé služby i přes můj projevený odpor?"
"Myslel jsem si, že bylo taktní udělat něco takového."
"Taktní vůči komu, pane? Vůči vaší ženě? Nebo vůči obchodnímu společníkovi, který byl na ni hrubý?"
"Hmm... už o tom nebudeme mluvit."

Tento incident nebyl neobvyklý, byl mimořádný pouze tím, že jsem odmítla akceptovat obvyklou podřízenou úlohu, podle které se od ženy, každé ženy, čekalo, že bude posluhovat mužům. Zrušení zákonů nezmění tyto přístupy, protože byly získány příklady z nejranějšího dětství.
Tyto přístupy nemohou být zrušeny jako zákony, protože jsou obvykle pod úrovní uvědomění si něčeho. Zamyslete se, prosím nad tím, kdo vaří kávu. Jste ve smíšené společnosti, která se sešla za účelem obchodním nebo podobným, na poradě v práci, na shromáždění kvůli nějaké věci veřejného zájmu nebo na schůzce rodičů. Káva je dobrý nápad na podporu výměny myšlenek a nápadů, a prostředky k její přípravě jsou vždy k dispozici.
Kdo bude vařit kávu? Mohl by to být i muž. Ale nesázejte na to, je to deset ku jedné, že byste prohráli.
Postupme třicet let dopředu od incidentu s mírně naškrobeným hlupákem Briggsem - z roku 1940 do roku 1970. Kolem roku 1970 už neexistovala většina právních zábran rovnosti mezi pohlavími. Tento incident se týkal schůze představenstva společnosti Skyblast Freight, podniku ze skupiny D.D. Harrimana. Byla jsem členkou představenstva a nebyla to má první schůze. Znala jsem všechny členy představenstva od vidění a oni znali mne, nebo alespoň měli příležitost mne uvidět.
Musím však přiznat, že jsem vypadala mladší, než tomu bylo, když mne viděli naposled. Nechala jsem si zformovat své vytahané a dětmi rozžvýkané prsy a ve stejné nemocnici v Beverly Hills jsem si nechala

zabrat kůži pod vlasy a tak natáhnout kůži obličeje. Pak jsem odjela do Arizony na kondiční ranč, abych zhubla o 7 kilogramů a dostala se do špičkové kondice. Poté jsem odjela do Vegas a utrácela peníze za ultraelegantní a velmi ženský působící nové šaty - nechtěla jsem kalhotové kostýmy šité na míru, které nosila většina žen v řídících funkcích. Trochu namyšleně jsem si uvědomovala, že nevypadám na osmdesát osm let, které jsem měla a ani na padesát osm let, která jsem přiznávala. Myslím si, že jsem vypadala na jasných čtyřicet.
Čekala jsem v předsíni před konferenční místností s úmyslem, že nepůjdu dovnitř, pokud mě nezavolají - schůze představenstev jsou tak nudné... ale jistě se přihodí nějaká krize, když na některou z nich nepřijdete.
V okamžiku, když nad dveřmi do zasedačky začalo blikat světlo, vrazil do předsíně někdo zvenku. Byl to pan Phineas Morgan, vedoucí síla podstatného minoritního bloku akcií. Mířil přímo k blikajícímu světlu a sundával si plášť. Když procházel kolem mě, tak mi ho hodil. "Postarejte se o to!"
Uhnula jsem a nechala plášť přistát na zemi. "Hele, Morgane!" Zastavil se a podíval se zpět. "Váš plášť."
Vypadal překvapeně, ohromeně, rozhořčeně a pomstychtivě, všechno najednou. "Co si to dovoluješ, ty malá potvoro. Nechám tě za to propustit."
"Tak si hned poslož," prošla jsem kolem něj do zasedačky, našla si podle jmenovky místo a posadila se.
Několik vteřin poté se oproti mně posadil on. Tehdy jeho obličej dostal ještě další výraz.
Phineas Morgan se nepokoušel úmyslně využít jiného člena představenstva jako sluhu. Viděl ženskou postavu, která v jeho mysli mohla být pouze nějaká zaměstnankyně - sekretářka, recepční, kancelářská síla nebo něco takového. Opozdil se a spěchal, tak předpokládal, že "podřízená pracovnice" samozřejmě pověsí jeho plášť, aby on mohl jít přímo k prezenci. Poučení z toho? V roce 1970 a na časové linii dvě právní systém předpokládal, že člověk je nevinen až do té doby, co mu byla vina prokázána. V roce 1970 a na časové linii dvě kulturní systém usuzoval, že žena je v podřízeném postavení, pokud to nebylo nějakým způsobem dokázáno jinak - přes všechny zákony, které tvrdily, že obě pohlaví jsou rovnoprávná.
Naplánovala jsem si, že této aroganci vykopu zuby.

5. srpen 1952 byl začátkem mého života osamělé ženy, protože to byl den, kdy jsem se rozhodla, že se ke mně budou chovat stejným způsobem jak se chovají k mužům, tedy s respektem k mým právům a privilegiím - nebo budu kolem toho dělat poprask. Už jsem neměla rodinu, už jsem nemohla mít děti, manžela jsem nehledala, byla jsem finančně nezávislá (a jak!) a byla jsem pevně rozhodnuta, že už nikdy nebudu "posílat prádlo do prádelny" nějakému muži pouze proto, že používám záchod určený pro ženy, a ne záchod pro ty, kteří do něj něčím ukazují.
Nechtěla jsem být kvůli tomu agresivní. Pokud mi gentleman přidrží dveře otevřené, budu to akceptovat jako zdvořilost a poděkuji mu. Pravý gentleman rád nabízí malé galantnosti a pravá dáma je vděčně přijímá s úsměvem a slůvkem díků.
Uvádím to proto, že v sedmdesátých letech bylo mnoho žen, které nemilosrdně napadaly muže, pokud byl trochu galantní, jako když jim přidržel židli nebo jim nabídl pomoc při nastupování nebo vystupování z auta. Tyto ženy (byla jich menšina, byla to však menšina všudypřítomná a nepříjemná) se k tradiční zdvořilosti chovaly, jako kdyby to byla urážka. Postupem času jsem je začala považovat za "lesbickou mafii". Nevím o tom, zda byly všechny homosexuální (i když jsem si u některých z nich v tom jistá), jejich chování mne nutilo dávat je všechny do jednoho pytle.
Pokud některé z nich nebyly lesbičky, kde mohly nalézt heterosexuální partnery? Co to může být za slabocha, co snáší takovou hrubost u žen? Je mi líto, ale musím říct, že kolem sedmdesátých let bylo všude plno slabochů všech druhů. Všude se nahoru dostávali slaboši. Chlapský muž, statečný gentleman, ten typ člověka, který nečeká na povolání do války, se Stával vzácným zbožím.

Největší problém jsem při odstěhování z domu měla s knížkami, které z nich někde uskladnit, které darovat, a které si vzít sebou. Nábytek a malé věci, jako kuchyňské nádobí a ložní prádlo dám z větší části Výboru dobré vůle. V domě jsme bydleli dvacet tři roky, 1929 až 1952, většina nábytku byla stejně stará nebo jenom o málo mladší. Poté, co byly celou tu dobu otloukány kupou čilých dětí, tržní cena

těchto movitostí byla příliš malá na to, aby se vyplatilo jejich skladování - a já jsem neměla v úmyslu založit si v dohledné budoucnosti opravdovou domácnost.
Váhala jsem, co udělat s mým starým pianinem. Byl to starý přítel, Briney mi ho daroval v roce 1909 - již tehdy bylo z druhé (třetí?) ruky. Byl to první znak toho, že Brian Smith a partneři už začínali vydělávat. Brian za něj na dražbě zaplatil čtrnáct dolarů.
Ne! Pokud se mé plány mají naplnit, musím cestovat nalehko. Klavíry se dají všude pronajmout.
Když jsem se rozhodla vzdát pianina, další rozhodnutí už byla lehká. Předsevzala jsem si začít s knížkami. Seberu všechny knížky z celého domu a dám je do obývacího - ne, do jídelního pokoje a navrším je na jídelní stůl. Kdo by tomu věřil, že v jednom domě může být tolik knížek?
Teď se roztáhne velký rozkládací stůl a začnou se na něj skládat knížky pro uskladnění. Pak vytáhnout malý nízký čajový stolek a na něj pokládat knížky, které si vezmu sebou. Rozložit karetní stolky na knihy, které dám Výboru dobré vůli. Nebo je dám Armádě spásy? Kdo z nich se dostaví dříve a odnese si to, může si vzít všechno - oblečení, knihy, povlečení, nábytek, cokoliv. Ale musí si pro to přijet.
O hodinu později jsem si ještě stále pevně říkala: Ne! Nic nečti. Pokud si to musíš přečíst, tak tu knížku polož na hromadu "beru sebou" - můžeš tu hromadu probrat později.
Uslyšela jsem mňoukání kotěte. Řekla jsem. "Susan, ty holka! Co jsi mi to udělala?" Před dvěma lety jsme zůstali bez kočky po tragickém úmrtí Kapitána Blooda, pravnuka Chargé d'Affaires - náhlém úmrtí pod koly auta na Rockhillském bulváru, které pak ujelo. V předchozích třiačtyřiceti letech jsem se nikdy nepokoušela mít dům bez kočky. Mám ve zvyku souhlasit s panem Clemensem, který si pronajal tři kočky, když se nastěhoval do svého domu v Connecticutu, aby novému domu dodal pocit zabydlenosti. Tehdy jsem si však předsevzala probíjet se životem bez kočky. Patrikovi bylo osmnáct, Susan šestnáct, oba již dostali svůj seznam howardovských kandidátů. Dalo se předvídat, že každý z nich opustí v blízké budoucnosti hnízdo.
Kočky mají jeden velký nedostatek. Pokud některou z nich adoptujete, máte ji na celý život. Tedy na celý kočičí život. Kočka nemluví anglicky, nerozumí porušeným slibům. Když ji opustíte, zemře a její duch vás bude po nocích strašit.
Toho dne, kdy byl Kapitán Blood zabit, nikdo z nás toho mnoho nesnědl z večeře a nebyli jsme mnohomluvní. Nakonec Susan řekla: "Mami, začneme se dívat na inzeráty, nebo půjdeme do spolku pro ochranu zvířat?"
"Proč, drahoušku?" (Byla jsem schválně nechápavá.)
"No, kvůli kotěti."
Tak jsem jim to pověděla přímo. "Kotě by mohlo žít patnáct let nebo více. Když vy dva odejdete z domu, já tento dům prodám, protože nemám v úmyslu potloukat se sama domem, který má čtrnáct pokojů. Co pak bude s kočkou? Nebude s ní nic, protože žádná kočka nebude.
* * *
"Asi za dva týdny se Susan trochu opozdila při své cestě ze školy. Vešla dovnitř a řekla: "Mami, musím na pár hodin odejít na nějakou pochůzku." Nesla nějaký hnědý papírový pytlík.
"Dobře, drahoušku. Smím se zeptat proč a kam?"
"S tímto." Položila pytlík na kuchyňský stůl. Pytlík se nachýlil a vylezlo z něj kotě. Hezké kotě, malé a pohledné, černobílé, přesně takové, jaké je popisováno v Elliotově básni.
Řekla jsem: "Ach, bože!"
Susan řekla: "Je to v pořádku, mami. Už jsem jí vysvětlila, že tady nemůže žít."
Kotě se na mě podívalo široce otevřenýma očima, pak se posadilo a začalo si drápky uhlazovat svou bílou náprsenku. Řekla jsem: "Jak se jmenuje?"
"Nemá jméno, mami. Nebylo by správné dávat mu jméno. Vezmu ho do města do spolku pro ochranu zvířat, aby ho mohli bezbolestně uspat. To je ta pochůzka, kterou musím udělat."

Byla jsem na Susan tvrdá. Kotě bude muset krmit sama. Musí čistit jeho krabici s pískem a vyměňovat písek, když to bude potřebné. Musí kotě naučit, jak se mají používat dvířka pro kočky. Musí se postarat o jeho očkování a nosit ho do veterinární nemocnice na náměstí Plaza a zpět, když to bude nutné. Kotě bylo její, výlučně její a musí si ho vzít sebou, když se vdá a odejde z domu.

Kotě a dívka to poslouchaly vážně, se široce otevřenýma očima, s podmínkami souhlasily obě. Pokoušela jsem se s ním příliš nespřátelit - chtěla jsem, aby se vázalo jenom na Susan, aby vzhlíželo jenom k ní.
Co však můžete dělat, když se nepravidelná černobílá kulička posadí na zadní nohy, vystrčí své malé kulaté bříško, mává svýma deseticentimetrovýma pacičkama kolem svých uší a říká velmi jasně: "Mami, prosím. Pojď se se mnou prát."
Přesto Susan zůstala povinnost vzít si kotě sebou. O tom jsme již nemluvily, dohoda však nebyla nikdy změněna.
Šla jsem k předním dveřím - žádná kočka. Pak jsem zašla k zadním dveřím. "Vstupte, Vaše Výsosti." Její Jasnost, Princezna Polly Ponderosa Penelope Pochmýřená, slavnostně vstoupila se vztyčeným ocasem. (Už bylo načase! Stejně děkuji, ať se to už nestane a co je k jídlu?") V kuchyni se posadila směrem k kredenci, kde bývaly konzervy se žrádlem pro kočky. Snědla patnáctidekovou konzervu tuňáka s játry a chtěla ještě. Stejně pochodila konzerva telecího ve vlastní šťávě a pak snědla jako zákusek pár sušenek, přičemž mne občas bouchla hlavou do nártu. Pak už konečně skončila a začala se čistit.
"Polly, ukaž mi packy." Nebyla jako obvykle bez nejmenší poskvrny a nikdy jsem ji neviděla tak hladovou. Kde byla poslední tři dny?
Když jsem si prohlédla její packy, byla jsem si jistá, že byla na silnici. Vymýšlela jsem si nepříjemné dotazy, které položím Susan, až zatelefonuje. Pokud zatelefonuje. Zatím však byla kočka tady, a byl tu její domov a odpovědnost byla z toho titulu má. Když se odstěhuji z tohoto domu, kočka musí se mnou. Tomu se nelze vyhnout. Susan, přála bych si, abys nebyla vdaná alespoň na chvíli, abych ti mohla napráskat.
Namazala jsem jí vazelínu na packy a pustila se opět do práce. Princezna Polly usnula na hromadě knížek. Pokud jí Susan chyběla, nemluvila o tom. Zdálo se, že je ochotná se uskromnit a mít pouze jednoho sluhu.
Kolem jedné odpoledne jsem ještě stále třídila knížky a pokoušela se rozhodnout, zda si udělám chlebíček nebo se rozšoupnu a otevřu si konzervu rajčatové polívky - když se ozval zvonek u vchodových dveří. Princezna Polly zvedla hlavu. Řekla jsem: "Ty někoho očekáváš? Není to Susan?" Pak jsem šla ke dveřím.
Nebyla to Susan, byli to Donald s Priscillou.
"Pojďte, drahoušci!" Otevřela jsem dveře dokořán. "Máte hlad? Obědvali jste?" Na nic jsem se jich neptala. Robert Frost, který byl v tom století na mé časové linii velmi populární, napsal báseň "Smrt nádeníka", která obsahuje definici: "Domov, to je místo, které vás musí přijmout, když tam přijdete". Dvě z mých dětí přišly domů. Řeknou mi, co mi budou chtít říct, když se k tomu dostanou. Byla jsem prostě ráda, že mám dům, do kterého je mohu vzít, a že ještě stále mám pro ně ložní prádlo. Kočka a děti nezměnily mé plány - ale plány mohou počkat. Byla jsem ráda, že se mi nepovedlo odejít o den dříve, již v pondělí čtvrtého - minuli bychom se všichni tři. To by bylo tragické!
Pustila jsem se do přípravy oběda - bylo to vaření vyžadující fantazii. Otevřela jsem Campbellovu rajskou polévku, dvě plechovky. "Počkejte, zůstalo mi dost nepříliš oschlého dortu ze svatební hostiny a dvoulitrové balení vanilkové zmrzliny, které není otevřené. Kolik toho vy dva sníte?"
"Moc!"
"Priss má pravdu, dnes jsme nejedli vůbec nic."
"Proboha! Posaďte se. Snězte rychle trochu polívky a pak se podíváme, co dalšího budete chtít. Nebo byste raději měli něco, co bývá ke snídani, když vidím, že to je pro vás snídaně? Šunku s vejci nebo lupínky?"
"Cokoliv," odpověděl můj syn. "Pokud je to živé, ukousnu tomu hlavu."
"Chovej se slušně, Donnie," řekla jeho sestra. "Mami, začneme s polívkou."
Zatím, co jsme jedli, Priscilla se zeptala: "Proč jsou všude naskládány knížky, mami?"
Vysvětlila jsem jim, že se připravuji odstěhovat z domu a připravuji se ho prodat. Mé děti se na sebe podívaly, obě vypadaly vážně, téměř ustaraně. Podívala jsem se na jejich obličeje. "Jen klid," poradila jsem jim. "Není důvod ke smutku. Nemusím dodržet žádný termín a toto je váš domov. Nechcete mi

něco říct?"
Většina byla zřejmá z toho, jak vypadali - ušpinění, unavení, hladoví a na mizině. Měli nějaký problém s otcem a nevlastní matkou a "navždy" odešli z Dallasu. "Mami, ale to bylo předtím, než jsme věděli, že se chystáš prodat tento dům. Musíme si najít nějaké jiné místo, kam bychom šli... protože ani Donnie ani já se tam nevrátíme."
"Nespěchejte tolik," řekla jsem jim. "Nejste na ulici. Prodám tento dům, to ano - ale najdeme si jinou střechu nad hlavou. Teď je ta správná doba na prodej domu, tak jsem řekla Georgovi Strongovi - on se zabývá nemovitostmi - že tento dům bude k dispozici, když se Susan vdá. Hmm -" Šla jsem k vizifonu a namačkala číslo firmy Harriman a Strong.
Na obrazovce se objevil ženský obličej. "Harriman a Strong, investice. Harriman Industries. Spojené průmyslové podniky. Čím vám mohu pomoci?"
"Jsem Maureen Johnsonová. Chtěla bych mluvit s panem Harrimanem nebo panem Strongem."
"Žádný z nich není tady. Můžete nahrát pro ně zprávu - kódovací zařízení spolu s kontrolou proti odposlechu jsou k dispozici, pokud si to přejete. Nebo s vámi může mluvit pan Watkins od nás."
"Ne. Spojte mě s Georgem Strongem."
"Je mi to líto. Chcete mluvit s panem Watkinsem?"
"Ne, nechci. Řekněte panu Strongovi toto: Georgi, tady je Maureen Johnsonová. Ta parcela je teď k dispozici a zavolala jsem ti, abych ji nabídla jako prvnímu tobě, jak jsem slíbila. Já jsem svůj slib splnila, ale chci obchod udělat dnes. Takže budu volat společnost J.C. Nicholse."
"Počkáte chviličku, prosím?" Její obličej byl nahrazen rozkvetlou zahradou a její hlas nasládlým provedením kousku "Společenský večer v osmnáctém století".
Objevil se obličej George Stronga. "Zdravím, paní Johnsonová. Rád vás vidím."
"Starouši, pro tebe jsem Maureen. Zavolala jsem ti, abych ti řekla, že se stěhuji. Teď je tvá chvíle, pokud ho chceš. Ještě stále ho chceš?"
"Může se mi hodit. Máš představu o ceně?"
"Jistě, že mám. Právě dvojnásobek toho, co jsi ochoten zaplatit."
"To je opravdu dobrý začátek. Teď můžeme smlouvat."
"Počkej, Georgi. Potřebuji jiný dům. Menší, s třemi ložnicemi a aby se dalo dojít pěšky k Jihozápadní střední škole! Máš něco takového?"
"Asi ano. Nebo přes trať a nedaleko Šónijské misijní střední školy. Chceš je vyměnit?"
Ne. Počítám, že ti sedřu kůži při první transakci. Chci si dům pronajmout na jeden rok s automatickým prodlužováním, pokud se devadesát dnů předem nedá výpověď."
"V pořádku. Skočím k tobě zítra ráno? Kdy, v deset? Podívám se na nemovitost a ukážu ti její nedostatky a donutím tě snížit cenu."
"Domluveno, tak v deset. Díky, Georgi."
"Je mi to vždy radostí, Maureen."

Donald řekl: "Telefony v Dallasu jsou nyní všechny s tankovými obrazovkami. Jak to, že v KC se ještě používají ploché obrazovky? Proč je nezmodernizují?"
Odpověděla jsem: "Je to záležitost peněz, Donalde. Každá otázka začínající na 'Proč to nedělají', má vždy jako odpověď 'Peníze'. V tomto případě ti však mohu poskytnout víc podrobností. Ukázalo se, že experiment v Dallasu není efektivní vzhledem k vynaloženým nákladům a třídimenzionální tanky se postupně přestanou používat. Celá věc je popsaná ve Wall Street Joumalu. Staré exempláře za poslední čtvrtletí jsou složeny v knihovně. Je to šestidílný článek, vždy na první stránce."
"Neměl jsem s tím začínat. Když se jim to líbí, mohou pro mne za mne používat kouřové signály."
"Buď rád, že jsi s tím začal a využij možnosti, kterou jsem ti nabídla. Donalde, když se chceš vyrovnat s džunglí tam venku, musí se tvými oblíbenými komiksy stát Wall Street Journal a podobné publikace jako Economist." Dodala jsem: "Zmrzlinu a dort?"

Priscillu jsem uložila do pokoje po Susan a Donalda do místnosti, ve které předtím byl Patrick, bylo to hned za mou koupelnou. Spát jsme šli brzo.

Kolem půlnoci jsem se vzbudila a šla na záchod. Nerozsvěcovala jsme světlo, protože svítil měsíc. Právě jsem se chystala spláchnout, když jsem uslyšela nezaměnitelný rytmický zvuk - vrzání postele. Náhle jsem měla po celém těle husí kůži.
Priss a Donnie odešli odsud ještě jako malé děti, měli dva a čtyři roky. Asi si neuvědomovali, že tento starý dům byl zvukově izolován asi tak dobře jako stan. Ach, bože! Ty ubohé děti.
Byla jsem velmi zticha. Rytmus se zrychloval. Pak jsem slyšela jak Priscilla začíná vydávat pronikavý zvuk a Donald začal mručet. Zanedlouho vrzání ustalo a oba si povzdechli. Slyšela jsem, jak Priscilla řekla: "Potřebovala jsem to. Díky, Donnie."
Byla jsem na ni pyšná. Ale teď jsem musela spěchat - i když se mi to vůbec nelíbilo, musela jsem je přistihnout. Jinak bych jim nemohla pomoci.
Za několik sekund jsem klepala na Donaldovy dveře. "Drahouškové, mohu vstoupit?"

19.

Kočky a děti

* * * *

Bylo již po jedné hodině, když jsem od dětí odešla. Tak dlouho trvalo, než jsem je přesvědčila, že se nezlobím, že jsem na jejich straně, že mou jedinou starostí je postarat se, aby jim to neuškodilo - protože to, co dělali, bylo mimořádně nebezpečné všemi možnými způsoby. Byla jsem si jistá, že o některých věděli, ale o některých nemuseli vědět, nebo na ně přinejmenším nemuseli myslet.
Když jsem vešla, abych je navštívila, nevzala jsem si župan. Místo toho jsem vešla jak jsem byla, tedy úplně nahá, protože plně oblečená postava s autoritou, jako například rodič, která vejde a přichází ke dvěm dětem přistiženým při činu je s největší pravděpodobností tak vyděsí, že zapříčiní samovolné vyprázdnění měchýře nebo střev. Jiná lidská bytost, stejně nahá a zranitelná jako jsou oni sami, nemůže prostě být "policajtem". Jak mne před lety naučil otec: kdo chce vědět, kam žába skočí, musí se postavit na místo té žáby.
Přesto se jim nebude líbit, že je někdo nachytal - a nelíbilo se jim to! - ale pokud bych je nenachytala spolu v posteli, pak by mi lhali, kdybych se jich pokoušela vyptávat. Je to podobné tomu starému pravidlu se štěňaty: Pokud štěně u toho nechytneš, nemá smysl obviňovat ho později.
Tak jsem zaklepala, požádala, abych mohla vejít a čekala.
Bylo slyšet potlačené vyjeknutí a pak bylo mrtvé ticho –
Počkala jsem ještě chvíli. Napočítala jsem do deseti a zaklepala ještě jednou. "Donalde! Priscillo! Smím vejít, prosím?"
Bylo slyšet tiché dohadování a pak Donaldův silný mužský baryton zavolal - a zlomil se. "Vejdi, matko."
Otevřela jsem dveře. Nebyla rozsvícena žádná světla, svítil však měsíc a mé oči si již přivykly slabému osvětlení. Byli spolu v posteli, pod přikrývkou, a Donald chránil svou sestru proti všem nebezpečím světa svým silným ramenem, kterým ji objímal, zatímco usilovně předstíral, že tam vůbec není, a že pouze čeká na tramvaj - mé srdce mu bilo vstříc.

Vzduch byl cítit sexem - mužské pižmo, ženské pižmo, čerstvý ejakulát a pot. Jsem odbornicí na vůně sexu s mnoha lety rozsáhlých zkušeností. Pokud bych to neviděla, musela bych si myslet, že to bylo místo orgií alespoň šesti lidí.
Musím přiznat, že část těch pachů pocházela ode mne. Možná je to perverzní být sexuálně vzrušená tím, že přichytím svého syna a dceru v nejskandálnějším ze všech sexuálních zločinů. Vůle však zde nehraje žádnou roli. Od chvíle, co jsem rozeznala to vrzání a vydedukovala, kdo a co dělá, tak jsem tekla. Kdyby vešel King Kong, tak by se mnou neměl žádnou práci. Paula Reverea bych stáhla z jeho koně. Ignorovala jsem však svůj stav, říkala jsem si ale, že mě pravděpodobně nemohou cítit. "Haló, drahoušková. Je uprostřed pro mne místo?"
Chvíli bylo ticho a pak se od sebe odtáhli. Rychle jsem k nim přistoupila dříve, než si to stačili rozmyslet, stáhla přikrývku, přelezla přes Donalda, lehla si mezi ně na záda, dala pravou ruku pod Priscillin krk a natáhla se k Donaldovi. "Použij mé rameno jako polštáře, Donalde, obrať se ke mně, miláčku."
Udělal to, ale toporně a zůstal napnutý. Nic jsem neříkala a přitiskla jsem k sobě obě děti, dýchala zhluboka a pokoušela se zpomalit své srdce. Začalo to působit a zdálo se, že mé děti se též poněkud uvolnily.
Nakonec jsme potichu řekla. "Jak je to milé, mít oba mé miláčky u sebe v posteli," každého jsem si na chvilku přitiskla k sobě a pak uvolnila, stále jsem je objímala.
Priscilla se nesměle zeptala: "Mámo, ty nejsi na nás vzteklá?"
"Vzteklá na vás? Nebesa, to ne! Dělám si o vás starosti, nezlobím se však. Mám tě ráda, drahoušku, oba vás mám ráda."
"Ach, jsem tak ráda, že se nevztekáš." Pak v ní převládla zvědavost. "Jak jsi na nás přišla? Byla jsem velmi opatrná. Předtím, než jsem se vplížila k Donniemu a vzbudila ho, tak jsem naslouchala u tvých dveří, dokud jsem si nebyla jistá, že spíš."
"Asi bych nic nebyla zpozorovala, kdybych před spaním nepila limonádu. Drahoušku, vzbudila jsem se a musela jít na záchod. Zeď od Donaldovy strany postele je zdí od mé koupelny. Zvuk se přes ni dostane. Tak jsem tě slyšela." Přitiskla jsem ji k sobě. "Vypadalo to na skvělou věc."
Chvíle ticha - "Bylo to skvělé."
"Věřím ti. Není nic lepšího, doopravdy nic lepšího jako vnitřnosti drásající orgasmus, pokud nějaký opravdu potřebuješ. A zdálo se, že nějaký potřebuješ. Slyšela jsem tě, jak děkuješ Donaldovi."
"Ehm... zasloužil si poděkovat."
"A bylo to od tebe chytré, že jsi mu to řekla. Priscillo, není nic, co by muž měl rád více, jako uznání za jeho milování. Dodržuj to celý život a bude to dělat šťastnou tebe i tvou lásku. Dej na má slova, zapamatuj si je."
"Nezapomenu na to."
Donald měl zřejmě potíže věřit tomu, co slyšel. "Matko? Chápu to správně, že nemáš nic proti tomu, co jsme dělali."
"Řekni mi, co jste dělali?"
Vyzývavě řekl: "Hmm - šoustali jsme!"
"Šoustání je něco, co dělají psi. Vy jste se milovali, ty jsi se miloval s Priscillou. Nebo, pokud se ti líbí dlouhá lékařská slova, vy dva jste kopulovali a zabývali se koitem za účelem vyvrcholení... což je něco takového jako popisovat nádherný západ slunce vlnovými délkami elektromagnetického spektra. Ty jsi se s ní miloval, drahý a Priscilla je pomilováníhodná. Byla malé dítě k pomilování a jako dospělá žena je ještě více pomilováníhodná."
Rozhodla jsem se, že teď už nadešel čas opřít se do kopřiv, tak jsem pokračovala. "Milování je sladké a dobré. Přesto se o vás dva mimořádně bojím. Předpokládám, že si oba uvědomujete, že společnost kolem vás zásadně neschvaluje to, co jste dělali, a že má proti tomu tvrdé a kruté zákony, a že vás oba strašně potrestá, když vám na to přijdou. Priscillo, tebe oddělí od Donalda a mne, dají tě do domova pro provinilé dívky. Tam budeš nenávidět každou minutu svého pobytu. Donalde, pokud budeš mít štěstí, tak by tě mohli soudit jako mladistvého a udělali by ti něco podobného, co udělají Priscille - polepšovna až do tvých jednadvaceti let, pak záznam v trestním rejstříku a dohled nad tebou jako nad sexuálním zločincem. Nebo by se mohli rozhodnout, že tě budou soudit jako dospělého – pohlavní zneužívání a

incest, asi tak dvacet let pracovního tábora... a dohled až do smrti. Víte o tom, drahoušková?"
Priscilla neodpovídala, protože plakala. Donald mrzutě řekl: "Ano, víme o tom."
"Dobře. A jaká je odpověď?"
"Matko, my se však máme rádi. Priss miluje mne a já miluji Priss."
"To vím a uznávám tvou lásku. Ty jsi mi však neodpověděl, vyhnul jsi se odpovědi. Jaká je odpověď na tvůj problém?"
Zhluboka se nadechl a pak vypustil vzduch dlouhým povzdechem. "Obávám se, že s tím musíme přestat."
Poplácala jsem ho po žebrech. "Donalde, jsi odvážný rytíř a já jsem na tebe pyšná. Teď se tě ale musím zeptat upřímně. Když jsi začal onanovat, zařekl ses někdy? Rozhodl ses, že to už nebudeš dělat?"
"Ehm, ano."
"Jak dlouho ti to vydrželo?"
Rozpačitě odpověděl. "Asi tak den a půl."
"Jak dlouho tedy necháš Priscillu na pokoji, když se ti povede dostat k perfektní a úplně bezpečné příležitosti a ona se bude o tebe otírat a říkat ti, abys nebyl posera?"
"Ale, mámo, to bych mu nedělala!"
Donald si těžce oddechl a vzdychl.
"To je blbost, že bys to nedělala, třískalko. Dělala jsi to, tak s tím přestaň."
"Mami, dostala jsi mne. Co uděláš? Zatlučeš mne do sudu? Nebo mě pošleš do internátní školy v Kemperu?"
"Kemper není dost daleko, lepší by tě bylo zavřít do pevnosti. Děcka, toto není odpověď. Mluvme o něčem jiném. Skutečně jsem to tak myslela, když jsme vám řekla, že se nezlobím. Tak se všichni zapojme do spiknutí, které by zabránilo, aby vám to ublížilo. Za prvé, jakou ochranu před početím používáte?"
Otázku jsem směrovala na oba. Nastalo dlouhé ticho, jak každý z nich (myslím si to) čekal, co odpoví ten druhý.
Nakonec Donald řekl: "Měli jsme pár prezervativů. Ty nám však došly a já neměl peníze."
(Ach, můj bože!) "Jasný důvod proto, abys mne zahrnul do svých plánů. V domě jsou prezervativy, gumové i měchýřové a vždy si můžeš vzít, co potřebuješ. Priscillo, kdy jsi naposled měla menstruaci? Kdy začala?"
"V pondělí čtrnáctého, takže -"
"Priss, to tehdy nebylo. Čtrnáctého byl ten den, když jsme odjeli do Fort Worthu. A pak jsme šli kolem francouzského konzulátu -"
"Obchodního oddělení."
"Tak dobře, bylo to něco francouzského a oni měli vyvěšené vlajky a prapory, protože to bylo výročí dobytí Bastily. Tobě menstruace nezačala ten den, protože - to si pamatuješ, ne? Tak to muselo být další pondělí, pokud to bylo pondělí."
Řekla jsem: "Priscillo, ty si nevedeš kalendář?"
"Samozřejmě, že ano! Vždy."
"Tak pro něj zaběhni, prosím tě. Rozsviťme."
"Ale - ten zůstal v Dallasu."
(Ach, k čertu!) "Tak dobře, nechci volat Marian tak pozdě v noci. Možná byste si vy dva mohli srovnat poznámky a mít v tom jistotu, ať nemusíme volat. Priscillo, víš proč chci vědět to datum?"
"No, myslím si, že vím. Chceš to propočítat a říct mi, zda jsme dnes večer plodná."
"Dobře. A teď oba pozorně poslouchejte. Tady je rozkaz na pochod. Jsou to zákony Médů a Peršanů vytesané do kamene. Když to zjistíme, Priscillo, tak budeš spávat se mnou v den ovulace a tři dni předtím a potom... a každý měsíc mi budeš na očích počas tvého plodného týdne. Po celou dobu, každou minutu. Nebudeme věřit tvým dobrým úmyslům."
Pokračovala jsem: "Nebudu tady moralizovat, jsem pouze praktická. Další tři týdny každého měsíce se vás nebudu snažit držet od sebe. Budete však používat prezervativy z měchýře, a ne z gumy, a budete je používat pokaždé... protože jsou tisíce katolických matek a docela dost nekatolických, které se spoléhají

pouze na "rytmus". Nebudete se milovat nikde jinde než v tomto domě, když v tom domě budu já a nikdo jiný a všechny vnější dveře budou zamčeny.
Na veřejnosti se budete chovat jako většina bratrů a sester, tedy přátelsky, ale trochu znuděně jeden k druhému. Nikdy nebudete jeden k druhému projevovat žárlivost. Žárlivost a vlastnické chování je úplným prozrazením. Donalde, ty ale můžeš vždy být odvážným rytířem své sestry, který má právo praštit do sanice nebo použít karate na každého, když to bude třeba na její obranu před nějakým blbcem. To je bratrovou povinností a zároveň jeho čestným privilegiem."
"To je to, co se stalo," řekl chraplavě Donald.
"Co to bylo, Donalde?"
"Gus ji nenechal na pokoji a byl na ni ošklivý. Tak jsem ho odtáhl a vymlátil mu duši z těla. On pak o tom lhal, teta Marian uvěřila jemu a nevěřila nám, řekla to tátovi a táta stál za tetou Marian a - prostě jsme se té noci ztratili. Neměli jsme dost peněz na autobus, tak jsme jeli stopem a peníze, co jsme měli, jsme si šetřili na jídlo. Ale -" Donald se začal třást. "Oni byli tři a vzali mi všechny zbylé peníze a, a - Ale Priss jim utekla!" Mohla jsem slyšet jak potlačuje vzlyky a já jsem předstírala, že je neslyším.
"Donnie byl skvělý," řekla Priscilla vážně. "Stalo se to včera večer, mámo, když jsme odjížděli z Tulsy po silnici číslo čtyřiačtyřicet. Přicházeli k nám a Donnie na mne zařval, ať utíkám a postavil se jim, zatímco já jsem běžela dolů po ulici k benzínové pumpě, která ještě byla otevřená. Řekla jsem majiteli pumpy, co se děje a prosila jsem ho, aby zavolal policii. Právě to dělal, když se ukázal Donnie a majitel stanice nám pomohl chytit stopa do Joplinu. Tam jsme zůstali v prádelně otevřené 24 hodin, až bylo světlo a pak jsme se nadvakrát dostali přímo sem."
(Dobrotivý Bože, pokud tam nahoře někdo je, tak proč to děláš dětem? Říká Ti to Maureen Johnsonová a budeš se mi za to zodpovídat.)
Zmáčkla jsem mu rameno. "Jsem na tebe pyšná, Donalde. Vypadá to tak, že jsi dostal nářez a byl jsi oloupen, abys ochránil sestru před znásilněním. Ublížili ti kromě té modřiny v obličeji?"
"Ehm, možná mám prasklé žebro. Jeden z nich do mě kopal, když jsem byl na zemi."
"Zítra seženeme doktora Rumseye. Oba stejně budete potřebovat lékařskou prohlídku."
"Donniemu je třeba podívat se na to žebro, ale já nepotřebuji doktora. Mami, nemám ráda, když do mě někdo šťouchá."
"Nemusíš to mít ráda, drahá, ale dokud budeš pod mou střechou, budeš to muset vydržet vždy, když to budu považovat za potřebné. O tom se nebude diskutovat. Ty jsi se už však předtím setkala s doktorem Rumseyem. On tě odrodil právě na této posteli."
"Skutečně?"
"Skutečně. Jeho otec byl naším prvním rodinným lékařem a nynější Dr. Rumsey je mým lékařem od doby, co se narodila Alice Virginia a on rodil vás dva. Jeho syn právě skončil svou nemocniční praxi, takže se může stát, že to bude on, kdo bude u porodu tvého prvního dítěte, protože Rumseyovi jsou též členy Howardovy nadace a jsou prakticky členy naší rodiny. Co vám řekli Marian a váš otec o nadaci Iry Howarda?"
"Iry koho?"
"Slyšel jsem o tom," řekl mi Donald. "Ale jenom málo. Táta mi řekl, abych zapomněl, co jsem slyšel a počkal pár let."
"Myslím, že pár let už uběhlo. Priscillo, jak by se ti líbilo mít šestnáct a tobě, Donalde, osmnáct? Myslím teď, ne až za dva roky."
"Mami, co tím myslíš?"
Řekla jsem jim několika málo slovy, co je nadace. "Tak se stává, že člen nadace často potřebuje upravit svoje datum narození, aby unikl pozornosti. Budeme o tom dále hovořit zítra. A dejte mi pusu na dobrou noc, drahoušková - a ještě jednou."
"Ano, mami. A půjdu nazpět do své postele... je mi líto, že jsem ti nadělala starosti."
"O starosti se postaráme. Nepotřebuješ jít nazpět do postele, pokud nechceš."
"Skutečně?"
"Opravdu a skutečně. Nevěřím, že je nutno zabít koně, když někdo ukradne stáj." (Pokud tě nezbouchla první miliarda bičíkovců, drahoušku, ta další miliarda se k cíli ani nepřiblíží. Tak se utěšuj, dokud můžeš -

protože když jsi těhotná, budeme mít úplně jinou hromadu starostí. Zatím jsme si nepromluvily o těch skutečných, nanejvýš praktických důvodech, kvůli kterým je nutno se vyhýbat incestu... ale vyslechnete si hororovou přednášku staré babky Maureen Johnsonové o zesíleném skládání škodlivých dědičných znaků v potomstvu. Zdá se, že tuto přednášku jsem mívala jednou za čas po staletí.)

Nejsem si jistá, zda jsem pod deštěm nebo pod okapem. Před pár minutami jsem seděla tady ve vězení, hladila Pixela (zmizel na tři dny a už jsem o něj měla strach) a dívala se na stupidní, pošahaný seriál, protože jsem nemohla dělat nic jiného, když sem vrazilo komando strašidel - tedy byli celkem čtyři - byli v dlouhých róbách a zakukleni, chytli mě, nasadili obvyklý psí obojek a připnuli na mě čtyři šňůry. Pak je přichytili do čtyř železných kruhů ve zdech místo toho, aby mne za ně odvedli.
Pixel se na ně jenom podíval a pelášil pryč. Dva z nich, každý z jedné strany, mi začali holit kůži za ušima."Co se to děje?" chtěla jsem od nich vědět. "Mohu to vědět?"
"Nehýbej se. To je pro elektrody. Musíš být oživená pro ten obřad."
"Pro jaký obřad?"
"Po tvém odsouzení a popravě. Přestaň se vrtět."
Tak jsem se vrtěla ještě víc a on mne praštil do obličeje. Pak vešli čtyři další a náhle byli ti první čtyři mrtví a zašoupnutí pod můj kavalec. Odepnuli šňůry ze zdí. Jeden z nich tiše řekl, málem přitom šeptal. "Jsme z Výboru pro estetické odstraňování. Snažte se vypadat ustrašeně, nedělejte nám to příliš lehké, když vás odsud budeme odvádět."
Vypadat ustrašeně, to jsem mohla a bez zkoušení. Vyvedli mě na chodbu, pak dolů kolem dveří "soudní síně", pak jsme prudce žahli doleva a dveřmi pro zásobování jsme se dostali na nákladovou rampu, kde mne strčili do nákladního auta a dveře se za mnou zaklaply. Pak se opět otevřely a někdo vhodil dovnitř kočku. Dveře se zabouchly a naklaďák s trhnutím vyrazil. Upadla jsem a kočka na mne. "Jsi to ty, Pixeli?"
"Mrrou!" (Nebuď hloupá!)

Stále jsme ještě v naklaďáku a jedeme. Kde jsem to skončila? Aha, ano - vzbudila jsem se brzy ze zlého snu, ve kterém jeden z mých synů valchoval svou sestru a já jsem říkala: "Miláčku, opravdu bys to neměl dělat na trávníku před domem, mohli by si toho všimnout od sousedů -" Když mne ten sen vzbudil, vyrazila jsem vzdech úlevy, že to byl jenom sen. Pak jsem si uvědomila, že všechno nebylo jenom sen. Zakládalo se to na příliš, opravdu příliš solidních skutečnostech - a okamžitě jsem se úplně probudila s adrenalinem v krvi. Ach, Bože! Ach kalhotky Panny Marie! Donalde, zbouchnul jsi svou sestru? Děti, já vám opravdu chci pomoci - ale pokud jste to nechali dojít až tak daleko, nebude to vůbec lehké.
Vstala jsem a šla na záchod. Seděla jsem tam a opět slyšela tu rytmickou hudbu, již jsem slyšela v noci... a mělo to na mne stejný účinek - rozpálilo mne to. A cítila jsem se líp, protože po celý můj život jsem nebyla schopná cítit se najednou nadržená a smutná. Ty děti to snad dělaly celou noc?
Když vrzání skončilo, spláchla jsem záchod, protože jsem je nechtěla rušit dřív, než to budou mít za sebou. Poté jsem použila bidet, abych nezačínala den s vůní říje. Vyčistila jsem si zuby, zběžně jsem si opláchla obličej a prohrábla vlasy.
Vyhrabala jsem z mého šatníku Patrikův starý letní koupací plášť, který jsem mu zkonfiskovala, když jsem mu na svatební cestu dala nový. Pro Priscillu jsem našla můj přehoz a sama jsem si jeden vzala pro sebe.
Pak jsem zaklepala na jejich dveře. Priscilla zavolala: "Mami, pojď dovnitř!" Znělo to šťastně.
Otevřela jsem dveře a držela před sebou pláště. "Dobré ráno, drahoušové. Jeden pro každého z vás. Snídaně je za dvacet minut."
Priscilla vyskočila z postele a políbila mne. Donald se přibližoval pomaleji, ale nezdálo se, že by si dělal starosti s tím, že ho krutá stará máma přichytila oblečeného jenom do vlastní kůže. Pokoj páchl ještě více než předtím.
Něco se otřelo o mé nohy. Její Jasnost. Vyskočila na postel a začala hlasitě příst. Priscilla řekla: "Mami, včera večer bouchala do dveří a dělala náramný rámus, tak jsem vstala a pustila ji dovnitř. Chvíli s námi zůstala, pak seskočila a požadovala, abych opět otevřela dveře. Tak jsem to udělala a zavřela je za ní.

Nemohlo to být ani půl hodiny a opět bouchala na dveře. Tentokrát jsem ji ignorovala, měli jsme totiž práci."
"Nesnáší zavřené dveře," vysvětlila jsem jí. "Všechny zavřené dveře. Nechávám ty své otevřené a ona stráví zbytek noci se mnou. Nebo většinu noci. Hmm - je to kočka Susan a ty máš pokoj po Susan. Nechceš se přestěhovat? Jinak tě pravděpodobně bude budit každou chvíli."
"Ne. Já vytrénuju Donnieho, aby vstával a držel jí dveře otevřené."
"Tak se podívej, třískalko -"
Odešla jsem.

Zamíchala jsem na piškotové koláčky a dala je do zapékací mísy z varného skla na šest minut do trouby. Zatímco se pekly, připravila jsem věci na šunku s vejcem do druhé pánve. Když trouba cinkla, přendala jsem koláčky do ohřívače jídel, změnila nastavení trouby a vložila tam šunku s vejci. Zatímco se připravovaly, nalila jsem pomerančový džus a mléko a zapnula samovar. Zůstalo mi trochu času připravit stůl. Použila jsem veselé anglické prostírání a načinčané mexické příbory - byl to radostný stůl.
Objevila se Prisciila. "Donnie hned přijde. Mohu ti pomoct?"
"Ano, drahoušku. Běž na zadní dvorek a uřízni pár žlutých růží do vázy uprostřed stolu. Pospěš si, za chvíli budu nosit na stůl. Polly, dolů ze stolu! Prosím tě, vem ji sebou. Ví, co se sluší, ale vždy to přehání."
Připravila jsem talíře s jídlem a sedala si, když se objevil Donald. "Mohu ti pomoct?"
"Ano, nepouštěj kočku na stůl."
"Myslel jsem na skutečnou pomoc."
"Zjistíš, že tě to plně zaměstná."

O třicet minut později jsem pracovala na svém druhém šálku čaje, zatímco Priscilla servírovala druhý pekáč koláčků a další šunku, otevřela též další sklenici pomerančového džemu. Cítila jsem se stejně spokojeně, jak spokojeně se tvářila Princezna Polly. Nakonec je to pravda, že děti a kočky jsou větší legrace než akcie, obligace a jiné cenné papíry. Ty dva provdám a ožením (ale ne jednoho s druhým!) a pak přijde doba pro Maureen, tu Hetty Greenovou rychle vydělávajícího nového světa, ve které se pustí do Harrimanova impéria a donutí ho poslušně platit. "Polly, jdi od toho džemu! Donalde, ty máš na tu kočku dávat pozor."
"To dávám, mami. Je však rychlejší než já."
"A chytřejší."
"Kdo to řekl? Kdo to řekl? Hele třískalko, budeš toho litovat."
"Přestaňte, děti. Je čas, abychom si promluvili o Howardově nadaci."

Po delší době řekl Donald: "Tak abych tomu správně rozuměl. Ty mi říkáš, že si musím vzít dívku z mého seznamu a Priss se musí vdát za muže z jejího seznamu?"
"Ne, to ne! Nic takového. Nikdo si nemusí brát nikoho. Pokud se opravdu oženíš, bude to podle tvé svobodné vůle a nemusí to být někdo z Howardovy nadace. Existuje pouze jedno manželství, které nemůžete uzavřít a to je mezi vámi dvěma. Jistě, můžete se vzít, v této zemi je mnoho krvesmilných manželství - zjistili to nějací Kinseyové. Mohli byste to udělat tak, že opět zmizíte a nějakým způsobem se sami uživíte až do té doby, když budete vypadat dostatečně staří na to, abyste přesvědčili nějakého okresního matrikáře, že oba máte přes jednadvacet let. Můžete to udělat a já se nebudu snažit vás zastavit.
Ale ani vám nepomohu. Nedostanete ani zlámanou grešli. Teď ráno se vám nebudu pokoušet dělat přednášku o genetice, to udělám později. Prozatím to nechme na tom, že krvesmilství není jenom proti bibli a proti zákonům státu Missouri a všech ostatních jednapadesáti států, je proti zákonům přírody, neboť má za následek nezdravé děti."
"To vím. Mohu si však nechat udělat vasektomii."
"To bys mohl. Kde na to vezmeš peníze? Já ti to určitě nezaplatím! Donalde, nesnáším, když takto mluvíš. To bych raději zaplatila za odstranění tvých očí než abych viděla, jak se podrobuješ sterilizaci. Ty

tady nejsi jenom proto, abys prožil svůj život, ale abys ho taky poslal dál. Tvé geny jsou velmi zvláštní, proto bude nadace podporovat každého tvého potomka, kterého budeš mít se ženským kandidátem nadace. To stejné platí pro Priscillu. Vy oba máte geny dlouhého života. S výhradou nehody se každý z vás dožije více než sta let. Kolik toho bude přes stovku, to neumíme říct, ale prodlužuje se to každou generací.
A teď, jak funguje systém Howardovy nadace. Pokud požádáte, nadace každému z vás pošle seznam vhodných partnerů přibližně vašeho věku, zatímco vaše jméno a adresa bude zaslána každé osobě na vašem seznamu. Když jsem byla mladá, tak vhodní partneři byli pouze z blízkého okolí, řekněme padesáti nebo sta mil, nebo z jednoho státu. Dnes, když raketoplány přeletí Spojené státy za třicet minut a všichni se stěhují jako vyplašení mravenci, můžeš si zvolit, aby tvé jméno poslali každému svobodnému mládenci nebo dívce z Howardovy nadace ve Spojených státech. Nazpět pak dostaneš seznam velký jako telefonní seznam. Není to docela pravda, pokud vím, seznamy dělají po troškách, pár tuctů najednou a geograficky uspořádaně... ale můžeš pokračovat v činnosti, dokud nenajdete někoho - muže nebo ženu - s kterou by každý z vás chtěl strávit zbytek života."
Pokračovala jsem: "Ještě jednu věc. Pokud se scházíš s někým ze seznamu Howardovy nadace, tak i když je to legrace, je to taky smrtelně vážná věc. Musíš se na něj dívat jako na možného budoucího manžela, Priscillo. Pokud je z jakéhokoliv důvodu absolutně nemožný, musíš mu to říct a požádat ho, aby se víckrát nevracel... nebo to řekni mně a já mu to povím. Ale pokud se ti zamlouvá a bližší seznámení by ti mohlo pomoci k tomu, aby sis ho mohla představit jako možného manžela, pak je čas vzít ho do postele. Přímo tady doma a já to zařídím tak, že to budete moci dělat v pohodlí a bez rozpaků."
"Okamžik! Milovat se s někým jiným? Když je Donnie nahoře ve svém pokoji a ví, co dělám?"
"Ne. Za prvé, Donnie pravděpodobně nebude ve svém pokoji nahoře. Pravděpodobně bude v domě dívky z jeho seznamu. Za druhé, nikdo tě nenutí k pohlavnímu styku s nikým. To je striktně, totálně a naprosto tvoje věc. Já pouze říkám, že pokud to bude mladý muž, jehož jméno ti zaslal strejda Justin a ty se rozhodneš ho vyzkoušet, můžeš to udělat doma a v bezpečí... a když se po vážné úvaze vy dva rozhodnete, že se vezmete, pak můžeš přijít do jiného stavu rovnou doma. Nevěsty Howardovy nadace jsou téměř vždy těhotné - pokud vím vždy - protože by to bylo opravdu smutné vdát se za muže a příliš pozdě zjistit, že spolu nemůžete mít děti. Ach, rozvod je dnes lehký... ale je lepší mít po sedmi měsících po svatbě tříapůlkilové dítě, než být rozvedená dříve než ti je dvacet."
Dodala jsem ještě: "Budeš mít hodně času o tom popřemýšlet. Dnes bych si chtěla ověřit několik základních věcí. Priscillo, postavila by ses a sundala ten přehoz? Můžeme požádat Donalda, aby odešel z pokoje, pokud si to přeješ. Chci odhadnout, jak jsi biologicky stará."
"Půjdu nahoru, tříškalko."
"Nebuď hloupý. Viděl jsi mne předtím a máma ví, že jsi se mnou poslední noc spal." Má dcera se postavila, odložila můj přehoz a přehodila ho přes židli. "Chceš nějaký zvláštní postoj, mami?"
"Ne." Nezůstal na ní žádný dětský tuk, který bych viděla a její obličej nebyl obličejem dítěte. Byla to mladá žena, fyzicky dospělá, fungovala jako mladá žena a měla z toho potěšení. Dobře, názor odborníka získáme od doktora Rumseye. "Priscillo, zdá se mi, že vypadáš asi tak jako já, když mi bylo sedmnáct. Uvidíme, co řekne doktor Rumsey. Protože čím dřív začneš vybírat ze seznamu Howardovy nadace, tím spokojeněji budu spát."
Obrátila jsem se ke svému synovi. "Jsem si jistá Donalde, že pokud si to přeješ, do seznamu můžeš být zapsán jako osmnáctiletý a dostaneš seznam vhodných dívek. Možná jsem předpojatá, jsi mým synem - ale odhaduji, že pokud bys chtěl, mohl bys strávit několik příštích let cestováním po zemi, seznamováním se s páry Howardovy nadace, krmením se u jejich stolů a spaním s jejich dcerami - každý týden jiná společnice v posteli, až dokud nenajdeš tu pravou. Takový program by byl pro tvou sestru nejbezpečnější."
"Mámo! Co to je za ošklivý nápad! Donnie! To bys neudělal! Udělal bys to?"
"Synu, neslibuj nic, co nemůžeš dodržet."

20.

Jasnovidka

* * * *

"Priscillo, zatím jsi sama sobě nepřiznala, že se nemůžeš vdát za svého bratra. Pokud si to neuvědomíš až do morku kostí, nejsi dostatečně stará na to, abys mohla mít známost, bez ohledu na to, jak zralé vypadá tvé tělo. Ale nesmíš být překážkou Donaldovu právu na námluvy."
"Ale já ho miluji!"
"Co myslíš tím 'miluji'?"
"Ach, ty jsi na mne opravdu ošklivá!"
"Přestaň brečet a snaž se chovat jako dospělá žena. Chci, abys mi řekla, co myslíš tím slovem 'milovat'. Jsem schopná uznat, že jsi na něj nadržená, že jsi do něj celá žhavá, že bys s ním souložila za každým keřem, kdyby ti to dovolil. To mne nepřekvapuje. Mně taky připadá přitažlivý, je tak hezký, jako štěňátko kolie. Já však mám z toho více rozumu, než máš ty. Každá žena bude Donalda považovat za sexuálně přitažlivého. Pokud se ho budeš snažit chránit před ostatními ženami, způsobíš sobě více zármutku, než budeš kdy schopná zvládnout.
Ale když sexuálně šílíš po jednom muži, to ještě není láska, má drahá dcero. Jsem ochotna věřit, že tě Donald miluje, protože se postavil třem násilníkům, aby tě ochránil. Řekni mi však, co tím myslíš, když říkáš, že ho miluješ... něco jiného než to, že jsi na něj nadržená - což je nepodstatný průvodní fenomén."
"Och... každý ví, co je to láska!"
"Pokud neumíš definovat slovo, nevíš, co znamená. Priscillo, tato diskuse je neplodná a dnes je rušný den. Zjistily jsme, že jsi na Donalda nadržená. Zjistily jsme, že Donald tě miluje, ale nezjistily jsme, že ho miluješ ty. A já jsem zdůraznila, co všichni vědí: že se nemůžeš vdát za svého bratra... což tvůj bratr uznal, ale ty to uznat nechceš. Takže v tomto rozhovoru budeme pokračovat někdy později, až když trochu dospěješ." Postavila jsem se.
"Ale - mámo, co si myslíš ty pod slovem 'láska'?"
"'Láska' znamená mnoho věcí, ale vždy to značí, že na prvním místě je vždy štěstí a dobro té druhé osoby. Pojď se vykoupat a obléct, abychom -"
Zazvonil telefon. Řekla jsem: "Donalde, vem to, prosím tě."
"Ano, mami. Díky mami." Obrazovka telefonu byla v obývacím pokoji. Donald tam šel, nesl stále na levé ruce Princeznu Polly. Zapnul telefon. "Začněte mluvit, jsou to vaše peníze."
Uslyšela jsem hlas Susan. "Mámo, já jsem - Polly! Ach ty jsi ale ošklivá, ošklivá holka!"
Polly ohrnula nos, zavrtěla sebou, seskočila na zem a odplížila se. Musím dodat, že se nikdy ani trochu nezajímala o obrazy a zvuky z telefonu. Myslím, že by to mohlo souviset s absencí vůně živého těla, ale musím přiznat, že kočičí logické myšlení není pro smrtelníka pochopitelné. Ani pro smrtelnici.
Donald řekl: "Susie, to ti musím ukázat kakaovou skvrnu velikosti mexického dolaru? Jsem vaším bratrem, hezká paní Schultzová. Jaký je život vdané ženy? Není nudný?"
"Život vdané ženy je právě to pravé. A co ty děláš v Kansas City, proč jsi před čtyřmi dny nepřišel na mou svatbu a kde je máma?"
"Máma je někde tady a ty jsi mne nepozvala."
"Pozvala jsem tě!"

Zapojila jsem se do toho. "Ano, pozvala jsi ho, má drahá Sue. Spolu s celým zbytkem rodiny, všech osm. Ne, devět. Jak víš, mohl přijet pouze Brian, tak přestaň popichovat Donalda. Ráda tě vidím, drahoušku. Jak se má Henry?"
"Ach, Henry je v pořádku. Říká, že neumím vařit tak jak ty, ale že se rozhodl ponechat si mě z jiných důvodů - masíruju mu záda."
"To je dobrý důvod."
"On to taky říká. Mámo, volám ti ze dvou důvodů... a první důvod už neexistuje. Sbírám už od neděle odvahu, abych ti řekla, že se mi ztratila Princezna Polly. A ona není ztracená. Jak se tam dostala?"
"To nevím. Jak jsi ji ztratila?"
"Nejsem si jistá. Byli jsme už dlouho na cestě do Olathe, když jsme našli benzínovou pumpu, která by vyměňovala taky pohonné kameny do našeho auta. Zatímco Hank vyměňoval svůj kámen za plně nabitý, otevřela jsem klec, kde byla Polly, abych vyměnila krabici s pískem - nadělala tam nepořádek a v autě to zapáchalo.
Nejsem si jistá, co se stalo pak. Myslela jsem si, že jsem ji tam zavřela zpátky. Hank říká, že jsem mu řekla, že to je v pořádku, když bude volně vzadu v autě. Tak jsme vyrazili a najeli na silnici s kontrolou řízení u Olathe. Hank to přepnul na dálkovou kontrolu, sklopili jsme sedadla a hned jsme šli spát. Byli jsme strašně unavení!"
"Vsadila bych se, že jste byli!" Souhlasila jsem a myslela na vlastní svatbu.
"Budík nás vzbudil, když jsme dojeli do Wichity. Právě jsme vytahovali před hotelem Holiday Inn zavazadla, když jsem zjistila, že Polly chybí. Málem jsem dostala infarkt."
"Co jsi udělala?"
"Co jsme mohli dělat? Otočili jsme se a jeli zpátky do Olathe. Pumpa byla zavřená. Pak jsme si hráli asi půl hodiny na kočičko, kočičko, kde jsi, Polly. Na budově bylo jméno majitele pumpy, tak jsme požádali policajta o informaci, našli jeho dům a vzbudili ho. Vůbec nebyl nadšen."
"Nepřekvapuje mne to."
"Řekl nám ano, viděl malou černobílou kočku zhruba v době, kdy jsme tam byli my, ale už ne později. Což znamenalo, že tam nebyla v té době, co jsme jeli čtyři sta mil. Tak jsme mu nechali tvůj telefonní kód a požádali ho, aby ti zavolal, kdyby se tam ukázala. My jsme se vydali nazpět do Wichity, ale kontrolní zařízení přestalo fungovat a my jsme se museli střídavě udržovat vzhůru, zatímco jsme jeli na ruční řízení, nebo bychom museli na pomalou silnici. Stejně byly tři hodiny, když jsme se opět vrátili do Wichity. V hotelu nám pokoj už nedrželi, tak jsme spali v autě až do rána. Mámo, nebyla to nejúspěšnější svatební noc v kronikách. Myslím si, že Hank byl ochoten mě tam nechat... a nedávala bych mu to za vinu."
"Už je to lepší?"
"To ano! Ale - tím, že Princezna Polly byla nalezena doma, se vytváří další problém."
"Chceš, abych ti ji tam poslala?"
Susan se náhle přestala usmívat. "Mámo... domácí zvířata nejsou povolena na studentských manželských kolejích. To jsem nevěděla. Obávám se, že budu muset jít do města Tempe a najít pro nás jiné místo na bydlení... a nejsem si jistá, zda si to můžeme dovolit. Nenechala bys ji u sebe? Ano, je to moje kočka, ale - prosím?"
"Susan, zítra prodávám tento dům."
Vypadala zaraženě. "Ano, mámo. Ach, kdybys ji dala do útulku pro domácí zvířata... nechala možná u jejího veterináře... já si pro ni přijedu. Hned, jak to tady zařídím. Budeme muset zaplatit zálohu na nájemné. Musím to dohodnout s Henrym. Ale nezklamu tě. Vím, že jsem to slíbila."
"Má drahá Susan. Myslím si drahoušku, že to rozhodla Princezna, když se jí podařilo najít cestu domů za pouhé tři dny a to předtím nikde nikdy nebyla. Ano, prodávám tento dům, ale stěhujeme se jenom asi o míli nebo nějak tak. Chci menší dům, a ne tak velkou parcelu. Mohu přesvědčit Polty, aby přijala nový domov tak blízko. Alespoň si to myslím. Je to problém, který jsem již jednou řešila."
Susan si pořádně oddechla. "Mámo, řekla jsem ti v poslední době, že jsi skvělá?"
"Ne."
"Jsi skvělá!"
"Díky. To je všechno?" (Honil mne čas.)

"Ještě jednu věc. Teta Eleanor byla dnes tady -"
"Ona tam byla? Myslela jsem, že je v Torontu. V sobotu neříkala nic o tom, že by se chystala do Arizony."
"Strejda Justin jel do Toronta a ona jela sem. Myslím tedy do Scottsdalu. Pak pojede do Toronta. Ihned potom, co to bude fungovat. Řekla mi, že měla po dva roky problémy s domovníkem a chce, abychom se s Hankym nastěhovali do jejich domu a pečovali o něj. Co si o tom myslíš?"
(Já si myslím, že bych se musela zbláznit, abych se nastěhovala do luxusního letního paláce supermilionáře. Člověk získá zlé návyky a divné chutě - to není způsob jak začít manželství. A to ježdění nahoru a dolů po Scottsdale Avenue - šest mil, nebo sedm? - to může zabrat tolik času, že by to mohlo vadit studiu.) "Susan, nezáleží na tom, co si myslím já. Co si myslí tvůj manžel?"
"Navrhl, abych si promluvila s tebou."
"Ale co si myslí?"
"Ehm... nejsem si jistá. Promluvíš si s ním?"
"Ať mi zavolá, Susan. Mám obchodní jednání a už mám zpoždění. Musím to vypnout. Nashledanou!"
Fuj! Devět třicet pět. Vyťukala jsem číslo firmy Harriman and Strong. Objevil se stejný zombie ženského pohlaví jako včera. "Tady je Maureen Johnsonová. Chci mluvit s Georgem Strongem."
"Pan Strong není přítomen. Nechcete pro něj nahrát -"
"Touto procedurou jsme procházeli již včera. Jsem Maureen Johnsonová a on má se mnou domluvenou schůzku za dvacet minut v mém domě a vy to víte! Chyťte ho předtím, než opustí budovu nebo mu zavolejte do auta. Hněte sebou, k čertu!"
"Jsem tady, Maureen." Georgeův obličej nahradil její tvář. Zdrželo mne něco, odpustíš mi, když to bude půl jedenácté místo deseti hodin?"
"Je to docela v pořádku, Georgi. Vzpomínáš si na ty obálky, které jsem u tebe v roce 1947 nechala?"
"Jistě, jsou v mém osobním trezoru. Nikdy jsem je nemíchal se svými obchodními papíry."
"Mohl bys, prosím tě, vzít sebou obálky číslo jedna a dvě?"
"Jistě, drahá paní."
"Děkuji vám, vážený pane."

Vypnula jsem telefon. "Drahouškové a teď nahoru, vykoupat se a obléct. Priscillo, pojď, můžeme spolu použít mou koupelnu" - a můj bidet. Zaváníš jako nevěstinec a neuvědomuješ si to, drahoušku - "a navlečeme tě do něčeho z mého šatníku. Do něčeho letního, den dnes vypadá na pařák. Asi šortky a triko bez zad. Donalde, Patrick tady nechal nějaké oblečení, tak se po něčem podívej. Vem si kraťasy a nějaké tričko nebo levisky. Později se zastavíme v centru a rychle něco nakoupíme. Nespotřebuj všechnu teplou vodu - najednou se budeme koupat tři. Do deseti hodin dvaceti minut buďte hotovi. Na místa, pozor, start!"

George měl pro mne k prohlídce dva domy. Jeden byl nedaleko rohu 75. ulice a Misijní cesty v okresu Johnson nedaleko Šónijské misijní východní střední školy. Patřil společnosti Domovy nového světa, jednomu z Harrimariových podniků. Měl též všechno, co tvoří ten "novější než zítřek" styl, který proslavil Domovy nového světa - mně to připomínalo byt podle Bauhausu.
Mé děti ho milovaly.
Ten druhý se nacházel na missourijské straně trati, asi na půl cestě mezi naším starým domem a Jihozápadní střední školou, hned za Linden Road. Nebyl tak nový. Jeho vzhled a má paměť mi říkaly, že byl postaven v roce 1940, plus minus pár let. "Georgi, to je dům postavený firmou J.C. Nichols."
"Nicholsova společnost stavěla vždy výborné domy. Tento se nám dostal do rukou, protože jsem ho koupil od jednoho z našich ředitelů ze soucitu po tragické nehodě. Ztratil ženu a dvě děti. Když se dostal z nemocnice, poslali jsme ho do Tucsonu, aby se zotavil a pak ho nechali dělat v elektrárně v Paradisu. Kompletní změna práce, okolí a lidí - představa mého partnera jak uzdravit dobrého muže, kterému se celý jeho život najednou zhroutil. Delos - pan Harriman - se stará o své lidi. Vejdeme dovnitř?"
Byl to příjemný dům s dobře vyřešeným pozemkem a ohrazeným zadním dvorkem - a byl zařízen. Pan Strong řekl: "Všechno, co jsme mu měli poslat, byly jeho knihy a oblečení. Její oblečení, šaty jeho dětí a

jejich osobní věci, to všechno dostala Armáda spásy. Zbytek - ložní prádlo, přikrývky, koberce, ručníky, závěsy - všechno bylo vyčištěno a matrace byly sterilizovány. Dům je na prodej s nábytkem nebo nezařízený a pronajmout si ho taky můžeš zařízený nebo nezařízený."
Dům měl hlavní ložnici a dvě menší ložnice v patře, každá měla koupelnu. Hlavní ložnice byla situována na západ a měla balkón na "sledování západu slunce", stejně jako náš byt, který jsme v roce 1940 měli ve Woodlawnu v Chicagu. Dole byl přijímací salón a rodinný obývací pokoj. Takovému uspořádání dávám výrazně přednost v případě rodiny, která má doma děti. Děti potřebují místnost, kde nemusí být až natolik pořádné a neruší matku, když tam má někoho na čaj.
Z chodby do zadní haly vedly dveře do pokoje pro služebnou a do její koupelny, byly naproti kuchyni. V kuchyni byla velká myčka nádobí od General Electric, elektronický varný systém od firmy Raytheon podobný tomu, co jsem měla v mém starém farmářském stavení - v obou případech bylo zařízení nové, nebylo tak staré jako dům. Co mně padlo do oka, bylo množství zabudovaných polic na knihy... jak se mi zdálo dodatečně zabudovaných. Výjimku tvořil pár malých knihoven po obou stranách krbu v obývacím pokoji. Většina domů nemá ani to, protože většina lidí nečte.
(Před koncem dvacátého století by se to mělo přeformulovat na "- většina lidí neumí číst". Jedna z věcí, kterou jsem zjistila při studiu dějin mé rodné planety a mého století na různých časových liniích bylo, že v úpadku, který se odehrál na každé z nich, byla jedna konstanta: negramotnost.
Kromě této ostudné vady, na třech časových liniích to bylo zneužívání drog spolu s pouliční zločinností plus zkorumpované a rozhazovačné vlády. Má vlastní časová linie měla nekonečné, psychózou trpící pomíjivé kulty následované náboženským šílenstvím. Časová linie sedm měla zhroucení rodinného života a manželství - ale každá časová linie zažila ztrátu gramotnosti... kombinovanou s - hádejte s čím - více penězi na studenta spotřebovanými na výchovu než kdykoliv předtím. Nikdy nebylo tolika lidem placeno tolik peněz za tak malé výsledky. Kolem roku 1980 byli učitelé napůl negramotní.)
Dům měl - mirabile visu! - dva ohřívače na vodu, jeden na vodu v patře, jeden pro kuchyni, prádelnu a koupelnu služebné. Zkusila jsem kohoutek a užasla jsem, neboť jsem zjistila, že voda je horká. George Strong řekl: "Potom, co jsi mi včera zavolala, řekl jsem našemu mistru údržby, aby to v domě všechno pozapínal a vyvětral. Mohla bys tady spát, pokud bys chtěla."
"Uvidíme." Nahlédla jsem na chvilku do sklepa a odešli jsme.
George Strong nás pozval na příjemný oběd do restaurace Fiesta Patio na náměstí Plaza, pak nás na mou žádost odvezl do ordinace doktora Rumseye. Promluvila jsem si s Jimem Rumseyem a pověděla mu, co chci aby hledal - díky Bohu mohu s doktorem Rumseyem mluvit na rovinu bez lhaní, protože on rozumí problémům lidí z Howardovy nadace. "Neřekni jí, jestli je v jiném stavu, řekni to mně. Ona je těžký případ a já potřebuji něco k tlaku na ni. Chceš vědět její skutečný věk?"
"Zapomínáš, že ho vím. Budu se snažit, aby tato skutečnost neovlivnila můj úsudek."
"Jime, ty mne dokážeš potěšit." Políbila jsem ho na rozloučenou, vyšla ven a promluvila k dětem: "Teď seďte a čekejte. Má před vámi nějaké pacienty. Když bude po všem, dejte se nejkratší cestou domů."
"Ty nás odsud nevyzvedneš?" Priscilla vypadala užasle. "Myslela jsem, že půjdeme nakupovat."
"Ne, už nemáme čas. Možná půjdeme na Plazu po večeři, myslím, že u Searsů mají dlouho otevřeno."
"Sears?"
"Máš něco proti Searsům?"
"Teta Marian nikdy nenakupuje u Searsů."
"To je zajímavé. Uvidíme se doma. Můžete jít pěšky nebo jet autobusem."
"Moment, řekla jsi doktorovi, že nechci, aby do mne šťouchal?"
"Naopak, řekla jsem mu, že pokud budeš odmlouvat nebo ukážeš jakýkoliv nedostatek spolupráce, tak mi to má říct."
Priscilla ohrnula nos. "Myslela jsem si, že nás vyzvedneš a půjdeme nakupovat. A že se pak vrátíme a rozhodneme, který dům si pronajmeme."
"Já se to právě chystám rozhodnout, zatímco vy dva budete na lékařské prohlídce."
"To myslíš, že my nebudeme hlasovat?"
"To sis myslela, že o tom budeme hlasovat? V pořádku, budeme hlasovat podle pravidel Gondorské

republiky. Za každý dolar, který zainteresovaná strana investuje do obchodu, dostane jeden hlas. Kolik hlasů si chceš koupit?"
"Co? Myslím si, že to je ošklivé!"
"Priscillo, v listině lidských práv nikdy nebylo, že neplnoleté děti odkázané na své rodiče mohou vybírat sídlo rodiny. I když nevím, jak to vedla teta Marian, v mé domácnosti taková rozhodnutí dělám já. Mohu se radit s jinými, ale nemusím. Pokud se s někým poradím, nejsem vázaná jeho názorem. Rozumíš mi?"
Priscilla neodpověděla. Donald tiše řekl: "Tříškalko, nepokoušej své štěstí."
Připojila jsem se ke Georgovi u jeho auta. Pomohl mi nastoupit. "A teď kam, drahá dámo?"
"Ráda bych se ještě jednou podívala na ten zařízený dům."
"Dobře."
Jeli jsme bez mluvení. Bylo příjemné být s Georgem Strongem. Nebyl tlachal. Za chvíli jsem řekla: "Přinesl jsi ty dvě obálky?"
"Ano. Chceš je teď? Když ano, tak raději zaparkuji. Jsou ve skryté kapse uzavřené zipem. Dosti těžko se k nim dá dostat."
"Teď ne. Jenom jsem si to zkontrolovala, než budeme daleko od tvé kanceláře."
Když jsme se dostali k domu, šla jsem nahoru do hlavní ložnice s Georgem v patách. Začala jsem se svlékat a jeho obličej se rozzářil. „Maureen, doufal jsem, že máš něco takového v úmyslu." Šťastně si vzdychl a začal sám sahat po knoflíkách a zipech. "Už je to tak dlouho."
"Příliš dlouho. Byla jsem zavalena mateřskými problémy a školou. Škola mi už skončila a mé mateřské problémy mám pod kontrolou - to doufám - tak budu mít víc času, pokud mne budeš chtít."
"Vždy tě budu chtít!"
"Celý den jsem myslela jen na tebe a na to, jak mi to děláš. Musela jsem však nejdřív zaparkovat děti. Chceš mne svléknout? Nebo si oba pospíšíme a uvidíme, jak rychle můžeme být v posteli?"
"Jak těžké rozhodnutí musím udělat!"

George nebyl nejlepším postelovým umělcem na světě, ale v průběhu těch šesti let, co jsem byla jeho občasnou milenkou, mne nikdy nenechal na holičkách. Byl to pozorný a ohleduplný milenec. Za svůj nejdůležitější úkol považoval jistotu, že jeho partner v posteli dosáhl orgasmus.
Když on nebyl Adonis, já jsem nebyla žádná Venuše. Když jsem byla v Priscillině věku, vypadala jsem velmi dobře - myslím si, že stejně chutně jako ona. Ale nyní (1952) mi bylo sedmdesát a přiznaných čtyřicet sedm let. I přes značné úsilí jsem vypadala, že mi je přes čtyřicet. Postarší žena musí na tom pracovat, stejně jako na tom pracoval George (opravdu jsem oceňovala jeho snahu). Musí si dech udržovat voňavý, mít vnitřní svaly v dobré kondici, svůj hlas tichý a mírný, vždy připravený úsměv a nesmí být nikdy zamračená. Její postoj musí být přátelský a ochotný. Otec mi řekl: "Vdovy jsou daleko lepší než nevěsty. Ony nemluví a neječí, nedmou se a zřídka smrdí, a jsou vám vděčné za to strdí."
Taková byla Maureen Johnsonová v letech 1946 až 1982. Když jsem poprvé slyšela otcovu smyslnou průpovídku, byla jsem jí jenom pobavena a nikdy by mne nenapadlo, že by někdy platila na mne... až do toho nepříjemného dne, kdy mi Brian řekl, že jeho mladší konkubína mne nahradí. Pak jsem zjistila, že otcův žertovný popis byl absolutní pravdou. Tak jsem byla k dispozici jako "ženská pro chvíle nouze". Tvrdě jsem pracovala na tom, abych byla příjemná a dobře voněla. A nikdy jsem netrvala na Adonisovi, šlo pouze o přátelskou výměnu s gentlemanem. (Nikdy s hlupákem, nikdy se slabochem!)
Vždy jsem nechávala čas pro druhý pokus, kdyby ho chtěl. On ho bude chtít, pokud jste na něm odvedla práci, kterou jste měla odvést. Důvod, proč jsou američtí muži tak mizerní milenci je v tom, že americké ženy jsou tak mizerné milenky. Platí to i naopak a kolem dokola. "Odpadky dovnitř, odpadky ven." Dostanete to, co jste si zaplatili.
Těch dvacet minut až hodina mezitím patří mezi nejlepší čas na světě pro intimní rozhovory.
Zeptala jsem se: "Chceš to první zkusit s koupelnou?"
"Nespěchám," odpověděl George a hlas mu duněl v prsou (měla jsem tam pravé ucho). "A co ty?"
"Žádný spěch. Georgi, bylo to prima. To jsem právě potřebovala. Díky vám, pane."
"Maureen, tebe měl na mysli Shakespeare '- kde ostatní ženy nasycují, ona vzbuzuje velký hlad'."
"Ale jděte, pane."

"Myslím to vážně."
"Říkej mi to často a uvěřím ti. Georgi, když vstaneš, byl bys tak hodný a donesl ty obálky? Okamžik. Máš dnes čas na druhý pokus?"
"Čas mám. K takovým věcem čas existuje."
"V pořádku. Nechtěla bych ztrácet v posteli čas obchodními záležitostmi, pokud bys spěchal. Znám totiž způsoby, jak tě rychle postavit, pokud spěcháš."
"Opravdu? Ale já jsem udělal celodenní práci do deseti, abych mohl zbytek dne věnovat Maureen." Vstal, vzal dvě obálky, přišel zpátky a nabídl mi je.
Řekla jsem: "Ne, nechci se jich dotknout. Georgi, prosím tě, prohlédni si je. Existuje nějaký způsob, jak bych s nimi mohla něco dělat?"
"Nevím, jak bys mohla. Byly v mém držení nepřetržitě od čtvrtého července 1947." Usmál se na mne a já se usmála na něj - bylo to datum, kdy jsme byli podruhé spolu v posteli. "Den tvých narozenin, děvče, a ty jsi mi dala dárek."
"Ne, vyměnili jsme si dárečky, k našemu oboustrannému prospěchu. Prozkoumej obálky, Georgi, jsou neporušené? Ne, nepřibližuj se, mohla bych je očarovat."
Podíval se na ně. "Přes chlopeň jsou na každé obálce napsány oba naše podpisy. Svůj podpis znám a tebe jsem viděl, jak se podepisuješ pode mnou. Nechápu jak by je někdo mohl otevřít, i kdyby to byl Houdini."
"Prosím tě Georgi, otevři tu první a přečti ji nahlas... a pak si ji nech. Dej ji zpátky do té kapsy se zipem."
"Udělám, co řekneš, drahá holčičko." Otevřel ji a četl: "'Čtvrtého července 1947. Na jaře roku 1951 muž, který si bude říkat "Dr. Pinero", rozzuří vědce a pojišťovny tím, že bude tvrdit, že je schopen předpovědět datum smrti každé osoby. Založí si živnost v tomto druhu věštění. Po několik měsíců bude mít velký obchodní úspěch. Pak bude zabit nebo zemře při nehodě a jeho přístroj bude zničen. Maureen Johnsonová.'"
(Když to George nahlas četl, myslela jsem na tu sobotní noc, dvacátého devátého června 1918. Brian část noci prospal, Theodore a já jsme nespali vůbec. Každou chvíli jsem odběhla do koupelny a kudrnatým Pitmanovým těsnopisem jsem si zapisovala všechno, co mi Theodore řekl - mnoho detailů, které neřekl ani soudci Sperlingovi, ani Justinovi a panu Chapmanovi.)
George řekl: "Zajímavé. Nikdy jsem nevěřil, že ten doktor Pinero by mohl dokázat to, co tvrdil. Musel to být nějaký komplikovaný podvod."
"To není to hlavní, Georgi." (Nemluvila jsem ostře.)
"Co?"
"Teď nezáleží na tom, zda to byl šarlatán nebo ne. Ten chlap je mrtev, jeho přístroj je zničen, nezachovaly se žádné jeho poznámky. Tak to řekl magazín Time a všechny noviny. Toto všechno se stalo minulý rok, v roce 1951. Tato obálka byla v tvém držení od července 1947. Jak jsem to dokázala?"
Mírně odpověděl: "Bylo mi to divné. Řekneš mi to?"
(Jistě, Georgi. Ten muž z hvězd a z budoucnosti přišel ke mně, miloval se se mnou a řekl mi tyto věci, protože si myslel, že by mi mohly pomoci. A pak zemřel, byl zabit ve válce, která nebyla jeho válkou. Zemřel kvůli mně. [Až teď vím, že se vrátil mezi hvězdy, a že jsem ho ztratila... a našla... a teď jsem opět ztracena v tmavém nákladním autě s praštěným kocourem. Pixeli, nechoď zase pryč!])
"Georgi, jsem jasnovidka."
"Jasnovidka. To jsi tedy kartářka?"
"Doslovně to znamená někoho, kdo ví, co se stane. Jsem spíše prorokem než kartářkou. Všechny ty obálky obsahují proroctví. A teď vem obálku číslo dvě. Neotvírej ji už teď. Georgi, byla jsem ve tvé kanceláři v minulém měsíci?"
"Pokud vím, ne. Pokud si dobře vzpomínám, tak jsi v ní byla jenom jednou, a to asi před dvěma lety. Měli jsme spolu domluvený oběd a tobě lépe vyhovovalo zastavit se u mne v kanceláři, než abych tě někde vyzvedával."
"To je pravda. Čteš Wall Street Journal, to jsem si jistá. Jsi ředitelem společnosti, která spravuje atomovou elektrárnu v Paradisu. Mám dojem, že čteš v Journalu opravdu pečlivě všechno, co se týká

zásobování veřejnosti elektřinou."
"To je pravda. Když řídíš společnost, musíš sledovat všechno až do nejmenších podrobností."
"Co je nového v oblasti zásobování veřejnosti elektřinou?"
"Nic zvláštního, obvyklé výkyvy."
"Nějaké nové zdroje energie?"
"Ne, nic zvláštního. Několik experimentálních větrných elektráren, ale větrné elektrárny, i když zdokonalené, nemohou být považovány za nový zdroj."
"A co sluneční energie, Georgi?"
"Sluneční energie?. Ach! Ano, ve Wall Street Journalu byl o tom článek. Ehm... sluneční kolektory. Přímá proměna slunečního světla na elektřinu. Jo, dva dlouhovlasí vědci, Dr. Archibald Douglas a Dr. M.L. Martin. Maureen, jejich hračka nikdy nebude nic znamenat. Pokud o tom uvažuješ, neriskuj na tom žádné peníze. Uvědomuješ si, kolik času je zataženo, kolik hodin je tma, jak smog snižuje výkon? Skončíš s -"
"Georgi, otevři druhou obálku."
Udělal to. "'Dva vědci, Douglas a Martin, vyvinou konverzi slunečního světla na elektřinu s vysokou účinností. Douglas-Martinovy sluneční kolektory zrevolucionizují zásobování veřejnosti elektřinou a silně ovlivní všechno ostatní po celý zbytek dvacátého století.' Maureen, já vůbec nechápu, jak takový neefektivní zdroj -"
"Georgi, Georgi! Jak jsem v roce 1947 věděla, že tyto sluneční hračky budou objeveny právě letos? Jak to, že jsem správně uvedla ta jména? Douglas a Martin."
"To nevím."
"Řekla jsem ti, a teď to opakuji. Jsem prorokem. Obálka číslo tři říká Harriman Industries, jak zbohatnout na Douglas-Martinových slunečních kolektorech. Další tři obálky se týkají elektřiny, energie pro veřejnost a velké energetiky - a přicházejících změn, kterým bys nevěřil. Ale budeš věřit, když budeme ty obálky otvírat jednu po druhé. Otázkou je, zda je otevřeme až poté, co se to stane, tak jako to bylo s těmito dvěma - a pak ti budu jenom moct povědět: 'já jsem to říkala' - nebo každou otevřeme s dostatečným předstihem před událostí, aby ti mé proroctví bylo užitečné?"
"Začíná mi být chladno. Mám se obléct, nebo jít zpět do postele?"
"Ach, bože! Příliš dlouho jsem mluvila o obchodu. Pojď do postele, Georgi a nech mne, ať se ho pokusím postavit."
Do postele šel a přitiskli jsme se k sobě. K tomu hlavnímu zázraku nedošlo. Nakonec jsem řekla:
"Neměla bych použít trochu skutečné magie? Nebo by sis raději oddechl?"
"Maureen, co chceš od Harriman Industries? To všechno jsi nedělala jenom proto, abys mne zmátla."
"Samozřejmě že ne, Georgi. Chci být zvolená za výkonnou členku představenstva holdingové společnosti Harriman Industries. Později mne budeš potřebovat v představenstvech některých podniků, které jsou ve vlastnictví holdingu. Já však budu nadále rozhodovat, jak načasovat proroctví... protože správné načasování je všechno."
"Členka představenstva. V představenstvu nemáme ženy."
"Budete mít, když mne navrhneš a já budu zvolena."
"Maureen, prosím tě! Všichni členové představenstva jsou významnými akcionáři."
"Kolik akcií je nutno vlastnit, aby byla splněna tato podmínka?"
"Podle pravidel postačuje i jedna akcie. Ale politika společnosti žádá významné vlastnictví v holdingové společnosti nebo v některé z jejích dceřiných společností."
"Kolik akcií? Ne, řekni mi jejich tržní cenu v dolarech, protože akcie různých společností nemají stejnou nominální hodnotu, nebo jí vůbec nemají."
"Hm, pan Harriman a já si myslíme, že člen představenstva má vlastnit, nebo krátce po zvolení by měl vlastnit, akcie minimálně v tržní ceně půl miliónu dolarů. To soustřeďuje jeho pozornost na to, o čem rozhoduje."
"Georgi, v pondělí na konci obchodování na burze činila má souhrnná pozice 872 039,81 dolarů ve všech Harrimanových podnicích - a mohu to za pár dnů zvýšit až na jeden milión, pokud by to pomohlo uhladit cestu."

Georgovo obočí povyskočilo. "Maureen, nevěděl jsem, že vlastníš nějaké naše akcie. V souvislosti s nějakým větším blokem akcií bych tvé jméno ihned zaregistroval."
"Používám prostředníky. Někoho v Curychu, někoho v Kanadě, někoho v New Yorku. Všechny akcie mohu vlastnit přímo, pokud by k tomu byl důvod."
"Budeme potřebovat pro naše záznamy alespoň nějaké informace. Maureen, mohu povědět panu Harrimanovi o tvých obálkách? O tvých proroctvích?"
"Jaký by na to měl názor?"
"Nejsem si jist. Pracujeme společně již od dvacátých let... ale natolik ho neznám. On rád riskuje... já jsem tažný kůň."
"Tak dobře, prozatím to budeme považovat za tajemství naší ložnice. Možná bys chtěl příští obálku otevřít v jeho přítomnosti, možná ne. Georgi, pokud by se veřejnost, obzvlášť Wall Street, dověděla o tom, že děláš rozhodnutí na základě rady věštkyně, mohlo by to poškodit Harriman Industries, není to tak?"
"Myslím, že máš pravdu. Tak dobře, ložnicové tajemství." Náhle se usmál. "Ale pokud bych řekl, že jsem se poradil s astrologem, polovina těch tupců by to považovala za 'vědecký přístup'."
"A teď toho nechme. Já se podívám, jestli bych toho tažného koně zainteresovala, aby přetáhnul mě. Georgi, mají všichni muži v tvé rodině nadměrné penisy?"
"Nevím o tom a myslím si, že se mi snažíš lichotit."
"No, mně se zdá velký. Hele, a ještě roste!"

21.

Hadí zub

* * * *

Dalších deset let se mé problémy týkaly Princezny Polly, Priscilly, Donalda, George Stronga... a měla jsem podivný metafyzický problém, který doposud neumím vyřešit - ani nevím, jak bych ho měla řešit. Do hloubky jsem ho prodiskutovala s mým manželem a přítelem doktorem Jubalem Harshawem a s několika nejlepšími matematicko-manipulativními kosmology ve všech vesmírech, počínaje Elizabeth "Logaritmickou Libby" Longovou. Problém se týká letitého pseudoparadoxu svobodné vůle a předurčenosti.

Svobodná vůle je faktem, pokud něco prožíváte. A předurčenost je faktem, pokud se na nějakou spojitost prožitků díváte zvenčí.
Ve Světě jako mýtu však nemá význam ani "svobodná vůle" ani "předurčenost". Oba pojmy mají nulový sémantický obsah. Pokud jsme jenom typy představivosti sestavené nějakými mysliteli, pak můžeme stejně mluvit o "svobodné vůli" figurek v šachové hře. Když se hra stane historií a šachové figurky jsou zpátky v krabici, červená královna by neměla spát a měla by vzdychat: "Kéž bych nevzala toho pěšce!" Je to směšné.
Nejsem seskupení představ. Nevytvořil mne žádný myslitel. Jsem žena lidského původu, dcera lidských rodičů a matka sedmnácti hochů a dívek v mém prvním životě a matka ještě většího počtu dětí po mém prvním omlazení. Pokud mne kontroluje osud, pak tento osud je v mých genech... a ne v hloubání nějakého krátkozrakého introverta shrbeného nad robopísařem.
Problémem bylo, že když jsme se blížili konci desetiletí, tak jsem si uvědomila, že Theodore mi řekl o tragédii, které by se možná dalo zabránit. Nebo nedalo? Mohla bych využít svou svobodnou vůli k prolomení zlatých řetězů předurčení? Mohla bych použít svou znalost věcí budoucích k tomu, abych jim zabránila odehrát se?
Postavme to na hlavu - když se mi povede něčemu zabránit, jak jsem předem mohla vědět o něčem, co se nikdy nestalo?
Nesnažte se to vyřešit, budete se točit v bludném kruhu.
Je někdy možné vyhnout se schůzce v Samaře?
Věděla jsem, že energetický satelit exploduje a zabije každého na palubě. Ale v roce 1952 nikdo nevěděl, že někdy bude existovat nějaký energetický satelit. V roce 1952 ještě nebyl ani na rýsovacích prknech.
Co bylo mou povinností?

V pátek mi doktor Rumsey řekl, že Priscilla není těhotná, že je tělesně natolik vyspělá, že může rodit, a že on je ochoten podpořit zpožděný rodný list, pokud bych to chtěla. List může uvádět každý věk od třinácti do devatenácti let... podle jeho názoru jsou však její názory dětské.
Souhlasila jsem. "Možná budu muset předstírat, že její věk je nejméně šestnáct let."
"Rozumím, její bratr s ní souloží, je to tak?"
Odpověděla jsem: "Je tento pokoj zvukově izolován?"
"Ano, je. Stejně jako má zdravotní sestra. Už jsme slyšeli všechno, drahá. Většina z toho byla ještě horší než malý incest bratra se sestrou. Minulý týden jsme měli případ - díky Bohu to nebyli lidé z Howardovy nadace - typu 'Souloží s ním jeho bratr'. Buď ráda, že tvé děti jsou normální. Ty hrátky mezi bratrem a sestrou obvykle potřebují pouze zabezpečit, aby se nedostala do jiného stavu, a aby je to přešlo předtím, než vstoupí do manželství s někým jiným. Což téměř vždy udělají. Nesetkala ses s tím již předtím?"
"Ano, předtím než jsi převzal praxi po otci. Neřekl ti o tom?"
"Děláš si ze mne legraci? Táta považuje Hippokratovu přísahu za zeslanou z nebes. Jak to dopadlo?"
"Z dlouhodobého hlediska to bylo v pořádku, i když mi to v té době dělalo starosti. Starší sestra zaučovala mladšího bratra a pak mladší bratr zaučoval ještě mladší sestru. Chvíli jsem kolem toho chodila jako kolem horké kaše a uvažovala, jestli je mám přistihnout nebo pouze dohlížet, aby se jim nic nestalo. Nikdy to však nenechali dojít příliš daleko, měli z toho jenom potěšení. Mé všechny děti jsou vždy nadržené."
"A ty nejsi?"
"Mám si sundat kalhotky? Nebo předtím skončíme naši konverzaci?"
"Pokračuj, jsem příliš unavený."
"Bábovko! Nakonec všechny vzaly Howardův groš a teď jsou všechny tři páry spřáteleny. Myslím, že si občas udělají společný víkend. Tyto věci však skrývají přede mnou, aby nešokovaly ubohou starou puritánskou mámu. Tito dva však nemají k tomu ten bezstarostný přístup, Jime. Musím to děvče vdát."
"Maureen, Priscilla není připravena na vdávání. Lék by byl horší než nemoc. Mohla bys zničit život nějakého muže a zkazit její život, a to nemluvím o poškození případných dětí. Hmm - Priscilla mi řekla, že se právě přistěhovala z Dallasu. Neznám Marian, ona je z rodiny Hardyů, je to tak? Co za osobu je

Marian?"
"Jime, já nejsem nepředpojatý svědek."
"Když to říká žena, která nalezne dobrou stránku ve všech, dokonce i v Ďáblu samotném, tak mi říká všechno, co potřebuji vědět. Ano, Marian mohla mít dobré úmysly, ale u Priscilly neodvedla dobrou práci. Přinejmenším neodvedla natolik dobrou práci, aby neriskovala její vdavky ve čtrnácti bez ohledu na to, jaká je velikost její pánve. Maureen, já uvedu falešný věk jaký chceš - ale nenech ji vdávat se tak mladou."
"Pokusím se o to, drahoušku. Držím však tygra za ocas. Díky."
Políbil mne na rozloučenou. Stroze jsem mu řekla: "Přestaň s tím, řekl jsi, že jsi unavený. A máš plnou čekárnu pacientů."
"Bábovko."
"Souhlasím. Někdy jindy, drahoušku. Pozdravuj ode mne Velmu. Chci, abyste se oba stavili na večeři příští týden a podívali se na můj nový dům. Možná pak k něčemu dojde."

Princezně Polly to chvíli trvalo, než přestěhování akceptovala. Dva týdny jsem ji držela v domě a používali jsme krabici s pískem. Pak jsem ji vypustila. Když jsem ji o hodinu později nemohla najít, pomalu jsem jela osm bloků zpátky k našemu starému domu. Když už jsem tam málem byla, uviděla jsem ji, rychle zaparkovala a zavolala na ni. Zastavila se a naslouchala. Nechala mne přijít k sobě a pak odběhla rovnou k jejímu starému domovu. Ne, k jejímu Jedinému domovu.
S hrůzou jsem se dívala, jak šikmo přechází křižovatku Meyerovy třídy a Rockhillu - jsou to dvě živé ulice. Prošla v bezpečí a já jsem opět začala dýchat. Šla jsem nazpět pro auto a jela rovnou k našemu bývalému domu. Dostala jsem se tam ve stejnou dobu jako ona, přestože já jsem dodržovala dopravní předpisy a ona ne. Nechala jsem ji několik minut čenichat po prázdném domě, pak jsem ji vzala a přivezla domů.
Dalších deset dní se to opakovalo, jednou a někdy dvakrát denně. Pak přišel den - myslím, že to bylo den po Svátku práce - kdy demoliční četa přišla vyčistit pozemek. George mě varoval, takže jsem ji v ten den nepustila ven, ale odvezla jsem ji tam. Nechala jsem ji jít dovnitř jako obvykle a čmuchat po domě. Pak přišla četa a začala bourat dům. Princezna přiběhla ke mně a já ji nechala sedět na klíně v autě u chodníku.
Dívala se, jak byl ničen její Jediný dům.
Kromě armatur, které odmontovali předtím, se nic nezachraňovalo. Tak zbourali ten hezký hrázděný dům z devatenáctého století za pouhé jedno dopoledne. Princezna Polly se dívala a nevěřila tomu. Když bourači připnuli buldozer k, severnímu křídlu, strhli ho a udělali z něj v mžiku hromadu trosek, schovala si obličej u mne a zanaříkala.
Odvezla jsem nás domů. Ani já jsem se nedívala na smrt toho starého domu s radostí.
Druhý den jsem tam vzala Polly. Kde předtím stával náš dům, zůstala pouze holá půda a díra po sklepě. Princezna Polly nechtěla z auta ani vystoupit, nebyla jsem si jistá, zda to místo poznávala. Už nikdy se nezaběhla. Někdy ji přišli navštívit její pánští přátelé, ona však zůstávala doma. Myslím si, že zapomněla, že někdy žila někde jinde.
Já jsem ale nezapomněla. Nikdy se nevracejte k domu, ve kterém jste někdy bydleli - pokud jste ho měli rádi.

Přála jsem si, aby se problémy s Priscillou daly vyřešit tak lehce jako problémy s Polly. Doktora Rumseye jsem navštívila až v pátek, ve čtvrtek jsme se stěhovali do našeho nového domu. Takové stěhování je náročné i přes to, že jsem využila profesionály na balení a stěhováni, a nejen jejich stěhovací automobily. Bylo to jednodušší taky proto, že většina nábytku se do nového domu nestěhovala, dala jsem ji Výboru dobré vůle - řekla jsem jak Výboru dobré vůle, tak Armádě spásy, že daruji na dobročinné účely plný dům nábytku a nespočet drobných movitých předmětů. Musí však pro to poslat nákladní auto. Armáda spásy chtěla přijít a vybrat si, co potřebují. Výbor dobré vůle nebyl tak úzkostlivý, takže ty krámy se dostaly k nim.
Nechali jsme si jen knížky, pár obrázků, můj stůl a mé záznamy, oblečení, nějaké talíře a příbory, psací

stroj IBM a pár maličkostí. Kolem jedenácté hodiny jsem poslala Donalda s Priscillou do nového domu, aby tam odnesli všechno jídlo zachráněné z komory, lednice a mrazáku. "Donalde, prosím tě, vrať se pro mne, až to složíte. Priscillo, ty se podívej, co můžeš udělat k obědu. Myslím, že kolem poledního budou naloženi, ale nepřipravuj nic, u čeho by byl důležitý čas podávání."
"Ano, matko." To byla skoro jediná slova, která mi řekla od rána. Udělala všechno, co jsem jí řekla, ale vůbec se nepokoušela o vlastní iniciativu. Donald se naopak pustil do práce s velkou nápaditostí.
Oba odjeli. Donald se ke mně vrátil v poledne, právě když se stěhováci rozešli na oběd. "Budeme muset počkat," řekla jsem mu, "protože ještě úplně neskončili. Co jsi udělal s Princeznou?"
"Zavřel jsem ji do své koupelny spolu s jídlem a krabicí písku. Zlobila se."
"Bude to muset chvíli vydržet. Donalde, co žere Priscillu? Včera večer a dnes ráno se chovala jako by jí někdo - myslím si, že jsem to byla já - rozbil její malý červený kýblíček."
"Ale mami, ona je taková. Nic to neznamená."
"Donalde, tak to ale nepůjde, pokud chce zůstat tady. Nebudu jí trpět její špatné nálady. Vždy jsem se pokoušela dát svým synům a dcerám maximální svobodu, která je v souladu s civilizovaným chováním k jiným lidem, především k vlastní rodině. Civilizované chování je však vyžadováno od každého a v každou dobu. To znamená zdvořilost a příjemné vystupování, i kdyby to někdy bylo spíše předstírané než skutečné. Výjimka z těchto pravidel neplatí pro nikoho bez ohledu na věk. Myslíš si, že bys na ni mohl zapůsobit? Pokud se bude kabonit, jsem docela schopná vykázat ji od stolu... a nemyslím, že by se jí to líbilo."
Neradostně se zasmál. "Jsem si jist, že by se jí to nelíbilo."
"Dobře, možná bys jí to mohl vysvětlit. Tobě by to možná neměla za zlé."
"No, možná ne."
"Donalde, nemáš pocit, že je tady něco, co jsem řekla nebo udělala - nebo od ní požadovala - nebo od tebe - co by jí dávalo důvod, aby na mne byla rozzlobená?"
"Ehm... nemám."
"Buď ke mně upřímný, synu. Toto je zlá situace, nemůže to takto jít dál."
"Víš... ona nikdy neměla ráda, když se jí něco přikazovalo."
"Které z mých příkazů se jí nelíbily?"
"No... byla docela rozrušená, když jsi jí řekla, že nemůže jít s tebou a pomáhat při rozhodování, který dům si vybereme."
"To nebyl příkaz. Prostě jsem jí řekla, že to je moje věc a ne její. A je to tak."
"Ale jí se to nelíbilo. A nelíbilo se jí, když jsi jí řekla, že musí nechat do sebe 'šťouchat', jak tomu říká ona. To víš."
"Ano, vyšetření pánve. To tedy příkaz byl. Příkaz, o kterém se nediskutuje. Řekni mi tedy, co sis myslel o mém požadavku, aby se podrobila vyšetření pánve. Tvůj názor nezmění můj názor, jenom bych ráda věděla, co si o tom myslíš ty."
"Ehm, mne se to netýká."
"Donalde."
"No dobře!... Myslím si, že to vyšetření holky musí mít. Pokud má jejich lékař zjistit, zda jsou zdravé nebo ne. Ano, myslím, že to tak je. Jí se to však i přesto nelíbilo."
"Ano, dívky je mají pro svou vlastní ochranu. Já je nemám ráda a měla jsem je tolikrát, že to ani nemohu spočítat. Je to otrava, podobně jako čištění zubů. Je to však nutné, takže to musím vydržet... a Priscilla to musí vydržet taky v tom nestrpím od ní žádné hlouposti." Vzdychla jsem si. "Pokus se ji přesvědčit, Donalde. Já tě teď odvezu zpět a vyložím tě tam, zatím co jsou ještě na obědě. Pak se ihned otočím a pojedu sem, aby se nic nedostalo do nesprávného náklaďáku."
Domů jsme se dostala kolem druhé hodiny, pak jsem se sendvičem v ruce dohlížela na vykládání věcí. Bylo kolem páté, když odjelo nákladní auto a bylo ještě později, když byl dům zařízen - pokud ho šlo nazývat zařízeným domem, když na zadním dvorku byly rozházeny kartónové krabice, oblečení bylo poházeno po postelích a knihy byly prostě naskládány na každou poličku, jenom aby nebyly na zemi. Byl to chudák Richard, který řekl, že "dvakrát se stěhovat je jako jednou vyhořet"? Přitom toto bylo nenáročné stěhování.

Kolem osmé jsme do nich dostala nějakou večeři. Nikdo z nás nemluvil, Priscilla se stále kabonila.
Po večeři jsme se všichni přesunuli do rodinného obývacího pokoje na kávu a na toast. Nalila jsem do mrňavých skleniček trochu sladkého likéru Kahlua... z něj se totiž nedalo opít, dříve než se opijete, je vám zle od žaludku. Pozvedla jsem skleničku. "Na náš nový domov, drahouškové."
Napila jsem se, Donald taky. Priscilla se své skleničky ani nedotkla. "Já nepiju," řekla rezolutně.
"Tohle není pití, drahoušku, tohle je obřad. Pokud si někdo nepřeje pít, tak pro přípitek stačí, aby zvedl skleničku, řekl 'Na zdraví!' přiložil ji ke rtům, položil ji a usmál se. Zapamatuj si to. Poslouží ti to i při jiných příležitostech."
"Matko, je čas, abychom si vážně promluvili."
"V pořádku, tak začni."
"Donald a já zde nebudeme schopni žít."
"Je mi líto, že to slyším."
"Mně je to taky líto. Je to však pravda."
"Kdy odcházíte?"
"To nechceš slyšet, proč odcházíme? A kam odcházíme?"
"Pokud mi to budete chtít říct, tak mi to povíte."
"Je to kvůli tomu, že nemůžeme snášet, když se s námi jedná jako s vězni ve vězení!"
Na to jsem neodpověděla. Ticho se protahovalo, až nakonec má dcera řekla: "To nechceš vědět, jak si s námi špatně zacházela?"
"Pokud mi to chceš říct."
"Ehm... Donalde, řekni jí to!"
"Ne," namítla jsem, "vyslechnu si od Donalda každou stížnost, kterou má na to, jak jsem se chovala k němu. Ale ne, jak jsem se chovala k tobě. Jsi tady, já jsem tvá matka a jsem hlava této domácnosti. Pokud si chceš stěžovat, tak se obrať na mne. Nesnaž se to přesouvat na tvého bratra."
"To je ono. Příkazy! Příkazy! Nic jen samé příkazy... jako bychom byli zločinci ve vězení!"
V duchu jsem si předříkala mantru, kterou jsem se naučila v průběhu druhé světové války: Nil illegitimi carborundum. Potichu jsem si to řekla třikrát. "Priscillo, pokud to považuješ za příkazy a za nic jiného než příkazy, tak tě mohu ujistit, že se v tom nezměním. Vyslechnu si každou stížnost, kterou budeš mít, nebudu ji však poslouchat z druhé ruky."
"Ach, matko, jsi nemožná!"
"Teď mám další příkaz, slečno. Buď zdvořilá. Donalde, máš nějaké stížnosti na to, jak se k tobě chovám? K tobě, ne k tvé sestře."
"Ehm... ne, mámo."
"Donnie!"
"Priscillo, máš nějaké konkrétní stížnosti? Cokoliv mimo všeobecný protest proti přijímání rozkazů?"
"Matko, ty - nemá smysl se pokoušet o diskusi s tebou!"
"Zatím jsi se o diskusi nesnažila. Jdu spát. Pokud odejdete předtím než vstanu, nechte prosím klíče od domu na kuchyňském stole. Dobrou noc."
"Dobrou noc, mámo," odpověděl Donald.
Priscilla neřekla nic.

Priscilla nepřišla dolů k snídani. "Řekla, abych ti pověděl, že nechce žádnou snídani, mámo."
"Tak dobře. Dnes ráno budou volská oka a párečky. Donalde, jak chceš udělat vejce. Propíchnout žloutek, aby byl jako rosol? Nebo jimi pouze projet nad ohněm?"
"Myslím, že stejně, jak je budeš mít ty. Mámo, Priss to nemyslí doopravdy, že nechce snídani. Nemám jít nahoru a povědět jí, že jsi řekla, aby přišla na snídani?"
"Ne, obvykle si vajíčka lehce osmažím jen po jedné straně tak, aby se srazil bílek. Vyhovuje ti to?"
"Co? Ale ano! Prosím, mami, nemohu alespoň jít nahoru a povědět jí, že jsi řekla, že snídaně je hotová, a že by se měla najíst?"
"Ne."
"Proč ne?"

"Protože jsem to neřekla a neříkám to. První dítě, které to na mne zkoušelo s hladovkou, byl tvůj bratr Woodrow. Vydržel několik hodin, podváděl však při tom - schoval si pod polštář vanilkové oplatky. Když to nakonec vzdal a přišel dolů, tak jsem mu nedovolila jíst až do oběda, což bylo až za několik hodin. Už to více nezkoušel. (Ale zkoušel všechno ostatní s velkou vynalézavostí!) Nemazlím se s hladovkáři, Donalde, nebo s jakýmikoliv záchvaty vzteku... a myslím si, že by to neměla dělat žádná vláda. Myslím tím, mazlit se s hladovkáři, s lidmi, kteří se připoutají k plotům nebo si lehnou před auta. Jsou to záchvaty vzteku dospělých lidí. Donalde, měl jsi dnes ráno už dvakrát námitky k mým příkazům. Nebo to bylo třikrát? Učíš se to od Priscilly? Nedošlo ti už, že nedávám zbytečné příkazy? Ale že očekávám splnění těch příkazů, které dám? Okamžité a přesné splnění? Když ti řeknu, že máš jít skočit do jezera, očekávám, že se vrátíš promáčený skrz naskrz."
Zakřenil se na mne. "Kde je nejbližší jezero?"
"Co? Ve Swopeském parku. Pokud by se za jezero nepočítala vodní překážka v golfovém klubu. Nebo ozdobné jezírko na Forrest Hills."
"Je v tom nějaký rozdíl?"
"Jistě, i když malý. Donalde, mně nevadí, že se Priscilla dnes ráno rozhodla nesnídat, protože potřebuji s tebou mluvit bez toho, aby kroužila kolem tebe a vkládala ti slova do úst. Kdy chcete odejít? A kam chcete odejít, pokud by ti to nevadilo, že mi to říkáš?"
"Vždyť je to nesmysl, mami. Nikdy jsme to nemysleli vážně. Jak můžeme odejít? Bez peněz a místa, kam bychom mohli jít. Kromě případu, že bychom se vrátili k tetě Marian, a to neuděláme. Nikdy se už k ní nepřiblížíme."
"Donalde, co je tak zhoubného na tetě Marian? Před šesti lety jste se oba rozhodli, že s ní zůstanete, i když jste mohli být se mnou. Co se stalo? Neustále vás trestala? Nebo co v tom bylo?"
"To ne! Ona zřídka někoho potrestala. Někdy řekla tátovi, aby nám napráskal. Jako při tom posledním výstupu s Gusem."
"Co se tehdy stalo? Gus je o rok starší než ty a větší... nebo alespoň byl, když jsem vás viděla naposled. Řekl jsi: 'Gus ji nenechal na pokoji a byl na ni ošklivý'. Jak ji nenechal na pokoji? Znásilňoval ji? Nebo se o to pokoušel?"
"Hmm... mámo, nemohu být nestranný. Myslím, že žárlím."
"To si myslím taky. Bylo to skutečné znásilnění? Nebo - to bylo něco - no jak tomu vy mladí dnes říkáte? Oni 'si to rozdávali'?"
Vzdychl si a vypadalo, že ho to bolí. "Ano, rozdávali si to. Já - já jsem se naštval."
Pohladila jsem ho po ruce. "Chudáčku Donalde! Bože, už si začínáš uvědomovat, že to pro tebe není vůbec dobré, když jsi zamilován do své vlastní sestry? Nebo je to dobré pro ni? Pravděpodobněji ubližuješ ještě více než ubližuješ sobě. Chápeš to, drahoušku?"
"Ale mami, já jsem ji tam nemohl nechat. A, je mi to líto, že jsme nešli s tebou před šesti lety. Ty jsi však byla tak přísná a teta Marian nebyla a - mně je to teď tak líto!"
"Jak se Marian stavěla k domácím pracem? Chystám se každému z vás přidělit nějaké úkoly. Priscilla se mi však zdá tak neobratná v kuchyni. Včera nacpala věci do mrazáku bez ladu a skladu a pak jej nezapnula. Povedlo se mi to napravit, jinak bychom přišli o hromadu jídla. Střídala se s vařením s Mildred a Sárou a s těmi, kdo už na to mají věk?"
"Myslím si, že ne. Ne, vím to. Babička Medvědí pacička vaří všechno... a nemá ráda, když je někdo v její kuchyni."
"Kdo je babička Medvědí pacička?"
"Kuchařka tety Marian. Černá jako uhel a s křivým nosem. Napůl černoška a napůl čerokíjská Indiánka. A perfektní kuchařka! Vždy je ochotná připravit něco na zub. Musíš však o to požádat od dveří. Pokud vejdeš dovnitř, rozmáchne se na tebe pánví."
"Vypadá na pořádnou holku. A vypadá to, že Priscillu budu muset naučit vařit."
K tomu se Donald nevyjadřoval. Pokračovala jsem: "Mezitím musíme sehnat kopie vysvědčení a dostat vás dva do městských škol. Donalde, co bys řekl na to chodit do Westportské střední místo Jihozápadní? Řekni ano a mohli bychom sehnat káru, něco na čtyřech kolech, aby to nebylo tak obtížné se tam dopravovat. Opravdu tě nechci mít ve stejné škole jako Priscillu. Ona nemá žádnou soudnost,

drahoušku. Obávám se, že by se kvůli tobě dostávala do konfliktů s jinými dívkami."
"To by se mohlo stát. Mami, já však nepotřebuji jít do Westportu."
"Myslím, že bys měl. Z důvodů, které jsem uvedla."
"Nepotřebuji jít na střední školu. Maturoval jsem v červnu."
Po celý život jsem žila se svými dětmi a ony mne nikdy nepřestanou překvapovat.
"Donalde, jak mi to jen mohlo uniknout? Měla jsem tě zafixovaného pro příští rok a nepamatuji si, že bych dostala oznámení."
"Žádná jsem neposílal... ano, rok předtím jsem byl zařazen do předposledního ročníku. Měl jsem však více než dostatečnou účast, neboť jsem minulý rok chodil na letní kurz, abych měl jistotu, že jsem probral všechnu přednášenou matematiku. Mámo, já jsem počítal s oběma možnost mi... a rozhodl jsem se až v květnu, když už bylo pozdě na maturitní ročenku a ty nesmysly kolem. Pan Hardecker - to je náš ředitel - z toho neměl radost. Zkontroloval však mé záznamy a souhlasil s tím, že mám možnost maturovat na konci mého předposledního roku, pokud si to budu přát. Navrhl mi však, že mi maturitní vysvědčení předá v tichosti, a že bych se neměl zúčastnit předávání maturitních vysvědčení, nebo se pokoušet přesvědčovat ročník '52, že patřím do jejich třídy, protože nejsem v jejich ročence, nenosím jejich třídní prsten a všechno to ostatní. Souhlasil jsem. Pak mi pomohl při přihláškách na školy, které mne zajímaly. Skutečně dobré techniky jako například Massachusettský technologický institut, Caseův institut, Kalifornská technika a Rensselaer. Chci stavět rakety."
"Připomínáš mi tvého bratra Woodrowa."
"Ne tak docela. On v nich létá, já je chci navrhovat."
"Víš něco o těch přihláškách?"
"O dvou. Caseův institut a Kalifornská technika mne nepřijaly."
"V Dallasu na tebe mohou čekat dobré zprávy. Ověřím si to u tvého otce - stejně mu musím dnes zavolat. Musím mu říci, že vy dva tuláci jste se objevili u mě. Donalde, pokud tě letos odmítnou školy, na které ses přihlásil, neztrácej naději."
"To ne, přihlásím se příští rok."
"To jsem nemyslela. Měl bys letos chodit do školy. Drahoušku, není nutné, abys šel na některou z nejlepších technik studovat předměty nižších ročníků. Každá humanitní fakulta s vysokým akademickým standardem bude v pořádku pro nižší stupeň vysoké školy. Jako například Claremont. nebo některá z univerzit takzvané Malé břečťanové ligy. Nebo Grinnellova univerzita. Je mnoho dalších."
"Ale máme srpen, je už pozdě někam se přihlásit."
"Ne tak docela." Pořádně jsem se zamyslela. "Donalde, chci, abys souhlasil s tím, že tě povýším na osmnáctiletého. Začneme tím, že si zařídíš řidičský průkaz tady ve státě Missouri, na něm se uvádí věk. Pak ti zařídíme posunutý rodný list, pokud bys ho potřeboval. Tak brzy to nebude, pokud bys nepotřeboval cestovní pas, Pak půjdeš do... myslím, že do Grinnellu - jeden z oponentů mé doktorské práce je nyní děkanem pro přijímací pohovory a poznala jsem ho docela dobře - na rok nebo na dva. Pořádně se rozhodni, na kterou techniku chceš a začneme pracovat na tom, aby ses tam dostal příští nebo přespříští rok... zatímco budeš studovat s výborným prospěchem. A -"
"Mami, a kde na to vezmu peníze?"
"Drahý synu, jsem ochotna téměř k jakýmkoliv výdajům, abych tě oddělila od tvé sestry předtím, než se dostanete do vážných potíží. Nebudu platit za potrat, ale jsem ochotná doplácet na tvé vzdělání nad to, co si vyděláš ve volném čase. A to bys měl, kvůli sebekázni a kvůli úctě k sobě samému. Na univerzitě v Grinnellu může student často mýt nádobí v dívčí koleji."
Pokračovala jsem. "Tyhle kukuřicí krmené studentky koedukačních škol jsou bujaré. Poznala jsem je. Možná si jich nebudeš příliš všímat, protože chci, abys poslal své jméno do seznamů Howardovy nadace a požádal o seznam nejmladší věkové skupiny děvčat z Iowy."
"Mámo, já se však nechci ženit, nemohl bych ženu uživit!"
"Nepotřebuješ se ženit. Ty se tedy absolutně nezajímáš o schůzky s vybraným počtem dívek zhruba tvého věku? Každá z nich je zdravá, všechny budou žít dlouho - stejně jako ty - všechny jsou žádoucí podle všech obvyklých kritérií... a žádná z nich zaručeně nebude křičet, když jim uděláš zdvořilý, uctivý, ale jednoznačný milostný návrh. A nebudou pobouřené - za jakou dívku mne považujete! - když se

ukáže, že máš v kapse prezervativ.
Synu, ty nemusíš s tím seznamem z Howardovy nadace dělat vůbec nic. Když však na to dostaneš chuť, nebo budeš sám nebo obojí, tvůj seznam z Howardovy nadace je jistě lepší než potloukat se po barech nebo navštěvovat modlitební shromáždění. Všechnu počáteční práci již za tebe udělal někdo jiný. Protože Howardova nadace opravdu chce, aby si howardi brali howardy a za tím účelem vydává milióny dolarů."
"Ale mami, já se asi nebudu moci oženit pokud neskončím školu. To je nejméně pět let. Potřebuji mít titul magistra přírodních věd, doktor filozofie by taky nebyl na závadu."
"Včera jsi mluvil se svou sestrou Susan. Nepřemýšlel jsi, jak mohli Susan s Henrym odejít studovat vysokou školu přímo z jejich svatby? Donalde, přestaň si dělat starosti. Pokud si vybereš školu, která nebude příliš blízko u Kansas City, všechny tvé problémy bude možno vyřešit. A tvá matka se může přestat bát."

Priscille shořely všechny pojistky, když se dozvěděla, že Donald bude chodit do školy někam jinam. Tajili jsme to před ní až do poslední minuty. Ve stejný den, kdy byla zapsána do Jihozápadní střední školy, on odešel do Grinnellu.
Donald se sbalil, když jeho sestra byla ve škole, pak počkal, až se vrátila, aby jí to řekl. Pak ihned odjel autem tak starým, že se nedalo používat na kontrolované silnici, nemělo palubní počítač.
Dostala záchvat. Tvrdila, že pojede s ním a měla hloupé řeči o sebevraždě. "Ty mne opouštíš! Zabiju se, udělám to! Pak budeš litovat, že jsi to udělal!"
Donald vypadal zasmušile, ale odjel. Priscilla odešla do postele. Ignorovala jsem ji. Hrozby sebevraždou představují jenom další druh projevu vzteku, je to pouhé vydírání, kterému neustoupím.
Kromě toho, když si někdo chce vzít život, tak je to (myslím si) jeho nezadatelné právo. A když to myslí opravdu vážně, nikdo mu v tom nedokáže zabránit.
(Ano, uznávám, že jsem krutá a bezcitná bestie. Ale teď si jdi hrát s panenkou někam jinam.)
Priscilla sešla dolů kolem desáté večer a řekla, že má hlad. Řekla jsem jí, že večeře už dávno byla, ale že si může udělat sendvič a dát si sklenici mléka - což i udělala. Pak se ke mně připojila v obývacím pokoji... a začala s obviňováním.
Okamžitě jsem ji zastavila. "Priscillo, nebudeš tady sedět a nadávat mi, zatímco jíš můj chléb. Přestaň dělat jedno nebo druhé."
"Mami, ty jsi krutá!"
"To považuji za nadávku."
"Ale - ach, jsem tak nešťastná!"
To bylo zřejmé a jak se mi zdálo, nevyžadovalo to další komentář. Tak jsem se vrátila k pozorování komentátora Waltera Cronkita a naslouchala jeho halasným prohlášením.
Několik dnů chodila kolem mě celá rozmrzelá, pak objevila výhody bydlení nedaleko školy, že má k dispozici obývací pokoj jak a kdy chce, a že má matku, která jí dovolí dělat téměř jakýkoliv randál a nepořádek, pokud je všechno následně poklizeno - tedy alespoň jednou až dvakrát týdně. Dům se plnil mladými lidmi. Zjistila jsem, že Priscilla je šťastná, tak jsem byla šťastná taky.
Koncem září, když jsem jeden pátek večer kolem jedenácté sešla dolů pro sklenici mléka a půlnoční sušenku, uslyšela jsem zrádné vrzání vycházející z pokojíku pro služku, který byl naproti kuchyni. Nelákalo mne to vyrušit je, protože jsem cítila spíše úlevu než obavu. Bylo to i proto, že zvukové efekty dokazovaly, že se Priscilla naučila mít orgasmy stejně rychle i s jiným mužem než s Donaldem. Odešla jsem však nahoru a zkontrolovala kalendář v mé koupelně - byla to kopie kalendáře, který byl v jejím pokoji - a podívala se, zda to je její "bezpečný" den. Potom jsem cítila pouze úlevu. Nikdy jsem neočekávala, že by se Priscilla vzdala sexu. Když už jednou začnou a zjistí, že se jim to líbí, tak s tím nikdy nepřestanou. Možná bych měla říct, že bych si dělala starosti, kdyby někdy přestala.
Na druhý den jsem zavolala Jimovi Rumseyovi a požádala ho, aby pokaždé, když k němu pošlu Priscillu, udělal kontrolu výtěru a krve, protože nevěřím jejímu úsudku a vím, co by mohla dostat. Jenom ironicky zasupěl. "To si myslíš, že jsem neschopný? Kontroluji každou, dokonce i tebe, ty stará bábo."
"Díky, drahoušku!" poslala jsem mu přes obrazovku polibek.

Bylo to krátce po této veselé události, když mi zavolal George Strong. "Má drahá paní. Právě jsem se vrátil do města a mám dobré zprávy." Opatrně se usmál. "Delos souhlasí s tím, že musíš být v představenstvu. Akcionářům to můžeme dát schválit až na valné hromadě, ale členové představenstva mohou schválit kooptaci, pokud se mezi valnými hromadami uvolní v představenstvu místo. Dopadlo to tak, že jeden z mých náměstků se připravuje rezignovat. Na místo člena představenstva, ne na místo mého náměstka. Mohla bys v pondělí šestého října přijet na schůzi představenstva v Denveru?"
"Ano, přijedu. Mimořádně jsi mne potěšil, Georgi."
"Mohu se pro tebe stavit v deset? Raketoplán společnosti nás dopraví do Denveru. Přiletí tam v deset hodin místního času. Schůze představenstva začíná v půl jedenácté v Harrimanově budově a končí obědem na střeše stejné budovy - je tam jídelna pro uzavřenou společnost s nádherným výhledem."
"Jak rozkošné! Georgi, budeme se vracet ve stejný den?"
"Pokud si to budeš přát, Maureen. Je tam však několik hezkých míst na vyjížďku a mám k dispozici auto s řidičem. Nelíbilo by se ti to?"
"A jak! Georgi, za nic na světě nezapomeň vzít obálku číslo tři."
"Jistě, že to udělám. Uvidíme se tedy v pondělí, milá paní."
Chodila jsem zahalená v oparu štěstí a přála si, abych o tom mohla říci otci - jak bude malá Maureen z prašných silnic odněkud z venkova jmenovaná členkou představenstva Harrimanova impéria za pomoci nepravděpodobného propojení několika událostí: tou první byl její cizoložný milostný poměr s cizincem z hvězd, druhou to, že ji manžel opustil kvůli jiné ženě a tou třetí byl pozdní milostný vztah mezi nemorální slaměnou vdovou a osamělým svobodným mládencem.
Pokud bych zůstala s Brianem, nikdy bych se nemohla stát členkou představenstva. Zatímco mi Brian neupíral žádný luxus, když už jsme byli zámožní, s výjimkou peněz na domácnost jsem skutečně rozhodovala pouze o "penězích za vajíčka", tedy o penězích, co jsem z peněz na domácnost ušetřila. Brian byl laskavý a štědrý manžel... ani zdaleka však nebyl zastáncem stejných práv pro ženy.
To byl taky jeden z důvodů, proč jsem odmítala opakované nabídky na manželství od Georga Stronga. I když byl George o dvacet let mladší než já (skutečnost, o které jsem mu nikdy nedovolila mít ani špetku podezření), jeho hodnoty byly zakořeněny v devatenáctém století. Jako jeho milenka jsem měla stejné postavení jako on. Pokud bych se ale za něj vdala, okamžitě bych mu byla podřízena - nejpravděpodobněji hýčkaná - ale byla bych podřízená.
Kromě toho by to byl špinavý trik na zatvrzelého starého mládence. Jeho nabídky ke sňatku byly galantními komplimenty, nepříliš vážně myšlenými nabídkami občanského svazku.
Kromě toho jsem se já sama stala zatvrzelou svobodnou paní - i když jsem neočekávaně zjistila, že musím vychovávat ještě jedno dítě, které je nadto problémové.
Mé problémové dítě - co mám udělat s Priscillou, když budu jednu noc v Denveru? Nebo dvě noci - pokud by George navrhl, abychom zůstali ještě jeden den v Esteském parku nebo na Pokřiveném potoku, to mu řeknu ne? Kdybych bydlela sama a měla na starosti pouze Princeznu Polly, mohla bych ji nacpat do útulku pro zvířata a ignorovat její protesty. Jak bych to však mohla udělat urostlé a velké dívce, která byla těžší než já... ale která neměla ani tolik rozumu, aby věděla jak uvařit vodu. Co mám udělat? Co mám udělat?

"Priscillo, budu přes noc pryč z domu, možná až dvě noci. Co bys dělala nejraději, když budu pryč?"
Vypadala nechápavě. "Proč odjíždíš?"
"Držme se tématu. Je několik možností. Mohla bys jednu nebo dvě noci zůstat u kamarádky ze školy, pokud bys chtěla. Nebo bys mohla zůstat u tety Velmy -"
"Není mou tetou!"
"To je pravda a nemusíš jí tak říkat. Mezi lidmi z Howardovy nadace je obvyklé, že mezi sebou používají taková pojmenování, aby si připomněli naši společnou příslušnost k Howardovým rodinám. Vyber si. A teď se, prosím, vraťme k hlavní otázce. Co bys nejraději dělala, když budu pryč?"
"Proč mám něco dělat? Mohu zůstat rovnou tady. Vím, že si myslíš, že neumím vařit... ale dokážu si schrastit dlabanec na pár dnů bez toho, abych trpěla hladem."

"Jsem si jistá, že to umíš. Zůstat zde je tou další možností, kterou jsem chtěla připomenout. Mohu najít někoho, kdo by přišel a zůstal s tebou, abys nemusela být sama. Například tvou sestru Margaret."
"Peggy je otrava!"
"Priscillo, nemohu ti tolerovat, že Margaret říkáš hanlivým slangovým jménem. Znáš někoho, koho bys tady měla ráda jako společnost?"
"Nepotřebuji společnost nikoho. Nepotřebuji žádnou pomoc. Nakrmit kočku a přinést noviny - co je na tom těžkého?"
"Zůstala jsi už někdy sama v domě?"
"Jistě, a kolikrát!"
"Skutečně? Při jakých příležitostech?"
"Při různých příležitostech. Táta a teta Marian vzali někam celou rodinu a já jsem se rozhodla, že nepojedu. Rodinné výlety jsou nudné."
"Výlety s přenocováním?"
"Jistě. A nejen na jednu noc. V domě nebyl nikdo, jenom já a babička Medvědí pacička."
"Aha, babička Medvědí pacička bydlí v domě?"
"Právě jsem to řekla."
"To není to, co jsi právě řekla a tvé chování není tak slušné, jak by mělo být. Zůstat přes noc v domě s paní Medvědí pacičkou není to samé jako zůstat úplně sama... a získala jsem dojem, že babička s pánví by mohla zastrašit nezvaného hosta."
"Nepoužila by pánev, má brokovnici."
"Rozumím. Nemohu ji však zavolat, aby tady byla s tebou... zjevně jsi nikdy předtím nezůstala v domě sama. Priscillo, zařídím, aby tady zůstal manželský pár - neznáš je, ale jsou spolehliví."
"Matko, proč zde jednoduše nemohu zůstat sama? Chováš se, jako kdybych byla děcko!"
"Tak dobře, drahoušku, pokud tomu dáváš přednost." (Nenechám to však plně na tvém dobrém úsudku. Najmu bezpečnostní agenturu Argus Patrol, aby nejen pomalu projížděla kolem domu třikrát za noc - ale aby měli dům pod stálým dohledem. Nenechám tě napospas nějakému nočnímu tulákovi jenom proto, že se považuješ za dospělou.)
"Dávám tomu přednost!"
"Dobře. Každý se někdy musí začít učit, jaké jsou povinnosti dospělého člověka. Váhala jsem pouze, zda tě mám do toho nutit, pokud bys to nechtěla. V pondělí šestého v deset ráno odjíždím do Colorada..."
"'Colorado'! Proč jsi to neřekla? Vezmi mne sebou!"
"Nevezmu, je to obchodní cesta."
"Nebudu ti na obtíž. Mohla bych si vyjet lanovkou na vrcholek hory Pikes Peak?"
"Nepojedeš, zůstaneš tady a budeš chodit do školy."
"Zdá se mi to sprosté."

Byla jsem pryč dva dny a měla jsem se nádherně. Být členkou představenstva, to mne napoprvé trochu oslnilo, ale když došlo k hlasování, tak jsem pro tentokrát prostě hlasovala jako George - později už budu mít vlastní názory.
U oběda mne pan Harriman posadil po své pravé straně. Vína jsem se ani nedotkla a všimla jsem si, že to nedělal ani on. Na schůzi představenstva byl velmi oficiální, ale u oběda byl velmi okouzlující - žádné pracovní záležitosti. "Paní Johnsonová, pan Strong mi řekl, že máme jednu vášeň společnou - cestování vesmírem."
"Ach ano!" Nemluvili jsme pak už o ničem jiném a od stolu jsme odcházeli jako poslední, číšníci už kolem nás poklízeli.
Noc jsem strávila s Georgem ve vile pro hosty, která patřila společnosti a byla na půl cestě mezi Denverem a Colorado Springs, nebylo to na dálnici, ale na vedlejší cestě. V posteli jsme prodiskutovali obálku číslo tři:
"Douglas-Martinovy sluneční kolektory způsobí největší změnu amerického venkova od první transkontinentální železnice. Pohyblivé silnice poháněné D-M kolektory se budou stavět po celé zemi. V

zásadě budou sledovat existující síť federálních dálnic - dálnici číslo jedna na východní pobřeží, dálnicí šedesát šest z Chicaga do Los Angeles a tak dále.
Šňůry nových měst vyrostou kolem pohyblivých silnic, nynější velká města přestanou růst a dokonce začnou ztrácet obyvatelstvo.
Pohyblivé silnice budou dominovat po celý zbytek dvacátého století. Nakonec zaniknou, podobně jako železnice - ale k tomu dojde až v příštím století."
"Maureen," řekl střízlivě George, "tomuto se dá opravdu těžko věřit."
Neříkala jsem nic.
"Nevím, jak by se jim to mohlo podařit."
"Na začátek se pokus vynásobit tisíc mil krát dvě stě yardů, abys dostal čtvereční yardy a říkej tomu koňská síla. Použij koeficient účinnosti deset procent. Přebytečnou energii uchovávej v akumulačních kamenech, když je slunce vysoko na obloze a není zataženo. Použij tento přebytek na pohon pohyblivých silnic, když slunce nesvítí." (Na toto téma jsem byla výmluvná, za těch třicet čtyři let jsem si to mnohokrát propočítala.)
"Nejsem inženýr."
"Tak si o tom promluv s tvým nejlepším inženýrem - panem Fergusonem - když přijdeš domů."
"Stojíš si za tím?"
"Je to mé proroctví. Nestane se to rychle - první meziměstská pohyblivá silnice z Clevelandu do Cincinnati - bude v provozu až za několik let. Říkám ti to teď proto, aby Harriman Industries byly ve výhodné pozici hned od začátku."
"Promluvím si s Fergusonem."
"Dobře. A teď dovol, abych na tebe byla hodná, protože jsi byl tak moc hodný na mne."

Vrátila jsem se ve středu a zastavila se v kanceláři společnosti Argus Patrol předtím, než jsem došla domů. Mluvila jsem s plukovníkem Frisbym, jejím ředitelem. "Už jsem se vrátila, můžete odvolat zvláštní hlídky od mého domu. Máte pro mě zprávu o hlídání?"
"Ano, paní Johnsonová. Váš dům ještě existuje, nic nehořelo, žádné vloupání, žádní nezvaní hosté. Nic kromě hlučného večírku v pondělí večer a dalšího méně hlučného včera - děti jsou děti. Vaše dcera včera nešla do školy - myslíme si, že zaspala. Pondělní večírek se protáhl dosti dlouho do noci. Dnes je už ve škole a vůbec nevypadá špatně. Máme vám to připsat k účtu, nebo chcete tuto zvláštní službu zaplatit hned?"
Zaplatila jsem a šla domů s pocitem ulehčení. Vešla jsem dovnitř a nabrala vzduch, dům by potřeboval vyvětrat.
A pořádně uklidit. To však byly maličkosti. Priscilla přišla domů krátce po čtvrté. Vypadala, že má obavy, ale usmála se, když jsem se na ni usmála já. Ignorovala jsem nepořádek v domě, vzala ji do města na večeři a vyprávěla jí o své cestě. Ne však všechno.
V pátek jsem na ni počkala u školy a odešly jsme do ordinace Jima Rumseye, kde jsme už byly objednány. Priscilla chtěla vědět proč.
"Doktor Rumsey tě chtěl za pár měsíců opět vidět. Právě uplynuly dva měsíce."
"Bude do mě šťouchat?"
"Pravděpodobně ano."
"Nenechám se!"
"Řekni to ještě jednou. Řekni to tak hlasitě, aby to bylo slyšet v Dallasu. Protože, pokud to myslíš vážně, tak budu muset do toho zapojit tvého otce. Má tě v zákonné péči. Tak to řekni."
Byla zticha.
Asi za hodinu mne Jim zavolal do své soukromé pracovny. "Na začátek dobré zprávy. Nemá muňky. A teď zlé zprávy. Má syfilis a kapavku."
Použila jsem povzbudivé sprosté slovo. Jim řekl. "Ale no tak, dámy takto nemluví."
"Nejsem dáma. Jsem stará bába s těžko vychovatelnou dcerou. Řekl jsi jí to?"
"Vždy to nejdřív říkám rodičům."
"V pořádku, pojďme jí to říct."

"Uklidni se, Maureen. Doporučuji, abys ji poslala do nemocnice. Nejen kvůli syfilisu a kapavce, ale i kvůli emocionálnímu stavu, do kterého se může dostat, když jí to řekneme. Teď je nafoukaná, téměř arogantní. Nevím jaká bude za deset minut."
"Jime, jsem v tvých rukou."
"Tak zavolám do Bellovy nemocnice a zjistím, zda mohu zařídit okamžité přijetí."

22.

Seznam lidí, kteří by měli
být mrtví

* * * *

Vzbudil mne nějaký hluk. Byla jsem stále v tom zatemněném náklaďáku a tiskla jsem k sobě Pixela.
"Pixeli, kde jsme?"
"Kublíít!" (Jak to mám vědět?)
"Pst!" Někdo odemykal dveře auta.
"Miauu? "
"To nevím. Ale nestřílej, dokud neuvidíš bělma jejich očí."
Boční dveře se odsunuly. V otevřených dveřích se objevila nějaká silueta. Zamrkala jsem.
"Maureen Longová?"
"Myslím, že ano. Ano, jsem to já."
"Je mi líto, že jsme vás museli nechat tak dlouho ve tmě. Měli jsme však návštěvu biřiců nejvyššího biskupa a právě jsme skončili s jejich podplácením. Teď ale musíme sebou hodit, protože dlouho podplaceni nezůstanou. To je nepoctivost druhého řádu. Mohu vám nabídnout ruku?"
Přijala jsem tu ruku - byla kostnatá, suchá a studená - sundal mne dolů, zatímco já jsem levou rukou

držela Pixela. Byl to malý muž v tmavé kombinéze a ještě jsem neviděla nikoho, kdo by měl tak blízko k živoucí kostře. Zdálo se, že se neskládá z ničeho jiného, než ze žlutého pergamenu nataženého rovnou na kostru. "Dovolte, abych se představil," řekl. "Jsem doktor Frankenstein."
"'Frankenstein'," zopakovala jsem. "Nepotkali jsme se u Schwaba na Sunset Boulevardu?"
Zachechtal se, znělo to jako šustění suchých listů. "Děláte si legraci. Přirozeně to není mé pravé jméno, ale jméno, které používám pracovně. Uvidíte jak. Tudy prosím."
Byli jsme v místnosti bez oken. Klenutý strop zářil, vypadalo to jako Douglas-Martinova nebeská pěna toho typu, který nevrhá stín. Vedl nás k výtahu. Když jsme byli uvnitř a dveře se zavíraly, Pixel se pokusil utéct. Držela jsem ho. "Ne, ne, Pixi. Musíš vidět, kam mne zavedou."
Mluvila jsem s Pixelem, téměř jsem přitom šeptala, ale můj průvodce řekl: "Nemějte starost Lady Longová, teď jste v rukou přátel." Výtah se zastavil v nižším (?) patře, vyšli jsme ven a nasedli do tunelové přepravní kabiny. Prudce jsme se rozjeli, bylo to padesát yardů, pět set yardů nebo pět tisíc, kdo to ví? Kabina zrychlila, zpomalila a zastavila se. Vystoupili jsme. Další výtah nás tentokrát vezl nahoru. Zanedlouho jsme se dostali do luxusně vybavené haly, kde byl asi tak tucet lidí a další ještě vcházeli. Doktor Frankenstein mi nabídl pohodlné sezení ve velkém kruhu křesel. Značná část z nich již byla obsazena. Posadila jsem se.
Teď už jsem to nemohla Pixelovi odmítat. Vykroutil se mi z náruče, seskočil a se vztyčeným ocasem prozkoumal místo a lidi, přitom strkal do všeho svůj malý růžový nos.
Uprostřed kruhu byla kolečková židle, na které seděl mimořádně obézní muž, jedna noha mu chyběla od kolena a druhá byla ještě kratší. Měl tmavé brýle. Zdálo se mi, že je to diabetik a zamýšlela jsem se nad tím, jak by se k takovému případu postavil Galahad. Muž začal mluvit:
"Dámy a pánové, mohli bychom začít? Máme mezi námi novou sestru." Jako ceremoniář ve filmu ukázal na mne zdravou rukou. "Lady MacBethová. Ona -"
"Tak moment," poznamenala jsem. "Nejsem Lady MacBethová. Jsem Maureen Johnsonová-Longová."
Pomalu ke mně otáčel hlavu s černými brýlemi, vypadalo to, jako by se otáčela věž lodního děla. "To je nanejvýš neobvyklé. Doktore Frankensteine?"
"Je mi to líto, pane předsedo. Ta smůla s biřici rozbila plán akce. Nic jí zatím nebylo vysvětleno."
Obézní muž vydal ze sebe dlouhé zasyknutí. "To je neuvěřitelné. Madam, omlouváme se vám. Dovolte mi, abych vám představil náš kroužek. My jsme mrtví lidé. Každý, kdo je tady, se těší ze smrtelné nemoci. Používám slovo 'těší', protože jsme našli způsob - hahaha! - jak vychutnávat každý zlatý okamžik, který nám ještě zůstává... vlastně jak prodlužovat tyto okamžiky, neboť šťastný člověk žije déle. Každý ze společníků Výboru pro estetické likvidace - jsme vám k službám, madam - tráví dny, které mu ještě zůstávají tím, že zajišťuje, aby ho předešli ti ničemové, jejichž odstranění zlepší lidskou rasu. In absentia jste byla zvolena do našeho vybraného kroužku nejen proto, že jste sama chodící mrtvolou, ale jako hold uměleckým zločinům, které jste spáchala, abyste dosáhla stavu chodící mrtvoly. Když už máme za sebou to přehledné vysvětlení, dovolte, abych vám představil naše šlechetné společníky:
Doktor Fu Manchu." (Statný Ir nebo Skot. Uklonil se bez toho, aby vstal.)
"Lukrécia Borgia." (Krysařova matka s krajkovým kapesníčkem v klíně. Usmála se na mne a řekla líbezným sopránem: "Vítej tady, milé děvče!")
"Lukrécia je naší nejuznávanější likvidátorkou. I přes neoperovatelnou rakovinu jater zabodovala již více než čtyřicetkrát. Obvykle -"
"Přestaň s tím, Hasane," řekla sladce, "dříve než mě donutíš k tomu, abych tě uvedla na tu správnou cestu."
"Přál bych si, abys to udělala. Už mne unavuje to mrtvé tělo. Za Lukrécií je Modrovous -"
"Ahoj, kočko! Co děláš, když to skončí?"
"Nedělejte si starosti, madam. On je odzbrojen. Vedle něj máme Attilu -" (Měl šortky a tričko, dokonale se podobal na Caspara Milquetoasta, strašpytla z komiksů dvacátých let. Seděl úplně nehybně až na to, že jeho hlava neustále přikyvovala jako dětská hračka.) "- a vedle něj Lizzie Bordenovou." (Byla to mladá a hezká žena v provokativních večerních šatech. Vypadala docela zdravě a příjemně se na mě usmála.) "Lizzie udržuje naživu umělé srdce... ale palivo, které ho pohání, ji pomalu zabíjí. Lizzie byla

předtím sestrou Řádu Santa Carolity, ale dostala se do nemilosti v Chrámu a přidělili ji do lékařského experimentálního ústavu. A to je důvod toho srdce a toho osudu. Je to i důvod její angažovanosti. Lizzie je odbornicí, likviduje pouze kněžstvo Církve božského oplodňovatele. Její zuby jsou velmi ostré.
Dále je tady Jack Rozparovač -"
"Říkejte mi 'Jacku'."
"- a doktor Guillotine."
"Váš služebník, madam."
"Profesor Moriarty se skrývá tam někde vzadu a s ním je kapitán Kidd. To pro dnešek uzavírá náš kroužek, tedy s výjimkou mé maličkosti, doživotního předsedy, pokud si smím dovolit malý žertík. Jsem starý muž z hor, Hassan Zabiják."
"Kde je hrabě Dracula?"
"Požádal, abychom ho omluvili, Lady MacBethová. Je indisponovaný - myslím, že něco vypil."
"Varovala jsem ho, že negativní Rh faktor ho zabije. Hassane, ty starý podvodníku, vždyť je to směšné. Nejmenuji se Lady MacBethová a nejsem chodící mrtvola, jsem perfektně zdravá. Ztratila jsem se, to je pravda."
"Opravdu jste ztracená, má paní. Protože na zeměkouli neexistuje místo, na kterém byste mohla navždy unikat biřicům nejvyššího biskupa. Všechno, co vám nabízíme nebo co vám můžeme nabídnout, je poskytnout vám pár okamžiků intenzivní radosti do té doby, než si vás najdou. A co se týče vašeho jména, buďte tak hodná a vyberte si takové, které vám udělá radost. Co například Krvavá Mary? Jistě je však prozíravé zamlčet vaše skutečné jméno, pokud by mělo být vyvěšeno na každé poště v říši. Nechme toho, pro tentokrát bylo dost pracovních záležitostí. Ať nám hraje příjemná hudba a ať teče dobré víno. Carpe diem, mí přátelé! Napijte se a užívejte dne. Později, když se opět sejdeme, vyslechneme si návrhy na nové kandidáty na ukončení života." Dotknul se ovládání na opěradle židle, otočil ji a odjel k baru v rohu místnosti.
Většina ostatních ho následovala. Když jsem vstávala, přišla ke mně "Lizzie Bordenová".
"Dovolte, abych vás přivítala osobně," řekla jemným a laskavým kontraaltem. "Mimořádně si cením toho, co jste udělala, aby vás odsoudili. Podobá se to mému vlastnímu případu."
"Opravdu?"
"Myslím si to. Byla jsem prostou chrámovou prostitutkou, sestrou Carolitou, když jsem se dostala do nemilosti. Vždy mne přitahoval náboženský život a věřila jsem již na střední škole, že mám k tomu skutečný talent." Usmála se a ukázala dolíčky v tvářích. "Nakonec jsem zjistila, že církev funguje výlučně ku prospěchu kněžstva, a ne pro dobro našich lidí. Zjistila jsem to však příliš pozdě."
"Ehm, to opravdu umíráte? Vypadáte tak zdravě."
"Když budu mít štěstí, mohu očekávat, že budu žít čtyři až šest měsíců. Tady všichni umíráme, má drahá, včetně vás. Neztrácíme však čas myšlenkami na umírání, namísto toho studujeme našeho dalšího zákazníka a plánujeme podrobnosti jeho posledních okamžiků. Mohu vám přinést něco k pití?"
"Ne, děkuji. Neviděla jste mou kočku?"
"Viděla jsem ho vycházet na balkón. Pojďme se podívat."
Podívali jsme se, ale Pixel tam nebyl. Ale byla krásná jasná noc. Zůstali jsme tam a dívali se. "Lizzie, kde to jsme?"
"Tento hotel je nedaleko Plazy a díváme se k severu. Tam je centrum města a za ním je řeka Missouri."

Jak jsem očekávala, Priscilla dosáhla nových rekordů při vykřikování nepodstatných věcí. Obviňovala každého - mne, doktora Rumseye, Donalda, prezidenta Pattona, školní úřady v Kansas City a další nejmenované osoby ze spiknutí proti ní. Ona sama neměla na ničem žádnou vinu.
Zatímco vzteky vykřikovala, Jim k ní přiložil injektor - použil uklidňující prostředek, myslím Thorazin nebo něco stejně silného. Dostali jsme ji do mého auta a odvezli do nemocnice. Bellova nemocnice používala při příjmu pacientů metodu "postel má přednost před papírováním", takže Jim mohl ihned začít s terapií. Když to udělal, předepsal na devátou hodinu ráno barbituráty a schválil předem případné použití mokrého zábalu, pokud by se neuklidnila.
Podepsala jsem různé papíry, ukázala svou kartu American Express a odešli jsme - jeli jsme nazpět do

Jimovy ordinace, kde mi vzal vzorek krve a udělal vaginální výtěr. "Maureen, kam jsi poslala toho kluka?"
"Jime, nemyslím si, že s tím má něco společného."
"Nemluv jako tvá dcera, ty malá hloupá rajdo. Nebudeme se domýšlet, ověříme si to."
Jim se zahrabal do referenčních seznamů a zavolal lékaře v Grinnellu. "Pane doktore, nalezneme si toho kluka a pošleme ho k vám. Máte vybavení na Morganův test? Máte k dispozici čerstvá činidla a polarizátor?"
"V univerzitním městě, pane doktore? Můžete vsadit svůj poslední dolar, že to mám."
"Dobře! My ho vystopujeme a zaženeme ho rovnou do vaší ordinace, pak budu na tomto videofonním čísle čekat, až mne zavoláte."
Měli jsme štěstí, Donald byl na koleji. "Donalde, chci, abys šel rovnou k doktorovi Ingramovi. Má ordinaci v centru naproti Stewartově knihovně. Chci, abys k němu šel ihned v tento okamžik."
"Mami, co se vlastně děje?" Vypadal rozrušeně a bylo to na něm i slyšet.
"Zavolej mi domů dnes večer z telefonu, u kterého tě nebude nikdo moci poslouchat a já ti to řeknu. Nebudu se o tom bavit u obrazovky videofonu v hale kolejní budovy. Jdi rovnou k doktoru Ingramovi a udělej, co ti řekne. Pospěš si."
Počkala jsem v Jimově soukromé pracovně na hovor od doktora Ingrama. Zatím, co jsem čekala, Jimova sestřička dokončila mé testy. "Dobré zprávy," řekla. "Můžete jít dokonce na piknik nedělní školy."
"Děkuji, Olgo."
"Je to nepříjemné s tím dítětem. Ale s léky, které se dnes používají, bude doma za pár dní stejně zdravá jako vy."
"Léčíme je příliš rychle," řekl Jim mrzutě. "Když kdysi něco ošklivého chytli, dostali alespoň lekci. Teď si však myslí, že to není nic horšího než záděra, tak proč si dělat starosti?"
Olga zakontrovala. "Pane doktore, vy jste cynik. Vy jednou zle skončíte."
Po mučivém čekání se ozval doktor Ingram. "Pane doktore, měl jste nějaký důvod k podezření, že pacient je nakažen?"
"To ne, ale museli jsme ho vyloučit podle požadavku zákona státu Missouri o sledování pohlavních nemocí."
"Tak dobře. Nemá nález ani jedné nemoci, co jste řekl, ani dvou nebo tří dalších, které jsem zkontroloval, když už jsem ho tady měl. On dokonce nemá ani lupy. Nerozumím tomu, jak mohl být zahrnut do pátrání po pohlavních nemocech. Myslím si, že je ještě panicem. Jak to mám vyúčtovat?"
"Pošlete mi účet do ordinace."
Pak skončili. Zeptala jsem se. "Jime, co to bylo o tom zákonu státu Missouri?"
Povzdechl si. "Tripl a syfl patří mezi ty mnohé nemoci, které musím ohlašovat, ale u pohlavních nemocí to nejenže musím ohlásit, ale musím taky spolupracovat v úsilí zjistit od koho se pacient nakazil. Zdravotní úředníci se pak pokusí vysledovat každou nemoc až ke zdroji - což je nemožné, neboť původní zdroj se nachází stovky let v minulosti. Poněkud to však pomáhá v jejich omezování. Znám tady ve městě případ, kdy jeden zjištěný případ kapavky přispěl k objevení dalších sedmatřiceti případů před tím, než se vytratil z mapy do jiných měst a států. Když se stopa chová takto, naši zdravotní úředníci předají údaje úředníkům, kteří mají v jurisdikci danou oblast a přestanou to zkoumat.
Najít a vyléčit třicet sedm případů kapavky však stojí za to samo o sobě, Maureen. U pohlavních nemocí máme šanci na jejich vymýcení, tak jak jsme to již udělali s neštovicemi, protože - znáš definici pohlavní nemoci?"
(Ano znám, ale mluv, Jime.) "Neznám."
"Pohlavní nemoc, to je nemoc, kterou lze strašně těžko dostat, protože ji může přenášet pouze pohlavní styk a vášnivé líbání. Proto máme šanci je zlikvidovat... jenom kdyby ti idioti spolupracovali! Zatímco neexistuje žádná možnost, skutečně žádná, že bychom zlikvidovali tak zvané obyčejné nachlazení. Lidé však rozšiřují nemoci dýchacích orgánů s naprostou nedbalostí a dokonce se za to ani nestydí."
Nehorázně zaklel.
Řekla jsem: "No tak, dámy takto nemluví."

Když jsem se dostala domů, obrazovka blikala a bylo slyšet upozorňovací signál. Pustila jsem kabelku a začala telefonovat - byl to Donald. "Mami, co se děje?"
"Je ten videofon bezpečný?" Neviděla jsem, co je za ním, byla tam pouze holá zeď.
"Jsem v jedné ze zvukově izolovaných videofonních budek v budově telefonní společnosti."
"V pořádku." Neznala jsem nějakou jemnější cestu jak klukovi říci, že jeho sestra má dvojkombinaci tripla a syfla. Tak jsem to řekla na rovinu. "Priscilla je nemocná, má kapavku a syfilis."
Myslela jsem, že omdlí. Vzpamatoval se však. "Mami, to je strašné. Je to jisté?"
"Samozřejmě, že ano. Byla jsem tam, když dělali testy a viděla jsem jejich výsledky. Proto museli zkontrolovat i tebe. Moc se mi ulevilo, když jsem zjistila, že jsi to nebyl ty, od koho to dostala."
"Hned tam přijedu. Hm, je to asi dvě stě čtyřicet mil. Když jsem jel sem, tak mi to trvalo -"
"Donalde!"
"Ano, mami?"
"Zůstaň, kde jsi. Poslala jsem tě do Grinnellu, abych tě vzdálila od tvé sestry."
"Ale mami, toto je zvláštní případ. Potřebuje mne -"
"Nepotřebuje tě. Ty máš na ni ten nejhorší možný vliv. Nemůžeš si to natlouct do hlavy? Nepotřebuje soucit, potřebuje antibiotika a ty dostává. Tak ji nech samotnou a dej jí příležitost, aby se uzdravila... a dospěla. A ty bys měl taky dospět!"
Pak jsem se ho zeptala, jak mu jde studium a ukončila hovor. Potom jsem udělala něco, čemu se z principu vyhýbám, ale někdy to z důvodu praktické potřeby udělat musím. Prohledala jsem dětský pokoj.
Myslím si, že dítě má právo na soukromí, ale že toto právo není absolutní. Jeho rodiče mají nadřazenou odpovědnost za všechno, co se děje pod jejich střechou. Pokud to okolnosti vyžadují, právo dítěte na soukromí může být dočasně suspendováno.
Uvědomuji si, že někteří zastánci absolutních svobod (a všechny děti) se mnou nebudou souhlasit. Tak ať nesouhlasí.
Pokoj Priscilly byl ve stejném nepořádku jako její mysl, ale to jsem nechtěla zjišťovat. Pomalu jsem se propracovávala ložnicí a koupelnou a snažila se zkontrolovat každý kubický milimetr. Při tom jsem v rámci možností nechávala její oblečení a jiné věci tak, jak jsem je nacházela.
Nenašla jsem ani stopu po alkoholu. Našla jsem skrýš něčeho, co jsem považovala za marihuanu, nebyla jsem si však jistá, jak poznat "trávu", když ji uvidím. Že to asi byla "tráva", se pro mne stalo téměř jistotou, když jsem objevila dvě věci: dva malé balíčky cigaretových papírků pod papírem, kterým byla vyložena jiná zásuvka a nepřítomnost tabáku v každé podobě, sypaného nebo v cigaretách. Používají se cigaretové papírky k něčemu jinému než k balení cigaret?
Poslední divnou věcí bylo to, co jsem našla na samém dně zásuvky na drobnosti v její koupelně: malé čtvercové zrcátko a s ním držátko na jednobřité žiletky od firmy Gem. Měla velké kosmetické zrcadlo, které jsem jí darovala, a trojdílné zrcadlo, jež bylo součástí jejího toaletního stolečku. Proč si tedy kupovala toto zrcátko? Upřeně jsem se dívala na ty dvě věci, zrcátko a břitvu, pak jsem se poohlédla v její koupelně a našla jsem, jak se podle mých zkušeností dalo očekávat, držátko Gilette, do kterého byly třeba dvojité žiletky a otevřený balíček dvojitých žiletek - ale žádnou žiletku Gem. Pak jsem prohledala koupelnu i ložnici, které patřily Donaldovi přesto, že jsem věděla, že by měly být prázdné jako kapsy pracovního pláště chudé ženy. Když odešel, tak jsem tam všude poklidila. Nenašla jsem skrýš bílého prášku, který by vypadal jako práškový cukr... což dokazuje pouze, že jsem nic nenašla a ne, že tam nic nebylo.
Všechno jsem dala zpět, jak jsem to našla.

Kolem jedné v noci zazvonil zvonek předních dveří. Reagovala jsem na něj z postele. "Kdo je tam?"
"To jsem já, mámo. Donald."
(Do prdele!) "Tak pojď dovnitř."
"Nemohu, je zavřeno na závoru."
"Promiň, ještě jsem se nevzbudila. Hned budu dole." Popadla jsem župan, našla nějaké bačkory, šla dolů

a pustila dovnitř svého syna. "Pojď dovnitř, Donalde, a posaď se. Kdy jsi naposled jedl?"
"Hm, v Bethany jsem si dal Big Mac."
"Ach, bože." Nejprve jsem ho nakrmila.
Když spořádal obrovskou porci sendviče slepeného z toho, co bylo v lednici, a velkou porci čokoládové zmrzliny, řekla jsem: "Dobrá, proč jsi sem přišel?"
"Ty víš proč, mámo. Abych viděl Priss. Vím, že jsi řekla, že mne nepotřebuje... ale mýlíš se. Už od doby, co byla malé dítě, chodila vždy za mnou, když měla potíže. Takže vím, že mne potřebuje."
(Ach, bože můj. Měla jsem si je vybojovat u soudu. Neměla jsem nechat své dvě nejmladší děti v péči mého - To je pozdní lítost! Otče, proč jsi se musel nechat zabít v bitvě o Británii? Potřebuji tvou radu. A strašně mi chybíš!) "Donalde, Priscilla tady není."
"Kde je?"
"Neřeknu ti to."
Donald vypadal zatvrzele. "Nevrátím se do Grinnellu bez toho, abych ji viděl."
"To je tvůj problém. Donalde, vy dva jste vyčerpali jak mou trpělivost, tak mou vynalézavost. Ignorujete mé rady, neposloucháte nevyhnutné příkazy a jste příliš velcí, abych vám natloukla. Už vám nemám co nabídnout."
"Neřekneš mi, kde je?"
"Ne."
Těžce si povzdechl. "Zůstanu tady, dokud ji neuvidím."
"To si jenom myslíš. Synu, ty nejsi jediný tvrdohlavý člen této rodiny. Ještě trochu tvého odmlouvání a zavolám tvého otce a řeknu mu, aby přišel a vzal tě sebou, protože tě nemohu zvládnout -"
"Nepůjdu!"
"- a pak opustím tento dům a najmu si byt v Kansas City - malý byt, dosti velký pro krabici s pískem pro Polly, dosti malý na to, aby v něm nebydlel někdo jiný. Zamýšlela jsem se přestěhovat, když jsi se objevil se sestrou... tak jsem své plány změnila a pronajala tento dům, bylo to především kvůli vám dvěma. Žádný z vás se ke mně nechoval slušně a už mám toho dost. Jdu do postele. Můžeš se natáhnout na pohovku a zdřímnout si. Pokud však nebudeš pryč, když vstanu, tak mám v úmyslu zavolat tvého otce a říci mu, aby si pro tebe přijel."
"Nepůjdu s ním!"
"Tvůj problém. Dalším krokem bude soud pro mladistvé, ale to záleží na tvém otci. Následkem tvého rozhodnutí před šesti lety tě má v péči on. Vstala jsem, pak jsem si na něco vzpomněla. "Donalde, poznáš marihuanu, když ji uvidíš?"
"Ehm... možná."
"Ano nebo ne?"
"Ano... poznám."
"Počkej tady." Za chvilku jsem se vrátila. "Co je to?"
"To je marihuana. Ale kruci, mámo, každý si občas práskne marihuany."
"Já ne. A nikdo, kdo bydlí v tomto domě, to nesmí dělat. Řekni mi, k čemu je toto?" Sáhla jsem do kapsy mého županu, vytáhla zrcátko, které se vůbec nehodilo do dívčího pokoje, tu jednobřitou žiletku a položila ji na zrcátko. "No tak?"
"Co bych měl říci?"
"Už sis někdy šňupnul kokainu?"
"Ehm... ne."
"Viděl jsi to někdy dělat?"
"Ach... mámo, pokud se mi pokoušíš říct, že Priss je na kokainu, tak všechno, co mohu říct je, že jsi se musela zbláznit. Přirozeně, většina děcek v dnešních dnech ho jednou nebo dvakrát vyzkoušela, ale..."
"Vyzkoušel jsi ho?"
"Ano, jistě. Prodával to náš školník. Mně se to však nelíbilo. Shnije ti z toho nos - věděla jsi to?"
"Věděla jsem to. Priss ho taky vyzkoušela?"
Podíval se na zrcátko a žiletku. "Myslím, že ano. Vypadá to tak."
"Viděl jsi někdy, jak to zkouší?"

"Ehm... jednou. Seřval jsem ji za to a řekl, aby to již nikdy nedělala.""Ale, jak jsi mi řekl, a jak to říká ona sama, nerada přijímá rozkazy. A zřejmě nepřijala ani ten tvůj. Uvažuji nad tím, zda je to na její nynější škole školník?"
"No, stejně dobře by to mohl být některý z učitelů nebo někdo z vyšších ročníku, velký boss školy. Nebo někdo z knihovny. Mami, prodavače drog ze sousedství jednou za čas vyberou, ale není to žádný rozdíl, další týden tam je nový obchodník s narkotiky. Jak jsem slyšel, je to všude stejné."
Vzdychla jsem si. "Je to pro mne hádankou, Donalde. Donesu ti přikrývku, aby sis mohl něco přehodit přes sebe." "Mami, proč nemohu spát ve své vlastní posteli?" "Protože bys tady vůbec neměl být. Jediný důvod, proč ti dovolím tak moc, je ten, že nepovažuji za bezpečné nechat tě venku na ulici bez toho, abys ses najedl a neměl pár hodin spánku."
Šla jsem zpátky do postele a nemohla jsem usnout. Asi po hodině jsem vstala a udělala něco, co jsem měla udělat již dříve: Prohledala jsem pokoj pro služebnou.
Našla jsem skrýš. Byla mezi matracemi a prostěradlem u nohou postele. Měla jsem pokušení ochutnat alespoň ždibeček, z hodin biochemie jsem měla jistou představu, jak by kokain měl chutnat, měla jsem však dost rozumu nebo málo odvahy, abych to neriskovala. Po ulicích jsou drogy, které jsou nebezpečné i v nejmenším množství. Vzala jsem to k sobě a zamkla spolu s "trávou", cigaretovými papírky, zrcátkem a žiletkou do uzamykatelné skřínky, kterou jsem měla v ložnici.
Vyhráli, já jsem prohrála. Byli na mne příliš silní.
Přivedla jsem Priscillu domů, vyléčenou, ale zatvrzelou jako nikdy předtím. Dva úředníci ze Zdravotní služby, muž a žena, nás navštívili (zařídil to Jim a já jsem spolupracovala) tak brzy, že jsme málem ještě neměli sundané kabáty. Jemně a zdvořile chtěli informace o Priscilliných "kontaktech" - kdo ji mohl nakazit a koho mohla nakazit ona.
"Jaká nákaza? Nejsem nemocná a nikdy jsem nebyla. Drželi mne tam na základě tajné dohody a proti mé vůli! Unesli mne a drželi v zajetí! Budu někoho žalovat!"
"Slečno Smithová, my však máme kopie vašich laboratorních vyšetření a vaše lékařské záznamy. Tady jsou, podívejte se."
Priscilla nad nimi mávla rukou. "Lži. Neřeknu již ani slovo bez svého právníka."
V tomto okamžiku jsem udělala další chybu. "Ale Priscillo, já jsem právničkou a ty to víš. Co od tebe chtějí, je docela rozumné, je to věc zdraví veřejnosti."
Nikdy se na mě nikdo nepodíval s takovým pohrdáním. "Ty nejsi můj advokát. Ty jsi jedna z těch, které budu žalovat. A tyto dva typy taky, pokud mne nepřestanou provokovat." Otočila se a odešla nahoru.
Omluvila jsem se oběma zdravotním úředníkům. "Pane Wrene, paní Lantryová, je mi to líto, ale jak vidíte, nemohu s ní nic dělat. Obávám se, že ji budete muset dostat na svědeckou lavici a dát pod přísahu, abyste z ní něco dostali."
Pan Wren zakroutil hlavou. "To nebude fungovat. V první řadě nemáme způsob, jak ji na svědeckou lavici dostat, neporušila žádný zákon, o kterém bychom věděli. A my o nikom nevíme, že by něco porušil. V řadě druhé, mladé stvoření s jejím přístupem jednoduše uplatní Pátý dodatek a sklapne."
"Nejsem si jistá, zda ví, co je Pátý dodatek."
"Můžete se vsadit, že to ví, paní Johnsonová. Dnes se všechna děcka vyznají v tlačenici a každé z nich je domáckým advokátem. Dokonce i v bohatých čtvrtích jako tato. Postavte někoho na lavici, on začne hlasitě volat po advokátovi a ACLU okamžitě jednoho dodá. Americká unie trestních právníků si myslí, že je důležitější chránit právo teenagera na mlčení, než ochraňovat nějakého jiného teenagera před nákazou a sterilitou."
"To je směšné."
"Takové jsou podmínky, ve kterých pracujeme, paní Johnsonová. Pokud nezískáme dobrovolnou spolupráci, nemůžeme si ji žádným způsobem vynutit."
"Dobře... mohu udělat jednu věc. Mohu si promluvit s ředitelem její školy a říct, že mu ve škole řádí pohlavní nemoci."
"To by nebylo dobré, paní Johnsonová. Zjistíte, že bude mimořádně opatrný, aby ho nikdo nežaloval."
Zamyslela jsem se nad tím... a musela jsem uznat (ten právník ve mně), že bych neměla co říct řediteli, kdyby Priscilla odmítla spolupracovat. A požádat ho, aby udělal prohlídku "krátkých zbraní" (jak se tomu

říkalo v Brianově armádním slangu) všech starších hochů? Ještě před setměním by měl na krku stovky rodičů.
"A co drogy?"
"Jaké drogy, paní Johnsonová?"
"Zajímá se Veřejná zdravotní služba o drogy?"
"Trochu ano, ne však příliš. Drogy jsou obvykle záležitostí policie."
Řekla jsem jim, co jsem našla. "Co mám dělat?"
"Přizná se vaše dcera, že ty věci jsou její?" "Neměla jsem zatím možnost o tom s ní promluvit." "Pokud se nepřizná, můžete mít velké potíže prokázat, že ty klíčové věci - canabis a prášek, který by mohl být kokainem - jsou její, a ne vaše. Vím, že jste právničkou... ale možná by bylo lepší, kdybyste vyhledala advokáta, který se na tyto věci specializuje. Existuje staré přísloví, které se na to hodí, není tomu tak?" ("Člověk, který je sám sobě advokátem má blázna za klienta.") "Opravdu existuje! Dobře, nejdřív se poradím."

Donald se objevil ihned nato. V sobotu ráno nebyl na pohovce, předpokládala jsem, že se vrátil do Grinnellu. Z rychlosti, s jakou se objevil, když jsem přivedla Priscillu z nemocnice domů, se dalo usuzovat, že zůstal v Kansas City a byl někde nablízku, aby mohl pozorovat její příjezd. Bylo to zjevné, ale nebyla to pravda. Nějakým způsobem zjistil, ve které nemocnici byla - mohla jsem si vzpomenout na tři jednoduché možnosti - pak si zařídil, aby mu někdo řekl, kdy ji propouštějí - opět tři jednoduché možnosti včetně úplatku, pokud na něj měl. Nevadí jak, ale objevil se. U dveří zazněl zvonek.
Zmáčkla jsem dveřní telefon. "Ohlašte se, prosím."
"Tady Donald, mámo."
"Co tady děláš?"
"Přišel jsem, abych se podíval na Priss."
"Nemůžeš ji vidět."
"Uvidím ji, i kdybych měl roztřískat tyto dveře!" Natáhla jsem ruku a zmáčkla "SOS" tlačítko Argusovy patroly. "Donalde, nedovolím ti vejít do tohoto domu."
Priscilla přiběhla dolů po schodech a začala otevírat přední dveře. Chňapla jsem po ní, začaly jsme se strkat a obě jsme upadly na podlahu.
Neumím se prát. Naštěstí ani Priscilla nebyla trénovaná. Brian mne naučil jednu věc: "Pokud to musíš udělat, udělej to rychle. Nevyčkávej."
Když vstávala, praštila jsem ji do žaludku - ne, na plexus solaris. Upadla, zůstala ležet a pokoušela se lapat po dechu.
Slyšela jsem zvenku: "Paní Johnsonová! Tady je Argus." "Seberte ho a odveďte ho! Zavolám vás."
"Koho mám sebrat?"
"Oh -" Priscilla se opět pokoušela vstát. Praštila jsem ji do stejného místa a ona se stejným způsobem skládala k zemi. "Můžete venku dvacet minut nebo půl hodiny počkat? Mohl by se vrátit."
"Jistě. Zůstaneme tak dlouho, jak dlouho nás budete potřebovat. Pak zavolám."
"Díky, Ricku. Je to 'Rick', nemýlím se?"
"Ano, je to Rick, madam."
Otočila jsem se, chytila svou dceru za vlasy, zvedla jí hlavu a zavrčela na ni. "Vylez nahoru, jdi do svého pokoje a zůstaň tam! Pokud od tebe uslyším jenom pípnutí, ještě jednou tě praštím."
Udělala přesně, co jsem jí řekla, odplížila se se vzlykáním a pomalu vylezla nahoru po schodech. Ujistila jsem se, že všechny dveře a okna v přízemí jsou zavřena, pak jsem zavolala do Dallasu.
Vysvětlila jsem Brianovi do posledního trpkého detailu, co se stalo od doby, když jsem ho naposled zavolala a informovala o našich dětech. Řekla jsem mu, o co všechno jsem se pokusila, a co se ve skutečnosti stalo. "Briane, já je nemohu zvládnout. Musíš přijít a vzít si je."
"Nechci mít nic společného se žádným z nich. Ulevilo se mi, když utekli. Zaplať pánbů, že je mám z krku."
"Briane, jsou to tvé děti a jsou v tvé péči."
"Kterou s potěšením předávám tobě."

"To nemůžeš udělat, to musí udělat soud. Briane, protože je nemohu zvládnout, tak pokud si pro ně nepřijedeš - nebo pro ně někoho nepošleš - jediné, co mohu udělat, je nechat je zatknout."
"Z čeho je obviníš? Že byli k tobě drzí?"
"Ne. Z trestných činů, jako jsou incest, užívání drog, vlastnictví drog, útěk od rodiče pověřeného péčí, kterým je Brian Smith z Dallasu v Texasu." Dívala jsem se mu do obličeje, když jsem vypočítávala, co bych řekla soudu pro mladistvé. Necuklo mu v něm, když jsem řekla "incest". Z toho jsem usoudila, že to pro něj nebyla žádná novinka. Cuklo mu v něm, když jsem uvedla jeho jméno a město.
"Cože? Pro noviny to bude svátek!"
"Ano, umím si představit, jak v Dallasu o tom budou mít úvodníky News i Times Herald. Nevím zda se tím bude nebo nebude zabývat Kansas City Star. Incest je trochu choulostivé téma pro jejich redakční politiku. Obzvlášť ,když se jedná o incest sestry a jejích dvou bratrů Augusta a Donalda."
"Maureen, to přece nemůžeš chtít udělat."
"Briane, už jsem v koncích. Priscilla mne srazila na podlahu ani ne před dvaceti minutami a Donald se pokoušel rozbít vchodové dveře. Pokud sem nepřijedeš prvním možným raketoplánem, zavolám policii a složím přísežnou žalobu na všechna obvinění - bude toho dost, aby je zavřeli alespoň na tak dlouho, abych se mohla vystěhovat z domu a odejít z města. Žádná polovičatá opatření, Briane. Chci tvou odpověď a chci ji právě teď."
Obličej Marian se objevil vedle jeho tváře. "Matko, to nemůžeš Gusovi udělat! On nic neudělal. Řekl mi to na svou čest!"
"Marian, to není, co říkají oni. Pokud od nich nechceš, aby to říkali pod přísahou na svědecké lavici, tak sem přijede Brian a odvede si je."
"Jsou to tvé děti."
"Jsou to taky Brianovy děti a on je má v zákonné péči. Před šesti lety, když s vámi odešly, byly to dobře vychované děti, zdvořilé, poslušné a nepropadaly záchvatům zlobivosti častěji než jiné dorůstající děti. Dnes jsou nenapravitelné, necivilizované a úplně neovladatelné." Vzdychla jsem si. "Promluv, Briane. Co uděláš?"
"Nemohu dnes přijít do Kansas City."
"Tak dobře, zavolám policii a nechám je zatknout. Nechám je zavřít a složím přísežnou žalobu, která je obviní z trestných činů."
"Tak počkej chvíli!"
"Nemohu, Briane. Dočasně si je držím od těla za pomoci patroly ze soukromé bezpečnostní služby, která hlídkuje v této čtvrti. Večer je však neudržím, ona je větší než já a on je dvakrát tak veliký. Sbohem, musím zavolat policajty."
"Tak počkej! Nevím jak rychle mohu sehnat raketu."
"Můžeš si jednu pronajmout, jsi dostatečně bohatý! Jak rychle tady budeš?"
"Ehm... za tři hodiny."
"To je v šest dvacet našeho času. V šest třicet zavolám policajty."
Brian se dostavil v šest třicet pět. Zavolal mi však z letiště Severní Kansas City dostatečně dlouho před časovým limitem. Čekala jsem na něj v obývacím pokoji s oběma dětmi... a se seržantem Rickem z Argus Patrol a s paní Barnesovou, ředitelkou Argusu, která účinkovala i jako dozorkyně. Nebylo to příjemné čekání, oba pronajatí policajti byli donuceni demonstrovat, že jsou tvrdší než děti - teenageři, a že nepřipustí žádné nesmysly.
Brian se zajistil a přivedl čtyři strážné, dva muže a dvě ženy, jeden pár z Dallasu a druhý z Kansas City. Tím se to nestávalo legálním, ale mohl to udělat, protože nikdo - a nejméně ze všech já! - nechtěl diskutovat o formálnostech
Viděla jsem, jak se za nimi zavřely dveře, pak jsem odešla nahoru a plakala jsem, až jsem usnula.
To je nezdar. Naprostý a hluboký nezdar! Nechápu co jiného bych ještě mohla udělat. Vždy však budu nést těžké břemeno viny z toho, co se stalo.
Co jsem měla udělat?

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

23.

Dobrodružství Uvážlivé
hospodyňky

* * * *

Muselo dojít k otevření pohyblivé silnice z Clevelandu do Cincinnati, aby se v mysli Georgea Stronga definitivně upevnil fakt, že má proroctví jsou skutečně velmi přesná. Vždy jsem byla velmi opatrná, abych ani nenaznačila zdroj mého vědění o tom, co se má stát, protože jsem měla silný pocit, že pravda by byla pro Georgea akceptovatelná hůř, než když je to všechno tajemstvím. Tak jsem na to téma žertovala: má prasklá křišťálová koule - malý stroj času, který schovávám ve sklepě hned vedle spiritistické tabulky - můj duchovní rádce, náčelník Rozeklaný jazyk - čajové lístečky, ale musí to být černý Dračí čaj, Liptonův Orange Pekoe nemá správné vibrace.
George se usmíval při každém kousku nesmyslu - George byl jemná duše - a nakonec se přestal vyptávat, jak jsem to udělala a jednoduše považoval zprávu v každé obálce za spolehlivou předpověď - a takovou vlastně byla.
V době, kdy se otevírala silnice z Gleyelandu do Cincinnati, ještě kousal do udidla. Zúčastnili jsme se otevření společně, seděli jsme na hlavní tribuně a dívali se, jak guvernér Ohia stříhal pásku. Seděli jsme tam, kde jsme mohli mluvit v soukromí, pokud jsme mluvili potichu. Řeči, které vycházely z reproduktorů, přehlušovaly naše slova.
"Georgi, kolik pozemků vlastní firma Harriman and Strong po obou stranách silnice?"
"Co? Docela dost, i když nás nějaký spekulant předběhl a získal předkupní právo na nejlepší obchodně využitelné pozemky. Harriman Industries však mají podstatný podíl v D-M slunečných kolektorech - to však už víš. Byla jsi tam, když jsme o tom hlasovali a ty jsi pro to hlasovala."
"To jsem udělala. I když můj návrh investovat třikrát větší částku byl ihned přehlasován:"
George potřásl hlavou. "Je to příliš velké riziko, Maureen. Peníze se vydělávají tím, že se riskují... ale ne divokým riskováním. Měl jsem dost starostí s Delosem, abych ho chránil před rizikem, nesmíš mu dávat špatný příklad."
"Měla jsem však pravdu, Georgi. Chceš vidět čísla, kolik bychom vydělali, kdyby prošel můj návrh?"
"Maureen, člověk může vždy spočítat, kolik by se vydělalo na neuváženém odhadu, který náhodou vyjde. To neopravňuje hádání, to ignoruje ostatní neuvážené odhady, které se nestrefily."
"Georgi, o to tady jde - já nehádám, já to vím. U tebe jsou obálky, ty je otvíráš. Mýlila jsem se někdy, zmýlila jsem se alespoň jednou?"
Zakroutil hlavou a povzdechl si. "Je mi to proti mysli."
"Tak to je a tvá chybějící důvěra ve mě stojí peníze jak firmu Harriman and Strong tak Harriman Industries. Spoustu peněz. To nevadí. Říkáš, že nějaký spekulant koupil předkupní práva na nejlepší pozemky?"

"Ano. Zřejmě někdo, kdo je v postavení, ve kterém mohl vidět mapy dříve, než se rozhodnutí zveřejnilo."
"Ne, Georgi, nebyl to spekulant - byl to jasnovidec. Byla jsem to já. Viděla jsem, že nejednáte dostatečně rychle, tak jsem koupila tolik předkupních práv, kolik jsem mohla a použila jsem k tomu likvidní kapitál, ke kterému jsem se mohla dostat a všechnu hotovost, kterou jsem mohla získat tím, že jsem si půjčila na nelikvidní majetek."
George vypadal dotčeně. Chvatně jsme dodala: "Převádím ta předkupní práva na tebe, Georgi. Za to, co mě to stálo a ty můžeš rozhodnout, kolik mi dáš ze zisku, když se naše pozice začne vyplácet."
"Ne, Maureen, to není spravedlivé. Ty jsi věřila sama sobě, ty jsi tam byla první, zisky jsou tvé."
"Georgi, ty jsi mne neposlouchal. Nemám kapitál, abych využila tato předkupní práva, vložila jsem každý získaný cent do předkupních práv samotných - a kdybych byla schopná dostat se k dalšímu miliónu, získala bych předkupní práva na další pozemky trochu dál od silnice a na delší lhůty. Jenom doufám, že mne příště poslechneš. Působí mi to bolest, když ti řeknu, že z nebe bude pršet polévka a pak se mi objevíš s čajovou lžičkou místo kbelíku. Chceš, abych tě upozornila na příští zvláštní příležitost? Nebo mám rovnou jít k panu Harrimanovi a pokusit se ho přesvědčit, že jsem skutečná jasnovidka?"
Povzdechl si. "Spíše bys to měla říct mně, pokud tedy chceš."
Řekla jsem velmi tiše: "Máš nějaké místo, kde bychom mohli přečkat dnešní noc?"
Odpověděl stejně tiše: "Samozřejmě, a mám ho vždy, má milá paní."
V tu noc jsme mu řekla víc podrobností. "Příští silnice, která se bude rekonstruovat, bude Jerseyská dálnice s mýtným. Bude na ní rychlost osmdesát mil ve srovnání s těmi bezvýznamnými třiceti mílemi na dnes otevřené silnici. Ale Harrimanova dálnice -"
"Harrimanova?"
"Prérijní dálnice D.D. Harrimana z Kansas City do Denveru bude silnice s rychlostí sto mil za hodinu, která způsobí vznik pásového silničního města od "Staré blátivé", tedy od řeky Missouri, až ke Skalistým horám. V Kansas City se v průběhu deseti let zvýší počet obyvatelstva ze dvou miliónů na dvacet... a vznikne nekonečný počet výborných míst pro každého, kdo ví, co se bude dít."
"Maureen, ty mně naháníš strach."
"Straším sebe sama, Georgi. Jenom zřídka to uklidňuje, když víš, co se stane." Rozhodla jsem se, že se do toho střemhlav vrhnu. "Pohyblivé silnice se budou stavět horečným tempem tak rychle, jak budou vyráběny sluneční kolektory, které je pohánějí - dolů na Východní pobřeží, podél dálnice č. 66, na. El Camino Real ze San Diega do Sacramenta a ještě dál - a to bude taky dobře, protože sluneční kolektory na střechách silničních měst pokryjou snížení nabídky energie a zabrání krizi, když se elektrárna v Paradisu uzavře a přenese na oběžnou dráhu kolem Země."
George byl ticho tak dlouho, že jsem si myslela, že usnul. Nakonec řekl: "Slyšel jsem tě dobře? Velká atomová elektrárna v Paradisu ve státě Arizona bude umístěna na oběžnou dráhu? Jak a proč?"
Pomocí kosmických lodí založených na dnešních raketoplánech. Budou však poháněny palivem s dostatečnou únikovou rychlostí vyvinutým v Paradisu. Ale Georgi, Georgi, k tomu nesmí dojít! Elektrárna v Paradisu musí být uzavřena, to ano. Je totiž špatně postavená, je jako parní stroj bez pojistného přetlakového ventilu." (V hlavě jsem slyšela laskavý hlas seržanta Theodora, který říkal: "Byli příliš netrpěliví, aby ji postavili... a byla postavena špatně - jako parní stroj bez přetlakového ventilu.") "Musí se zavřít, ale nesmí se dostat na oběžnou dráhu. Budou nalezeny bezpečné způsoby stavby atomových elektráren, nepotřebujeme elektrárnu v Paradisu. V mezidobí nahradí výpadek sluneční kolektory."
"Pokud je to nebezpečné - a vím, že někteří lidé si s tím dělají starosti - když se dostane na oběžnou dráhu, pak už nebude nebezpečná."
"Ano, Georgi, proto ji chtějí dát na oběžnou dráhu. Když už tam bude, nebude nebezpečím pro město Paradise nebo pro stát Arizona... ale co lidi, kteří s ní budou na oběžné dráze? Všechny je zabije."
Další dlouhé čekání - "Zdá se mi, že by mělo být možné navrhnout elektrárnu, která by byla řízena na dálku jako nákladní rakety. Musím se zeptat Fergusona."
"Doufám, že máš pravdu. Protože když se vrátíš do Kansas City a otevřeš mé obálky číslo šest a sedm, uvidíš, že předpovídám přenesení elektrárny v Paradisu na oběžnou dráhu a to, že vybuchne, zabije každého na palubě a zničí raketu, která zajišťuje její údržbu. Georgi, nesmíme dovolit, aby k tomu došlo.

Ty a pan Harriman to musíte zastavit. Slibuju ti, drahý, že pokud by se toto dalo zastavit - pokud by se dalo dokázat, že moje předpověď je nesprávná - rozbiju svou křišťálovou kouli a už nikdy nebudu předpovídat věci."
"Nemohu ti nic slíbit, Maureen. Jistě, Delos a já jsme členy představenstva Energetického syndikátu... nemáme však významnou pozici v představenstvu jako akcionáři. Energetický syndikát představuje prakticky všechen rizikový kapitál ve Spojených státech. Shermanův protimonopolní zákon byl prozatímně pozastaven, aby bylo možno postavit elektrárnu v Paradisu. Hmm... muž jménem Daniel Dixon obvykle kontroluje nadpoloviční většinu. Je to tvrdý muž. Nemám ho příliš rád."
"Slyšela jsem o něm, Georgi, ale ještě jsem se s ním nesetkala. Georgi, lze ho svést?"
"Maureen!"
"Georgi, pokud bych mohla více než padesát lidí zachránit před smrtí na oběžné dráze, udělala bych proto podstatně více, než že bych nabídla toto staré tělo jako úplatek. Podléhá ženám? Pokud nejsem žena, které by podlehl, možná takovou najdu."

Dixon mnou nebyl vůbec nadšen (ani já jím, to však nebylo důležité) a zdálo se, že nemá žádné trhliny v brnění. Poté, co Energetický syndikát odhlasoval uzavření elektrárny v Paradisu "ve veřejném zájmu", mým jediným úspěchem bylo, že jsem přiměla George a pana Harrimana, aby hlasovali proti novému uvedení této obrovské bomby do provozu na oběžné dráze - oni byli jediní, co hlasovali proti. Scénář smrti se odvíjel a já jsem ho nemohla zastavit. Energetický satelit a kosmická loď Charon vybuchly najednou, obě posádky byly zabity - a já se celé noci upřeně dívala na strop a uvažovala o stinných stránkách toho, když vím příliš mnoho o budoucnosti.
Nepřestala jsem však pracovat. Někdy ve dvaapadesátém, bylo to krátce nato, co jsem Georgovi dala své první předpovědi, jsem odjela do Kanady navštívit Justina. Chtěla jsem 1) připravit krytí pro řízení záležitostí spojených s mým sloupkem "Uvážlivá hospodyňka" a 2) nabídnou Justinovi stejně podrobné předpovědi, jaké jsme dávala Georgovi.
Justin nebyl ze mne nadšen. "Maureen, rozumím tomu správně, že jsi nadaci po všechna ta léta zatajovala další informace, které jsi získala od seržanta Bronsona - nebo kapitána Longa, nebo jak se vlastně jmenoval - člena Howardovy nadace z budoucnosti - a nepředávala je nadaci?"
"Ano."
Justinův obličej získal výraz kontrolovaného rozčilení. "Musím se přiznat, že jsem překvapen. Ale lépe pozdě než nikdy. Máš to napsané nebo to budeš diktovat?"
"Já ti to neodevzdám, Justine. I nadále budu z času na čas předávat informace, které jsem uchovala. Kousek po kousku, tak jak bude potřebné, abys o nich věděl."
"Maureen, opravdu musím na tom trvat. Toto je věc nadace. Získala jsi tyto údaje od budoucího předsedy nadace - to o sobě tvrdil a já mu věřím - takže jejich správným opatrovníkem jsem já. Nemluvím s tebou jako tvůj starý přítel Justin, ale jako Justin Weatheral v jeho oficiální funkci generálního ředitele nadace a uchovávatele jejího majetku v prospěch nás všech."
"Justine, to ne." "Musím na tom trvat."
"Trvej si jak chceš, starouši - pro tebe je to dobré cvičení."
"To je sotva ten správný přístup, Maureen. Ty nevlastníš ty údaje. Patří nám všem. Dlužíš je nadaci."
"Justine, nebuď tak otravně chlapský. Údaje od seržanta Theodora zachránily nadaci kůži o Černém úterý v roce 1929. Uznáváš?"
"Uznávám. Proto taky -"
"Nech mne domluvit. A ty stejné údaje zachránily tvou prdel a udělaly tě bohatým - a udělaly nadaci bohatou. Proč? Jak? Kdo? Byla to stará pilná prdelka Maureen! Protože jsem nemorální darebačka, která se zamilovala do toho muže, který se dobrovolně přihlásil do armády a kterému ona podrazila nohy a přiměla ho mluvit. To nemělo nic společného s nadací, ale všechno bylo spojeno se mnou a s mými nemravnými způsoby. Kdybych tě do toho nezapojila, nikdy by ses s Theodorem nesetkal. Přiznej to! Je to pravda nebo není? Odpověz mi."
"Když to podáváš tímto způsobem -"
"Podala jsem to tímto způsobem a nechme už těch nesmyslů o tom, co dlužím nadaci dříve než si

spočítáš, co nadace dluží mně. I teď ti slibuji, že budeš dostávat informace, když je budeš potřebovat. Právě teď by nadace měla významným způsobem investovat do Douglas-Martinových slunečních kolektorů a pokud jsi o nich neslyšel, podívej se do svého archivu, do časopisů Economist, Wall Street Journal nebo Toronto Star. Později budou nejskvělejší investicí pohyblivé silnice a pozemky kolem nich."
"Pohyblivé silnice?"
"K čertu. Justine, vím, že se o nich Theodore zmínil na té neúplné schůzce představenstva nadace, která se konala 29. června 1918, kdy jsme si udělala poznámky, napsala je na stroji, dala kopii tobě a originál soudci Sperlingovi. Vyhledej si to."
Už tehdy v roce 1952 jsem podle toho, co mi řekl Theodore, Justinovi jasně ukázala, kde vzniknou hlavní silniční města. "Dávej pozor a zapoj se včas. Ranní ptáčata budou mít enormní zisky. Zbav se však všech akcií železnic."
V té době jsem se rozhodla nezatěžovat Justina mým nápadem "Uvážlivé hospodyňky" - protože byla uražena jeho mužská ješitnost. Místo toho jsem to řekla Eleanor. Když jsem svěřila tajemství Eleanor, bylo to jistější, než ho říct Ježíšovi.
* * *
"Uvážlivá hospodyňka, investorka v domácnosti" začala jako týdenní sloupek ve venkovských novinách toho typu, který jsme měli v Thebesu, Lyle County Leader. Vždy jsem nabízela, že prvních šest týdnů bude zdarma. Pokud tato zkušební lhůta vyvolala nějaký zájem, vydavatel mohl pokračovat za velmi malý poplatek - ty maloměstské noviny mohly platit mizivě málo. Nemělo smyslu pokoušet se vydělávat na rubrice hned od začátku.
Mým skutečným úmyslem nebylo vydělávat peníze rubrikou, ale vydělávat je nepřímo.
Formu jsem si vytvořila v roce 1953 s prvním sloupečkem a nikdy jsem se od ní neodchylovala:

Uvážlivá hospodyňka
INVESTORKA V DOMÁCNOSTI

DNEŠNÍ DEFINICE: (Každá rubrika obsahovala alespoň jednu definici. Lidé kolem peněz mají svůj vlastní jazyk. Pokud neznáte jejich zvláštní termíny, nemůžete se zúčastnit jejich partie pokru. Slova, která jsem definovala pro své čtenáře, byla: obyčejné akcie, prioritní akcie, dluhopisy, komunální obligace, obligace, nákup akcií na úvěr, spekulace na pokles kurzů akcií, opce, doživotní připojištění, spoluvlastnictví, podílové vlastnictví, volný kurz měny, režijní náklady, procentní body, státní subvence zemědělcům, peníze na běžném účtě, diskontní sazba, zlatý standard, nekryté bankovky, daňová úleva, nezatížené dědictví, významné vlastnictví, veřejné vlastnictví, autorská práva, patenty atd., atd.
Obyčejné věci? Pro vás možná. Pokud je tomu tak, nepotřebujete "Uvážlivou hospodyňku". Většině lidí však mohou tyto základní pojmy připomínat klasickou řečtinu. Tak jsem měla v každém svém sloupku jednu definici v jednoslabičných anglosaských slovech, která by nesprávně pochopil pouze učitel angličtiny.)
Dále jsem nabízela pojednání o některé z denních zpráv, která by mohla ovlivnit investování. Jelikož všechno od počasí až po zabijácké včely ovlivňuje investování, bylo to lehké. Pokud se daly do rubriky zapracovat nějaké Šťavnaté drby, tak jsem to udělala. Nebylo to však nic, co by někomu škodilo nebo ho to bolelo, nebyla jsem krutá. Dávala jsem si velký pozor, abych neříkala nic žalovatelného.
Další částí týdenního sloupku byla INVESTICE DOPORUČO-VANÁ DNES. Toto byla tutovka, zakládala se přímo nebo nepřímo na předpovědích Theodora. To stejné doporučení se mohlo mnohokrát opakovat, nebo se střídalo s jinými radami ze stejného zdroje.
Vždy jsem končila s portfoliem Uvážlivé hospodyňky: Dámy, začaly jsme s jedním tisícem dolarů (1000,00 USD) v lednu 1953. Pokud jste investovala stejnou částku ve stejnou dobu, nakupovala a měnila investice stejně jako my, tak vaše portfolio má dnes hodnotu 4 823,17 USD.
Pokud jste investovala 10 000,00 USD, tak vaše portfolio má dnes hodnotu 48 231,70 USD.
Pokud jste investovala 100 000,00 USD, dnes má vaše portfolio hodnotu 482 317,00 USD.
Nikdy není pozdě začít uvážlivě investovat s Uvážlivou hospodyňkou. Můžete začít už dnes s 4 823,17

dolary (nebo s jakýmkoliv násobkem nebo Částí této sumy), kterou pak budete investovat následujícím způsobem:
(Seznam investic, jejichž součet byl 4 823 dolary a 17 centů.)
Pokud chcete na vlastní oči vidět detaily, jak tisíc dolarů narůstá za (doplňte) let a (prázdné místo) měsíců, pošlete (1 USD, 2,5 USD, 4 USD - cena se stále zvyšovala) na adresu nakladatelství Uvážlivá hospodyňka, Apartmá č. 8600, Harrimanův věžák, New York, N.Y., poštovní schránka HKL030. (To byla mrtvá schránka, která přesměrovala poštu přes několik míst až k člověku v Torontu nastrčeným Eleanor, nebo si u svého knihkupce kupte: Průvodce hospodyňky uvážlivým investováním od Uvážlivé hospodyňky.
Toto tajnůstkářství s adresou bylo kvůli tomu, aby zabránilo Komisi pro burzovní obchody zjistit, že "Uvážlivá hospodyňka" je členkou představenstva Harriman Industries. Komise pro burzovní obchody se dívá nevraživým okem na "zneužívání důvěrných informací". Pokud to mohu tak říct, vůbec nezáleželo na tom, že mé rady byly opravdu prospěšné všem, kdo je sledovali. Naopak, to by mne připravilo o hlavu ještě rychleji.
Rubrika se rozšířila z venkovských týdeníků do městských deníků a již po roce jsem na ní vydělávala. Za třináct let, co jsem ji psala, jsem vydělala docela dost peněz. Ženy ji četly a držely se podle ní - tak mi to naznačovaly dopisy, které jsem dostávala - myslím, že ji však četl ještě větší počet mužů, ne však proto, aby se drželi mých rad, ale pokoušeli se zjistit, jak to, že tato medvědice vlastně umí valčík.
Věděla jsem, že jsem vyhrála, když mi George Strong jednoho dne zacitoval "Uvážlivou hospodyňku". Mým skutečným úmyslem nebylo vydělat peníze a dělat na někoho dojem, ale vytvořit si pověst, která mi umožní napsat v dubnu 1964 zvláštní sloupek nazvaný: "MĚSÍC PATŘÍ KAŽDÉMU - ale první kosmická loď na Měsíci bude patřit Harriman Industries".
Doporučila jsem jim, aby si udržovaly svá portfolia Uvážlivé hospodyňky... ale aby každý cent, co se jim povede sehnat, vsadily na úspěch velkého nového projektu D.D. Harrimana, vyslání člověka na Měsíc. Od tohoto okamžiku měla Uvážlivá hospodyňka v každé rubrice vždy něco říct ke kosmickým letům a k Harriman Industries. Otevřeně jsem přiznávala, že kosmický prostor je dlouhodobou investicí (a pokračovala jsem v doporučování jiných investic, všechny z nich se zakládaly na předpovědích Theodora), ale neustále jsem zdůrazňovala názor, že obrovské bohatství čeká na ty prozíravé investory, kteří se mezi prvními zapojili do vesmírných aktivit a vydrželi. Nespekulujte a nekupujte akcie na dluh, nezkoušejte realizovat zisky - kupte si ihned akcie Harriman Industries, uložte je do svých trezorů a zapomeňte na ně - vaši vnuci vás za to budou milovat.

Na jaře roku 1965 jsem svou domácnost přestěhovala do Broadmoorského hotelu na jih od města Colorado Springs, protože pan Harriman stavěl svou Měsíční loď na letišti Peterson Field. V roce 1952 jsem se váhavě pokusila ukončit pronájem domu v Kansas City poté, co si Brian odvedl zpět do Dallasu Priscillu a Donalda (to je další příběh, a není příliš veselý). George mne však vymanévroval. Majitelem domu byl George, a ne Harriman and Strong, nebo Harriman Industries. Když jsem mu řekla, že už nepotřebuji dům se čtyřmi ložnicemi (pokud se započítá místnost pro služebnou), tak mne požádal, abych tam zůstala bydlet zadarmo.
Zdůraznila jsem, že pokud bych se měla stát jeho vydržovanou milenkou, tak to bylo málo. Pokud jsem však měla i nadále předstírat, že jsem bezúhonná žena, tak to bylo příliš mnoho. Na to mi řekl, dobře, kolik se běžně platí milenkám? - on že bude dávat dvojnásobek.
Tak jsem ho políbila, šla s ním do postele a nalezli jsme kompromisní řešení. Dům zůstal jemu, on do něj nastěhuje svého řidiče s manželkou. Já jsem mohla přijít, kdykoliv jsem si to přála... a v domě bydlící manželé budou pečovat o Princeznu Polly.
George objevil mou slabou stránku! Už jednou jsem tu malou kočičku vystavila traumatu ztráty jejího Jediného domova. Chopila jsem se této možnosti, abych se tomu vyhnula a neudělala jí to ještě jednou. Pronajala jsem si však byt na náměstí Plaza, přestěhovala jsem tam knihy, které jsem potřebovala, dostávala jsem tam poštu a občas jsem tam přivedla Polly - vystavila ji tím nedůstojnému převozu v kleci, to je pravda, ale ona kvůli tomu nevyváděla. (Nové hliněné kuličky byly výrazným zlepšením ve srovnání s pískem nebo hlínou.) Přenášením z místa na místo si navykla na přenášecí klec a na to, že je občas pryč

z domu. Nakonec se z ní stala opravdu zcestovalá a důstojná kočka, která se cítila jako doma v nejlepších hotelech. Byla kultivovaným hostem, kterému by ani nenapadlo podrápat nábytek. Toto umožnilo Elijahovi a Charlene brát si dovolenou nebo jet někam jinam, pokud to George potřeboval.
Tak jsme se na jaře roku 1965, pár týdnů před historickým prvním letem na Měsíc, přestěhovali s Princeznou Polly do hotelu v Broadmooru. Přijela jsem s Polly v kleci na přenášení, zavazadla měla dojít později z terminálu Harrimanoyy prérijní silnice asi padesát mil na sever - nenáviděla jsem ty pohyblivé silnice od první chvíle, kdy jsem jimi šla, bolela mne z nich hlava. Řekli mi však, že problémy s hlukem byly na Prérijní dálnici vyřešeny. Nikdy nevěřte reklamě!
Recepční v Broadmooru mi řekl: "Madam, máme za tenisovým klubem výborný útulek pro zvířata. Poslíček tam odnese vaši kočku."
"Okamžik." Vytáhla jsem kartu Harriman Industries - ta moje měla zlatý proužek.
Recepční na ni mrkl okem, sehnal provozního, který měl službu. Přispěchal, byl v žaketu s gardénií v klopě a měl nasazen profesionální úsměv. "Paní Johnsonová! Jsme potěšeni, že vás můžeme přivítat. Chcete apartmá nebo byt s trvalou obsluhou?"
Princezna Polly nemusela jít do útulku. Obědvala nadrobno posekaná játra, byla to pozornost vedení hotelu, a měla vlastní kočičí postýlku a bedničku s pískem, obě zaručeně sterilizované - tak to alespoň tvrdil papírový pásek na nich, byl podobný tomu, co se nacházel na prkýnku záchodu v koupelně. Nebyl tam žádný bidet - s touto výhradou byl Broadmoor prvotřídním hotelem.

Po vykoupání a převlečení - zavazadla samozřejmě dorazila, až když jsem byla v koupelně - Princeznu Polly jsem nechala dívat se na televizi (ráda se dívala, především na reklamy), jsem zašla do baru dát si samotářský drink a podívat se, co se z toho vyvine.
A našla jsem tam svého syna Woodrowa.
Zpozoroval mne, když jsem vcházela dovnitř. "Ahoj, mami!"
"Woodrowe!" Byla jsem tomu velmi ráda! Políbila jsem ho a řekla: "Jsem ráda, že tě vidím, synu. Co tady děláš? Když jsem o tobě slyšela naposled, byl jsi u Wright -Pattersona."
"Odešel jsem od nich, neoceňují génia. Kromě toho chtěli, abych brzy vstával. Jsem u Harriman Industries a snažím se je udržet na správném kurzu. Není to lehké."
(Neměla bych Woodrowovi říci, že jsem členkou představenstva Harriman Industries? Vyhýbala jsem se říkat to těm, kteří to nepotřebují znát - tak vyčkejme a uvidíme.) "Jsem ráda, že je držíš na správném kurzu. Ta jejich Měsíční loď - máš s tím něco společného?"
"Nejdřív si sedni. Co si dáš?"
"To co máš ty, Woodrowe."
"Tedy, já mám Manituovu vodu s citrónem."
"Vypadá to jako vodka s tonikem. Je to tak?"
"Ne tak docela. Manituova voda je místní minerálka. Něco jako tchoř, nechutná však tak dobře."
"Hmmm - dám si tedy vodku s tonikem a citrónem. Je Heather tady?"
"Nemá ráda velké nadmořské výšky. Když jsme odešli od Wright-Pattersona, vzala děti dolů na Floridu. Nezvedej nade mnou významně obočí, vycházíme spolu docela dobře. Oznámí mi, když přijde čas, abych ji opět přivedl do jiného stavu. Stává se to tak jednou za tři roky. Tak přijedu na jeden dva měsíce domů a opět se seznámím s dětmi. Pak jdu zpět do práce. Žádné výstupy, klídek, žádné rodinné hádky."
"Vypadá to, že to je dobře zařízeno, pokud to vyhovuje tobě i jí."
"Vyhovuje." Přestal, aby mi objednal drink. Nikdy jsem se nenaučila pít, ale naučila jsem se objednávat long drink, který mi vydrží celý večer a přitom ho ředí rozpouštějící se kostky ledu. Důkladně jsem si Woodrowa prohlédla. Na obličeji měl kůži napjatou a jeho ruka byla dosti kostnatá.
Číšnice odešla a on se otočil ke mně. "A teď mi mami řekni, co tady děláš?"
"Vždy jsme byla nadšencem pro vesmírné lety - pamatuješ, jak jsme si spolu četli na pokračování Velké divy od Roye Rockwooda: Ztraceni na Měsíci, Vesmírem na Mars -"
"Abych si to nepamatoval. Naučil jsem se číst, protože jsem si myslel, že mi něco zatajuješ."
"Tam ne. Trochu jsem to možná dělala v Burroughsových knížkách o Barsoomu."
"Vždy jsem chtěl mít krásnou marťanskou princeznu... ale ne tím způsobem, jak se to musí udělat na

Barsoomu. Pamatuješ si, jak navzájem prolévali krev? To není pro mne. Já jsem mírumilovný typ, mami. Ty mne znáš."
(Přemýšlím, zda někdy nějaké matka znala své děti. Cítím, že jsem s tebou, drahoušku. Doufám, že ty a Heather jste skutečně v pořádku.) "Když jsem tedy slyšela o Měsíční lodi, naplánovala jsem si příjezd sem. Chci ji vidět vzlétnout... protože nemohu letět s ní. Co si o tom myslíš, Woodrowe? Podaří se to?"
"Pojďme to zjistit." Woodrow se rozhlédl kolem sebe, pak zavolal na někoho, kdo seděl u baru. "Hej, Lesi! Přines si sem svůj podřadný chlast a sedni si k nám na chvilku."
Oslovený muž přišel k nám. Byl malý a měl velké ruce žokeje. Můj syn řekl: "Dovol, abych ti představil Leslieho LeCroixe, kapitána lodi Pioneer. Lesi, toto je má dcera Maureen."
"Jsem poctěn, slečno. Nemůžete však být Billova dcera, jste příliš mladá. Kromě toho jste hezká. A on - jen se na něj podívejte."
"Přestaňte s tím, kluci. Jsem jeho matka, kapitáne. Opravdu jste kapitánem Měsíční lodi? Imponujete mi."
Kapitáni LeCroix si k nám přisedl. Viděla jsem že jeho "laciný chlast" je čirý nápoj ve vysoké sklenici. Řekl mi: "Nemám vám čím imponovat, všechno dělá počítač. Poletím však s ní... pokud se budu dostatečně vyhýbat Billovi. Bille, dej si čokoládový větrník."
"Usmívej se, když to říkáš, cizinče!"
"Sýrový hamburger? Koblihu s ovocným želé? Vrchovatý talířek pšeničných koláčků s medem?"
"Mami, vidíš, co dělá ten ničema? Pokouší se mne odradit od diety, protože se bojí, že bych mu mohl zlámat ruce. Nebo krk."
"Proč bys to dělal, Woodrowe?"
"Neudělal bych to. Leslie si však myslí, že ano. On váží padesát sedm kilo. Má nejnižší váha, když trénuju, je šedesát šest kilo, možná si to pamatuješ. V den startu a v hodině H však musím mít přesně stejnou váhu jako on... protože, pokud mu začne téct z nosu nebo uklouzne ve sprše a něco si zláme, Bože uchovej, tak na jeho místo se budu muset posadit já a předstírat, že jsem pilot. Nemohu se tomu vyhnout, přijal jsem jejich peníze. A mají velké ošklivé chlapy, kteří se kolem mne motají a zajišťují, abych neutekl."
"Nevěřte mu, madam. Jsem velmi opatrný, když procházím dveřmi a nejím nic, co jsem neviděl otvírat. Má v úmyslu mne na poslední chvíli zneschopnit. Je to skutečně váš syn? Podle mě nemůže být."
"Koupila jsem ho od cikánů. Woodrowe, co se stane, když nedosáhneš váhový limit?"
"Budou mi řezat jednu nohu, kousek po kousku, až budu mít přesně tu potřebnou váhu padesáti sedmi kil. Astronauti nepotřebují nohy."
"Woodrowe, ty jsi byl vždy kluk darebák. Na Měsíci budeš potřebovat nohy."
"Jedna bude stačit. Jedna šestina přitažlivosti. Hej, tam je ten velký ošklivý muž, který má na mne dávat pozor. Jde sem."
George Strong přišel ke mně a uklonil se. "Milá paní. Vidím, že jste se už seznámila s kapitánem Měsíční lodi i s náhradním pilotem, Billem Smithem. Mohu si přisednout?"
"Mami, znáš toto individuum? Tebe taky najmuli, abys na mne dávala pozor? Řekni, že to není pravda."
"Není. Georgi, váš náhradní pilot je můj syn, Woodrow Wilson Smith."

Později večer jsme s Georgem měli možnost promluvit si soukromně a nenápadně. "Georgi, můj syn mi říká; že musí s váhou dolů na padesát sedm kil, aby mohl být náhradním pilotem. Je to pravda?"
"Ano, je to docela možné."
"Nevážil tak málo od druhého ročníku střední školy. Pokud by snížil váhu až natolik a kapitán LeCroix by onemocněl, obávám se, že Woodrow by byl příliš slabý na to, aby to dokázal. Nemělo by větší smysl upravit váhy způsobem používaným při jezdeckých závodech? Když poletí kapitán LeCroix, dejte do lodi pár olověných závaží, a když poletí náhradní pilot, tak se jednoduše dají pryč."
"Maureen, ty tomu nerozumíš."
Připustila jsem, že tomu nerozumím.
George mi vysvětlil, jak velmi důležitá je otázka zatížení lodi. Pioneer byl zbaven všeho, co nebylo životně důležité. Loď neměla žádné rádio - jenom nezbytné navigační přístroje. Nebyly tam ani standardní

skafandry - jenom gumové přetlakové obleky s helmou. Žádné lahve s kyslíkem na zádech, pouze lahev u opasku. Otevřít dveře, vyhodit vlajku se zatíženým podstavcem, popadnout pár kamenů a vejít zpět do lodi.
"Georgi, to mi nepřipadá jako správný způsob. Neřeknu to Woodrowovi - konec konců on už je velký kluk" - přiznaný věk třicet pět let, skutečný věk padesát tři - "ale doufám, že kapitán LeCroix zůstane zdravý."
Nastalo další z těch dlouhých čekání, ve kterých George uvažoval nad něčím nepříjemným - "Maureen, toto je nejvyšší tajemství, přísně tajné. Nejsem si jist, zda někdo poletí tou lodí."
"Problémy?"
"Problémy se šerifem. Nevím ještě na jak dlouho mohu držet od těla věřitele. Už se nemáme na koho obrátit. Už jsme zastavili tak řečeno i náš svrchník."
"Georgi, podívám se, co mohu udělat."
Souhlasil s tím, že bude bydlet v mém bytě a postará se o Princeznu Polly, když budu pryč - což bylo pro ni v pořádku, neboť byla na něj zvyklá. Ráno jsem odjela do Scottsdalu za Justinem.

"Podívej se na to z této strany, Justine. Jak moc to bude bolet nadaci, když necháš zkolabovat Harriman Industries?"
"Nadaci to bude bolet, nebude to však smrtelné. Budeme schopni začít s přímými podporami za pět, maximálně deset let. Maureen, jedna věc je jistá: Správce peněz jiných lidí nesmí nikdy posílat dobré peníze za těmi špatnými."
Největší částka, kterou jsem z něj vytáhla, bylo osm miliónů a já jsem se musela za ně zaručit. Polovina z nich byla v pokladničních poukázkách, některé z nich byly splatné až za šest měsíců. (Pokladniční poukázky se však dají vždy použít jako hotovost, i když vás to bude stát nějaké to procento.)
Abych to dokázala, musela jsem říct Justinovi, že za první už nikdy nedostane ode mne žádný "theodorovský" tip, pokud mi nedá peníze na stůl. Za druhé, když položí peníze nastůl, já položím vedle nich úplný přepis všech poznámek, které jsem si udělala kolem půlnoci 29. června 1918.
Druhé ráno v Broadmooru George nevzal ode mne peníze, ale vzal mne k panu Harrimanovi, který se zdál být netečný a sotva mě poznával, dokud jsem neřekla: "Pane Harrimane, chci koupit nějaké další akcie letu na Měsíc."
"Co? Je mi líto, paní Johnsonová, na prodej již nejsou žádné další akcie, pokud vím."
"Tak to zformuluji takto: Chtěla bych vám půjčit osm miliónů dolarů jako osobní půjčku bez zajištění."
Pan Harriman se na mne podíval, jako by mne viděl poprvé. Na rozdíl od toho, když jsem ho viděla naposled, byl celý vyzáblý a jeho oči hořely fanatickým ohněm - připomínal mi starozákonné proroky. Upřeně se na mne díval a pak se otočil k Georgovi. "Vysvětlil jsi paní Johnsonové, jaké riziko podstupuje?"
George zachmuřeně přikývl. "Ano, ví to."
"Je mi to divné, paní Johnsonová. Nemám ani dolar a Harriman Industries jsou pouze prázdná slupka - proto jsem ani nesvolával v poslední době představenstvo. Musel bych vám a ostatním členům objasnit rizika, která jsem na sebe vzal. Pan Strong se spolu se mnou snaží udržet věci pohromadě pouze mluvením, přesvědčováním a pouhou troufalostí alespoň do doby, než se Pioneer zvedne ze startovací plochy a vznese se do nebe. Nikdy se nevzdávám naděje... ale když si vezmu vaše peníze a budu muset do konkurzu a má hlavní společnost bude v konkurzní správě, můj dlužní úpis pro vás nebude v žádném prioritním postavení. Můžete dostat tři centy z dolaru, nebo nemusíte dostat nic."
"Pane Harrimane, nezbankrotujete a ta vysoká loď tam poletí. Kapitán LeCroix přistane na Měsíci a bezpečně se vrátí."
Shovívavě se na mne usmál. "Je dobře vědět, že nám věříte."
"To není jenom víra, já jsem si jistá. Teď už nemůžeme ztroskotat proto, že nám bude chybět pár centů. Vemte si ty peníze a použijte je. Splatíte je, když budete moci. Nejen, že Pioneer poletí, ale vy po něm vyšlete ještě mnoho lidí. Pane, vy jste zjevně osud v osobě člověka. Založíte Lunární město... svobodný přístav pro sluneční systém."

Později ten týden se mne George zeptal, zda bych chtěla být v krytu při startu - pan Harriman mu řekl, aby mne pozval. Já jsem už nad tím uvažovala, věděla jsem že to mohu požadovat a pokud bych měla zájem, tak bych to prosadila. "Georgi, to není nejlepší místo na pozorování startu, to víš?"
"Ne, ale je nejbezpečnější. Tam budou všichni významní lidé, guvernér, prezident, pokud přijde, velvyslanci."
"Mně to připadá nějak klaustrofobické, Georgi. Nikdy jsem se zvlášť nezajímala o nejbezpečnější místa... a těch málo významných lidí, se kterými jsem se setkala, mi připadalo jako prázdné skořápky animované jejich tajemníky pro public relations. Kde budeš ty?"
"Ještě nevím. Tam, kde mne bude potřebovat Delos."
"To jsem si myslela. Budeš příliš zaneprázdněn a nemůžu ti viset na rameni -"
"Bude mi to poctou, milá paní. Ale -"
"- potřebují tě jinde. Odkud je nejlepší výhled? Kdybys neměl jinou práci, odkud by ses na to díval?"
"Byla jsi už v Broadmoorské zoologické zahradě?"
"Ještě ne. Chci se tam podívat, ale po startu."
"Maureen, u zoo je parkoviště. Z něj budeš mít nerušený výhled na východ a bude to z místa, které je asi o pět set metrů výše než Peterson Field. Pan Montgomery se dohodl s hotelem, že tam dají pár skládacích židliček. Zařídí též rádiové spojení a kávu. Pokud bych nebyl zaneprázdněn, byl bych tam."
"Tak tam budu já."
Později jsem narazila do své syna Woodrowa v hale hotelu Broadmoore. "Ahoj, mami. Donutili mne pracovat."
"Jak se jim to povedlo?"
"Dostatečně pozorně jsem nečetl pracovní smlouvu. Toto je 'výchovná a propagační činnost pro veřejnost spojená s projektem Měsíční loď' - což vlastně znamená, že to musím poskládat, abych lidem ukázal, jak loď funguje, kam poletí a kde jsou na Měsíci diamanty."
"Jsou na Měsíci diamanty?"
"Řekneme vám to později. Pojď se mnou na okamžik." Odvedl mne od lidí v hotelové hale kolem kadeřnictví do vedlejší místnosti. "Mami," řekl mi tiše, "pokud bys chtěla, tak si myslím, že mám dost vlivu, abych tě dostal do krytu když bude start."
"Je to nejlepší místo, odkud se na start dá dívat?"
"Ne, pravděpodobně je to nejhorší místo, bude tam horko jako nevěstě v červnu, protože klimatizace není až tak dobrá. Je to však nejbezpečnější místo a tam budou všichni hlavouni. Návštěvy členů královských rodů, partajní předsedové a mafiánští bossové."
"Woodrowe, kde je nejlepší místo na pozorování? Ne nejbezpečnější."
"Já bych vyjel k Čejenské hoře. Je tam velké vydlážděné parkoviště před zoologickou zahradou. Pojďme nazpět do haly, chci ti něco ukázat."
Na velkém (měl průměr metr dvacet) glóbusu, nad kterým se mi sbíhaly sliny v ústech, mi Woodrow ukázal plánovanou dráhu Pioneera.
"Proč neletí rovnou nahoru?"
"Tak to nejde. Letí na východ a využívá rotaci Země... a odhazuje všechny ty připojené stupně. Spodní stupeň, ten největší s číslem pět, spadne v Kansasu."
"Co kdyby spadl na Prérijní dálnici?"
"Vstoupil bych do Cizinecké legie... ihned po Bobu Costerovi a panu Fergusonovi. Mami, namouduši, to se nemůže stát. Startujeme odsud, padesát mil jižně od silnice. Místo, kam dopadne, je u Dodge City a je více než sto mil jižněji od něj."
"A co Dodge City?"
"Existuje malý mužík s vypínačem, jehož jediným úkolem je zmáčknout ten knoflík a stupeň pět dopravit do otevřené krajiny. Pokud udělá chybu, přivážou ho ke stromu a nechají ho roztrhat na kousky divokými psy. Nedělej si starosti, mámo. Stupeň čtyři přistane tady, před pobřežím Jižní Karolíny. Stupeň tři přistane v Atlantiku, severně od nejužšího místa, kde se Jižní Amerika obrací k výběžku Afriky. Stupeň dva přistane v jižním Atlantiku, nedaleko Kapského Města. Pokud zaletí příliš daleko, uslyšíme nějaké zajímavé nadávky v afrikánštině. Stupeň jedna - aha, tady je. Pokud bude mít štěstí, tak

přistane na Měsíci. Pokud Bob Coster udělal chybu, tak se všechno vrátí zpět na rýsovací prkna."

Pro nikoho to už není žádná novinka, že Pioneer odstartoval podle plánu, a že kapitán LeCroix přistál na Měsíci a vrátil se bezpečně zpět. Dívala jsem se na to z Čejenské hory, z parkoviště před zoologickou zahradou. Měla jsem nádherný, až po horizont dosahující výhled na východ, až jsem měla dojem, že se mohu postavit na špičky a uvidět Kansas City.
Jsem ráda, že jsem uviděla jednu z velkých raket, když se ještě používaly - neznám žádnou další planetu v žádném kontrolovaném vesmíru, kde by se tyto velké rakety ještě používaly - jsou příliš drahé, mají příliš velkou spotřebu energie a jsou příliš nebezpečné.
Ach, ale jsou tak nádherné!
Právě se setmělo, když jsem se tam dostala. Měsíc v úplňku vycházel na východě. Pioneer byl sedm mil daleko (slyšela jsem někoho, jak to říká), bylo ho však vidět velmi dobře, neboť se koupal ve světle reflektorů a stál hrdě a vznešeně.
Podívala jsem se na svůj chronometr, pak jsem se dívala na kryt dalekohledem. Přesně na vteřinu z jeho vrcholu vyletěla bílá světlice.
Další světlice se rozdělila na červenou a zelenou ohnivou kouli. Ještě pět minut.
Těch pět minut trvalo alespoň půl hodiny. Začínala jsem si myslet, že start se každou chvíli zruší - a cítila jsem nesnesitelný smutek.
V té chvíli však ze spodku lodi vyskočil bílý plamen a ona se pomalu a nemotorně zvedala ze startovací plošiny... a šplhala se stále rychleji a rychleji. Celé okolí na míle daleko se náhle ocitlo v jasném slunečním světle!
Vzhůru, vzhůru a ještě více vzhůru, k zdánlivému zenitu a zdálo se, že zatáčí zpět na západ. Myslela jsem si, že na nás padá - a pak už světlo nebylo tak jasné, už se dalo vidět, že toto "slunce" nad hlavou se pohybovalo na východ... a stalo se pohyblivou hvězdou. Zdálo se, že se rozlamuje na kusy. Hlas z rádia říkal: "Stupeň pět se právě odpojil." Vzpomněla jsem si, že bych měla začít znovu dýchat.
Pak k nám dorazil zvuk. Kolik vteřin trvá zvuku, aby proběhl sedm mil? Zapomněla jsem to, ale v tu noc stejně nepoužívali obyčejné vteřiny.
Byl to "bílý" zvuk, málem nesnesitelný i přes tu vzdálenost. Burácel a burácel... až se nakonec k nám dostala turbulence, zatřepala sukněmi a převrátila židle. Někdo upadl, zaklel a řekl: "Já někoho zažaluji."
Člověk byl na cestě k Měsíci. Jeho první krok do jeho vlastního nekonečného domu –

George zemřel v roce 1971. Dožil se toho, jak byl splacen každý cent, vesmírný katapult na vrcholu hory Pikes Peak byl už v provozu, Luna City bylo fungující městečko se šesti sty obyvateli, více než sto z nich byly ženy, už se tam narodilo i několik dětí - a Harriman Industries byly bohaté jako nikdy předtím.
Myslím, že George byl šťasten a vím, že mi ještě stále chybí.
Nejsem si jistá, zda byl šťastný pan Harriman. Nehledal miliardy, on se jednoduše chtěl dostat na Měsíc - a Daniel Dixon ho při tom vzal na hůl.
Ve složitém manévrování, které dostalo člověka na Měsíc, Dixon dopadl tak, že kontroloval víc akcií s hlasovacími právy než pan Harriman, a on tedy ztratil kontrolu nad Harriman Industries.
A ještě nadto, při lobbystických manévrech ve Washingtonu a ve Spojených národech, se Harrimanova dceřiná firma Spaceways stala "vybraným nástrojem" pro raný rozvoj dobývání vesmíru s pravidlem: "Kosmický preventivní zákon", podle kterého společnost kontrolovala, kdo se může dostat do vesmíru. Slyšela jsem, že podle tohoto zákona pana Harrimana odmítli ze zdravotních důvodů. Nejsem si jistá, co se dělo v pozadí, byla jsem uvolněná z představenstva, když se pan Dixon dostal k moci. Nevadilo mi to, nemám ráda Dixona.
V Zapadáku, po několika stoletích nebo po více než šedesáti letech na mé osobní časové linii, jsem poslouchala kostku Mýty, legendy a pověsti - romantický aspekt historie. Byl tam příběh, který se týkal časové linie dvě, který tvrdil, že legendárnímu Dé Dé Harrimanovi se podařilo po mnoha letech - když už byl velmi starý a téměř zapomenut - koupit pirátskou raketu, ve které se konečně dostal na Měsíc... a tam zemřel při špatném přistávacím manévru. Bylo to však na Měsíci, kam se tak toužil dostat.
Zeptala jsem se na to Lazara. Řekl, že to neví. "Je to však možné. Jen Bůh ví, jak byl starý pán

tvrdohlavý."
Doufám, že se mu to povedlo.

24.

Úpadek

* * * *

Nejsem si jistá, zda se moje situace zlepšila, když mne ti zvrhlíci vyfoukli strašákům. Předpokládám, že téměř každý někdy fantazíruje o potrestání, které by se vyrovnalo zločinu nebo o nějakém mizerovi, který by vypadal nejlépe jako hlavní hrdina pohřbu. Je to neškodný způsob jak zabíjet čas v bezesné noci.

Tito cvoci to však mysleli vážně.
Oni mysleli jenom na vraždění. První noc, co jsem tam byla, udělali seznam padesáti pěti osob, které potřebovaly zabít, vyjmenovali jejich zločiny jeden po druhém a poctili mne tím, že mi nabídli, abych byla dalším členem, který by zabodoval - jen si vybrat zákazníka. Milady Johnsonová, vyberte si někoho, jehož zločiny vám připadají obzvlášť odporné –
Uznávám, že lotři na seznamu byli morálně zkaženou bandou, kterou by pravděpodobně neoplakávaly ani jejich vlastní matky. Stejně, jako oblíbeného syna pana Clemense, Huckleberryho Finna, mne příliš nezajímá zabíjení cizích lidí. Ne, že bych byla proti trestu smrti - hlasovala jsem pro něj pokaždé, když byla tato věc předložena voličům, což bývalo často v období úpadku Spojených států - ale v zabíjení pour le sport potřebuji být emocionálně zainteresovaná. Ano, kdybych byla nucena se rozhodnout, tak bych raději zastřelila člověka než jelena. Nechápu, co "sportovního" může být v zastřelení mírumilovného vegetariána, který střelbu nemůže opětovat.
Ale, pokud bych měla úplnou svobodu volby, raději bych se dívala na televizi, než zabíjela nějakého cizince. Tedy ale spoň některé cizince.
Řekla jsem: "Na seznamu nevidím nikoho, kdo by mi byl po chuti. Nemáte na svém seznamu kandidátů smrti někoho, kdo odkládá koťata?"
Tlustý předseda se na mne usmál zpod černých brýlí. "To je ale skvělý výběr. Ne, nemyslím, že bychom měli... pokud koťata neodkládá někdo, kdo je navržen z jiných důvodů. Výzkumné oddělení to začne hned zkoumat. Madam, jaké ukončení života by bylo přiměřené pro takového zákazníka? Už jste to prozkoumala?"
"Ne, ještě ne. Ale smrt by měla zahrnovat stesk po domově... osamělost... chlad... hlad... strach... a naprosté zoufalství."
"Umělecké, ale možná nepraktické. Taková smrt by se mohla táhnout celé měsíce... a my skutečně nemáme možnosti, abychom si dovolili likvidace trvající déle než pár dnů. Aha - chcete něco dodat, Modrovousi?"
"Dělejme, co navrhuje naše sestra po tolik dnů, kolik si to budeme moci dovolit. Pak zákazníka obklopíme holofotkami obrovských náklaďáků, budou to obrovské holoprojekce. Obrovské, jak kotěti připadají dopravní prostředky. Ať se na něj projekce řítí s ohlušivými zvukovými efekty. Pak ho přejeďte skutečným náklaďákem - pouze letmý náraz, který ho zmrzačí. Nechte ho umírat pomalu, jak se to často stává zvířatům zabitým na silnicích."
"Madam, líbí se vám to?"
(Chtělo se mi z toho zvracet.) "Pokud se nevyskytne něco lepšího."
"Když se nám povede nalézt takového zákazníka, přenecháme ho vám. Mezitím vám musíme najít někoho jiného pro zabodování, nenecháme vás přece sedět tady mezi námi zbavenou vší hrdosti."
To se stalo před týdnem a začala jsem cítit takový náznak myšlenky, že pokud promptně nenajdu na jejich seznamu zákazníka, kterému bych chtěla ukončit život, pak budou říkat... je možné... my na vás nechceme spěchat... ale přece... Tedy pokud rychle neudělám něco krvavého, jak mi mohou věřit, že je neprozradím biřicům Nejvyššího biskupa?
Přála bych si, abych při tom úkolu od Časového sboru, který jsem měla v Japonsku v třicátých letech, prozkoumala zprávy o další ženě, kterou jsem mohla být já. Pokud bych si prokázala, že jsem v letech 1937 a 1938 byla v trojité časové smyčce, tak bych teď mohla lépe spát. Ta třetí smyčka se totiž odehraje na mé osobní časové linii v budoucnosti... což by dokazovalo, že se z tohoto maléru dostanu a budu ještě dýchat.
To je skutečně pořádný výkon, zachovat si dech. Co ty na to, Pixeli? Pixeli! Ach, k čertu!

Věci se měnily - v roce 1972 zemřela ve spánku Princezna Polly - myslím, že na selhání srdce, ale pitvu jsem nenechala dělat. Byla to malá stará paní, která prožila dlouhý život. Myslím si, že to byl vcelku šťastný život. Pomodlila jsem se k Bubastis, bohyni koček, a požádala Ji, aby vyhlížela příchod malé černobílé kočičky do kočičích věčných lovišť, kočičky která nikdy bezdůvodně nedrápala ani nekousala, a která měla smůlu, že vrhla pouze jedno kotě - bylo to císařským řezem a kotě nikdy neotevřelo oči - a pak přišla o svou výrobnu koťat vykleštěním, protože její veterinář řekl, že už nikdy nebude mít normální

koťata a že si nemůže dovolit riskovat další březost.
Už jsem si další kočku nepořídila. V roce 1972 mi bylo devadesát (i když jsem přiznávala pouze devětapadesát... a dělala jsem, co jsem mohla - cvičení, diety, přetvařování, kosmetika a oblečení - abych vypadala na čtyřicet). Když už mi tedy bylo devadesát, bylo možné, nebo dokonce pravděpodobné, že mne další kotě přežije. Rozhodla jsem se, že to nebudu riskovat.
Přestěhovala jsem se do Albuquerque, protože tam nebyly žádné přízraky minulosti. Kansas City bylo zaplněno přízraky všeho druhu, smutnými i šťastnými. Raději jsem nejezdívala kolem některých míst, jako kolem našeho starého domu na Bentonském bulváru, nebo kolem místa v jižní části města, kde stávala naše farmářská usedlost. Jízda kolem nich by šťastné vzpomínky na minulost překryla chmurnou nebo neznámou přítomností.
Raději jsem si pamatovala Centrální střední školu, jak vypadala, když do ní chodily mé děti. V těch dnech učební výsledky maturantů Centrální střední na vojenské akademii ve West Pointu, v Annapolisu, na Massachusettském technologickém institutu a na jiných "náročných" vysokých školách stavěly Centrální střední na místo nejlepší střední školy západu Spojených států, která se svou úrovní vyrovnala nejlepším soukromým školám připravujícím ke studiu na univerzitách, jako byly Groton nebo Lawrenceville. Nyní se z ní stalo místo na hlídání přerostlých nemluvňat, místo, kde se každé odpoledne shromažďovaly hlídkové vozy policie, aby ukončily rvačky, zkonfiskovaly nože a prošacovaly "studenty", zda nemají u sebe drogy - "střední škola", kde polovina studentů vůbec neměla opustit základní školu, protože neuměla číst a psát ani natolik, aby se mohla pohybovat mezi lidmi.
Albuquerque nemělo pro mne žádné takové přízraky. Nikdy jsem tam nebydlela, nebydlela mi tam ani žádná vnoučata. (Pravnoučata? Ta se nedala vyloučit.) Albuquerque mělo to štěstí (podle mého názoru), že ho míjela pohyblivá dálnice "Silnice číslo 66". Stará silnice 66, kterou kdysi nazývali "Hlavní ulicí Ameriky", procházela přímo přes Albuquerque, silniční město "Silnice číslo 66" se však nacházelo šest mil na jih, nebylo ho slyšet ani vidět.
Albuquerque mělo výhodu taky v tom, že se mu vyhnuly mnohé neduhy Bláznivých let. Přes svou velikost - 180 000 obyvatel, jejichž počet klesal, protože na jih bylo silniční město a takový pokles byl obvyklý - si ponechávalo ten milý maloměstský ráz, který byl tak běžný počátkem dvacátého století a tak vzácný v jeho druhé polovině. Bylo sídlem hlavního areálu a kolejí Univerzity Nového Mexika... vysoké školy, která naštěstí měla rektora nepodléhajícího nesmyslům šedesátých let.
Studenti se tam vzbouřili (jenom někteří z nich) jenom jednou. Doktor Macintosh je vyloučil a vyloučeni zůstali. Rodiče řvali a stěžovali si v hlavním městě státu v Santa Fe. Doktor Macintosh řekl správní radě univerzity a zákonodárcům, že ve škole bude pořádek a civilizované chování, pokud to má řídit on. Když nemají odvahu ho podpořit, tak ihned odejde a mohou najmout nějakého masochistického slabocha, který bude mít radost z toho, že vede blázinec. Podpořili ho.
V roce 1970 na všech vysokých školách v Americe polovina (nebo více) studentů prvního ročníku musela absolvovat kurz obvykle pojmenovaný "Angličtina A" nebo podobně, který byl všude znám jako "Angličtina pro skopové hlavy". Když se doktor Macintosh stal rektorem, zrušil Angličtinu pro skopové hlavy a odmítal přijímat studenty, kteří by tento kurz museli absolvovat. Prohlašoval, že "daňové poplatníky stojí jeden student univerzity minimálně sedmnáct tisíc dolarů ročně. Čtení, psaní, pravopis a gramatika jsou předměty základní školy a prvních ročníků střední školy. Pokud uchazeč o přijetí na univerzitu neovládá tyto předměty natolik, aby to tady zvládl, má se vrátit zpět do střední školy, která ho pustila bez toho, aby ho něco naučila. Sem nepatří, odmítám vyhazovat na něj peníze z daní".
Rodiče opět řvali - ovšem rodiče těchto pologramotných uchazečů byli v menšině a většina voličů a členů zákonodárného sboru zjišťovala, že se jim líbí, co jim rektor Macintosh říká.
Pak Dr. Macintosh upravil seznam přednášek, který nesl varování, že studenti mohou být kdykoli podrobeni neohlášeným testům na drogy - moč, krev, cokoli. Pokud byli přistiženi - vyloučení, žádná druhá šance.
Studentovi, který neudělal test na drogy, okamžitě prohledali ubytování. Všechno bylo právně v pořádku, protože ve městě žilo sedm soudců, kteří byli ochotni dnem i nocí vydat povolení k prohlídce při "podezření z trestného činu". Nedbalo se na zraněné city, všichni, kteří byli přistiženi, že vlastní drogu, byli soudně stíháni.

Ku prospěchu obchodníků z drogami zákonodárci opět zavedli starý dobrý zvyk: veřejné popravy oběšením. Na náměstích byly postaveny šibenice. Jistě, obchodníci s drogami odsouzení k smrti se odvolávali k Nejvyššímu soudu státu a pak do Washingtonu. Jenomže pět soudců včetně předsedy Nejvyššího soudu byli jmenovaní prezidentem Pattonem. Fungovalo to tak, že si obchodníci s drogami v Novém Mexiku nemohli stěžovat na "pomalost zákona". Jeden bystrý mladý podnikatel žil přesně čtyři týdny od doby zatčení do setkání s mistrem popravčím. Když se systém zaběhl, tak průměrná doba nepřesahovala dva měsíce.

Jako obvykle, sdružení ACLU dostávalo z toho záchvaty. Několik právníků z ACLU strávilo značnou dobu ve vězení za pohrdání soudem. Nebyla to nová vězení, ale cely pro výtržníky ve starých věznicích plné opilců, feťáků, ilegálních přistěhovalců a prostitutek - mužatek.
To jsou některé z důvodů, proč jsem se přestěhovala do Albuquerque. Celá země ztrácela rozum, byla to masová psychóza, které jsem nerozuměla. Albuquerque nebylo vůči ní imunní, snažilo se s ní však bojovat a mělo dost rozumných mužů a žen na odpovědných místech, takže to bylo dobré místo k bydlení v průběhu těch deseti let, co jsem tam byla.
Přesně ve stejné době, ve které se rozpadaly americké školy a americké rodiny, země prožívala renesanci ve vědě a strojírenství. Nebylo to jenom ve velkých oborech jako lety do vesmíru a silniční města. Zatímco studenti hloupě marnili svůj čas, výzkumné ústavy univerzit a průmyslových společností produkovaly víc dobrých výsledků než kdykoliv předtím - ve fyzice částic, v plasmové fyzice, v meziplanetárním prostoru, v genetice, v exotických materiálech, v lékařském výzkumu, zkrátka ve všem. Využívání vesmíru neuvěřitelně vzkvétalo. Rozhodnutí pana Harrimana nepustit k tomu vládu a umožnit soukromým podnikům zapojení kvůli zisku, se ukázalo správné. Když byl kosmodrom Pikes Peak ještě nový, společnost Spaceways již stavěla větší, delší a efektivnější katapulty v Quitu a na Havajských ostrovech. Lety s lidskou posádkou se uskutečnily na Mars a Venuši, první výpravy za účelem dolování na asteroidech se vydaly na cestu.
Ve stejné době se Spojené státy rozpadaly.
Tento rozklad pokračoval nejen na časové linii dvě, ale na všech zkoumaných časových liniích. V průběhu mých padesáti let v Zapadáku jsem četla několik vědeckých pojednání zabývajících se srovnávací historií prozkoumaných časových linií v oblasti toho, čemu se říkalo "Degenerace dvacátého století".
Nejsem si jistá svými názory, viděla jsem jenom jednu časovou linii a to pouze do poloviny roku 1982 a jenom v mé vlastní zemi. Mám svůj pohled na věci, nemusíte ho však brát vážně, protože někteří významní vědci mají jiné názory.
Teď uvedu některé věci, které považuji za špatné:
Spojené státy měly přes šest set tisíc aktivních advokátů. To muselo být nejméně o pět set tisíc více, než bylo ve skutečnosti potřebné. Nepočítám takové právníky jako jsem byla já, nikdy jsem nepracovala jako advokátka a takových bylo dost.
Rozklad rodiny: Myslím, že vycházel především z toho, že oba rodiče pracovali mimo dům. Opětovně a opětovně se od poloviny století říkalo, že oba rodiče musí být zaměstnáni, aby se daly zaplatit náklady rodiny. Pokud by to byla pravda, proč to nebylo nutné v první polovině století? Jak mohly přístroje usnadňující práci a enormní zvýšení produktivity práce zbídačit rodinu?
Někdo říká, že příčinou byly vysoké daně. Vypadá to rozumněji, vzpomínám si, jak jsem byla šokována, když vláda vybrala na daních tisíc miliard dolarů. (Naštěstí byla většina z nich zbytečně vyhozena.)
Zdá se však, že došlo ke skutečnému poklesu úrovně racionálního myšlení. Spojené státy se staly místem, kde byli komikové a sportovci omylem považováni za důležité lidi. Byli idolizovaní, očekávaly se jejich názory na všechno a oni se chovali stejně důležitě - nakonec, když atlet vydělává milión nebo více za rok, tak ví, že je významnou osobností... takže jeho názory na zahraniční politiku a domácí záležitosti musí být důležité, i přesto, že vždy když otevře ústa, prokáže, že o tom nic neví, a že je napůl negramotný. (Většina z jeho fanoušků je stejně ignorantská a napůl negramotná, nemoc se rozšiřovala.)
Zamyslete se nad tímto:
1) "Chléb a hry";

2) Zrušení místopřísežného prohlášení o chudobě v prvním prezidentském období Franklina Roosevelta;
3) Podpora "skupinových zájmů" ve veřejných školách;

Tyto tři okolnosti se navzájem zesilovaly. Zrušení místopřísežného prohlášení o chudobě, které byío předtím podmínkou pro podporu veřejnou dobročinností (a zbavovalo volebního práva), zabezpečilo, že notoricky neúspěšní lidé, neschopní v každém druhu činnosti, lidé kteří nedokázali uživit sebe a lidé, kteří to nechtěli, měli stejný hlas při řízení země, při vyměřování daní a jejich spotřebě jako (například) Thomas Edison, Thomas Jefferson, Andrew Carnegie nebo Andrew Jackson. Podpora skupinových zájmů zajišťovala, že občanská práva byla uplatňována nevědomými a neschopnými lidmi. "Chléb a hry" ale nevyhnutelně postihnou každou demokracii, která se vydá na stejnou cestu. Neomezované náklady na "sociální" programy končí bankrotem daných států, za kterými nevyhnutelně následuje diktatura.
Zdálo se mi, že tyto tři věci byly klíčovými chybami, které zničily tu nejlepší možnou kulturu ve všech známých dějinách lidstva. Ano, byly tady ještě další věci - například stávky veřejných zaměstnanců. Otec ještě žil, když se to stalo problémem. Řekl rozzlobeně:
"Existuje připravené řešení pro každého, kdo je placen z veřejných prostředků a kdo si myslí, že nedostává dost peněz: Může odejít a vydělávat si na živobytí prací. To platí ve stejném rozsahu pro kongresmany, 'zákazníky' veřejné sociální péče, učitele, generály, metaře a soudce."
Celé dvacáté století bylo od roku 1917 zahaleno mrakem nenávistné hlouposti marxismu.
Marxisté by však neměli a nemohli mít takový vliv, kdyby Američané nezačali ztrácet svůj střízlivý zdravý rozum, který jim,získal kontinent. V šedesátých letech již každý mluvil o "právech" a nikdo nemluvil o svých povinnostech - a vlastenectví bylo předmětem vtipkování.
Nevěřím, že by Marx nebo ten potrhlý stoupenec náboženského obrození, který se stal "prvním prorokem", mohli uškodit zemi, pokud by lidem nezměkly mozky.
"Každý člověk má však právo na vlastní názor!"
Možná. Jistě, každý člověk má svůj názor na všechno, nezáleží na tom, jak je ten názor hloupý.
Převážná většina lidí považovala své vlastní názory na dvě věci za Absolutní pravdy a upřímně věřila, že každý, kdo s nimi nesouhlasil, byl nemorální, odporný, hříšný, svatokráděžný, nechutný, nesnesitelný, hloupý, nelogický, vlastizrádný, žalovatelný, proti zájmu veřejnosti, směšný, a oplzlý.
Tyto dvě věci byly (přirozeně) sex a náboženství.
Ve věcech sexu a náboženství věděl každý americký občan tu Správnou odpověď, kterou měl přímo od Boha.
Vzhledem k široké rozdílnosti názorů musela jistě být většina z nich nesprávná. V těchto dvou věcech však lidé nebyli přístupní logice.
"Musíte ale respektovat náboženské cítění jiného člověka!" Proboha a proč? Hlupák je hlupák - víra z něj neudělá mudrce.
Připomínám si slib jednoho kandidáta, který jsem slyšela v průběhu prezidentské kampaně v roce 1976, volební příslib, který mi ilustroval, jak daleko odešel zdravý rozum Ameriky.
"Budeme se snažit jít tímto směrem, až dokud všichni naši občané nebudou mít nadprůměrné příjmy!"
Nikdo se tomu nesmál.

Když jsem se přestěhovala do Albuquerque, v několika ohledech jsem si zjednodušila život.
Zjednodušila jsem strukturu svého majetku a rozdělila jej do třech částí, každá z nich byla spravována velmi konzervativním správcem, jedna v New Yorku, druhá v Torontu a třetí v Curychu. Napsala jsem novou závěť. Uvedla jsem v ní několik sentimentálních odkazů a odkázala jsem většinu, více než 95 procent, Howardově nadaci.
Proč? Toto rozhodnutí se zakládalo na některých dávných, pradávných půlnočních myšlenkách. Měla jsem podstatně víc peněz, než může spotřebovat jedna stará žena - proboha, vždyť já jsem nemohla spotřebovat dokonce ani výnosy z mého majetku. Nechat jej svým dětem: Už dávno nebyly dětmi a žádné z nich ho nepotřebovalo - každé z nich dostalo nejen prémie od Howardovy nadace, ale i peníze do začátku, které jsme spolu s Brianem pro ně opatřili.
Nechat je na "bohulibé účely"? Tady jsme na kluzkém ledě, příteli. Většina z těch peněz se spotřebuje na

jejich spravování, tedy je snědí paraziti.
Původní kapitál přišel od nadace Iry Howarda. Rozhodla jsem se, že nadaci pošlu zpět to, co jsem naakumulovala, zdálo se mi to patřičné.
Koupila jsem si moderní byt nedaleko univerzity mezi Central Avenue a bulvárem Lomas a zapsala jsem se na kurz pedagogiky na univerzitě. Neměla jsem žádný vážný zájem studovat (člověk se musí opravdu snažit, aby propadl z pedagogiky), ale chtěla jsem se na univerzitě zavést. Na univerzitě a na kolejích se konají společenské události všeho druhu - promítání filmů, divadelní hry, přednášky pro veřejnost, taneční večírky, jsou tam kluby. Doktoráty jsou na univerzitě stejně běžné jako blechy u psa. Diplom doktora je přesto něco jako členství v odborech, které umožňuje dostat se na mnohá místa.
Začala jsem chodit do nejbližšího unitariánského kostela a podporovala ho štědrými příspěvky, abych mohla využívat mnohé společenské výhody členství v církvi bez otravování se svěrací kazajkou náboženské víry.
Vstoupila jsem do tanečního country klubu, do klubu vídeňského valčíku, do bridžového klubu, šachového klubu, politického diskuzního klubu a do klubu zájemců o veřejné záležitosti.
Do šesti týdnů jsem měla tolik nabídek jako Skalisté hory průsmyků. Mohla jsem tak být vybíravá ohledně partnerů do postele a současně se dostat k podstatně většímu množství nezávazného a přátelského sexu, než tomu bylo v celé předchozí čtvrtině století. Tehdy jsem se neomezovala jenom na George Stronga, byla jsem však příliš zaměstnaná na to, abych se mohla vážně věnovat pěstování tohoto sportu, který byl trvale sportem číslo jedna.
Teď jsem čas měla. A nějaká zkušená holka (byla to Dorothy Parkerová?) jednou řekla, "Není většího potěšení než je chlap!"
"Jako muže a ženu je stvořil" - to je dobré zdůvodnění, a já jsem to deset let využívala co nejlépe.

Všechen čas jsem nespotřebovala na běhání za muži... nebo na to, abych jim dovolovala běhat za mnou, zatímco já jsem běžela velmi pomalu. To druhé bylo mým obvyklým postupem, neboť muž znervózní, když je žena příliš otevřená - je to v rozporu se zažitým postupem. V sexu jsou muži konzervativní, především ti muži, kteří si myslí, že konzervativní nejsou.
My z Howardoyy nadace jsme nebyli náchylní udržovat kontakty se všemi příbuznými, nebylo to uskutečnitelné. V roce, ve kterém jsem se přestěhovala do Albuquerque (1972), jsem měla víc potomků v přímé linii než je dnů v roce - měla jsem sledovat jejich narozeniny? Bože můj, já měla potíže pamatovat si jejich jména!
Měla jsem však několik oblíbenců, lidí, které jsem měla ráda bez ohledu na pokrevní příbuzenství: Mou starší sestru Audrey, mou starší "sestru" Eleanor, mého bratra Toma, mého bratrance Nelsona a jeho ženu Betty Lou, mého otce, který mi neustále chyběl. Svou matku jsem nemilovala, ale uznávala jsem ji, pro všechny z nás se snažila udělat všechno, co mohla.
Mé děti? Pokud byly doma, tak jsem se snažila ke všem chovat stejně a nešetřit na žádném z nich láskou a náklonností - dokonce i když mne bolela hlava a nohy.
Když se pak vdaly nebo oženily - pak přišla chvíle pravdy. Pokoušela jsem se k nim chovat tak, jak se oni chovali ke mně. Když mne některý z potomků pravidelně navštěvoval, pokoušela jsem se ji (nebo jeho) navštěvovat stejně často. Některým jsem posílala pohledy k narozeninám a skoro nic jiného. Pokud vnouče věnovalo pozornost své babičce, babička věnovala pozornost tomuto dítěti. Ale nemám dost času, abych byla štědrá a spravedlivá ke všem 181 vnoučatům, tolik jsem jich měla (pokud jsem neztratila přehled) o svých devětadevadesátých narozeninách.
U mých speciálních miláčků nehrálo pokrevní příbuzenství zvláštní úlohu. Malá Helen Becková, která byla stejně stará jako Carol. Obě malé holčičky chodily spolu do první a druhé třídy. Helen byla rozkošné děvčátko s dokonale milým chováním. Protože její matka byla pracující vdova, Helen trávila mnoho času v mé kuchyni do doby, než jsme se odstěhovali příliš daleko.
Nezapomněla však na mne a já jsem nezapomínala na ni. Dostala se do uměleckého světa a mnoho cestovala. Snažily jsme se setkávat každým rokem, jednou se nám to povedlo až po šesti letech. Na to, že nebyla v Howardově nadaci, žila dost dlouho a byla krásná až do smrti - byla tak hezká, že mohla až do svých sedmdesáti let tančit nahá a každý přítomný muž dostal erekci. Její taneční styl však nebyl

provokační, nebylo to jako břišní tance předchozí generace. Helen si změnila jméno ihned na začátku své umělecké kariéry, většina lidí ji znala jako Sally Randovou. Měla jsem ráda Sally a Sally měla ráda mne. Nemusely jsme se vidět několik let. Pak se nám povedlo setkat se a byly jsme okamžitě, co jsme byly kdysi, totiž blízké přítelkyně.
Sally a já jsme měly společnou jednu zvláštnost: obě jsme chodily do školy tak často, jak nám to jenom šlo. Ona obvykle vystupovala v noci, přes den byla mimořádnou studentkou na nejbližší univerzitě. V době, kdy zemřela (1972), měla odstudováno víc hodin než většina profesorů. Byla polyhistorkou, Sally zajímalo všechno a studovala to do hloubky. Sally nepila ani nekouřila, její jedinou slabostí byly velké tlusté učebnice.
Nancy mi zůstávala bližší než mé ostatní děti a já jsem byla občasnou milenkou jejího manžela po dobu šedesáti čtyř let... protože Nancy se takto rozhodla předtím, než si vzala Jonathana. Nestávalo se to často, ale pokud jsme se setkali a našli příležitost, bylo to vždy. Nemohu uvěřit, že Jonathan měl nějaký velký zájem o ten starý devadesátiletý vrak - ale dokázal o tom rozkošně lhát. Skutečně jsme se měli navzájem rádi a erekce je ten nejlichotivější kompliment, který může muž dát staré ženě. Jonathan byl opravdový Galahad, byl to někdo, kdo mi připomínal mého manžela Galahada. To nebylo překvapující, protože Galahad byl potomkem Jonathana (z 13,2 procent včetně konvergencí) - a přirozeně mým potomkem. Všichni mí manželé jsou však mými potomky, s výjimkou Jakea a Zeba, kteří se narodili na jiné časové linii. (Časová linie čtyři, Ballos O'Malley.) (Ach, a ještě Jubal, časová linie tři.)
Vedlejším produktem toho, že mi Nancy nabídla Jonathana, bylo to, že Brian se zmocnil krásného mladého těla Nancy - myslím si, že to byl první incest v naší rodině. Jestli k tomu opět došlo při jiných příležitostech, to nevím, a není mi do toho nic. Nancy a já jsme si byly velmi podobné temperamentem - každá z nás se o sex silně zajímala, ale nedělaly jsme z toho vědu. Chtěly jsme sex, ale nebyly jsme z toho nervózní.
Carol - pro Carol jsem se vždy snažila vyšetřit si den 26. června, byl to Carolin den, den Carolity, Carolnoce, až z toho nakonec byla Fiesta de Santa Carolita pro milióny lidí, kteří ji nikdy neviděli. Po 26. červnu 1918 se svých narozenin vzdala úplně, aby slavila Carolin den.
V průběhu těch deseti let, které jsem strávila většinou v Albuquerque, několikrát vystupovala v Carolin den jako hlavní hvězda v Renu nebo v Las Vegas. Vždy na 26. června si zorganizovala hostinu havajského typu, i když ji půlnoční vystoupení donutilo začínat ji ve čtyři ráno. Bez ohledu na hodinu se její přátelé na tu hostinu slétali, přilétali ze všech koutů zeměkoule. Stalo se velkou ctí dostat pozvánku na Carolin výroční večírek, bylo to něco, čím se chlubilo v Londýně i v Riu.
Carol se vdala za Roda Jenkinse z rodiny Schmidtů v roce 1920, bylo to ihned po jeho návratu z Francie - byl v Duhové divizi a získal Stříbrnou hvězdu a Purpurové srdce bez toho, aby něco ztratil. (No, měl jednu jizvu na břiše) Rod promoval z matematiky na lllinojské technice, specializoval se na topologii, pak se mezi předposledním a posledním rokem studia přihlásil do armády. Vrátil se a změnil specializaci na divadelní umění. Rozhodl se, že se zkusí vypracovat z amatérského kouzelníka na profesionála - myslím tím pódiovou magii. Řekl mi jednou, že fakt, že na něj stříleli, ho donutil přehodnotit vlastní hodnoty a ambice.
Takže Carol začala život vdané ženy tím, že na pódiu podávala svému manželovi různé věci a byla přitom oblečená tak málo, že když sebou zavlnila, všichni se dívali pouze na ni. Pokoušela se načasovat si děti na ta období, kdy Rod odpočíval. Když to nebylo možné, tak pracovala, až dokud ji nezastavil ředitel kabaretu... obvykle po stížnostech žen, které nebyly tak dobře vybavené ženskými přednostmi. Carol patřila mezi ty šťastné ženy, jejichž krása roste spolu s jejich břichem.
Když byli s Rodem na turné, tak nechávala děti u Rodovy matky, obvykle však sebou brala jedno nebo dvě děti. Bylo to privilegium, které všechny její děti milovaly. Myslím, že někdy v pětapadesátém roce udělal Rod chybu při triku se zachytáváním kulek z pistole a zemřel na jevišti.
Carol udělala následující noc svůj program (nebo kouzelnické představení s jeho rekvizitami.) Jedna věc byla jistá, nemohla pod svůj kostým schovat žádnou rekvizitu, ani králíka. Když začala pracovat v Renu, Las Vegas a v Atlantic City, omezila svůj kostým na striptérské minikalhotky a do svého programu přidala žonglování.
Později po vyškolení přidala zpěv a tanec. Jejím fandům však bylo jedno, co dělala, oni chtěli Carol, a ne

nějaké opičky na upoutání pozornosti. Kabarety v Las Vegas nebo v Renu na svých markýzách měly pouze "CAROLITA!" - nic víc. Někdy se zastavila uprostřed žonglování a řekla: "Dnes jsem příliš utahaná na žonglování a kromě toho W.C. Fields to uměl lépe," a vyšla na pódium vedoucí prostředkem sálu ruce na bocích, na sobě měla jenom minikalhotky a úsměv, a řekla: "Zkusme se blíž seznámit. Hej ty tam! Hezká holčičko v modrých šatech. Jak se jmenuješ, drahoušku? Pošleš mi vzdušnou pusu? Pokud ti jednu pošlu já, necháš si ji, nebo mi ji hodíš nazpátek?" - nebo "Kdo má dnes narozeniny, tak ať zvedne ruku!"

Mezi návštěvníky kabaretu má narozeniny tak jeden z padesáti, a ne jeden z třistapětašedesátí. Pak je požádala, aby vstali, hlasitě a zřetelně zopakovala každé jméno a požádala návštěvníky, aby zazpívali písničku o šťastných a zdravých narozeninách. Když se písnička dostala ke kostrbatému verši "Mnoho štěstí, milý..." tak orchestr přestal hrát a Carol zazpívala každé křestní jméno ukazujíce na jeho nositele: "- milý Jimmy, Johne, Filipe, Vincente, Oskare, milá Áriel, Bebe, Mary, Amy, Myrtle, Věro, Peggy" - a pak na znamení ruky orchestr spustil - "štěstí, zdraví tobě!"

Kdyby návštěvníkům kabaretu dovolili volit, tak by se Carolita stala starostkou Las Vegas s drtivou převahou.

Jednou jsem se jí zeptala, jestli si pamatuje všechna ta jména. Na to mi odpověděla: "Mami, pokud si chceš vzpomenout, tak to není těžké. Pokud se zmýlím, prominou mi to - vědí, že jsem se snažila." Pak dodala: "Mami, oni si skutečně chtějí myslet, že jsem jejich přítelkyní - a to jsem."

V průběhu těch deseti let jsem občas cestovala, abych navštívila mé vybrané miláčky, většinou jsem však zůstávala doma a nechala je přicházet ke mně. Ve zbytku času jsem se těšila, z toho, že žiju a ze svých nových přátel. Z některých jsem se těšila v posteli, z některých mimo postel, z některých tam i tam.

Když se přibližoval konec desetiletí a já jsem se přibližovala stovce, zjišťovala jsem stále častěji slabé a chladné záchvěvy podzimu - klouby, které byly po ránu ztuhlé, šedivé vlasy mezi rusými, někde něco zplihlo - a co bylo nejhorší, byl pocit, že začínám být křehká a slabá, a že bych si měla dávat pozor, abych neupadla.

Nedovolila jsem, aby mne to zastavilo, jenom jsem se musela víc snažit. V té době jsem měla jednoho docela věrného ctitele, jmenoval se Arthur Simmons - jeho těšilo a vzrušovalo, když jsem o sobě hovořila jako o "Simmonsově matraci".

Arthurovi bylo šedesát, byl to vdovec a účetní. Byl to absolutně spolehlivý partner při licitování v kontraktním bridži - byl tak spolehlivý, že jsem přestala používat italskou metodu a vrátila se ke Gorenovi, protože on hrál Gorena. A vůbec, vrátila bych se i ke Culbertsonovi, kdyby mne o to požádal Arthur. Absolutně čestný bridžový spoluhráč, to je perla velké hodnoty.

A byl i perfektním džentlmenem v posteli. Arthur nebyl hřebec světových kvalit - nebylo mi však už osmnáct a nikdy jsem neměla Carolinu krásu. Byl však neustále pozorný a snažil se ze všech sil.

V jedné věci byl výstřední, po našem prvním milování v mém bytě trval na tom, že na každou schůzku budeme chodit do motelových pokojů. "Maureen," vysvětloval mi to, "pokud jsi ochotna vyvinout jistou snahu a přijít tam, kde jsem já, pak vím, že to opravdu chceš. A to platí i opačně, pokud jdu a pronajmu pokoj v motelu, tak ty víš, že mám zájem natolik, abych vynaložil jistou námahu. Pokud se někdo z nás přestane snažit, je čas dát si pusu na rozloučenou a rozejít se bez slzí."

V červnu 1982 ten čas přišel, myslím si, že jsme oba čekali, až to navrhne ten druhý. Dvacátého června jsem šla na schůzku s Arthurem a myslela na to, že bych to možná mohla nadhodit v tom tichém okamžiku po prvním milování... a pak se pomilovat podruhé, pokud by to na rozloučenou chtěl. Nebo by bylo pro něho lepší oznámit, že odjíždím na východní pobřeží navštívit dceru? Nebo se jednoduše rozejít okamžitě?

Přišla jsem ke křižovatce bulváru Lomes a třídy San Mateo. Nikdy jsem tuto křižovatku neměla ráda, intervaly světel na semaforech byly krátké a ulice byly široké - a stávaly se stále širšími. A ještě k tomu dnes kvůli opravám na Panamerické dálnici byla nákladní přeprava přesměrována směrem dolů po San Mateu, pak na západ na Centrální třídu. Opačným směrem se pohybovala doprava směřující na sever. Byla jsem uprostřed ulice, když se světla změnila a nepřetržitá masa aut se začala valit na mne, obzvlášť jeden obrovský náklaďák. Strnula jsem a pokusila se běžet nazpět, zakopla jsem a upadla.

Zahlédla jsem policajta a uvědomila si, že mne náklaďák zajede. Maličký okamžik jsem přemýšlela, zda

by mi otec doporučil, abych se na konci svého pohanského života pomodlila.
Někdo mě shrábl z dlažby a já jsem ztratila vědomí.
Zdálo se mi, že mne vyndavali ze sanitky a pokládali na nosítka. Opět jsem omdlela a vzbudila se v posteli. Hezká malá a tmavá žena s kučeravými vlasy se skláněla nade mnou. Mluvila pomalu a pečlivě s přízvukem, který jsem považovala za španělský:
"Mama Maureen... Tamara já jsem... ve jménu... Lazara... a ve jménu všech... tvých dětí. tě nabízím... uvítání na Tertiu!"
Upřeně jsem se na ni dívala a nevěřila jsem svým očím. Nebo uším. "Vy jste Tamara? Vy jste opravdu Tamara? Manželka kapitána Lazara Longa?"
"Manželka já jsem Lazaru Longovi. Tamara já jsem. Dcera já jsem tobě, naše mámo Maureen. Vítej, mámo. My tě milujeme."
Rozplakala jsem se a ona mě přitiskla ke své hrudi.

25.

Znovuzrození v Zapadáku

* * * *

Zkontrolujme si vyložené karty.
V roce 1982, dne dvacátého června jsem byla v Albuquerque ve státě Nové Mexiko na cestě na odpolední schůzku v motelovém pokoji za účelem nezávazné soulože... a to ze mne dělalo předmět

pohoršení v očích některých venkovských balíků, protože mi do stovky chybělo pouze několik dní - zatímco jsem předstírala, že mi je podstatně méně a většinou se mi to dařilo. Schůzku jsem měla s ovdovělým dědečkem, který, jak se zdálo, ochotně věřil, že jsem stará jako on, plus minus pár let. Součástí ortodoxních názorů té doby bylo, že staré ženy se nezajímají o sex, a že staří muži mají ochablé penisy a žádnou chuť na sex - s výjimkou čuňáckých uchyláků s kriminálními a patologickými choutkami na malé holčičky. Všichni mladí si byli těmito názory jistí, jelikož věděli, že jejich vlastní prarodiče se zajímají pouze o náboženské zpěvy, hraní dámy nebo postrkované. Ale sex a mí prarodiče? "Nebuďte nechutní!
(V té době se v té zemi v domovech pro důchodce dohlíželo na jejich obyvatele nebo někdy byli oddělováni od sebe podle pohlaví, aby se nemohlo stát nic "nechutného".)
Takže tato nemravná stará ženská se špatnými sklony se dostala do hustého dopravního provozu, zpanikařila, upadla, ztratila vědomí - a vzbudila se v Zapadáku na planetě Tellus Tertius. Slyšela jsem o Tellu Tertiu. Bylo to před čtyřiašedesáti lety, když jsem jako skromná mladá a vdaná žena s neposkvrněnou pověstí svedla mladého seržanta jménem Theodore Bronson, který mi v posteli prozradil, že je cestovatelem v čase z daleké budoucnosti a vzdálené hvězdy, že je kapitánem Lazarem Longem, předsedou správní rady Howardovy nadace ve své době... a mým vzdáleným potomkem!
Těšila jsem se na dlouhá léta šťastného cizoložství po skončení války pod tolerantním nevidoucím dohledem mého manžela.
Seržant Theodore Bronson odešel s americkou expediční armádou do Francie a zmizel v průběhu nejtěžších bojů v první světové válce. Nezvěstný rovná se zabitý, nikdy to neznamenalo nic jiného.

Když jsem se vzbudila a Tamara mne vzala do náruče, měla jsem potíže tomu všemu věřit... především myšlence, že Theodore byl živ a zdráv. Když jsem jí uvěřila (Tamaře se nedá nevěřit), byla jsem zdrcena žalem, že je pozdě, příliš pozdě!
Tamara se mne pokoušela uklidnit, ale měly jsme jazykové problémy, ona totiž není jazykovým talentem, mluví pouze lámanou angličtinou - a já neznám ani slovo z galaktičtiny. (To, jak mne poprvé oslovila, měla velmi pečlivě nacvičené.)
Poslala pro svou dceru Ištar, která mne vyslechla a mluvila se mnou. Nakonec se jí podařilo vtlouct mi do hlavy, že na těch stech letech nezáleží, stejně mne chtěli omladit.
O omlazování jsem kdysi dávno slyšela od Theodora. Nikdy jsem si však nemyslela, že by se mohlo týkat mne.
Říkaly mi to obě a opakovaly to pořád. Ištar mi řekla: "Mámo Maureen, jsem více než dvakrát starší než ty. K mému prvnímu omlazení došlo před osmdesáti lety. Mám vrásky? Nedělej si starosti s tvým věkem, s tím vůbec nebudou problémy. Z vyšetřeními začneme ihned a za velmi krátkou dobu ti opět bude osmnáct. Odhaduji to na pár měsíců, zatímco v opravdu těžkém případě by to mohlo trvat dva až tři roky."
Tamara důrazně přikývla. "Pravda je. Ištar pravdivé slovo říká. Čtyři století já jsem. Jsem umírala." Jemně se popleskala po břiše. "Dítě tam teď."
"Ano," souhlasila Ištar, "Lazarovo dítě. Dítě, které jsem, geneticky naprogramovala a požádala Lazara, aby ji jím oplodnil předtím, než tě odešel zachránit. Neměly jsme jistotu, že se vrátí - tyto cesty jsou vždy riskantní - i když mám jeho sperma v bance spermat, zmražená spermata se mohou znehodnotit. Chtěla bych mít co nejvíce dětí zplozených Lazarovým teplým spermatem." Dodala: "A taky bych chtěla děti od tebe, mámo Maureen. Doufám, že nás obdaříš mnoha dalšími dětmi. Naše propočty ukazují, že tu vzácnou sestavu genů má Lazar většinou od tebe. Nemusíš odnosit dítě sama, hostovské matky budou stát frontu, aby mohly mít čest nosit pod srdcem dítě od mámy Maureen. Pokud bys nedala přednost odnosit ho sama."
"To myslíš, že bych mohla?"
"Jistě, ale po tom, co tě omladíme."
"Tak to budu já!" Zhluboka jsem se nadechla. "Je to tolik let... čtyřicet čtyři, co jsem naposledy byla těhotná. Přesto, že jsem chtěla otěhotnět a nedělala jsem nic proti tomu." Zamyslela jsem se nad tím. "Je možné, abych na jistou dobu odložila schůzku s Theodorem - tedy Lazarem, jak mu říkáte vy? Nemohla

bych už být mladší, když se s ním setkám? Obávám se pomyšlení na to, že by mne mohl vidět tak, jak jsem. Starou, ne takovou jakou mne znal."
"Jistě. V omlazování jsou vždy i citové faktory. Cokoliv pacient potřebuje k tomu, aby byl šťastný, to uděláme."
"Chtěla bych, aby mne raději neviděl, až dokud se nebudu více podobat tomu, jak jsem vypadala tehdy."
"Stane se tak."
Požádala jsem o obrázek Theodora Lazara. Ukázalo se, že to je pohyblivý hologram vypadající až děsivým způsobem živě. Věděla jsem, že jsme si s Theodorem byli podobní jako bratr se sestrou. To bylo na něm otci nápadné ihned od začátku. Obrázek mne však zarazil. "Proboha, vždyť je to můj syn!" Hologram vypadal přesně jako můj syn Woodrow - můj enfant terrible a můj trvalý oblíbenec.
"Ano, je to tvůj syn."
"Ne, to nejde! Myslím tím, že kapitán Lazarus Long, kterého jsem znala jako Theodora, jako kdyby z oka vypadl - promiňte, je jako dvojče - mého syna Woodrowa Wilsona Smitha. Neuvědomila jsem si to. Přirozeně, v době, kdy jsem se tak krátce znala s kapitánem Longem, bylo mému synovi Woodrowovi Wilsonovi pouze pět let, tehdy si nebyli podobní natolik, aby si toho někdo všiml. Takže můj syn vyrostl do podoby svého vzdáleného potomka. Je to divné a dojímá mne to."
Ištar se podívala na Tamaru. Vyměnily si několik slov v jazyku, který jsem neznala (byla to galaktičtina). Z jejich hlasů jsem však mohla vycítit obavu.
Ištar řekla střízlivě: "Mámo Maureen, Lazarus Long je tvůj syn Woodrow Wilson."
"Ne, to ne," řekla jsem, "viděla jsem Woodrowa před několika měsíci. Bylo mu tehdy šedesát devět, vypadal však podstatně mladší. Vypadal stejně jako kapitán Long na tomto obrázku, je to udivující podobnost. Ale Woodrow je ve dvacátém století, to vím."
"Ano, je tam, mámo Maureen. Myslím tím, že tam byl, i když Elizabeth tvrdí, že oba časy jsou rovnocenné. Woodrow Wilson Smith vyrůstal ve dvacátém století, většinu dvacátého prvního století strávil na Marsu a Venuši, vrátil se na Zemi ve století dvaadvacátém a -" Ištar přestala a podívala se nahoru. "Teena?"
"Kdo přeleštil mou lampu? Co to bude, Iš?"
Požádej Justina, aby v angličtině vytiskl paměti, které napsal o Seniorovi. Uděláš to, prosím tě?"
"Není třeba žádat Justina, mám je v žaludku. Chceš je svázané nebo na svitku?"
"Myslím, že svázané. Tino, ale ať je sem donese Justin, bude to pro něj potěšení a vyznamenání."
"Komu by to nebylo? Mámo Maureen, chovají se k tobě dobře? Pokud ne, stačí mi to říct, já totiž tady dělám všechnu práci."

Za chvíli přišel muž, který mi úžasně připomínal Arthura Simmonse. Byla to však obecná podobnost, kombinovaná se stejnou osobností. V roce 1982 by Justin Foote byl autorizovaným účetním znalcem, stejně jak byl Arthur Simmons. Justin Foote nesl aktovku. ("Plus le change, plus la méme chose.") Bylo trochu zmatků, když mi ho Ištar představovala. Zdálo se, že upadne vzrušením, že se setkává se mnou. Vzala jsem ho za ruku. "Má první prapravnučka, Nancy Jane Hardyová, se vdala za kluka jménem Charlie Foote. Zdá se mi, že to bylo kolem roku 1972. Byla jsem na její svatbě. Je Charlie Foote vaším příbuzným?"
"Je to můj předek, mámo Maureen. Nancy Jane Hardyová porodila Justina Footea prvního v předvečer nového tisíciletí, 31. prosince gregoriánského roku 2000."
"Opravdu? To pak Nancy žila opravdu dlouho. Měla jméno po své prababičce, mé prvorozené dceři."
"Tak to říkají archivy. Nancy Irena Smithová - Weatheralová, vaše prvorozená dcera, patří mezi mé předky. A křestní jméno nosím po Nancyině tchánovi, Justinovi Weatheralovi." Justin mluvil výbornou angličtinou s divným přízvukem. Nebyl z Bostonu?
"Pak jsem do jisté míry tvou babičkou. Tak mne polib, vnuku, a přestaň být tak formální, jsme si rodina."
Uvolnil se a pak mne políbil. Byla to horká pusa, taková, jaké mám ráda. Pokud bychom neměli kolem sebe společnost, možná bych nechala, aby se to dále vyvíjelo - připomínal mi Arthura.

Pak dodal: "Pocházím z vás a z Justina Weatherala i dalším způsobem, babičko. Přes Patricka Henryho Smitha, který se vám narodil sedmého července 1932."
Byla jsem překvapená. "Dobrotivé nebe! Mé hříchy mne sledují až sem. Ano, přirozeně - vycházíš ze záznamů nadace. Nahlásila jsem tento případ zplození nemanželského dítěte nadaci. Musela jsem k nim být upřímná."
Ištar a Tamara vypadaly zmateně. Justin řekl: "Promiňte mi, babičko Maureen," - a mluvil s nimi tím jiným jazykem. Pak mi řekl: "Pojem zplození nemanželského dítěte je zde neznámý, plod milování je nebo není vyhovující z genetického hlediska. Myšlenka, že by dítě mohlo být zavrhované podle občanského postavení, se těžko vysvětluje."
Tamara vypadala překvapeně a pak se zachichotala, když jí Justin vysvětloval to zplození nemanželského dítěte. Ištar, ta prostě vypadala vážně. Opět mluvila s Justinem v galaktičtině.
Poslouchal jí, pak se obrátil ke mně. "Doktorka Ištar říká, že to je politovaníhodné že jste akceptovala jiného otce pro své děti jenom jednou. Říká mi, že doufá v mnoho dalších dětí od vás a každé od jiného otce. Mluví o období po omlazení."
"'Po omlazení'," opakovala jsem. "A těším se na to. Justine, máš pro mne tu knihu?"

Ta kniha se jmenovala Životy Lazara Longa a měla podtitul, který začínal: "Životy Seniora - významného člena Howardových rodin... (Woodrowa Wilsona Smitha... Lazara Longa... seržanta Theodora Bronsona - [tucet dalších jmen]), nejstaršího příslušníka lidské rasy -"
Neomdlela jsem. Namísto toho jsem byla na pokraji orgasmu. Ištar, která něco věděla o zvycích mé doby a země, kde jsem žila, váhala s tím, zda mi má říct, že můj milenec z roku 1918 byl ve skutečnosti můj syn. Nemohla však vědět, že jsem se nikdy necítila vázána tabu mého klanu a z incestu jsem si dělala stejně málo starostí jako kocour. Skutečně, největším zklamáním mého života bylo to, že jsem nebyla schopná přimět svého otce, aby přijal to, co jsem mu tak ochotně nabízela od první menstruace až do doby, co jsem ho ztratila.

Stále nejsem schopna vyrovnat se s odhalením Lizzie Bordenové, že toto město je Kansas City. Nebo lépe řečeno jedna z jeho permutací. Nemyslím si, že se nacházím v některém z těch vesmírů, ve kterých patroluje Časový sbor, i když nemám stoprocentní jistotu. Všechno, co jsem zatím z města viděla, bylo to, co lze vidět z balkónu haly Výboru pro estetické likvidace.
Zeměpisně to je v pořádku. Asi deset mil odsud na sever se nachází ostrý ohyb řeky Missouri v místě, kde se do ní vlévá řeka Kaw, zde řeka mění svůj směr z jihozápadu na severovýchod - uspořádání, které způsobuje každých pět nebo šest let velké povodně v západní nížině.
Mezi místem, kde jsem a ohybem na severu je nezaměnitelné vysoké kopí Památníku obětem války... v tomto vesmíru to však není památník obětem války, je to Posvátný falus Velkého oplodňovatele. (Připomíná mi to dobu, kdy se Lazarus pokoušel zjistit historickou autenticitu člověka známého jako Yešua, Jošua nebo Ježíš. Nebyl schopen Ho vystopovat ze záznamů o sčítání lidu nebo jiných matrik ani v Nazaretu ani v Betlému, tak hledal nejvýznamnější událost z celé legendy: ukřižování. Nenašel ho. Jistě, na Golgotě narazil na ukřižování - byli to však obyčejní zločinci, žádní politizující kazatelé, žádní bohem osvícení mladí rabíni. Opakovaně se pokoušel, používal různé teorie na datování této události... a byl tím tak frustrován, že ukřižování začal říkat "ufikslování". Jeho současná teorie se týká opravdu přesvědčivého bajkaře z druhého století jménem Julián.)
Venku jsem byla pouze jednou, bylo to v noci svátku Fiesta de Carolita... a tehdy jsem viděla jenom velký park, kde se slavnost odehrávala (nebyl to Swopeský park?), s mnohými hořícími hranicemi a pochodněmi, nekonečnými zástupy lidí s maskami a pomalovanými těly, a s nejúžasnějším gruppensexem o jakém jsem nikdy neslyšela, dokonce ani v Riu. Byl tam i esbat čarodějnic, ty však lze vidět všude, pokud uděláte Znamení poznání a znáte Slovo. (Na stolec čarodějnic jsem usedla v Santa Fe v roce 1976 po rituálu Wicca.)
Je to však udivující vidět něco takového probíhat na veřejnosti, v jediné noci v roce, kdy správné oblečení na sabat nebo esbat nebude nápadné a neobvyklé chování je příkazem dne. Jaká troufalost! Nemohla by to případně být má časová linie počas vlády Proroků? (Přibližně dvacáté první století). To,

že znali Santa Carolitu, by přidávalo této myšlence na věrohodnosti, nesouhlasilo to však příliš s popisem Ameriky pod vládou Proroků, který jsem četla. Pokud vím, Časový sbor nemá ve dvacátém prvním století na druhé časové linii v Kansas City žádnou úřadovnu.
Pokud bych si mohla pronajmout koptéru s pilotem, hledala bych padesát mil jižněji a pokusila se naleznout Thebes, kde jsem se narodila. Pokud bych ho našla, přineslo by mi to ukotvení v realitě. Pokud by se mi ho nepovedlo najít, řeklo by mi to, že za chvíli mne pár urostlých ošetřovatelů vytáhne z tohoto mokrého zábalu a začne mne krmit.
Kéž bych měla nějaké peníze. Kéž by se mi povedlo uniknout těmto zvrhlíkům, kdybych se nebála biřiců Nejvyššího biskupa. Kdybych si neobávala, že by mi prdel ustřelili ještě ve vzduchu.
Lizzie slíbila, že mi na Pixela koupí kšíry. Ne k tomu, abych ho měla na vodítku, když se procházím (to by bylo nemožné!), ale aby odnesl zprávu. Ten kousek provázku kolem krku, který jsem použila při mém posledním pokusu, zřejmě nefungoval. Mohl ten kousek papíru stáhnout z krku drápky, nebo přetrhnout provázek.

Sedmnáct měsíců po mém příjezdu do Zapadáku, Ištar stanovila den mého setkání se všemi, kteří byli zapojeni do mé záchrany v roce 1982. Byli to: Theodore/Lazarus/Woodrow (musela jsem na něj myslet jako na tři osoby v jedné, jako na další Trojici), jeho klonové sestry Lapis Lazuli a Lorelei Lee, Elizabeth Andrew Jackson Libby Longová, Zeb a Deety Carterovi, Hilda Mae a Jacob Burroughs, a dva inteligentní počítače, oba z nich oživovali kosmické lodi Rozmařilá podvodnice a Dora. Ištar ujistila Hildu (a mne), že sedmnáct měsíců je dostatečně dlouhá doba na to, abych se opět stala mladou.
Ištar mne prohlásila za hotovou již po patnácti měsících. Nemohu uvést podrobnosti o svém omlazení, protože jsem tehdy o těchto podrobnostech nevěděla nic - až do té doby, co jsem byla za několik let přijata na zácvik na omlazovací techničku a to poté, co jsem získala zapadákovský ekvivalent diplomu ošetřovatelky a doktora medicíny. Ve fakultní nemocnici a na omlazovací klinice se používá lék pod jménem "Léthé", který umožňuje dělat pacientovi strašné věci, on si však na nic nevzpomene, takže si vůbec nevzpomínám na zlé dny mého omlazování, pouze na ty příjemné, líné dny, kdy jsem četla Theodorovy paměti zredigované Justinem... a objevovala jsem charakteristické rysy Woodieho, který jako vtipný vypravěč lhal pokaždé, kdy se mu zamanulo.
I přesto to bylo fascinující. Theodore opravdu měl morální pochyby o správnosti milování se se mnou. Můj bože! Z toho kluka nelze dostat pryč biblické pásmo. Nešlo to ani po staletích a poté, co poznal jiné a často lepší kultury, které se vůbec nepodobaly Missouri.
Jedna věc v pamětech mi přinášela pocit hrdosti na mého "uličnického" syna: Zdá se, že nebyl nikdy schopen opustit ženu a dítě. Protože mnoho (podle mého názoru) z rozkladu, který vedl k pádu Spojených států, mělo něco společného s muži, kteří se vyvlékli ze svých povinností k těhotným ženám a malým dětem. Zjistila jsem, že jsem ochotna odpustit svému "špatnému klukovi" všechny jeho slabé stránky, protože se nikdy neodchýlil od této nejdůležitější ctnosti. Muž musí být ochoten žít a zemřít pro vlastní ženu a jejich mláďata... jinak nestojí za nic.
Woodrow byl v mnoha ohledech sobecký, ale touto zkouškou ohněm prošel.
Bylo to nádherné zjišťovat, jak intenzivně Theodore toužil po mém tělu. Jelikož já jsem po něm toužila s vášnivou intenzitou, celou mne to rozehřálo, když jsem četla, že on po mně toužil stejně naléhavě. Tehdy jsem si tím nebyla tak jistá (roztoužená žena může být strašlivým hlupákem), a jak utíkaly roky, tak jsem si tím byla jistá stále méně. Tady však byl důkaz, s otevřenýma očima kvůli mně vložil hlavu do lví tlamy - kvůli mně se přihlásil do armády a šel do války, která nebyla jeho válkou... a "rozstříleli mu tam prdel", jak se vyjádřily jeho sestry. (Jeho sestry - moje děti, ach bože!)
Kromě Lazarových pamětí jsem četla knihy o historii, které mi dal Justin. S pomocí metody totálního obklopení jsem se naučila též galaktičtinu. Po mých prvních dvou týdnech v Zapadáku jsem požádala, aby se kolem mne vůbec nemluvilo anglicky a vyžádala si od Teeny vydání Theodorových pamětí v galaktičtině. Přečetla jsem si je ještě jednou v tomto jazyku. Zanedlouho jsem mluvila plynně galaktičtinou a začínala jsem v ní i myslet. Galaktičtina má kořeny ve španglič tině, jazyku, který se začal ve dvacátém století používat v obou Amerikách při obchodování a průmyslové spolupráci. Byl to vymyšlený jazyk, který byl vytvořený tak, že se slovní zásoba vzala z průniku angličtiny a španělštiny a

pracovalo se s ní podle španělské gramatiky - pravda poněkud zjednodušené kvůli anglofonním uživatelům tohoto obecného dorozumívacího jazyka.
Později mi Lazarus řekl, že špangličtina byla přijata za oficiální jazyk vesmírných pilotů už v době Kosmického preventivního zákona, kdy všichni licencovaní piloti byli zaměstnanci Spaceways, Ltd. nebo některé jiné dceřiné společnosti Harriman Industries. Řekl mi, že galaktičtina byla stále v podstatě stejným jazykem jako španglič tina i po staletích a tisíciletích - i když se značně rozšířeným slovníkem - do značné míry to bylo stejné a ze stejných důvodů, ze kterých byla latina římských císařů katolickou církví zachovávána a rozšiřována po celá tisíciletí. Každý jazyk splňoval jistou potřebu, která ho udržovala naživu a ve vývoje schopném stavu.

"Vždy jsem chtěla žít ve světě navrženém Maxfieldem Parrishem - a teď v něm žiju!" Tato slova uváděla deník, který jsem si začala psát na začátku svého omlazování, abych si udržela uspořádané myšlenky tváří v tvář kulturnímu šoku, který jsem pocítila, když jsem byla doslova vyzvednuta z Bláznivých let Tellu Primu a dopadla jsem do téměř apollónské kultury Telia Tertia.
Maxfield Parrish byl romantickým umělcem mé doby a z mého okolí (1870-1966), který používal realistický styl a techniku na to, aby maloval svět hezčí než byl - svět věží s oblaky u špiček a nádherných dívek a dech beroucích vrcholů hor. Pokud vám nic neříká "modř Maxfielda Parrishe", zajděte si do Zapadákovského časového institutu a podívejte se tam na sbírku jeho obrazů, která byla "ukradena" pomocí replikačního kreslícího pantografu soukromou výpravou Časového sboru placenou Seniorem lidstva, Lazarem Longem, z muzeí dvacátého století na východním pobřeží Severní Ameriky a jednoho obrazu v hotelové hale v Broadmoonu Byl to jeho dárek matce ke stopětadvacátým narozeninám a ke stříbrnému výročí jejich manželství.
Ano, můj uličnický a klukovský syn Woodrow se oženil se mnou, byl k tomu donucen jeho spolumanželkami a bratromanželi, poté co k tomu donutili mne - tedy jejich nadpoloviční většinou. Woodrow měl sebou tři své manželky, dvě klonové sestry a Elizabeth, která bývala Andrewem Libbym před jeho reinkarnací jako žena.
V té době (v roku 4324) spolu bydlelo sedm dospělých členů rodiny Longů: Ira Weatheral, Galahad, Justin Foote, Hamadryad, Tamara, Ištar a Minerva. S Galahadem, Justinem, Ištar a Tamarou jste se již setkali. Ira Weatheral byl nejvyšší úředník toho, co v Zapadáku považovali za vládu (nebylo to nic moc), Hamadryad byla jeho dcera, která se zřejmě upsala ďáblu. Minerva byla štíhlá dlouhovlasá brunetka, která měla za sebou více než dvěstěletou kariéru administrativního počítače, když se s pomocí Ištar stala masem a krví za pomoci vybraných klonovacích technik.
Vybrali Galahada a Tamaru, aby mne požádali o ruku.
Sňatek jsem neměla v plánu. Byla jsem už jednou vdaná "až dokud nás smrt nerozdělí" - a ukázalo se, že manželství nebylo až tak trvanlivé.
Byla jsem většinu času šťastná, že žiju v Zapadáku, překypovala jsem štěstím, že opět mládnu a těšila jsem se s téměř nesnesitelnou radostí na vyhlídku, že budu opět v Theodorově náručí. Ale manželství? Proč přísahat, když se přísahy obvykle porušují?
Galahad řekl: "Mámo Maureen, tyto přísahy nebudou porušeny. Jednoduše si navzájem přislíbíme, že se budeme podílet na péči o děti - slíbíme jim být oporou, naplácat jim, milovat je a učit je všechno, co bude třeba. Tak mi věř, že nejlepší je udělat toto: Vdej se za nás, s Lazarem si to pak vyřeš samostatně. My ho milujeme - ale my ho též známe. V případě nebezpečí je Lazarus nejrychlejším střelcem v galaxii. Postav ho však před jednoduchý a malý společenský problém a on z něj bude nervózní, bude se pokoušet na něj podívat ze všech hledisek, aby dospěl k perfektní odpovědi. Takže jedinou cestou, jak s Lazarem vyhrát polemiku, je předložit před něj hotovou skutečnost. Domů se vrátí za pár týdnů - Ištar zná přesnou hodinu jeho návratu. Pokud zjistí, že jsi se vdala do rodiny, a že už jsi těhotná, jednoduše sklapne a ožení se s tebou. Pokud ho budeš chtít."
"Když se vdávám za vás všechny, nevdávám se taky za Lazara?"
"Ne tak docela. Jak Hamadryad, tak Ira jsou členy naší zakládající rodinné skupiny. Trvalo to však několik let, než Ira připustil, že nemá žádný důvod, aby se neoženil s vlastní dcerou - Hamadryad se jenom usmívala a trpělivě čekala. Pak jsme uspořádali zvláštní svatební obřad pouze pro ně dva. To byla

pořádná havajská slavnost! Čestně, mámo Maureen, my to máme zařízeno velmi pružně. Jedinou nepružnou věcí je, že každý ručí za budoucnost všech malých dětí, které nám vy malé rajdy dáte. My se už ani neptáme, kde jste si je sehnaly... protože některé z vás jsou v těchto věcech neurčité."
Tamara ho přerušila, aby mi řekla, že na tyto věci dohlíží Ištar. (Galahad má sklon k žertování. Tamara neví, jak se žertuje. Ale miluje každého.) Toho dne jsem tedy složila přísahu manželství s nimi všemi, stála jsem uprostřed jejich nádherné atriové zahrady (naší zahrady!) - plakala jsem, usmívala se a všichni se mne dotýkali. Ira popotahoval, Tamara se usmívala, zatímco jí slzy stékaly po tvářích, a všichni jsme řekli společně: "Beru si!" a všichni mne líbali, já jsme věděla, že ke mně patří a já patřím k nim, na věky věků amen.
Otěhotněla jsem ihned, protože Ištar to načasovala tak, že má svatba se shodovala s mou ovulací - Ira s Ištar to všechno naplánovali. (Když jsem po obvyklém bezproblémovém těhotenství porodila to děvčátko., zeptala jsem se Ištar na otcovství dítěte. Řekla: "Mámo Maureen, toto dítě je od všech tvých manželů, víc nepotřebuješ vědět. Když budeš mít čtyři nebo pět dalších a pokud ještě budeš zvědavá, tak je pro tebe nějak roztřídím." Už nikdy jsem se nezeptala.)
Takže jsem byla v jiném stavu, když se Theodore vrátil. To mi dokonale vyhovovalo... protože z minulosti jsem si byla jistá, že mne přivítá srdečněji a s menší zdrženlivostí, pokud bude vědět, že milování se mnou bude pouze z lásky - a rozkoše - a z ohromné, propocené legrace. Že nebude kvůli potomstvu.
A bylo to tak. Bylo to však na večírku, který začal tím, že Theodore upadl do hlubokých mdlob. Hilda Mae, velitelka přepadového oddílu, který mne zachránil, narychlo zorganizovala večírek na překvapenou pro Theodora. V něm jsem mu byla představena v oděvu, který pro něj měl značný symbolický význam - střevíce na vysokém podpatku, dlouhé průsvitné punčochy a zelený podvazkový pás - zatímco on si myslel, že jsem ještě stále v Albuquerque dva tisíce let v minulosti a ještě stále potřebuji zachránit.
Hilda nezamýšlela Theodora šokovat tak silně, až by omdlel - ona ho miluje, a později se vdala za něj a za nás všechny spolu s jejím manželem a rodinou - v Hildině drobném elfím těle není ani za mák podlosti. Zachytila Theodora, když padal, nebo se o to pokusila. Nezranil se a večírek se vyvinul na jeden z nejlepších od požáru Říma. Hilda Mae má mnoho dalších talentů v posteli i mimo ní, bezesporu je však nejlepší organizátorkou večírků na každém světě.
O pár let později byla Hilda generální ředitelkou největšího večírku kdekoliv a kdykoliv, většího než Pole zlatého brokátu: První stoleté shromáždění Interuniverzální společnosti pro eschatologický panteistický solipsismus hromadného ega, na kterém byli hosté z tuctu vesmírů. Byl to nádherný večírek, pár lidí zabitých u doprovodných her šlo rovnou do Valhaly - viděla jsem je tam odcházet. Na tomto večírku naše rodina získala několik dalších manželů a manželek - v průběhu jisté doby, ne najednou - obzvlášť Hazel Stoneovou alias Gwen Novakovou, která je mi stejně milá jako Tamara, a doktora Jubala Harshawa, jednoho z mých manželů, na kterého se obracím, když opravdu potřebuju poradit.

Byl to Jubal, na kterého jsem se o mnoho let později obrátila, když jsem zjistila, že mi něco chybí přes všechny zázraky Zapadáku a Tertia, přes všechno láskyplné štěstí hýčkaného příslušníka Longovic rodiny, přes uspokojení ze studia opravdu vyspělých terapií na Tertiu a Secundu, přes výcvik v nejlepší profesi ze všech, výcvik na omlazovače.
Nikdy jsem nepřestala s bolestí v srdci myslet na svého otce. Neustále mi chyběl.
Zamyslete se nad těmito skutečnostmi:
1) Lib byl vzkříšen, ze zmrzlé mrtvoly byl reinkarnován jako žena.
2) Byla jsem přes propast staletí zachráněna před jistou smrtí. (Když osmnáctikolový kamion zajede člověka mé velikosti, tak jeho zbytky sbírají pijákem.)
3) Plukovník Richard Campbell byl dvakrát zachráněn před jistou smrtí a změnila se historie jenom kvůli tomu, aby se uklidnila jeho duše, protože jsme potřebovali jeho služby k záchraně počítače, který vedl Lunární revoluci na časové linii tři.
4) Sám Theodore byl nezvěstný, vejpůl ho rozsekla kulometná palba... přesto byl zachráněn a zrenovován bez nejmenší jizvy.
5) Můj otec byl taky "nezvěstný". Armáda se dokonce dostala k tomu, aby ho prohlásila za nezvěstného až s dlouhým zpožděním a nebyly k tomu žádné podrobnosti.

6) V myšlenkovém experimentu se jménem "Schrodingerova kočka" tvrdí vědci (?) nebo filozofové nebo metafyzici, kteří jsou jeho autoři, že kočka není ani mrtvá ani živá, ale že je množinou pravděpodobností až do doby, než někdo krabici otevře. Nevěřím tomu. Nemyslím si, že by tomu věřil Pixel.

Ale žije můj otec? Nebo je mrtvý, tam někde ve dvacátém století?
Tak jsem si tom promluvila s Jubalem.
Řekl mi: "To ti nemohu říci, mámo Maureen. Jak moc chceš mít svého otce živého?"
"Nic na světě si nepřeju víc."
"Dostatečně na to, abys riskovala všechno? Svůj život? Nebo ještě něco horšího, možnost zklamání? Nebo vědomí, že už není naděje?"
Zhluboka jsem si vzdychla: "Ano, to všechno bych riskovala."
"Pak vstup do Časového sboru a nauč se, jak se tyto věci dělají. Za pár let - řekl bych, že tak za deset nebo dvacet let - budeš schopná mít na to inteligentní názor."
"'Deset až dvacet let'!"
"Může to být trochu delší. Velkou krásou manipulování s časem je to, že je vždy dost času, nikdy nemusíš spěchat."

Když jsem řekla Ištar, že si chci vzít dovolenou na neurčito, nezeptala se mne proč. Jednoduše řekla: "Mámo, již delší dobu jsem věděla, že v této práci nejsi šťastná, čekala jsem, až na to přijdeš sama." Políbila mne. "Možná v příštím století nalezneš pravé vnitřní odhodlání pro tuto práci. Není třeba spěchat. A mezitím buď šťastná."
Tak jsem zhruba dvacet let své osobní časové linie a sedm let času Zapadáku chodila, kam mi řekli, že mám jít, a podávala jsem zprávy o tom, co jsem měla prozkoumat. Nikdy jsem nebojovala. Nebyla jsem jako Gretchen, jejíž první dítě pochází jak ode mne (plukovník Ames je můj vnuk přes Lazara) a od mé spolumanželky Hazel/Gwen (Gretchen je pravnučkou Hazel) - majorka Gretchen je velká, silná a urostlá valkýra, která má pověst rychlého zabijáka se zbraní i bez ní.
Boj není pro Maureen. Časový sbor však potřebuje všechny druhy lidí. Mé nadání na jazyky a má láska k historii mne udělaly osobou vhodnou k vyslání "prozkoumat Zemi Canaan" - nebo Nippon ve třicátých letech - nebo každou jinou zemi nebo planetu, kterou je nutno prozkoumat. Můj jediný další talent mi je někdy taky užitečný.
Po dvaceti letech praxe a předběžném průzkumu historie druhé fáze Permanentní války na časové linii dvě jsem si tedy vzala na víkend volno, koupila si lístek na Burroughs - Carterův časobus s pravidelnou zastávkou v New Liverpoolu v roce 1950. Chtěla jsem trochu blíže prozkoumat historii války v letech 1939 až 1945. Hilda vytvořila po všech vesmírech prosperující černý trh. Jedna z jejích společností nabízela pravidelné cesty po prozkoumaných časových liniích a planetách ve vymezených obdobích - pokud se za to zaplatilo, bylo možno si vybrat i přesné datum.
Řidič vozidla právě oznamoval: "Příští zastávka je New Liverpool, Země jedna, rok 1950 na časové linii dvě! Nenechávejte na palubě žádné osobní věci" - když se ozvala velká rána, vozidlo se náhle naklonilo a steward řekl: "Nouzový východ je tímto směrem, prosím," někdo mi podal dítě, bylo tam mnoho kouře a uviděla jsem muže s krvavým pahýlem místo pravé paže.
Myslím, že jsem omdlela, protože si nepamatuju, co se dělo dál.
Vzbudila jsem se s Pixelem a mrtvolou v posteli.

26.

Pixel zachráncem

* * * *

Po tom šíleném čajovém dýchánku, po kterém jsem se vzbudila v kočkou a mrtvolou v posteli v grandhotelu Augustus, jsme s Pixelem skončili v ordinaci doktora Erica Ridpatha, hotelového lékaře. Tam jsme se seznámili s jeho sestrou, Dagmar Dobbsovou - děvčetem, které okamžitě dostalo od Pixela schvalovací razítko. Dagmar mi dělala gynekologickou prohlídku, když mi řekla, že ten večer je Fiesta de Santa Carolita.
Bylo dobře, že těsně předtím, než mne položila na stůl, jsem se musela vyčurat do kelímku, protože jinak bych se jí možná vyčurala do obličeje.
Už jsem s přílišnými podrobnostmi vysvětlovala, že "Santa Carolita" je má dcera Carol, narozená v roce 1902 gregoriánského kalendáře v Kansas City na Tellu Primu na časové linii dvě, kód Leslie LeCroix. Lazarus Long inicioval "Carolin den" dvacátého šestého června gregoriánského roku 1918 pro Carol jako obřad přechodu, který označuje její proměnu z dítěte na ženu. Lazarus připil Carol na zdraví šampaňským a řekl jí, jak nádherné je být ženou. Vyjmenoval jí jak privilegia, tak závazky jejího nového a vznešeného postavení a prohlásil, že šestadvacátý červen bude teď a provždy znám jako "Carolin den".
Nápad nazvat to "Carolin den" se Lazarovi nabídl sám od sebe podle něčeho, co si připomínal z budoucnosti vzdálené tisíc let - nebo z minulosti, v závislosti od vašeho časového postavení. Na pohraniční planetě Nové začátky spolu s manželkou Dorou vyhlásili "Helenin den", aby oslavili pubertu jejich nejstaršího dítěte Helen. To byl jimi prohlašovaný důvod. Jejich neuváděným důvodem bylo pokusit se o jistý druh kontroly nad sexuálním chováním jejich dorůstajících synů a dcer, aby se zabránilo tomu druhu tragédií, se kterým jsem se setkala u Priscilly a Donalda.

Ani Lazarus ani já (a ani Dora) nemáme moralistické názory na incest, ale všichni jsme se obávali škod, které krvesmilstvo může přinést z hlediska genetického i společenského. "Helenin den" a "Carolin den" dávaly příslušnému páru rodičů větší možnost zvládat citlivé sexuální problémy mladých lidí, problémy, které tak snadno mohou končit tragédií... ale taky nemusí.
(U Marian nejvíce opovrhuju jejím neukázněným selháním v plnění rodičovské povinnosti při udržování disciplíny. "Když šetříš prut, nešetříš dítě" není sadismem, je to praktický selský rozum. U svých dětí selžete nejvíc, když je nepotrestáte tehdy, když to potřebují. To, co je nenaučíte, to je později podstatně drsněji naučí krutý svět, skutečný, svět, který neuznává výmluvy, svět se jménem NEJÍZDA (NEexistuje jídlo ZDArma a paní Oddělejsetímcoděláš).
Lazarus mi řekl (o staletí později nebo pár let později - je to věc pohledu), že byl v polovině svého přípitku, když si uvědomil, že uvádí do života nejrozšířenější svátek lidské rasy, Den Carolity - a že se od té doby snaží rozhodnout, co bylo první, slepice nebo vejce.
Slepice nebo vejce. Carolin den se v průběhu staletí a na mnoha planetách stal veřejným svátkem - to jsem zjistila, když mne odvezli na Tertius. Obvykle se slavil kvůli radosti z oslav, asi tak, jako Japonci slaví Vánoce, jako světský svátek, který nemá nic společného s náboženstvím.
V některých kulturách se z toho vyvinul náboženský svátek typický pro teokracie: svátek odreagování, den výstřelků, hříchu bez trestu, den saturnálií.

Když jsem sundala nohy z těch hloupých třmenů a slezla z toho chladného stolu, abych se "oblékla" (měla jsem jen kaftan vyrobený z osušky), doktor Ridpath s Dagmar se podívali na výsledky mých vyšetření a prohlásili mne za zdravou - pouze to v hlavě nemám v pořádku, což ani jeden z nich nepovažoval za důležité.
Doktor Ridpath řekl: "Vysvětli jí to, Dag. Jdu si dát sprchu a připravit se."
"Co chceš dělat, Maureen?" zeptala se mne Dagmar. "Doktůrek mi říká, že tvůj veškerý majetek je tato oranžová kočka. Pixeli, přestaň s tím! Toto není noc, ve které můžeš jít na policejní stanici a požádat, aby ti vysvětlili, jak se dostaneš do vesnického chudobince. Dnes se policajti svlékají donaha a zúčastňují se výtržností." Podívala se na mě odshora dolů. "Pokud dnes večer vyjdeš na ulici - no - měla bys klidnější čas v - v doupěti lva. Možná se ti líbí takové věci - mnohým se to líbí. Například mně. Ale dnes večer je holka zabouchla, jinak ji někdo zbouchne. Můžeš zůstat tady a vyspat se na pohovce. Mohla bych ti najít přikrývku. Pixeli! Dolů z toho!"
"Pojď sem, Pixeli." Natáhla jsem k němu obě ruce, skočil mi do náručí. "A co Armáda spásy?"
"Co to má být?"
Pokoušela jsem se jí to vysvětlit. Zakroutila hlavou. "Nikdy jsem o ní neslyšela. Vypadá to jako další z tvých fantazií, nic takového není povoleno Církví tvého výběru."
"Která církev je podle tvého výběru?"
"Co? Mého výběru, tvého výběru, výběru každého člověka - přirozeně Církev velkého oplodňovatele - jaká jiná církev by tady měla být? Pokud to není tvá volba, tak ti jízda po zábradlí může pročistit mozek, mně by to asi pročistilo."
Zavrtěla jsem hlavou. "Dagmaro, jsem stále více zmatená. Tam, odkud přicházím, máme absolutní náboženskou svobodu."
"To máme tady taky, zlatíčko - ale nenech biřice, aby tě slyšeli říct něco jiného." Náhle se usmála jako zlá čarodějnice ze Západu. "I když ráno po svátku Svaté Carolity se vždy nějaký biřic nebo nějaký kněz dají nalézt, jak se šklebí sardonickým úsměvem v prvním ranním světle a jsou studení a úplně mrtví. Nejsem jediná vdova s dobrou pamětí."
Musela jsem vypadat docela hloupě. "Ty jsi vdova? To je mi líto."
"Moc mi to mluví. Drahoušku, není to až tak tragické. Manželství se uzavírají v nebi, jak každý ví, a můj patronátní kněz vybral pro mne právě toho muže, kterého mělo na mysli nebe. O tom není žádných pochyb a nikdy mne neuslyšíš říkat něco jiného. Ale když se Delmer - můj stanovený manžel - dostal do nemilosti trůnu a byl vykastrován, tak jsem plakala, ale ne příliš dlouho. Delmer je teď ministrantem a slyšela jsem, že je docela oblíbeným mužským sopránem. Nešikovné je to, že když není opravdu mrtvý, je jenom vykleštěný, nemohu se opět vdát." Vypadala smutně.

Pak pokrčila rameny a usmála se. "Takže noc Santa Carolity je pro mne velká noc vzhledem k tomu, jak pečlivě jsme sledováni celý zbytek roku."
Řekla jsem: "Opět jsem z toho zmatená. Říkáš tím, že tady je to puritánské s výjimkou této jediné noci?"
"Nejsem si jistá, zda vím, co myslíš tím slovem 'puritánský', Maureen. A mám potíže vyrovnat se s tvou pózou 'Člověk z Marsu' - pokud to je póza -"
"To není póza! Dagmaro, já jsem opravdu zabloudila. Nejsem na své vlastní planetě, nevím o tomto světě vůbec nic."
"V pořádku, budu v tom s tebou, jak jsem již řekla. Je však těžké na to nezapomínat. Okej, věci se zde mají tak, že tři sta šedesát čtyři dny v roce - šedesát pět v přestupném roce - je všechno buď přikázáno nebo zakázáno. Nejvyšší biskup tomu říká 'Zlatý režim' - boží plán. Jenom na den Svaté Carolity je od západu do východu slunce všechno povoleno. Carolita je patronkou pouličních zpěváků, děvek, cikánů, tuláků, herců a všech, kteří musí žít mimo městských hradeb. Tak v její den - šéfe! To snad nechceš ven v tomto úboru!"
"A proč bych neměl?"
Dagmar ze sebe vydala dávivý zvuk, otočila jsem se, abych uviděla, o co se jedná. Doktor se osprchoval a vrátil se ještě nahý a vystavoval na odiv ten nejúžasnější falus, který jsem kdy viděla. Byl vztyčen a vyrůstal z rozsáhlého, hustého a kudrnatého tmavěhnědého porostu. Tyčil se alespoň třicet centimetrů nad tou kudrnatou základnou. Hned pod žaludem byl tlustý jako mé zápěstí. Mírně se zakřivoval směrem k jeho zarostlému břichu.
"Dýchalo" to s ním, při každém dechu se to sklonilo tak o palec. Dívala jsem se na to s vyděšenou fascinací, stejně jako se pták dívá na hada a cítila jsem, jak mi tuhnou bradavky. Sundej to! Vem hůl a zabij to!
"Šéfe, odnes tu blbou hračku nazpět do obchoďáku a požaduj peníze zpátky! Nebo to... nebo to zabiju - spláchnu to do záchodu, to s tím udělám!"
"Udělej to a budeš platit účet od instalatéra. Podívej se, Dagmaro, budu ho mít doma a chci, abys udělala obrázek obličeje Zenobie, až ho uvidí. Pak ho sundám... pokud by se Zenobie nerozhodla, abych ho měl na sobě na orgiích u starosty. A teď si obleč svůj kostým, musíme se ještě stavit pro Duffyho a jeho asistenta. Jeho hlupáka, i když on tvrdí něco jiného. Pospěš si, mrskni prcinkou, nemravko."
"Čurám na tebe, šéfe."
"To už slunce zapadlo tak brzy? Maureen, pokud jsem ti správně rozuměl, ty jsi dnes ještě nejedla. Pojď se s námi navečeřet a pak si promluvíme o tom, co s tebou uděláme. Má žena je nejlepší kuchařkou ve městě. Souhlasíš, Dagmaro?"
„Máš pravdu, šéfe. To značí, že jsi tento týden už dvakrát pravdu měl."
"Kdy jsem ji měl poprvé? Našla jsi pro popelku něco na oblečení?"
"To je problém, šéfe. Všechno co tady mám, jsou ošetřovatelské kombinézy střižené na mě. Na Maureen by byly někde příliš těsné, někde příliš volné." (Myslela tím, že já mám spíše tvar hrušky, zatímco ona je vytvarovaná spíše do podoby kořene celeru.)
Doktor Ridpath se podíval na mne, pak na ni a rozhodl, že má Dagmar pravdu. "Maureen, podíváme se, co můžeš nosit z toho, co má moje žena. Na cestu tam to nebude důležité, budeš v robotaxíku. Pixeli! Je čas oběda, chlapče!"
"Teď? Miau!"
Tak jsme povečeřeli doma u Ridpathů. Zenobie. Ridpathová je opravdu dobrou kuchařkou. Pixel a já jsme to ocenili, jí se líbil Pixel a ke mně byla upřímně pohostinná. Zenobie je důstojná paní, krásná, je jí tak pětačtyřicet, má předčasně bílé vlasy s modrým přelivem. Její obličej se vůbec nezměnil, když uviděla, tu mechanickou ohavnost, kterou se honosil její manžel. Řekl jí: "Zen, co si myslíš, že to je?"
Odpověděla: "Ach konečně. Sliboval jsi mi to jako svatební dárek už před mnohými lety! Lépe pozdě než nikdy, myslím si." Sehnula se a podívala se na to. "Proč je na tom natištěno 'Made in Japan'?"
Napřímila se a usmála se na nás. "Nazdar, Dagmaro, ráda tě vidím. Veselý svátek!"
"Vynikající sklizeň!"
"Velké děti! Paní Johnsonová, bylo to od vás milé, že jste přišla. Mohu vám říkat 'Maureen'? A mohu vám nabídnout pár kousků kraba? Přivezli je z Japonska, stejně jako nový čuráček mého manžela. Co si

dáte k pití?" Zdvořilý malý robot se přikulil s kraby a jinými chutnými pamlsky a přijal mou objednávku - Cuba Libre, ale vynechat rum.
Paní Ridpathová pogratulovala Dagmaře k jejímu úboru: průsvitnému celotělovému trikotu, který kryl i hlavu – ale nepokrýval místa, kde by přítomnost oděvu vadila při saturnáliích: vystřižení v rozkroku, nahá prsa a pusa. Výsledek byl křiklavě obscénní.
Zenobiin kostým byl provokativní, ale byl hezký - modrý závoj, který ladil k jejím očím a mnoho toho nezakrýval. Daffy Weisskopf se před ní vypínal a vydával zvuky džungle. Jenom se na něj usmála. "Pane doktore, nejdříve si něco zakousněte. A nechte si trochu síly na dobu po půlnoci."
Myslím si, že podezření doktora Ridpatha týkající se asistenta doktora Duffyho bylo oprávněné. Nevoněl mi tím správným způsobem a já jsem mu zřejmě taky nevoněla - a začínala jsem být trochu v náladě, jak jsem se dostávala do večírkové nálady. Jelikož jsem požádala o koktejl Cuba Libre bez rumu, tak jsem z něj už měla polovinu vypitou, než jsem si uvědomila, že byl nahrazen pořádně silnou vodkou - byla jsem si jistá, že alespoň padesátistupňovou. Vodka je ošidný nápoj, nemá vůni ani chuť... a nyní bych si lehla a trochu se prospala –
Řekla bych, že v některých pamlscích byla skrytá nějaká afrodisiaka... a Maureen nepotřebuje afrodiziaka, nikdy je nepotřebovala.
U večeře se podávaly tři druhy vína a nekonečné přípitky se rychle proměňovaly z dvojsmyslných na odporné. Malý robot, který obsluhoval můj úsek stolu, doplňoval sklenice vínem, nebyl však naprogramován, aby rozuměl slovu "voda" - a máma Maureen se zlinkovala.
Nemá smysl předstírat něco jiného. Jedla jsem příliš málo, pila příliš mnoho, měla jsem příliš málo spánku a nikdy jsem se nenaučila pít jako dáma. Prostě jsem se naučila předstírat, že piju, zatímco jsem se alkoholu vyhýbala. Na den Carolity jsem si však nedala pozor.
Naplánovala jsem si, že Zenobii požádám, aby mne přes noc nechala v jejím domě... pak bych se ráno po skončení oslav mohla vydat do města při smyslech. Nedříve jsem potřebovala trochu peněz a nějaké oblečení... a jsou způsoby, jak se k nim dostat bez toho, abych opravdu kradla. Žena může někdy zakroutit zadkem a dostat nezajištěnou půjčku od chlapa, který má tendenci ji přátelsky po zadku poplácat. Může dosti jednoznačně naznačit, jaký úrok je ochotna zaplatit... a každý ženský agent Časového sboru udělal příležitostně něco takového. Nejsme nervózní panny, neodcházíme ze Zapadáku bez toho, abychom nebyly očkovány proti těhotenství a devatenácti dalším věcem, které si lze uhnat, když váš pokouše kalhotový červ. Pokud jste příliš útlocitná na taková mimořádná opatření, tak nepatříte mezi agentky. Jako průzkumníci jsou ženy lepší než muži, protože jim takové věci mohou projít. Má sestra v manželství Gwen/Hazel by mohla ukrást leopardovi skvrny z kožichu a nenarušila by jeho spánek. Kdyby ji poslali pro zlato Rýna, Fafnir s jeho plamenným dechem by neměl žádnou šanci.
Když získám to minimum místní měny a místního oblečení, mým dalším krokem bude úvodní studium této kultury, abych mohla zjistit: 1) jak získat více peněz bez toho, abych se dostala do vězení; 2) pokud existuje, tak kde se nachází schránka Časového sboru pro předávání zpráv; 3) pokud je druhý bod nulový, kde se nacházejí nastrčení lidé z Hildina mezičasového černého trhu? Většina z těchto věcí se dá zjistit nenápadně buď ve veřejných knihovnách nebo v telefonním seznamu.
To všechno bylo velmi profesionální - místo toho jsem se nechala chytnout biřici a nic z toho jsem neudělala.

Zenobie trvala na tom, abych s nimi šla na orgie u starosty. V té době jsem už neměla dostatek soudnosti, abych to odmítla. Vybrala též pro mne kostým ze svých šatů. Dlouhé průsvitné punčochy, zelený podvazkový pás, boty na vysokém podpatku a pelerínku... z nějakého důvodu se to zdál být perfektní kostým, který byl tak akorát, i když si nevzpomínám, proč jsem si to myslela.
Připomínám si pouze útržky ze starostova večírku. Možná to pomůže považovat to za večírek, který společně pořádají Caligula a Nero, režíruje ho Cecil B. de Mille v oslnivých technicolorových barvách.
Vzpomínám si, jak jsem nějakému pitomci řekla (nevzpomínám si na jeho obličej, nejsem si ani jistá, jestli měl obličej), že není nemožné milovat se se mnou - mnoho se jich o to pokoušelo a mnohým se to povedlo - ale musí se k tomu přistupovat romanticky, a ne jako když muž pojídá vestoje v automatu párek v rohlíku.

Ten večírek a zbytek noci to všude kolem mne bylo znásilňování, znásilňování a opět znásilňování... nemám zájem o znásilňování. Tímto způsobem se člověk nesetká s lidmi z lepších vrstev.
Unikla jsem z večírku a dostala se do parku. Můj odchod souvisel s důležitě se tvářícím hlupákem navlečeným do dlouhé řízy (pláště?) z bílého hedvábí hustě vyšívaného nachem a zlatem. Vepředu byla otevřená a trčela z ní jeho Flaggenstange. Byl tak důležitý, že měl čtyři ministranty, kteří mu při této námaze měli pomáhat.
Chňapl po mně, když jsem se pokoušela proklouznout kolem něj - nacpal mi svůj jazyk do úst. Nabrala jsem ho kolenem a rozběhla se, pak jsem vyskočila z otevřeného okna. Ano, bylo v přízemí - ale já jsem se nezastavovala, abych si to předem zjistila.
Pixel mne dostihl asi po padesáti metrech a pak mne trochu zpomaloval, protože křižoval přede mnou.
Vběhli jsme do to ho velkého parku a zpomalili jsme na normální chůzi. Stále jsem měla pelerínu, ale ztratila jsem jeden střevíc, když jsem vyskakovala oknem, pak jsem odkopla i ten druhý, protože jsem nemohla běžet a mít na jedné noze střevíc a na druhé nic. Nevadilo mi to, neboť v Zapadáku jsem obvykle chodila naboso, tak mé nohy byly stejně odolné jako kůže na boty.
Chvíli jsem se potulovala parkem a pozorovala dění (úžasné!) a přemýšlela o tom, kam bych mohla jít. Nechtěla jsem ještě jednou riskovat starostův palác, můj veledůležitý ctitel ve zdobeném rouchu by tam ještě mohl být. Nevěděla jsem, kde bydlí Ridpathovi, i když jsem u nich byla. Vypadalo to tak, že musím čekat na úsvit, pak naleznout grandhotel Augustus (to by mělo být lehké), zajít do ordinace doktora Erika v mezaninu a požádat ho o malou půjčku. Nemohu si vybírat - není to však až tak nepravděpodobné, protože mne u večeře docela důkladně osahával. Nebyl neomalený, podobné nebo i horší věci se děly kolem stolu. A byla jsem předem varována.

Na chvíli jsem se připojila k esbatu - byla půlnoc, měsíc v úplňku stál nad hlavou a rituální modlitby byly pronášené v latině, řečtině, staré norštině (myslím si to) a ve třech dalších řečech. Jedna žena byla hadí bohyní ze starověké Kréty. Byla autentická? To nevím. Pixel mi seděl na rameni při rituálu, jako by byl uvyklý úloze průvodce čarodějnice.
Když jsem odešla od oltáře, seskočil a běžel jako obvykle přede mnou.
Uslyšela jsem výkřik. "Tam je její kočka! A tam je ona! Zatkněte ji!"
Udělali to.

Jak jsem již řekla, nemám ráda znásilňování. A obzvlášť nemám ráda, když mne drží čtyři chlapi, zatímco tlusté čuně ve vyšívaném rouchu zneužívá mé tělo. Tak jsem ho pokousala a zabývala se jeho předky a osobními návyky.
Pak jsem se skončila v lapáku a byla v něm, dokud se ti šílenci z Výboru pro estetické likvidace nevloupali do vězení a dostali mne ven.
Tomu se říká "dostat se z deště pod okap".
Včera večer výboru předsedal hrabě Dracula, jediný případ stylizování se do role, který jsem viděla - toto odpudivě hezké stvoření nejen že nosilo divadelní plášť, který byl spojován s videoupíry, on se též postaral o to, aby mu dentista udělal nasazovací zuby. Velké, jakoby psí zuby, mu přesahovaly přes dolní ret. Alespoň jsem si myslela, že jsou to umělé zuby, nemohla jsem uvěřit, že někdo z lidí nebo kvazi lidí by mohl mít takové zuby.
Připojila jsem se k okruhu ostatních a sedla si na jedinou zbývající židli. "Dobrý večer, přátelé. A dobrý večer vám, hrabě. Kde se dnes večer nachází Starý muž z hor?"
"To není otázka, která by se měla pokládat."
"Tak mi promiňte, prosím! Ale prosím pěkně, proč ne?"
"Přenecháme vám to jako cvičení v dedukcích. Ale už nepokládejte takové otázky. A už nechoďte pozdě. Dnes jste předmětem našich diskusí vy, Lady MacBeth -"
"Pokud vám to nevadí, tak jsem Maureen Johnsonová."
"Vadí mi to. To je další případ vaší neochoty dodržovat pravidla potřebná pro bezpečnost Mrtvých lidí. Včera vás pozorovali, jak jste mluvila s personálem hotelu, byla to pokojská. O čem jste s ní mluvila?"
Vstala jsem. "Hrabě Draculo."

"Ano, Lady Macbeth?"
"Můžete jít k čertu a já půjdu do postele."
"Sedněte si!"
Neudělala jsem to. Ale všichni kolem mne popadli a posadili. Nemyslím, že třem by se to povedlo, všichni byli nemocní, na smrt nemocní. Ale sedm jich bylo na mne moc - a já jsem na ně nechtěla být surová, když jsem se jim bránila.
Předseda pokračoval: "Mylady MacBeth, už jste s námi přes dva týdny. V té době jste odmítla každé poslání, které jsme vám nabídli. Jste nám zavázána za svou záchranu -"
"Nesmysl! Zavázán mi je výbor! Nikdy bych se nedostala do situace, ve které bych potřebovala zachránit, kdybyste mě neunesli a nestrčili do postele s mrtvolou, s někým, koho jste zabili vy, se soudcem Hargravesem. Nemluvte se mnou o tom, co dlužím výboru! Vrátili jste mi něco z mých šatů - ale kde je má kabelka? Proč jste mne nadrogovali? Jak se opovažujete unést nevinného návštěvníka, abyste zamaskovali jednu z vašich vražd? Kdo naplánoval tuto akci? Chci si s ním promluvit."
"Lady MacBeth."
"Ano?"
"Buďte zticha. Přidělíme vám jednu akci. Je naplánovaná a vy ji provedete dnes večer. Zákazníkem je generálmajor ve výslužbě, Lew Rawson. Velel poslednímu provokačnímu incidentu v -"
"Hrabě Draculo!"
"Ano?"
"Jděte se pověsit za paty!"
"Už mne nepřerušujte. Operace je detailně naplánovaná. Jack Rozparovač a Lukrécia Borgia půjdou s vámi a budou vás řídit. Můžete ho zabít v posteli, nebo když to odmítnete, budete zabita stejně jako on a oba budete naaranžováni do pozic potvrzujících pověsti, které ve vztahu k němu kolují."
Pozornost všech byla soustředěna na hádku mezi novým předsedou a mnou, biřicové se vyhrnuli z balkónu dříve, než je někdo spozoroval. Hlas, který jsem znala, zvolal: "Dávej pozor, Maureen!" a já se vrhla k zemi, abych se kryla.
Pláště a kukly byly ku-klux-klanovskou náhražkou za úbor biřiců, ale hlas patřil Dagmar. Když jsem otočila hlavu za jejím hlasem, zahlédla jsem u ní Pixela.
Vojenské jednotky Časového sboru mají paralytické zbraně, které používají, když se musí zabíjet selektivně. Pokryli jimi celou místnost, okraj jednoho výstřelu mne zasáhl. Neomdlela jsem úplně, ale nenamítala jsem, když mne velký pořízek (jeden z mých manželů!) shrábl do náruče. Pak jsme byli na balkóně a nastupovali do malého bojového vozidla, které se vznášelo nad zábradlím.
Slyšela jsem zavírat dveře, cítila jsem to v uších. "Hotovo?"
"Hotovo!"
"Má někdo Pixela?"
"Mám ho já! Jedeme!" (Byl to Hildin hlas) A pak jsme byli doma v Zapadáku na parkovacím trávníku před sídlem rodiny Longových.
Hlas, který jsem dobře znala, říkal: "Zabezpečte všechny systémy," pilot se otočil v sedadle a podíval se na mne. "Mámo," řekl truchlivě, "ty jsi mi přinesla opravdu mnoho žalu."
"Je mi to líto, Woodrowe."
"Proč jsi mi to neřekla? Byl bych ti pomohl."
"Ty bys však měl -"
Hilda nás přerušila. "Přestaň s tím, Lazare. Máma Maureen je unavená a asi hladová. Mámo, Tamara má oběd připravený. Za dvě hodiny - ve čtrnáct nula nula místního času - bude operační instruktáž, zúčastní se jí všichni. Jubal povede instruktáž a -"
"'Operační instruktáž'? Jaká operace?"
"Tvá operace, mámo," odpověděl mi Woodrow. "Pojedeme najít dědečka. Buď ho zachráníme nebo ho uložíme do gumového pytle. Tentokrát to však uděláme správně. Je to významná operace Časového sboru, zdroje na operaci jsou k dispozici podle potřeby. Mámo, proč jsi mi to neřekla?"
Hilda řekla: "Buď zticha, Woodie. A zůstaň zticha. Mámu Maureen máme zpět a to je všechno, na čem záleží. Nemám pravdu, Pixeli?"

"Mrrraaaaš!"
"Tak pojďme obědvat."

27.

Bod zvratu v Coventry

* * * *

Moc jsem toho nesnědla.
Večírek byl na mou počest a velmi se mi líbil. Potřebovala jsem však dvoje ústa, jedny na jídlo a druhá pro více než padesát lidí, kteří mne chtěli líbat - a které jsem chtěla líbat já. Neměla jsem velký hlad. Dokonce i když jsem byla vězněm v katedrále, bylo jídlo přiměřené, a když jsem byla jiný druh vězně u Výboru pro estetické likvidace, dávali mi jíst docela dobře s omezeními hotelové kuchyně.
Hladověla jsem však po lásce, po laskavých a láskyplných lidech.
Řekla jsem, že večírek byl na mou počest? Ano, je to pravda, ale každý večírek, kterého se zúčastní Pixel, je vlastně především na jeho počest. Je si tím jistý a chová se podle toho. Křížem krážem se procházel mezi pohovkami a dovoloval, aby ho krmili z ruky, otíral se o přátele a poddané.
Dagmar přišla ke mně, požádala Laz, aby udělala místo, vmáčkla se vedle mne - obejmula mne a políbila. Zjistila jsem, že mi tečou slzy. "Dagmaro, nemohu ti popsat své pocity, když jsem uslyšela tvůj hlas. Zůstaneš tady? Bude se ti tady líbit."
Zazubila se na mne a držela mne kolem krku. "To si myslíš, že se mi chce zpět do Kansas City? Ve srovnání s KáCé je Zapadák nebem."
"Bože! Půjdu ti za kmotru." Objímala jsem ji jednou rukou a to mne donutilo k poznámce: "Přibrala jsi pár kil a sluší ti to. A to nádherné opálení! Nebo ho máš ze spreje?"

"No, přišla jsem k němu tím nejlepším způsobem, ležela jsem na slunci a postupně zvyšovala dávky. Maureen, neumíš si představit, co je to za báječný pocit pro někoho, kdo by riskoval veřejné bičování, kdyby se opaloval ve svém rodném městě."
Laz řekla: "Mámo, přála bych si, abych se mohla opalovat jako Dagmar a neměla ty přerostlé pihy."
"To máš po mně, Lapise Lazuli. Vždy pihovatím. To je cena, kterou platíme za rusé vlasy."
"To vím, ale Dagmar se může opalovat celé měsíce každý den a nikdy nedostane ani pihu. Podívej se na ni."
Posadila jsem se zpříma. "Co jsi to řekla?"
"Řekla jsem, že nepihovatí. Všichni naši muži se po ní otáčejí." Laz polechtala Dagmar po žebrech. "Je to tak, Dagmaro?"
"Není!"
"Ty jsi řekla 'celé měsíce' - Dagmaro, já tě viděla naposled před dvěma týdny, tedy před necelými třemi týdny. Jak dlouho jsi tady?"
"Já? Ehm... něco přes dva roky. Říkají, že ten tvůj případ byl obtížný."

Po tom, co jsem v Časovém sboru byla dvacet let mého osobního času a sedm let času Zapadáku, bych neměla být překvapena. Časový paradox není pro mne novinkou, vedu si přesné záznamy, abych se v tom vyznala. Je tam osobní čas Maureen proti časům, časovým liniím a datum pro každé z míst, kde jsem byla průzkumnicí. Tentokrát jsem byla předmětem operace já (byla to operace MMZ = máma Maureen zmizela), byla jsem pryč pět a půl týdne (mého osobního času)... ale trvalo to přes dva roky, aby mne našli a zachránili.
Laz přivolala Hildu, aby mne dala do pořádku. Vmáčkla se mezi Lorelei Lee a mne na mé druhé straně. Pohovka začínala být těsná. Hilda však nezabírá mnoho místa. Řekla: "Mámo Maureen, řekla jsi Tamaře, že si bereš den volna. Přirozeně věděla, že nemluvíš pravdu, ale ona nikdy neodhaluje naše nevinné lži. Myslela si, že si odskočíš na Secundus za trochou soukromé zábavy a možná za nějakými nákupy."
"Hildo Mae, měla jsem v úmyslu vrátit se druhý den bez ohledu na to, kolik času bych strávila hledáním. Plánovala jsem si pár týdnů v Britském muzeu v roce 1952 na časové linii dvě, abych získala co největší množství podrobností o bitvě o Británii v letech 1940 a 1941. Nechala jsem si za tím účelem implantovat nový rekordér. Neodvážila bych se jít do Anglie v době války bez důkladné přípravy, Anglie byla válečným územím - lehce by mne mohli zastřelit jako špiónku. Prozkoumala bych, co jsem potřebovala a byla bych zpátky další den a přišla bych k večeři... pokud by se ten čas překrucující bus nerozbil."
"On se nerozbil."
"Aha? Myslím tím 'promiň, nerozumím'."
"Byla to sabotáž, Mo'. Byli to revizionisté. Stejní paskudníci, kterým se málem povedlo zabít Richarda, Gwen, Hazel a Pixela na časové linii tři. Nevíme, proč tě chtěli zastavit nebo proč si vybrali na tvé odstranění takovou metodu. Žádná strana nebrala zajatce a my jsme jich příliš mnoho a příliš rychle zabili. Tím 'my' nemyslím sebe, každý ví, že jsem typ pro operační místnosti štábů. Myslím tím staré profíky, Richarda, Gwen, Gretchen a přepadovou jednotku z časové linie pět pod vedením lensmana Teda Smitha. Okruh mne však pověřil velením nad operaci MMZ a podařilo se mi vyhrabat informace, které nás dovedly až k revizionistům. Většinu z nich jsem získala od řidiče toho časobusu. Maureen, udělala jsem velkou chybu, že jsem zaměstnala toho odporného červa. Můj špatný úsudek tě téměř stál život. Lituju toho."
"Čeho lituješ? Hildo Mae, zlatíčko moje, kdybys mne před léty nezachránila v Albuquerque, byla bych mrtvá, mrtvá a ještě jednou mrtvá! Na to nikdy nezapomeň, protože já to taky nikdy nezapomenu."
"Ušetři mne svých díků, Mo'. Měla jsem z toho v obou případech potěšení. Vypůjčila jsem si od Patty Paiwonské několik hadů a pověsila toho chcípáka hlavou dolů nad jámou plnou hadů, když jsem ho vyslýchala. To mu zlepšilo paměť a dostalo nás na správnou časovou linii, na správné místo a do správného času - Kansas City, dvacátého šestého června gregoriánského roku 2184 v doposud neprozkoumané variantě časové linie dvě, ve které nikdy nedošlo k druhé americké revoluci. Nyní se jmenuje časová linie jedenáct a je to tak ošklivé místo, že Okruh ho zařadil do souboru 'Někdy' za účelem jeho vyčištění nebo vypálení, když se k tomu dostaneme."

Hilda se sklonila, přivolala prstem Pixela a mluvila na něj kočičí řečí. Přišel okamžitě, usadil se jí v klíně a hlasitě předl. "Poslali jsme agenty do té verze Kansas City, ztratila ses jim ve stejný den, jak jsi přijela. Nebo ve stejnou noc. Stopovali tě od grandhotelu Augustus do nějakého soukromého domu, odtud do starostova paláce a pak tě sledovali pod širým nebem na karnevalu. A pak tě ztratili. Potvrdili jsme si však, že je s tebou Pixel, i když byl každý den i tady. Nebo téměř každý -"
"Jak to dělá?"
"Jak může mít Rozmařilá podvodnice na levoboku dvě koupelny bez toho, aby se nakláněla? Maureen, pokud budeš trvat na tom, že budeš věřit světu logickému, nikdy neuvěříš světu jako mýtu. Pixel neví nic o einsteinovském prostoročasu nebo rychlosti světla jako nejvyšší hranici nebo o velikém třesku nebo o mnoha dalších představách vymyšlených teoretiky, takže pro něj neexistují. Pixel věděl, že jsi byla uvnitř malého světa, který pro něj neexistuje. On totiž anglicky příliš nemluví. Tedy pokud je v Zapadáku. Tak jsme ho vzali někam, kde může mluvit anglicky -"
"Cože?"
"Přirozeně do Země Oz. Pixel neví, co je katedrála, ale byl ji schopen popsat docela dobře, když se nám povedlo ho donutit, aby přestal myslet na všechna ta nádherná nová místa, která bude možno prozkoumat. Bojácný lev nám pomohl při jeho výslechu a poprvé v životě to na Pixela udělalo dojem - myslím si, že chce, aby z něj vyrostl lev. Tak jsme spěchali nazpět a poslali komando, aby tě dostalo ze soukromého vězení Nejvyššího biskupa. A ty jsi tam už nebyla."
Dagmar se přidala. "Ale byla jsem tam já a Pixel je dovedl přímo ke mně - hledal tebe. Byla jsem ve stejné cele, kde jsi předtím byla ty - biřicové si přišli pro mě ihned, jak jsi utekla."
"Ano," souhlasila Hilda. "Dagmar se s tebou spřátelila a to nebylo bezpečné, obzvlášť po tom, co zemřel nejvyšší biskup."
"Dagmar, je mi to tak líto!"
"Co by ti mělo být líto? Konec dobrý, všechno dobré, kdybych měla použít rčení. Podívejte se na mě, zlatíčka. Líbí se mi to tady. Tak se vrátili do Země Oz, tentokrát mne vzali sebou, a když jsem si pak poslechla Pixela, byla jsem schopna Hildě říct, že tě drží v grandhotelu Augustus -"
"Hele, tam jsem začala!"
"A tam jsi taky skončila, ale v apartmá, které není v telefonním seznamu hotelu a dá se do něj dostat pouze soukromým výtahem ze spodního suterénu. Tak jsme se dostali dovnitř divadelním způsobem a přichytili výbor se spuštěnýma kalhotama."
Lazarus se k nám připojil. Seděl teď na trávníku u mých nohou a nezapojoval se do hovoru - a já jsem přemýšlela nad tím, jak dlouho se vydrží chovat jako anděl. Teď mi řekl: "Mami, ty ani nevíš jakou pravdu říkáš. Pamatuješ si na to, když jsme se stěhovali? Byl jsem na střední škole."
"Ano, jistě, že se pamatuju. Do naší staré farmářské usedlosti na jižním okraji města."
"Ano. Po druhé světové válce jsi ji prodala a pak ji zbourali."
(Pamatovala jsem se velmi dobře!) "Ano, zbourali ji, aby postavili Harrimanův Hilton."
"Dobře. A hotel Augustus je Harrimanův Hilton. Jistě, po více než dvou stoletích z něj moc nezůstalo, ale jistá podobnost tu je. Prohledali jsme ho a tak jsme narazili na toto apartmá pro významné hosty, které nebylo známo veřejnosti." Otřel se tváří o mé koleno. "Myslím, že by to bylo všechno. Hildo?"
"Taky si to myslím."
"Moment!" Zaprotestovala jsem. "Co se stalo s tím dítětem? A s mužem s" krvavým pahýlem? Jak mu to při nehodě utrhlo rameno."
"Ale, Maureen," pronesla Hilda jemně, "říkám ti to už potřetí: Nebyla to nehoda. To dítě byla pouhá rekvizita, realistická animace, jejíž účelem bylo zaměstnat ti ruce a odvrátit tvou pozornost. 'Zraněný' muž byl také součástí hrůzu nahánějícího podvodu, když ti píchali injekci - dávná amputace s maskérskou úpravou, nebylo to čerstvé zmrzačení. Když ten řidič visel nad jámou s hady, stal se naprosto ukecaným a řekl mi mnoho podrobností, většina z nich byla nechutná."
"Ráda bych si popovídala s tím řidičem!"
"Obávám se, že to nepůjde. Maureen, nepodporuji zaměstnance při tom, aby mne zrazovali. Ty jsi duše jemná, já nejsem."

"Tým chirurgů se bude" - byli jsme shromážděni v přednáškovém sálu auly Iry Johnsona v Zapadákovském technologickém institutu a Jubal začal svou instruktáž - "maximálně shodovat ve svém profesionálním zaměření. Předběžně to jsou:
MUDr. Maureen s Lapis Lazuli jako její předoperační ošetřovatelkou,
MUDr. Galahad s Lorelei Lee,
MUDr. Ištar s Tamarou,
MUDr. Harshaw - to jsem já - s Gillian,
MUDr. Lafe Hubert, alias Lazarus s Hildou a
MUDr. Ira Johnson s Dagmar Dobbsovou.
Dagmaro, shoda tvé kvalifikace s Johnsonem na Tellu Primu není veliká. Jsi příliš kvalifikovaná, alespoň o jeden a půl století, plus všechno, co ses naučila tady. Je to však to nejlepší, co můžeme udělat. Doktor Johnson nebude vědět, že jsme tě k němu přidělili. My však víme z průzkumu knihovny a z vyhodnocení velkého množství ústních svědectví - byly to rozhovory uskutečňované našimi agenty v Coventry a okolí v letech 1947 až 1950, při kterých zaznamenávali zkušenosti osob sloužících v týmech první pomoci civilní obrany v té válce - že k sestavování dvojice chirurga a sestry mohlo dojít na poslední chvíli podle toho, co se kde sehnalo, a jeden z páru nemusel mít plnou kvalifikaci. Bylo to v bojových podmínkách, Dagmaro. Když tam budeš první, když se rozeznějí sirény - a ty tam budeš - MUDr. Johnson tě jednoduše akceptuje."
"Pokusím se."
"Povede se ti to. Všichni z nás, kteří jsou přiděleni k první pomoci, budou mít chirurgické pláště a plynové masky, takže nebudou vypadat podivně v roce 1941 v Anglii uprostřed války. Budete používat chirurgické nástroje a jiné vybavení, které nebude nápadně upozorňovat na anachronismus... i když na anachronismu nebude až natolik záležet pod tlakem těžkého leteckého náletu."
Jubal si prohlédl halu. "Každý z nás je v této akci dobrovolně. Musím neustále zdůrazňovat, že to, do čeho jdeme, je skutečná válka. Pokud vás v Anglii roku 1941 zabijí, historie se změní - a vy budete mrtví. Ty tak zvané 'železné bomby' používané nacistickou luftwaffe vás zabijí stejně dokonale jako nějaká exotická zbraň z pozdějších století. Z těchto důvodů jsou všichni z nás dobrovolníci a každý může jít od toho až do hodiny H. Všechny slečny od majorky Gretchen jsou dobrovolnice... a všichni taky máte nejvyšší rizikový příplatek." Jubal se odmlčel, odkašlal si a pak pokračoval.
"Je však jeden dobrovolník, kterého nepotřebujeme, nechceme a kterého důrazně žádáme, aby zůstal doma."
Jubal se rozhlédl kolem sebe. "Dámy a pánové, co k čertu budeme dělat s Pixelem? Když začnou padat bomby a zranění se začnou hromadit v tom polním lazaretu, to poslední, co bychom potřebovali, je kočka, kterou nelze zavřít nebo ji někam nevpustit. Plukovníku Campbelle, je to vaše kočka."
Můj vnuk Richard Ames Campbell odpověděl: "Díváte se na to z nesprávné strany, pane doktore, já Pixela nevlastním. Pokud tady nějaké vlastnictví je, tak je v nějakém jiném směru. Souhlasím s vámi, že si nemůžeme dovolit, aby se nám v boji pletl pod nohama. Já ho tam však nechci kvůli němu samému. Je příliš nezkušený, aby poznal, že bomby ho mohou zabít. Když byl ještě kotětem, tak se zapletl do jiného boje... a málem ho to zabilo. Nechtěl bych, aby se to ještě někdy stalo. Nikdy jsem však nepřišel na to, jak ho zavřít."
"Počkej, Richarde," Gwen Hazel se postavila. "Jubale, mohla bych něco navrhnout?"
"Hazel, organizační schéma říká, že ve všech fázích velíš této akci. Myslím, že tě to opravňuje k návrhu. Tedy alespoň k jednomu návrhu."
"Jubale, přestaň s tím. Existuje třetí člen naší rodiny, který má na Pixela větší vliv než Richard nebo já. Je to má dcera Wyoming."
"Hlásí se taky dobrovolně?"
"Přihlásí se."
"A když tomu tak bude, dokáže kontrolovat Pixela každou vteřinu z těch zhruba čtyř hodin? Z technických důvodů, které se týkají zvládnutí časoprostorové brány, budeme potřebovat asi tolik zapadákovského času. Tak mi to alespoň tvrdí doktor Burroughs."
Přerušila jsem je. "Mohla bych něco říct?"

"Hazel, vzdáváš se slova?"
"Nebuď hloupý, Jubale, samozřejmě že ano."
"Jistě bychom měli využít Wyoh, to dítě je absolutně spolehlivé. Ale nenechávejte ji, aby se na Pixela pověsila tady, stačí maličkost a bude pryč. Vemte je oba do Země Oz, ať tam jsou s Glindou. Možná raději s Betsy, ale s Glindinými kouzly, která zajistí, aby Pixel neprocházel žádnými zdmi."
"Hazel, co ty na to?" zeptal se doktor Harshaw.
"Oběma se to bude moc líbit."
"Tak je rozhodnuto. A teď zpět k útoku. Prosím o promítnutí obrazu." Za jeho zády a kolem něj vyrostl enormní pohyblivý obraz. "Tento hologram není skutečné Coventry, ale naše potěmkinovské cvičiště vybudované asi osmdesát kilometrů na jih. Teeno, poděkuj se za potlesk."
Hlas řídícího počítače vycházel přímo ze vzduchu: "Díky, papá Jubale, ale to je práce 'Šivy' - Mycrofta Holmese a mne propojených v synergické paralele a Minerva mává taktovkou. No a když vás teď mám všechny pohromadě, připomínám vám, že jste všichni pozváni na naši svatbu, Minnie a já si bereme Mika ihned po skončení operace Bod zvratu v Coventry. Tak začněte raději ihned myslet na svatební dary."
"Teeno, jsi přízemně materialistická, ale žádné z vašich kompozitních těl nebude tak časně hotovo."
"Dostali jsme tě! Iš schválila přesun našich těl do Země Nebeských slastí, takže nás lze odzátkovat a oživit v den, který si vybereme. Raději si prostuduj zákony časových paradoxů, Jubale."
Doktor Harshaw si povzdechl. "Uznávám. Těším se na líbání nevěst. No a mohli bychom už teď pokračovat s akcí?"
"Klídek, tatíku. Víš, nebo bys měl vědět, že při časové akci je vždy dost času."
"To je pravda, ale my všichni jsme trochu nedočkaví. Přátelé, Teena - nebo Šiva - postavili naše cvičiště podle fotografií, stereogramů, hologramů a filmů udělaných v Coventry prvního dubna 1941. Poznáte, že rok 1941 je tak daleko v minulosti, že všechny časové linie, ve kterých patrolují hlídky Okruhu Ouroboros, jsou v něm jednou časovou linií. Zkrátka, něco, co uděláme v Coventry v roce 1941 ovlivní všechny civilizované časové linie - 'civilizované' z našeho místního hlediska, Okruh samozřejmě není nepředpojatý.
Přípravný průzkum pro tuto akci objevil divnou skutečnost. Lazare, začneš?"
Můj syn se postavil. "Historie světové války dvě v letech 1939-1945, pokud si ji pamatuju, ukazuje příznivější výsledek v Anglii a v Evropě, než ten, který jsme objevili při průzkumu v terénu. Například, můj nejstarší bratr Brian Smith junior byl raněn při vyloďování v Marseilles, pak byl poslán do Anglie do Salisbury do amerického výcvikového tábora. Je to tak, mámo?"
"Ano, jistě, Woodrowe."
"Dějiny, které jsme zkoumali, ukazují, že se to nemohlo stát. Luftwaffe vyhrála bitvu o Británii a nikdy nebylo žádné vylodění v Marseilles, stejně jako neexistoval americký výcvikový tábor v Anglii. Namísto toho bylo Německo rozbito ze vzduchu atomovými bombami dopravenými americkými bombardovacími letouny B-29 ze severní Afriky. Přátelé a rodino, já jsem v té válce byl. V té válce, na kterou si pamatuji, nebyly na Evropu svrženy žádné atomové bomby."
"Díky, Lazare. Byl jsem v té válce taky a byl jsem v severní Africe. Pokud si pamatuji, neoperovaly tam B-29 a žádné atomové bomby nebyly použity na bojištích Evropy - takže mne tento průzkum nepříjemně překvapil, stejně jako Lazara. Tato špatná zpráva změnila operaci Hlava Johnson - která měla za cíl najít a zachránit doktora Iru Johnsona, hlavu rodiny Johnsonových - na operaci Bod zvratu Coventry... která zahrnuje operaci Hlava Johnson jako jednu fázi, ale má daleko širší účel, změnit výsledky války v průběhu tohoto jediného leteckého náletu. Nálet z osmého dubna 1941 byl vybrán nejen proto, že víme, že v něm doktor Johnson byl jako chirurg Amerického lékařského sboru v jednotce civilní obrany, ale proto, že čtyři vlny bombardérů - obrovských Heinkelů - které té noci bombardovaly Coventry, byly největším počtem nacistických bombardérů použitých při leteckém útoku.
Matematikové Okruhu ve spolupráci se Šivou souhlasí, že toto je bod zvratu, kdy hrstka lidí může změnit průběh dějin. Úkolem majorky Gretchen a jejích děvčat bude zničit co největší část této letecké flotily - přiblížit se, jak to jen půjde, ke stoprocentnímu výsledku, který nám dovoluje vyspělejší technická úroveň. S touto jedinou pomocí může Královské letectvo vyhrát a nakonec i vyhraje bitvu o Británii. Bez této pomoci to může být - nebo byl - příliš velký nálet, aby ho spitfiry zvládly. A téměř neviditelný

doplňkový účel operace Bod zvratu v Coventry, tak asi ve třetí rovině, je zachránit životy pilotů spitfirů, aby mohli bojovat další den."
Toto je druh šťouchnutí, na který se Okruh Ouroboros specializuje: Je to malá pomoc, která způsobí nakonec významnou změnu - členové Okruhu jsou u tohoto šťouchu optimističtí.
"Podívejte se teď na obraz za mnou. Díváme se z toho místa Františkánské louky, kde stála stanice první pomoci, ve které tu noc sloužil doktor Johnson. Ty tři věže je všechno, co zůstalo v centru města stát po jednom z předchozích náletů - byly to věže katedrály svatého Michala, Františkánského kostela a kostela Svaté trojice. Ještě více nalevo je nižší věž, kterou není vidět. Tato věž je jedinou původní částí Benediktinského kláštera postaveného Leofricem, hrabětem z Mercie a jeho manželkou Lady Godivou v roce 1043. Pronajali jsme si tu věž od hraběte a brána, která bude dopravovat Gretcheniny lukostřelkyně bude - byla - postavena na ní, stejně jako časová brána, která je přenese do roku 1941. Může vás to pobavit, když uslyšíte, že i když platba byla ve zlatě, přidali jsme věcný dárek, nádherného bílého valacha, kterého Lady Godiva pojmenovala 'Aethelnoth' - a náš dar pro lady je opravdu tím jezdeckým koněm, kterého použila při své proslavené jízdě městem aby pomohla svým měšťanům."
Jubal si odkašlal a zazubil se. "Přes velmi rozšířený požadavek veřejnosti přicházející především od Castora a Polluxe, tato operace nebude spojena s výletem na pozorování jízdy Lady Godivy přes Coventry.
To je pro dnešek všechno, přátelé. Abyste se zúčastnili takové operace, musíte být přesvědčeni o třech věcech: v první řadě o tom, že nacistický režim pod vedením Adolfa Hitlera byl tak odporný, že se mu nesmí dovolit, aby vyhrál. Na druhém místě je to, že je výrazně žádoucí, aby byli nacisté poraženi bez toho, aby se na Evropu musely shodit tucty atomových bomb. Za třetí, že vám to stojí za to riskovat krky, abyste dosáhli cílů operace. Kruh odpovídá ano na tyto otázky, ale vy si je musíte dobře rozvážit. Pokud odpověď není upřímné ano na všechny otázky, tak se prosím nehlaste za dobrovolníky.
Poté, co si to promyslíte, zbytek Gideonovy biblické společnosti se setká k první zkoušce zítra ráno v deset v našem potěmkinovském Coventry. Tranzitní budka, která bude přepravovat do cvičební vesnice, se nachází kousek na sever od této budovy."

V anglickém Coventry v úterý osmého dubna 1941 v osm dvacet dva slunce zapadalo a zářilo rudě ve smogu a v kouři spalovaného uhlí. Dívala jsem se na město a měla jsem přitom divný pocit, tak přesně se maketa Šivy shodovala s tím, co jsem teď viděla. Stála jsem u vchodu do stanice první pomoci civilní obrany, té stanice, ve které podle průzkumu otec pracoval (bude pracovat) dnes večer. Byly to pouze zdi z pytlů s pískem, které byly pokryty celtovinou nabarvenou tak, aby nepropuštěla světlo při zatemnění.
Měla něco jako záchody (fuj!) a předpokoj pro zraněné, tři borovicové stoly, několik policových skříní a chodníčky z prken na hliněné podlaze. Nebyla tam tekoucí voda - pouze nádrž s kohoutkem. Benzínové lampy.
Františkánské louky se rozkládaly kolem mne, neošetřovaný park zjizvený krátery po bombách. Nemohla jsem vidět klášterní věž, kterou jsme si pronajali od Leofrica, manžela Lady Godivy, věděla jsem však, že je ode mne nalevo na sever. Agent pracující v terénu, Hendrik Hudson Schultz, který smlouval s hrabětem, hlásil, že vlasy Lady Godivy byly skutečně překvapivě dlouhé a krásné, ale že nebylo rozumné být od ní po větru, protože se zjevně nekoupala více než dvakrát v životě. Otec Hendrik strávil při přípravě na tento úkol těžkých šestnáct měsíců studiem anglosaštiny jedenáctého století a středověké církevní latiny - a úkol provedl v deseti dnech.
Dnes večer byl otec Hendrik s Gretchen jako její tlumočník. Nepovažovalo se za efektivní žádat od příslušnic vojenského komanda, aby se učily angličtině ještě o století starší než byla Chaucerova, když jejich pracovním jazykem nebyla angličtina, ale galaktičtina a jejich vojenskou odborností bylo střílení, a ne mluvení.
Na severovýchodě jsem mohla vidět tři věže, které daly městu jeho přezdívku: františkánská, svaté Trojice a svatého Michala. Věž svatého Michala a františkánská věž byly vypáleny v dřívějších náletech a značná část středu města byla zničena. Když jsem poprvé slyšela o bombardování Coventry, bylo to před sto lety na mé osobní časové linii, myslela jsem si, že bombardování tohoto historického města bylo

příkladem naprosté ničemnosti nacistů. I když jakékoli zdůrazňování ničemnosti tohoto režimu a zápachu jeho plynových pecí nelze nikdy považovat za přehnané, věděla jsem nyní, že bombardování Coventry nebyla pouze Schrecklichkeit, protože to bylo významné průmyslové město. Bylo pro Anglii asi tak důležité jako Pittsburgh pro Spojené státy.
Coventry nebylo bukolickým městem, které jsem si v duchu vymalovala. Mohla jsem vidět, že pokud budeme mít dnes večer štěstí, zničíme možná nejen značnou část největších bombardérů Luftwaffe, ale zachráníme též životy kvalifikovaných řemeslníků, kteří jsou pro válečná vítězství stejně důležití jako stateční vojáci.
Za sebou jsem slyšela Gwen Hazel jak kontroluje komunikační propojení. "Toulavá krásko, tady je Kůň Lady Godivy. Ohlaš se, Krásko."
Odpověděla jsem: "Kráska Koni, rozumím."
Dnes večer jsme měli unikátní komunikační síť, které jsem se ani nesnažila porozumět. (Jsem inženýrkou přes pleny a kuchyňskou chemičkou - nikdy jsem neviděla elektron.) Byl to systém, který běžel souběžně s ještě úžasnějším dočasným časoprostorovým propojením.
Jako zde - zvenku byla západní část ošetřovny, slepá zeď z pytlů s pískem. Zevnitř byl tento konec oddělen závěsem jako údajné skladiště. Kdybyste však odhrnuli závěs, našli byste dvě časoprostorové brány: Jedna vedla z Coventry roku 1941 do fakultní nemocnice Zapadákovského technologického institutu na Tertiu v gregoriánském roce 4376 a druhá byla nastavená opačně, takže zásoby, vojenský personál a pacienti se mohli pohybovat oběma směry bez dopravních problémů - a na Tertiu byla další sada bran do Země nebeských slastí, takže se nejhorší případy mohly přepravovat k léčbě na jinou časovou osu a pak se vracet do Coventry.
Podobný, ne však identicky uspořádaný, pár bran sloužil Gretcheninu komandu. Ona spolu se svými děvčaty (a s otcem Schultzem) čekali v jedenáctém století ve věži kláštera. Brána, která je dopraví do dvacátého století, nebude aktivována dokud Gwen Hazel neoznámí Gretchen, že se rozezněly sirény.
Gwen Hazel mohla hovořit s dvacátým století, čtyřicátým čtvrtým století a jedenáctým století, s každým zvlášť nebo dohromady při použití mikrofonu implantovaného do hrdla, jazykových přepínačů a tělové antény bez ohledu na to, zda byla na konci bran v ošetřovně, který se nacházel na Tellu Primu nebo na konci, který byl na Tellu Tertiu.
Kromě tohoto propojení byla ve styku se Zebem a Dolly Carterovými na Rozmařilé podvodnici, která se vznášela deset tisíc metrů nad průlivem La Manche - příliš vysoko pro bombardéry, příliš vysoko pro messerschmitty a fokkery, příliš vysoko pro protiletadlové kanóny té doby. Podvodnice souhlasila s tím, že tam bude, ale bude si moci sama vybrat výšku. (Podvodnice je pacifistkou, která má podle vlastního mínění politováníhodné množství bojových zkušeností.) Podvodnice si byla jistá, že v této výšce může pozorovat, jak heinkely vzlétají a formují se dlouho předtím, než je uvidí britské pobřežní radary.
Jako důsledek nácviku v "Potěmkinově vesnici" týkajícího se každého druhu zranění, které jsme si mohli vymyslet, byly chirurgické týmy reorganizovány, většina z nich zůstávala na zapadácké straně bran. Bude se používat jistý způsob třídění a prvního ošetření pacientů. Beznadějné případy se budou okamžitě posílat do Zapadáku, kde není žádný případ beznadějný, pokud je mozek živý a není příliš poškozený. Lékaři Ištar a Galahad budou vést své obvyklé týmy (tyto se nebudou skládat z dobrovolníků, protože nebudou nikdy v Coventry). "Beznadějné" případy budou dány do pořádku a poslány bránou do Země nebeských slastí na několik dnů nebo týdnů zotavení, pak budou přepraveny do Coventry ještě před svítáním.
(Zítra bude nutno vysvětlovat zázraky, my však už budeme dávno pryč.)
Cas a Pol se přihlásili (prostřednictvím svých manželek, mých dcer Laz a Lor) za nosiče raněných, kteří budou přepravovat nejhorší případy z Coventry na vznášedlová nemocniční lůžka v Zapadáku.
Bylo rozhodnuto, že příliš mnoho chirurgických týmů a příliš mnoho zařízení, které by se objevilo odnikud ihned po rozeznění sirén, by zbytečně vzbuzovalo otcovu pozornost a on by mohl začít větřit něco nekalého. Když se však dovnitř začnou hrnout ranění, bude příliš zaměstnán, aby si toho všiml, nebo se o to staral.
Jubal a Gillian tvořili rezervní tým, který projde bránou pouze v případě potřeby. Dagmar jí projde ihned, jak Deety v Rozmařilé podvodnici ohlásí, že bombardéry jsou na cestě. Přivítá otce - doktora Johnsona

- jen co strčí hlavu dovnitř. Když zaznějí sirény, Lazarus a já vejdeme dovnitř, budeme už v chirurgických pláštích a v maskách, já budu jeho instrumentářkou. Jsem docela ucházející chirurg, ale jsem skvělou sálovou sestrou - mám v tom mnohem více praxe. Mysleli jsme si, že my tři budeme moci udělat všechno, co bude potřebné a nutné udělat při "odtroubení" leteckého poplachu: Popadnout otce a unést ho - protáhnout ho bránou, posadit ho v Zapadáku a vysvětlit mu to tam všechno... včetně myšlenky, že by mohl mít všechno - omlazení a expertní odborné konzultace v opravdu pokročilé terapii a ještě by se mohl vrátit do Coventry osmého dubna 1941, pokud by na tom trval, pokud by si to přál.
Doufala jsem a očekávala, že v té době už bude otec přesvědčen o donkichotské zbytečnosti návratu do bitvy o Británii, když tato bitva byla vyhrána už před dvěmi tisíci lety.
S pomocí Tamary - považovala jsem ji za svou tajnou zbraň. Propojením několika zázraků jsem se vdala za svého milence z hvězd... čímž jsem se ke svému úžasu a velkému štěstí vdala za svého syna. Nemohlo by mi pár dalších zázraků pomoci vdát se za jediného muže, kterého jsem vždy absolutně a bezvýhradně milovala? Otec se jistě ožení s Tamarou, pokud k tomu bude mít příležitost - každý muž by se s ní oženil - a Tamara se pak postará, jak doufám, aby se otec oženil se mnou.
Když se neožení, bude úplně stačit, a bude to víc než dost, když bude otec opět prostě naživu.

Vrátila jsem se bránou do Zapadáku a slyšela jsem hlas Gwen Hazel: "Kůň Godivy všem postavením. Deety hlásí, že banditi jsou ve vzduchu a formují se. Očekávejte sirény za přibližně osmdesát minut. Potvrďte příjem."
Gwen Hazel stála vedle mne u brány v nemocnici, byla to jak kontrola spojení, tak přenos informace. Mé vlastní komunikační zařízení bylo jednoduché, hrdelní mikrofon jsem neměla implantovaný, pouze skrytý pod obvazem, který jsem nepotřebovala. "Naslouchátko", které naslouchátkem nebylo a anténa byly ukryty v šatech. Odpověděla jsem: "Toulavá kráska slyší Koně."
Uslyšela jsem: "Královský gardista slyší Koně, osmdesát minut, jedna hodina a dvacet minut."
Řekla jsem: "Kráska Koni. Slyšela jsem Gretchenino 'slyším'. Měla jsem to slyšet?"
Gwen Hazel skončila vysílání a promluvila ke mně: "Neměla bys ji slyšet až do doby, kdy se obě přesunete do Coventry v roce 1941. Mo', prosím tě, šla bys do Coventry a udělala druhou zkoušku spojení?"
Udělala jsem to a zjistily jsme, že propojení Gwen Hazel na mne, čtyřiačtyřicáté století s dvacátým století bylo v pořádku, a že teď už jsem nemohla slyšet Gretchen - jak to mělo správně být. Pak jsem se vrátila do Zapadáku, protože jsem ještě neměla chirurgickou roušku a plášť. Při přechodu byl jeden okamžik, když mne něco tahalo za šaty a prasklo mně v uších - statický odraz nestejného tlaku vzduchu, to jsem věděla. Stejně to však bylo strašidelné.

Deety hlásila, že vzlétá stíhací doprovod bombardérů. Německé messerschmitty se vyrovnaly spitfirům nebo byly lepší, musely však operovat na samých hranicích svého doletu - většinu svého paliva spotřebovaly na cestu tam a zpět. Ve vzdušných bojích mohly být pouze pár minut - protože by skončily v průlivu, kdyby si to špatně spočítaly.
Gwen Hazel řekla: "Dagmaro, přesun na určené místo."
"Slyším a provedu." Dagmar prošla bránou s rouškou, čepcem a v plášti - neměla ještě rukavice... i když jenom Bůh ví, k čemu jsou dobré rukavice v těch nehygienických podmínkách, ve kterých budeme. (Budou chránit pravděpodobně nás, a ne pacienty.)

Zavázala jsem Woodrowovi roušku, on ji zavázal mně. Byli jsme připraveni.

Gwen Hazel řekla: "Godivin kůň všem stanovištím, je slyšet sirény. Královský gardisto, aktivuj bránu a posuň čas. Žádám o potvrzení."
"Gardista Koni, potvrzuji a provedu!"
"Kůň Gardistovi, ohlaš příchod. Dobrý lov!" Hazel dodala směrem ke mně: „Mo', teď můžeš projít ty s Lazarem. Mnoho štěstí!"
Následovala jsem Lazara bránou... a zatajil se mi dech. Dagmar oblékala plášť otci. Podíval se na nás,

jak jsme vycházeli zpoza toho závěsu a nevěnoval nám další pozornost. Slyšela jsem, jak říká Dagmar:
"Ještě jsem vás tady neviděl, sestro. Jak se jmenujete?"
"Dagmar Dobbsová, pane doktore. Říkejte mi 'Dag', když vám to bude vyhovovat. Dnes ráno jsem právě přijela z Londýna pane, spolu se zásobami."
"Teď tomu rozumím. Je to poprvé po několika týdnech, co vidím čistý plášť a roušku - má to šmrnc! Máte americký přízvuk, Dag."
"Jsem Američanka, pane doktore - stejně jako vy."
"Vinen ve smyslu obžaloby. Ira Johnson z Kansas City."
"Ach, to je mé rodné město!"
"Zdálo se mi, že slyším ve vaší řečí nějaké vysoké kukuřičné stvoly. Když večer heiniové odletí domů, musíme si vyměnit nejnovější drby o rodném městě."
"Nemám toho mnoho, nebyla jsem doma od té doby, co jsem získala čepec a vlásenku ošetřovatelky."
Dagmar zaměstnávala otce a upoutávala jeho pozornost - a já jí v duchu děkovala. Nechtěla jsem, aby mne zpozoroval dříve, než skončí nálet. Dříve nebude čas na týden vzpomínek na domov.
Nedaleko začaly padat první bomby.

Z náletu jsem neviděla vůbec nic. Před třiadevadesáti lety, nebo ve stejný rok, ale o osm měsíců později, jsem viděla padat bomby na San Francisco. Bylo to v okolnostech, kdy jsem nemohla dělat nic, jen se dívat, tajit dech a čekat. Nelituji toho, že jsem byla příliš zaměstnaná, abych se dívala na bombardování Coventry. Mohla jsem ho však slyšet. Pokud slyšíte zásah, je to příliš daleko, aby to bylo určeno pro vás. Tak mi to alespoň řekli. Neřekla bych, že jsem jim příliš věřila.
Gwen Hazel mi řekla do ucha: "Slyšela jsi Gretchen? Říká že dostaly šedesát devět ze sedmdesáti dvou z první vlny."
Neslyšela jsem Gretchen. Lazarus a já jsme byli zaměstnáni naším prvním pacientem, kterým byl malý chlapec. Byl ošklivě popálen a měl rozdrcené levé rameno. Lazarus se připravoval na amputaci. Polykala jsem slzy a pomáhala mu.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

28.

Věčná přítomnost

* * * *

Nebudu zraňovat vaše nebo moje pocity tím, že budu popisovat podrobnosti této noci trvající tisíc let. Všechno plné utrpení, co jste kdy viděli na pohotovostním příjmu velkoměstské nemocnice, jsme viděli a na tom jsme pracovali v tu noc. Komplikované zlomeniny, končetiny rozdrcené na nepoužitelné kousíčky, popáleniny - strašné popáleniny. Pokud popáleniny nebyly příliš zlé, tak jsme je pomazali gelem, který tady nebude ještě několik století vidět, pokryli jsme postižené oblasti obvazy a nechali jsme je vynést nosítkáři civilní obrany před ošetřovnu. Nejhorší případy nosili Cas a Pol jiným směrem - za ten závěs a přes Burroughs-Carter-Libbyho bránu do nemocnice Iry Johnsona v Zapadáku a popáleniny se pak přesouvaly do Nemocnice Jane Culverové-Burroughsové v Zemi nebeských slastí, kde stráví dny a týdny léčením, aby se pak vrátily do, Coventry po skončení leteckého poplachu ve stejnou noc.
Všichni z našich raněných byli civilisté, většinou ženy, děti a starci. Jedinou vojenskou jednotkou (pokud vím) kolem Coventry nebo uvnitř města, byla domobrana obsluhující proti letadlové kanóny a ta měla vlastní ošetřovnu. Předpokládám, že v Londýně by obdobná stanice první pomoci jako naše byla umístěna v metru. Coventry nemělo žádnou podzemní dráhu, tato ošetřovna byla pouze z pytlů s pískem a byla na otevřeném prostoru, to však bylo možná bezpečnější, než kdyby byla v nějaké budově - ta by s ní mohla shořet. Nekritizuju nic. Všechno kolem jejich civilní obrany mělo improvizovaný charakter, byli to lidé přitlačení ke zdi, kteří statečně bojovali se vším co měli po ruce.
V naší ošetřovně jsme měli tři stoly, ze slušnosti nazývané operačními stoly. Ve skutečnosti to však byly obyčejné dřevěné stoly, z nichž se barva seškrabovala mezi nálety. Otec používal stůl nejblíž u východu, Woodrow používal ten, který byl nejblíže u závěsu. U prostředního stolu byl postarší Angličan, který zřejmě sloužil v této stanici: pan Pratt, veterinář, kterému asistovala jeho žena "Harry", což byla zdrobnělina Harriet. Paní Prattová měla nelaskavé poznámky k Němcům v přestávkách, více se však zajímala o mluvení o filmech. Setkala jsem se někdy s Clarkem Gablem nebo Gary Cooperem? Nebo Ronaldem Colmanem? Když zjistila, že neznám nikoho, kdo by byl významný, přestala se mne vyptávat. Souhlasila však se svým manželem, že to od nás Yankeeů bylo charakterní, že jsme sem přijeli a pomáhali... kdy se však Spojené státy zapojí do války?
Řekla jsem, že nevím. Otec pronesl. "Neobtěžujte sestru, paní Prattová, Připojíme se s malým zpožděním, stejně jak to udělal váš pan Chamberlain. Zatím buďte zdvořilá k těm z nás, kteří jsou tady a pomáhají."
"Nechtěla jsem nikoho urazit, pane Johnsone."
"A nikdo se neurazil, paní Prattová. Svorku!"
(Paní Prattová byla nejlepší instrumentářka, kterou jsem kdy viděla. Měla vždy připravené to, co její manžel potřeboval, bez toho, aby ji o to musel žádat - myslím si, že to byl důsledek dlouhé společné praxe. Přinesla nástroje, které používal. Předpokládám, že to byly jeho nástroje z veterinární praxe. To by mohlo některým lidem vadit, z mého hlediska to však mělo smysl.)
Paní Prattová byla u stolu, o kterém jsme předpokládali, že ho budou používat Jubal a Jill. (Náš průzkum jemných detailů nebyl až tak perfektní, protože se zakládal na vyptávání se lidí po skončení války.) Tak Jubal odešel do předpokoje, kde čekali ranění a dělal třídění a první ošetření pacientů a označoval

případy, které měli Cas a Pol odnést do Zapadáku - ty případy, které by zemřely bez ošetření jako beznadějné. Jill pomáhala Dagmar a mně především anestézii, kterou jsme měli.
Anestézie byla předmětem mnoha diskusí při našem výcviku v potěmkinovské vesnici. Bude už dosti zlé, když se objevíme ve dvacátém století s anachronickými chirurgickými nástroji... ale anestetické zařízení a postupy Zapadáku? To je nemožné!
Galahad se rozhodl pro tlakové injektory dodávající přesná množství "neomorfinu" (toto jméno bylo stejně dobré jako jakékoli jiné - lék nebyl k dostání ve dvacátém století). Jill se pohybovala po ošetřovně a v předsálí, dávala injekce raněným, a tím uvolňovala ruce mně a Dagmar k asistenci chirurgům. Jednou se pokusila pomoci paní Prattové, ale ta ji mávnutím ruky odmítla - paní Prattová používala něco, co jsem neviděla asi tak od roku 1910, byl to trychtýř na nos s kapkami chloroformu.
Práce byla nekonečná. Mezi pacienty jsem otírala stůl, až osuška, kterou jsem používala, byla plná krve natolik, že dělala více škody než užitku.

Gretchen oznamovala nevyrovnané zásahy ve druhé vlně - zaútočilo šedesát bombardérů a čtyřicet sedm jich bylo sestřeleno. Třináct bombardérů shodilo alespoň jeden kousek předtím, než byly zasaženy. Gretchenina děvčata používala částicové paprsky a zařízení pro vidění ve tmě. Obvyklým způsobem bylo nechat vybouchnout palivové nádrže. Někdy bomby vybouchly ve stejnou dobu, někdy až při dopadu na zem, někdy nevybuchly ani tam a stávaly se následující den riskantním problémem pro pyrotechniky.
My jsme však nic z toho neviděli. Někdy jsme slyšeli nedaleko dopadnout bombu a někdo poznamenal: "Blízko," a někdo odpověděl, "příliš blízko" a pokračovali jsme v práci.
Sestřelené letadlo způsobí jiný výbuch než bomba... a stíhačka jiný než bombardér. Pan Pratt řekl, že dokáže rozeznat dopad spitfiru od dopadu messerschmittu. Pravděpodobně to dokázal, já jsem nemohla.
Třetí vlna, jak hlásila Gretchen, se rozdělila do dvou formací a nalétávala od jihozápadu a od jihovýchodu. Její děvčata však už nyní měla praxi v používání v podstatě pěšácké? zbraně proti cílům, na které nebyla zvyklá. Přitom si musela být jistá, že mají na mušce bombardéry, a ne spitfiry. Gretchen to popisovala jako "skeetový výstřel". Řekla jsem si, že se jí zeptám, co to znamená, nikdy jsem to však neudělala.

Mezi jednotlivými vlnami byla období klidu, pro nás to však klid neznamenalo. Jak noc postupovala, zůstávali jsme stále více pozadu. Přinášeli nám oběti rychleji, než jsme je byli schopni ošetřit. Jubal byl stále liberálnější s označováním a přesouval neustále větší počet méně vážně zraněných k Ištar a jejím týmům. To dělalo naší pomoc ještě více zřejmou, jistě to však zachraňovalo víc životů.
V průběhu čtvrté vlny bombardování, někdy nad ránem jsem slyšela, jak Gretchen říká: "Gardista Koni, máme mimořádnou událost."
"Co to je, Gretchen?"
"Něco - pravděpodobně kousek z letadla - narazilo na naši bránu."
"Rozsah poškození?"
"Nevím. Brána zmizela. Pfft a byla pryč."
"Kůň Gardistovi, přerušit dotyk s nepřítelem. Evakuujte se přes bránu u ošetřovny. Dokážete ji najít? Víte její směr a vzdálenost?"
"Ano, ale -"
"Odpoutat se a evakuovat. Pohyb!"
"Hazel, ztratili jsme jenom bránu. Ještě můžeme sestřelit každý bombarďák, který nad námi proletí."
"Zadrž. Jasné útesy, hlašte se. Deety, vzbuď se!"
"Jsem vzhůru."
"Průzkum ukázal čtyři vlny, nic víc. Bude mít Gretchen ještě nějaké cíle?"
"Okamžik -" (Byl to dlouhý okamžik.) "Podvodnice říká, že nevidí žádné bombarďáky, které by se připravovaly na zemi. Tam dole na východě máme známky úsvitu."
"Kůň všem stanovištím, odpoutat se. Krásko, počkej na Gardistu a pak se evakuuj... a vem sebou Hlavu. Použij injektor, když to bude nutné. Všechna stanoviště, hlaste se."

"Útesy hlásí Koni: rozumíme, provedeme, už jsme tady!"
"Gardista hlásí Koni: rozumíme, provedeme. Otec Schmidt nás vede, já následuji."
"Kráska hlásí Koni: rozumíme, provedeme. Hazel, řekni Ištar, aby sem ihned dopravila všechny případy... nebo bude mít několik neplánovaných imigrantů."
Několik dalších minut bylo rozpustilých po způsobu francouzských maňáskových komedií. V první řadě se sem vstupní branou hrnuly případy ošklivých popálenin, lidé šli po vlastních a byli na tom docela dobře. Následovaly chirurgické případy, někteří měli protézy, někteří měli transplantace. I ty poslední případy, na kterých teď dělaly týmy Galahada a Ištar, byly nějakým způsobem dány dohromady, zaslány do Země nebeských slastí, aby je tam dokončili a doléčili - a pak aby je poslali zpět do Coventry pouze několik minut poté, co Hazel nařídila konec operace.
Vím, že to byly pouze minuty, protože nikdo z Gretcheniných oddílů zatím nedorazil a vzdálenost byla menší než jedna míle. Ta děvčata se pohybovala rychlostí osm mil za hodinu bojovým poklusem (3,5 metrů za sekundu). Měla by to udělat tak za osm až devět minut plus tolik času, co jim zabralo dostat se dolů z věže. Později jsem slyšela, že někteří členové hlídek civilní obrany se je pokoušeli zastavit a vyslechnout. Nemyslím si, že děvčata někoho vážně zranila, ale nezastavila se.
Nahrnuly se sem, panny Mariany s dlouhými luky (zamaskovanými vrhači paprsků), oblečené jako do Nottinghamského lesa, vedl je páter Tuck, který měl i tonsuru a následované Gretchen oblečenou jako doprovod Robina Hooda, která se zeširoka šklebila.
Když procházela kolem otcova stolu, tak postála, aby plácla Dagmar po zadečku, kývla na manžele Prattovi, kteří už byli omráčeni procesím vyléčených pacientů, které se pohybovalo opačným směrem. Zastavila se u Woodrowova stolu. "Povedlo se nám to!"
V té době byly všechny tři stoly prázdné, dostali jsme se do toho nádherného období, kdy už nečekali žádní další ranění. Jubal přišel z předpokoje a řekl: "Opravdu se vám to podařilo."
Gretchen mne obejmula. "Maureen, podařilo se nám to!" Stáhla mi masku a políbila mne.
Políbila jsem ji na oplátku. "A teď hoď zadkem, přes bránu, máme zpoždění."
"Kaziš mi radost." Prošla bránou, za ní Jubal a Gillian.
Ozval se signál "konec poplachu". Pan Pratt se podíval na mne, podíval se na závěs a řekl: "Pojďme, Harry!"
"Ano, Pa."
"Dobrou noc všem." Starý muž se unaveně vlekl pryč, následován jeho ženou.
Otec řekl rozmrzelým tónem: "Dcero, proč jsi tady? Měla bys být v San Franciscu." Podíval se na Woodrowa. "Ty taky, Tede. Jsi mrtev, tak co děláš tady?"
"Nejsem mrtev, doktore Johnsone. 'Nezvěstný' není to samé jako mrtvý. Rozdíl je malý, ale důležitý. Dlouho jsem byl v nemocnici, dlouho jsem neměl v pořádku hlavu. Ale jsem tady."
"Hmm. Tak jsi. Co to je však za maškarádu? Lidé v historických kostýmech. Jiní lidé, kteří procházejí sem a tam jako na náměstí Picadilly. To je opravdu způsob jak vést stanici první pomoci. Zbláznil jsem se? Dostali jsme přímý zásah?"
Hazel mi řekla do ucha: "Pojďte přes bránu, pojďte všichni a hned!"
Neslyšně jsem promluvila: "Už jdeme, Hazel." Dagmar se pohybovala, až se dostala za mého otce. Měla injektor připraven a tázavě se na mne dívala. Zakroutila jsem na centimetr hlavou. "Otče, půjdeš se mnou a necháš mne, abych ti to vysvětlila?"
"Maureen, myslím si -"
Probořila se střecha.

Mohl to být kousek spitfira nebo možná messerschmittu, to nevím. Byla jsem pod ním. Gwen Hazel to uslyšela přes můj mikrofon, její vnuci Cas a Pol se vážně popálili, když šli nazpět, aby nás zachránili. Každý byl popálen - Castor, Pollux, Woodrow, otec, Dagmar, já - a popáleniny od benzínu jsou ošklivé. Hazel však dostala přes bránu víc pomoci oblečené v ohnivzdorných oblecích (předvídání, a ne náhoda) a všichni jsem byli vytaženi.
Toto všechno vím z pozdějších zpráv, v té době jsem byla v bezvědomí a vzbudila se pak v nemocnici po nezměrné době. Nezměrné pro mne, tak je to. Dagmar říká, že jsem byla v nemocnici o tři týdny déle

než ona. Tamara mi to neřekne a nevadí to. Léthé udržuje člověka v pohodě a bezstarostného tak dlouho, jak je třeba pro jeho vyléčení.
Po chvíli mi dovolili vstát a procházet se po Zemi nebeských slastí, krásném to místečku, které je jedním z mála opravdu civilizovaných míst v každém světě. A pak mne převezli zpět do Zapadáku... a přišli mne navštívit Woodrow, otec a Dagmar.
Všichni se skláněli nad mou postelí, líbali mne a já jsem chvíli plakala, pak jsme si povídali.

Byla to velká svatba. Byli tam přirozeně Mycroft, Athene, Minerva a můj vnuk Richard Colin, který už konečně prominul Lazarovi (za to, že byl jeho otcem). Má drahá Gwen Hazel už neměla žádný důvod být vzdálená od rodiny, když Richard Colin byl ochoten a nedočkavý připojit se k ní. Mé dcery Laz a Lor se rozhodly zrušit nevolnictví jejich manželů Case a Pola v uznání jejich hrdinství, když se vrhli zpět do ohně pro nás, pro čtyři loudaly - a dovolit jim přiženit se do rodiny. A byly tam Xia, Dagmar, Choy-Mu, otec a Gretchen - a zbytek z nás, kteří byli již po léta Longovými - někteří víc let, někteří méně. Z našich nových členů rodiny měl každý nějaký důvod váhat, ale Galahad s Tamarou to vysvětlili velmi jasně: Přísaháme pouze jednu věc, že budeme chránit blaho a štěstí všech našich dětí.
Toto je naše celá manželská smlouva. Zbytek je pouze poetickým obřadem.
S kým spíš, s kým se miluješ, je tvá soukromá záležitost. Ištar jako naše rodinná genetička kontroluje těhotenství a potomstvo do té míry, do které je to nutné pro blaho našich dětí.
Tak jsme si všichni spojili ruce v přítomnosti našich dětí (Pixel tam byl přirozeně též!) a slíbili jsme si, že budeme milovat a s láskou ochraňovat naše děti - ty kolem nás, ty které ještě přijdou, a to na věky věkův.

A žili jsme šťastně až navěky.